

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THESE THORN KISSES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
SAFFRON A. KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

Kapak	
Bu Dikenli Öpücükler	
Telif Hakkı	
Saffron A. Kent Blurb Yazarının	
Diğer Kitapları	
Adanmışlık	
Reader's Extras	
St. Mary's Crest	
Mary's Ruj Rehberi	
Rüyası	
Bölüm I	
Bölüm Bir	
Bölüm İki	
Üçüncü	
Bölüm İkinci	
Kısım	
Dördüncü	
Bölüm	
Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm	
Yedinci	
Bölüm	
Sekizinci	
Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm	
Onuncu	
Bölüm	
On Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On Üçüncü Bölüm	
On Dördüncü	
Bölüm On Beşinci	
Bölüm On Altıncı	
Bölüm Bölüm III	
On Yedi Bölüm On	
Sekiz Bölüm On	
Dokuz Bölüm Yirmi	

Bölüm Yirmi Bir
Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm

Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm IV
Otuz Üçüncü Bölüm
Otuz Dördüncü Bölüm
Otuz Beşinci Bölüm Otuz
Altıncı Bölüm Otuz
Yedinci Bölüm Otuz
Sekizinci Bölüm Sonsöz
Poe
Silinmiş Sahneler
Bardstown Futbol
Ulusunun Kötü Çocukları
Teşekkür Yazar
Hakkında

THESE
THORN
KISSES

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle benzerlik tamamen Tesadüfi.

Bu Dikenli Öpücükler © 2021 yazan Saffron A. Kent
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı Najla Qamber Designs
Kapak Modeli: Jeff Kasser
Editör: Olivia Kalb & Leanne Rabesa
Düzeltili: Virginia Tesi Carey

Aralık 2021 Baskısı

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Other Books by Saffron A. Kent

[Kötü Çocuk Blues](#)

(St. Mary's Rebels Kitap #0.5)

[Sevgilim Ok](#)

(St. Mary's Rebels Kitap #1)

[Vahşi Mustang ve Dans Eden Peri](#) (St. .

Mary's Rebels Kitap #1.5)

[Muhteşem Bir Kötü Adam](#)

(St. Mary's Rebels Kitap #2)

[Tıp Adamı](#)

(Kalp Taşı Serisi Kitap 1)

[18'in Rüyaları](#)

(Kalp Taşı Serisi 2. Kitap)

[California Dreamin'](#)
(Kalp Taşı Serisi 3. Kitap)

[Bizimki Gibi Bir Savaş](#)

[Tanrılar ve Canavarlar](#)

[Karşılıksız](#)

Blurb

On sekiz yaşındaki Bronwyn Littleton, bir yıl önce bir yaz gecesi tanıştığı bir yabancıya aşıktır.

Kendini güvende hissetmesini sağlayacak şekilde uzun ve geniş olan bir yabancı. Çizim defterine çizmeden duramadığı koyu mavi gözleri vardı. Ve rüyalarında duymadan duramadığı derin, yatıştırıcı bir sesi vardı.

Onun hakkında bildiğı tek şey bu.

Ta ki onunla tekrar karşılaşana kadar. Mary's School for Troubled Teenagers'da -tüm kızların gittiğı bir ıslah okulu- sanatı adına işlediğı küçük bir suç yüzünden kapana kısılmıştır.

Artık hayalindeki erkeğın bir adı olduğunu biliyordur: Conrad Thorne.

Onun gözlerinin düşündüğünden çok daha mavi ve çok daha güzel olduğunu biliyor. Ve yüzünün bir sanatçının harikalar diyarı olduğunu.

Ama Conrad'ın en iyi arkadaşının ağabeyi olduğunu da biliyor. Bu da onun tamamen yasak olduğu anlamına geliyor. Yeni futbol koçu olduğundan bahsetmiyorum bile, bu da onu iki kere yasak yapıyor.

Ancak onu üç kez sınır dışı eden şey ve tüm bu senaryo

Epik trajedi, Wyn'in rüya erkeği Conrad'ın kendi rüya kızına sahip olmasıdır.

Ve Wyn'in ona aşık olduğu kadar o da hayalindeki kıza aşık... NOT: Bu, St.

Mary's dünyasında geçen STANDALONE bir kitaptır.

Dedication

Bu dünyadaki güzelliği görebilmemiz için geceleri uyanık kalıp yaratan
tüm hayalperestlere ve sanatçılara.

Ve beni hayallerimin peşinden gitmeye ve sıra dışı bir hayat yaşamaya
teşvik eden eşim. Seni tüm hayalperest kalbimle seviyorum.

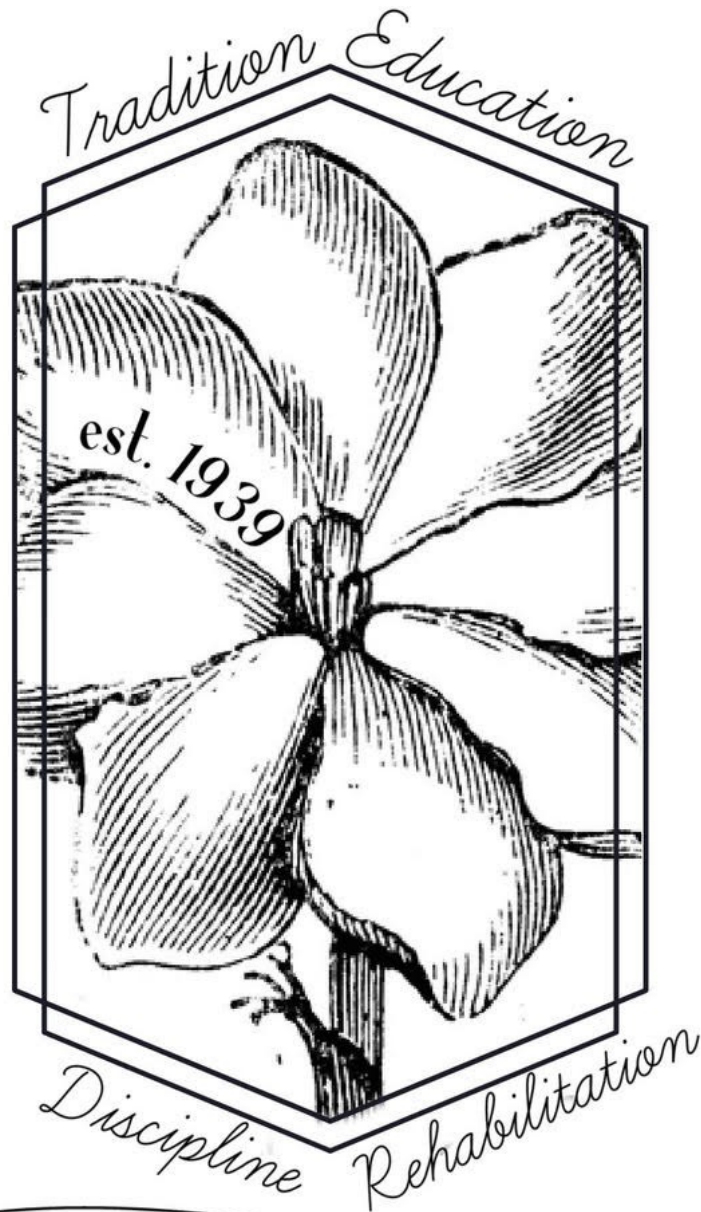
Reader's Extras

[Resmi Spotify alma listesi](#)

Pinterest Panoları

[Conrad & Bronwyn](#)

[Mary's Sorunlu Gençler Okulu](#)

ST. MARY'S
SCHOOL
FOR TROUBLED TEENS

ST. MARYS GUIDI

*Lip Lavin'
for One and*

AŞKA MAHKUM KIZLAR İÇİN

Rüya Kırık Sevgilim

Ben Jinx U

Teenage Çürüme

Damla Damla Benzin

Good Bad Girl

Tatlı Küçük Sevgilim

Altın Gözlü Kraliçe

AŞKTA İHANETE UĞRAYAN KIZLAR İÇİN

Heartoreak Juju

Crazy- Hearten Lower

Soon-Eyed Çorak Topraklar

Kabukların
Kraliçesi

Seks ve Canciy

Tren Enkazı Prenses

KIZLAR İÇİN

RÜYA

Kırmızı Bağımlısı

Pembe ve Utanmaz

Cnerry Picker

LolliDop Aşığı

PinkyVWinky Sözler

GHS İÇİN DSÖ AŞK SORUNU

El Yapımı Cennet

Sevimli Corruphon

Sıkıntılar

Genç ve Ateşli

GodofaGirl

Mor Büyücülük

Vahşi Cnilo Bac Çocuk

Rüya (n.):

Uyurken zihninizden geçen düşünceler, fikirler ve görüntülerden oluşan bir mozaik.

Ayrıca, bir hedef veya bir hırs

Kırık Rüya (n.):

Öyle bir şey yok. Çünkü hayaller yıkılmaz. Siz büyüdükçe onlar da gelişir, dönüşür ve büyür. Hayaller, siz onları ne yaparsanız odur.

Part 1

Chapter 1

Eighteen Months Ago

Baktığım bir adam var. Ona

Gizemli Adam diyelim.

Uzun boylu. Ve geniş.

Aslında, o kadar uzun ve geniş ki kıyafetlerinden fırlıyor.

Öyle.

Giydiği siyah takım elbise onu zar zor taşıyabiliyor. Görünüşe göre Kaslı ve tamamen yontulmuş omuzları takım elbise ceketinden fırlayacak. Ve kaya gibi sert ve kesik görünen göğsü beyaz gömleğinden yırtılacak.

Bu onun buralı olmadığının ilk göstergesi.

On altı buçuk yıllık kısa hayatımda gördüğüm en yapılı ve atletik adam olduğu gerçeğinden değil. Ama takım elbisesinin çok kötü ve modası geçmiş olduğu gerçeği.

Bu da bana sık sık giymediğini ya da giyse bile en son stil ve modaya ayak uydurmayı umursamadığını ya da vücudunun bunun için çok büyük olduğunu düşündürüyor.

Ne kadar *etkileyici*.

Böyle aptalca, yüzeysel şeyleri umursamamak.

Aslında hayır. Onunla ilgili en etkileyici şey bu değil.

Bu Gizemli Adam'la ilgili en büyüleyici şey saçları. Uzun.
Uzun sayılır.

Saçları sadece uçlarından kıvrılıp modası geçmiş takım elbise ceketinin yakasına sürtünmekle kalmıyor, aynı zamanda alnına da dökülüyor. Hatta bazı teller kaşlarına kadar sarkıyor. Bir de yüzünün yan tarafında dalgalanan saç telleri var.

Bu kasabanın standartlarına göre, kesinlikle bir saç kesimine ve saç jölesine ihtiyacı var. Belki bir tarağa da.

Ve ben onun bu şeylerden hiçbirine sahip olmasını istemiyorum çünkü Tanrım, ben hiç böyle saç görmedim. Onunki gibi bir fiziği görmüş olabilirim - gerçi bundan şüpheliyim; geldiğim yerde kimse onun kadar uzun ya da iri değil - ama saçı görmedim.

Saçının rengini tam olarak söyleyebilmeyi isterdim ama bu geniş ama kalabalık balo salonunun o kadar karanlık ve ıssız bir köşesinde duruyor ki söyleyemiyorum. Yüzünü bile çok net göremiyorum. Tek görebildiğim elmacık kemiklerinde yükselen çizgiler ve çenesinde çok güzel bir şekilde eğilen açılar.

Ama görebildiğim kadarıyla *kesinlikle* ama *kesinlikle* yaşadığım kasaba olan Wuthering Garden'dan olmadığına ikna oldum. Dışarı çıkmaya pek cesaret edemediğim kasabadan.

Çünkü kasabamızın etrafındaki kasabalar "bizim altımızda". En azından annem öyle diyor.

Bu kasabaların yoksul, çaresiz, orta sınıf insanlarla dolu olduğunu söylüyor.

Bizim zengin ve muhteşem yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmeyen insanlar. Aslında bu insanlar bizim yöntemlerimizi öğrenmek ve bizim gibi olmak için her şeyi yaparlar.

Bu yüzden kendimizi onlardan korumamız gerekiyor.

Şehrimize, insanlarımıza ve sosyeteimize bağlı kalmalıyız

İnsanların düzenli olarak saçlarını kestirdiği ve asla geçen sezondan bir şey giymediği bir yer.

Bu yüzden belki de burada, *kendi* karanlık ve yalnız köşemde durmalıyım, ki bu köşe nezaketen saklanma yeri olarak ikiye katlanıyor, ve ona doğru yürümemeliyim.

Muhtemelen ona adını ya da nereden geldiğini sormayı düşünmemeliyim. Ya da bu partide ne işi olduğunu.

Neden nefes almıyor gibi görüldüğünden bahsetmiyorum bile.

Bu konuda yanılıyor olabilirim. Nefes almama kısmı hakkında.

Çünkü dediğim gibi ben burada, iki saksı bitkisinin arasında saklanıyorum ve o da orada, balo salonunun neredeyse diğer ucunda. Ama yemin ederim, onu izlediğim son on dakika boyunca bir kez bile hareket ettiğini görmedim.

Garson yanından geçerken içkiye uzandığını ya da yanından geçerken durup ona bir kez daha bakan insanlara başını salladığını görmedim. İçimden bir ses bunun buraya ait değilmiş gibi görüldüğünden değil, ne kadar sert ve ilginç olduğundan kaynaklandığını söylüyor.

Çünkü durup ona bir kez daha bakanların çoğu kadındı. Hatta bazı sınıf arkadaşlarımdan anneleri.

Ama her neyse, neden bu kadar hareketsiz görüldüğü ya da saçının renginin tam olarak ne olduğu beni ilgilendirmez. Saklandığım yerden çıkmamalı ve onu izlemeyi bırakmalıyım.

Kendim için endişelenmeliyim.

Yapmalıyım; bu gece benim için büyük bir gece. Sayılır.

Görünen o ki, kendim için endişelenmeyeceğim. Görünüşe göre saklandığım yerden çıkıp ona doğru yürüyeceğim. I Hatta ona doğru birkaç adım attım ve tabii ki bu benim ilk hatamdı.

Çünkü *tabii ki* yakalanıyorum.

Annem tarafından.

"Bronwyn." Arkamdan gelen öfkeli sesi beni olduğum yerde durduruyor. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi kapatıp başımı öne eğiyorum.

Kahretsin.

Ve çok iyi gidiyordum.

Bu partilerde pek saklanamayan biri olarak, olağanüstü iyi gidiyordum. İkinci denememde bu güzel yeri bulmayı başarmıştım. Ve hatta Gizemli Adamım dikkatimi dağıtana kadar tüm bu büyük gece hakkında kendimi yarı yarıya sakinleştirmeyi bile başarmıştım.

Ve şimdi şansımı kaybettim. Lanet

olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Bronwyn!"

Annemin sesi çığlık seviyesine ulaştığında gözlerimi açıyorum, iç çekiyorum ve yüzüme rahat, neşeli bir gülümseme yapıştırarak arkamı dönüyorum. "Selam, Anne."

Annemin yüzü sakin ve çok güzel olsa da, kahverengi ve güzel gözleri öfkeli. "Ne yapıyorsun? Nerelerdeydin?"

"Ben sadece su bulmaya çalışıyordum," diye yalan söyledim, gülümsememi bozmadan. "Hatırladın mı?"

Partiye varır varmaz anneme söylediğim şey buydu. Su bulmaya gideceğimi. Bana hemen geri dönmemi söyledi, ben de döneceğimi söyledim.

Sadece su yerine, sadece nefes almak istedim. Bu yüzden saklandım.

Ama geri dönecektim. Dönecektim.

Bunu anneme ya da babama asla yapmazdım.

"Son yarım saattir mi?" diye soruyor, şüpheli bir kaş kaldırarak.

Vay be.

"Ben de tuvalete gittim," diyorum, yine yalan söyleyerek öfkesini uzak tutmaya çalışıyorum. "Uzun bir sıra vardı. Ve sonra Christine ile karşılaştım.

ve konuşmaya başladık. Bana bu yaz ailesiyle birlikte yaptığı Avrupa seyahatini anlatıyordu. İnanılmaz olduğunu söyledi. Roma büyüleyiciydi. Gelecek yıl oraya tekrar gitmek istiyor ve..."

Annem dinlemeyi bıraktığı için ben de susuyorum. Bu da iyi oldu çünkü Christine'in Roma'yı büyülu bulup bulmadığından ya da gerçekten geri dönmeyi planlayıp planlamadığından emin değilim.

Birkaç gün önce yine böyle bir partide karşılaştığımızda ona bunu sordum ama cevap vermedi. Beni duyduğundan eminim; o sırada banyoda sadece iki kişiydik ve o da iki lavabo aşağıda durmuş rujunu rötuşluyordu.

Ama mesele şu ki Christine benimle pek konuşmuyor; benim tuhaf olduğumu düşünüyor. Ve tuhaf.

Bana öyle söyledi. Bir kaç yıl önce.

Bu düşünceyi ortadan kaldırmaya çalıştım, bu nedenle geçen gün başlatmaya çalıştığım gündelik sohbeti başlattım, ancak şu ana kadar pek başarılı olamadım.

Ama buradaki mesele bu değil.

Mesele şu ki, annem beni dinlemeyi bıraktı ve beni izlemeye başladı.

Christine ve sınıfımdaki tüm kızların yaptığı gibi.

Beni son gördüklerinden bu yana iyileşip iyileşmediğimi kontrol ettiklerini söyleyen bir şekilde. Hayalet gibi solgun tenime renk gelmiş mi diye. Ya da kir gibi mat kahverengi saçlarımın bir gecede parlayıp parlamadığını. Bir de gri ve yine bir hayalet kadar soluk olan gözlerim gümüş gibi görünüyorsa... daha az hayalet gibi.

Ki bu iyi bir şey.

Buna alışkınım.

Ben daha çok annemin üzerimde bir şey bulup bulmadığı konusunda endişeliyim. Bulmamalı. Yani, şu anda kusursuzum. En az

Tuhaf bakışlarımla olabilirim ama yine de.

"Dudaklarını mı çiğniyordun?" Oh
kahretsin.

Bunu tamamen unutmuşum. Bunu çok gergin olduğum için yaptığımı
ve yapmamam gerektiğini. Çünkü rujumu mahvedecekti.

"Özür dilerim. I..."

Sözümü kesiyorum çünkü bu gece ikinci hatayı yaptığımı fark
ediyorum: elimi dudaklarıma götürmek ve böylece ellerimi anneme
göstermek.

Daha önce kızgın olduğunu düşündüysem, yanılmışım. Şimdi kızgın. O
kadar kızgın ki uzanıp ellerimi sıkıca kavradı. Onlara, kirli ve mürekkep
bulaşmış parmaklarıma bakıyor. Ve o bir şey söyleyemeden ben patladım,
"Anne, ben sadece-"

"Neden beni hiç dinlemiyorsun?" diye tıslıyor. "Neden seninle her şey
bu kadar zor? Sana söyledim, değil mi? Bu gecenin önemli olduğunu. Uslu
durmalsın. Mükemmel görünmelisin. Ama hayır, tabii ki dinlemedin ve
şimdi ellerin kirli çünkü işe yaramaz alışkanlıklarından uzak duramıyorsun.
Martha'nın elleri senden daha iyi."

Martha bizim temizlikçimiz - ve benim arkadaşım - ve *gerçekten* de
elleri benden daha iyi. Elleri her zaman temiz ve her hafta evimizi baştan
aşağı fırçalamasına rağmen tırnakları bir şekilde hiç kırılmıyor. Ve bana
her zaman parmaklarımı ve tırnaklarımı temiz tutmam için ipuçları
veriyor. Ama ben hep unutuyorum.

Sıkı kavrayışının içinde debeleniyorum. "Anne, özür dilerim. Şimdi
ellerimi yıkayacağım. I -"

"Burada neler oluyor?"

Bu sefer sözümü kesen babam oldu.

Elinde bir kadeh kırmızı şarap ve kaşlarının arasında kocaman bir çatıklıkla geliyor, biliyorum ki annem sorusuna cevap verdiğinde daha da kocaman olacak.

Ki yapacak da. Annem babama asla itaatsizlik etmez. Asla. "Yine aynı şeyi yapıyor," diyor annem sinirli bir iç çekişle. ellerim gidiyor.

Haklıydım; babamın kaşları kocaman oldu. Bana bakarken dudakları da büzüştü. "Annenin söyledikleri doğru mu?"

Ellerimi geri getirip babamdan saklayarak yutkunuyorum. "Bu doğru mu Bronwyn?"

Başımı salladım. "Evet. Ama ben -"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Kaç kere kaçmana izin verdim

Bu

mu

?"

"Baba, ben -"

"Kaç kere Bronwyn?"

"Yıllardır." Ona beklenen cevabı verdim. "Evet.

Yıllardır. Peki neden?"

"Çünkü sen benim babamsın ve beni seviyorsun. Ama büyümem gerek şimdi."

"Peki neden?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve duygularımı uzak tutmak için yutkunuyorum. "Çünkü artık bir çocuk değilim. Ben bir yetişkinim ve... iyi bir kız evlat olmam gerekiyor."

"Peki sen kimin kızıydın?"

Tekrar yutkunuyorum. "Jack Littleton'ın.

Savcı." Öyle.

Son derece iyi tanınan ve sevilen bir savcı; çoğunlukla varlıklı bir aileden geldiği ancak halka hizmet etmeyi seçtiği için. O

Her zaman haberlerde, her zaman röportajlar veriyor, etkinliklere ve partilere davet ediliyor. Başkentte de çok popüler, kongre üyeleri ve senatörlerle arkadaş.

Yani aslında herkes babamı tanır.

Yani herkes Jack Littleton'ın karısı olan annemi ve Jack Littleton'ın kızı olan beni tanıyor.

"Kesinlikle," diyor, gözleri beni yerimde sabitliyor. "Bu da sorumlulukların olduğu anlamına geliyor. Yerine getirmeniz gereken görevleriniz var. Göstermeniz gereken bir imaj var. Bu da zamanını yararsız ve önemsiz şeylerle harcayamayacağın anlamına geliyor. Anlaşıldı mı?"

Benden beklenen cevabı biliyorum.

Zamanımı boşa harcarken yakalandığımda daha önce birçok kez ona vermiştim.

Ama bu gece nedense onunla tartışmak istiyorum. Yaptığım şeyin, yapmak istediğim şeyin faydasız olmadığını söylemek istiyorum. Önemsiz değil.

Bu benim... tutkum.

Sevdiğim bir şey.

Kim olduğum ve benden beklenenler nedeniyle bunun beni tuhaflaştırdığını biliyorum. Çevremizdeki ya da kasabamızdaki hiç kimsenin zengin, nüfuzlu, politik insanlardan oluşan bir grup bu tutkuya sahip. Ama bunu kabul etmeye ya da en azından bir kez olsun benim gözümünden görmeye çalışamazlar mı?

Yine de

söylemeyeceğim.

Söyleyemem.

Çünkü benim tuhaf olmam onların suçu değil. Sevdiğim şeyleri sevmem. Benim gibi bir kız istemediler. Ve o haklı. Sorumluluklarım var.

Ben de her zaman yaptığım gibi başımı salladım. "Evet."

Babam iç çekip geri çekilmeden önce bir süre beni izliyor. "Güzel. Annen bu gecenin ne kadar önemli olduğunu sana zaten söyledi. Rutherford'lar bekliyor. Seni görmek için sabırsızlanıyorlar. Robbie de çok istekli. O yüzden on dakika içinde bizimle balkonda buluşmanı bekliyorum."

Bununla birlikte arkasını döndü ve beni annemle yalnız bırakarak uzaklaştı.

Bana odaklanan ve çok daha sakin bir sesle, "Babanı duydun. Gidip rujunu tazelemeni ve ellerini yıkamanı istiyorum, tamam mı?" Beni eleştirel bir gözle baştan aşağı süzdü. "Gerçi sarıyla ne düşünüyordum bilmiyorum. Sana hiç yakışmıyor.

Özellikle de bu ışıklar altında. Ama idare eder. Neyse ki Robbie zaten seninle ilgileniyor."

Öyle.

Robin Rutherford, ya da Robbie, benimle çok ilgileniyor. Babamın arkadaşının oğlu.

Potansiyel olarak önemli bir kampanya bağışçısına dönüşebilecek biri.

Babam bu yıl yeniden seçilecek, bu da başarılı bir kampanya için tüm bağışlara ve tüm paraya - ailemizin parasına ek olarak - ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Ve Robbie son zamanlarda bana ilgi gösterdiğinden, babam bunu kendi avantajına kullanmaya çalışıyor.

Bu gecenin önemli olmasının tek nedeni de bu.

Rutherford'lar burada ve Robbie özellikle beni istedi.

Aslında annem bu partiye özellikle benim için katıldığını söyledi.

"Bu da bana bu elbisenin o kadar da kötü bir seçim olmayabileceğini düşündürüyor," diye mırıldanıyor göğsüme bakarak. "En azından varlıklarını sergiliyor."

Doğru.

Mal varlığım. Yani göğüslerim.

Annemin benimle ilgili onayladığı tek şey bu: dolgulu sütyen giydiğimde D kup gibi görünen C kuplarım.

Robbie de onları onaylıyor.

Ne zaman konuşsak tek baktığı şey bu olduğu için.

Bu gece takmam için bana verdiği elmas kolyeyi kurcalıyor ve devam ediyor: "Bak, sana karşı sert davrandığımızı düşündüğünü biliyorum ama babanın da dediği gibi sorumlulukların var. Senden beklenen şeyler var. İster inan ister inanma, senin için en iyisini istiyoruz. Mutlu olmanı istiyoruz.

Robbie'nin hayranı olmadığını biliyorum. Bunu tamamen anlıyorum. Ama bize güvenmelisin, tamam mı? Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum," diyorum.

Başını sallıyor. "Nasıl görüldüğüne rağmen, o iyi bir adam. Sorumluluklarını biliyor. Ondan ne beklendiğini biliyor. Yani her şey yoluna girecek."

En başta saklanmamın sebebi Robbie'ydi.

Göğüslerime bakıp durması beni ürpertiyor ve bu gece yine yapacağını biliyorum.

Ama annem haklı. O iyi bir adam. İyi bir aileden geliyor ve ona bir şans vermeliyim.

Ben de onun gibi başımı sallıyorum. "Tamam."

Sonunda annem memnun bir şekilde gülümsüyor. "Güzel. Şimdi git, tamam mı? Ve biliyor musun?" Elini uzatıp iki yanağımı da acımasızca çimdikliyor ve irkilmeme neden oluyor. "Yanaklarını da biraz çimdikle. Çok solgunsun ve sarıyla çatışıyor. Ve hemen geri gel, tamam mı? Babanı fazla bekletme."

Terli ellerimi kalçalarımın altına sürttüm. "Yapmayacağım."

Sonra annem gidiyor ve ben banyoya gidip rujumu tazeliyorum ve bana söylediği her şeyi yapıyorum. Robbie ve Rutherford'larla yüzleşmek ve benden bekleneni yapmak için kendimi gerçekten hazırlıyorum.

Banyodan çıkmadan önce kendimi psikolojiye sokuyorum, psikolojiye sokuyorum ve psikolojiye sokuyorum. Hatta herkesin beni beklediği balkona doğru yürümeye başlıyorum.

Ama sonra duruyorum.

Nedense, o adamı gördüğüm noktaya bakıyorum. Gizemli Adam.

Artık orada değil. O karanlık ve yalnız köşe boş.

Neden bilmiyorum ama kalabalığın içinde onu aramaya başladım. Bakışlarımı etrafta gezdiriyorum ve bu gecedan önce hiç görmediğim adamı aramaya başlıyorum.

Belki de hâlâ onun Wuthering Garden'dan olmadığına inandığım içindir. Dışarıdan geldiğine.

Gitmeme izin verilmeyen bir yerden. Düşünmeme izin verilmeyen bir yerden.

Çünkü bu benim hayatım.

Sorumluluklarım, görevlerim.

Ve nedense onu, Gizemli Adam'ımı bulamadığımda paniklemeye başlıyorum. Hiperventilasyona başlıyorum. Kendimi boğulmuş hissetmeye başlıyorum. Umutsuz.

Bu çok aptalca. Bunu biliyorum.

Yine de kendimi baygın ve korkmuş hissetmekten alıkoyamıyorum. Bu kaçma, kurtulma dürtüsünü durduramıyorum.

Anneme ve kendime iyi bir evlat olacağıma, ailemin hak ettiği gibi bir evlat olacağıma dair söz vermeme rağmen kaçtım.

Arkamı dönüp balo salonundan çıkıyorum ve gecenin içine doğru yürüyorum.

Büyük bir hata yaptım.

Bunu biliyorum.

Bunu yapmamalıydım. Partiden kaçtığım gibi kaçmamalıydım. Ailem çok utanmış olmalı. Kızmışlardır. Babam şu anda fokur fokur kaynıyor olmalı ve annem de bana olan öfkesine rağmen onu sakinleştirmeye çalışıyor olmalı.

Ama yapamadım.

Robbie'yi göremedim. Orada kalıp gülümseyemez ve kaynaşamazdım. İşte buradayım.

Yol kenarında bir elektrik direğinin yanında oturuyorum.

Çünkü öncelikle, şu anda bulunduğum yere bakılırsa - her iki tarafı da babamın ve kasabanın geri kalanının sevdiği lüks golf sahasıyla çevrili karanlık bir yol - sanırım partiden bu yana iki mile yakın yürüdüm, hem de topuklu ayakkabılarımla. Yani artık yorgunum.

Ağlamaktan da yoruldum ama bunu düşünmek istemiyorum.

İkincisi, lamba direğinin ışığına ihtiyacım var.

Çünkü görmek istiyorum.

Bunun nedeni de ailemin, Christine'in, sınıf arkadaşlarımla ve kasabanın geri kalanının gereksiz ve önemsiz olduğunu düşündüğü şeylerle uğraşmak istemem. Beni tuhaf yapan şey: resim yapmak.

Çizim, eskiz. Sanat.

Burada oturuyorum çünkü çizmek istiyorum. Çünkü gergin ve tedirgin olduğumda yaptığım şey budur.

Mutlu olduğumda, heyecanlandığımda, sıkıldığımda ve ilham aldığımda da yapıyorum. Aslında bunu her zaman yapıyorum. Evimde kurduğum gizli bir stüdyom var.

Tavan arasında, herkesin göremeyeceği bir yerde; ailem beni çizim yaparken yakaladıklarında bundan hoşlanmıyor, ben de kendime güvenli bir yer buldum.

Çantamı karıştırıyorum. Annemin bu tür etkinliklerde her zaman yanımda taşımamı istediği ruj ve pudra kutusunu geçip aradığım sihirli şeyi buluyorum: bir kalem.

Pembe ve ince keskin bir ucu var.

Sonra elbisemin eteklerini üst baldırlarıma kadar çekiyorum ve istediğim deri parçasını ortaya çıkarıyorum.

Böylece onu tuvalim yapabilir ve üzerine bir şeyler çizebilirim. Tenime.

Çünkü bulabildiğim her şeyin üzerine çizim yapıyorum. Ve çünkü kâğıt eksikliği beni asla durduramaz.

Bir gülle başlıyorum.

Çünkü güllerin olduğu yerde dikenler de vardır. Ve nedense, dikenler çizmek için her zaman en sevdiğim şeyler olmuştur. Belki de koruyucu oldukları içindir.

Gülleri dünyadan koruyorlar ve ben bunu seviyorum.

Bu yüzden diken yaptığımda, onları ekstra keskin ve sivri yapıyorum. Tehlikeli.

Onları hesaba katılması gereken şeyler haline getiriyorum. İşte ben de bunu yapıyorum, bir şey duyduğumda onları bıçak gibi ve delici hale getiriyorum.

Ayak sesleri.

Keskin ve eminler. En azından seslerinden otoriter oldukları anlaşılıyor ve gittikçe yaklaşıyorlar.

Çok daha

yakın. Lanet

olsun.

Robbie mi? Babam mı?

Vay anasını.

Beni buldular mı?

Eyvah.

Elbisemin eteğini kaptığım gibi yarım kalmış çizimimin üzerine çekiyorum, üzerini örtüyorum, onlardan saklıyorum ve kalemimi bir kenara atıyorum. Sonra gözlerimi kaldırıyorum, kalbim boğazımda, içten bir özür dilemeye hazırım ama zahmet etmemeliydim.

Kafamın içinde özür dilemeye çalışıyorum.

Çünkü hiçbir kelime bulamıyorum. Hepsini unuttum.

Babam değil. Ya da Robbie.

Bu o.

Gizemli Adamım

Chapter 2

"İyi misin?" Vay
canına.

Tamam.

Sesi. Alçak ve cızırtılı. Derin.

Bu kadar derin olmasını beklemiyordum. O kadar derin ki içine
dalabilirim. O kadar derin ki sesi çok güçlü.

Uzun boyu kadar güçlü.

Ve Tanrım, o uzun. Bu konuda haklıymışım.

Aslında o kadar uzun ki, onu görmek için boynumu yukarı kaldırmak
yetmiyor. Ona, yüzüne bakmak için hafifçe arkama yaslanmam gerekiyor.

Ne yazık ki hâlâ net olarak göremiyorum.

Yani, onu biraz görebiliyorum. Mesela geniş bir alnı olduğunu
görebiliyorum. Yakışksız olacak kadar geniş değil, ama bana inatçı kaş
çatma çizgilerini düşündürecek kadar geniş.

Elmacık kemikleri konusunda da haklıydım. Yüksekler. O kadar
yüksekler ki, bazı ışıklar altında çenesine gölge düşürebileceklerini
düşünüyorum. Ki bu konuda da haklıydım: keskin ve eğik.

Ama bu yeterli değil.

Daha fazlasını görmek istiyorum ve onun sarı ışık havuzunun dışında durmak yerine içine girmesini istiyorum. Ve bunu o kadar çok istiyorum ki ona bunu söylemek için ağzımı açıyorum.

Ama tekrar konuşuyor, sesi derin ve rahat. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yine ona cevap vermeye gidiyorum ama sözlerinin ardından yanımdan hafif bir yaz esintisi geçiyor ve dikkatim dağılıyor.

Saçından.

Uzun, büyüleyici saçları alnında ve çarpıcı hatlara sahip yüzünün yanlarında dalgalanıyor. Uçlarındaki bukleler, cüssesini içine almak için hâlâ çok küçük görünen takım elbise ceketinin yakasına sürtünüyor.

Bir saniye sonra takım elbisesi gerçekten dikiş yerlerinden ayrılacakmış gibi görünüyor çünkü bir şekilde omuzları ve göğsü şişiyor ve genişliyor ve muhtemelen uzun zamandır konuşmadığım için sabırsız bir ses tonuyla şöyle diyor: "Bak, kayıp mı oldun? Aramamı ister misin? Senin için biri var mı?"

"Kaybolmadım," diye
mırıldanıyorum şükrederek. Ayrıca
göz kırpıyorum.

Bu da fark etmememi sağladı. Göz kırpmadığımı yani. O buraya geldiğinden beri.

Hiç konuşmadan, *gözümü kırpmadan*, bir sürüngen gibi ona bakıyordum.

"Değilsin," diyor düz bir sesle, yüzü bana doğru eğilmiş, güçlü çenesi neredeyse kaslı göğsüne değiyor.

"Hayır." Başımı
sallıyorum. "Emin
misin?"

"Evet," diye
yanıtlıyorum.

Sonra yukarı
baktı.

İç çekerek etrafına bakar.

Ne aradığından emin değilim ama merak edecek zamanım yok çünkü incelemesi bir saniye içinde bitiyor ve sonra bana geri dönüyor.

"Yani bu senin için olağan. Gecenin bir yarısı böyle boş bir yolun kenarında oturmak," diyor ayaklarının üzerinde kayarak.

"Gecenin bir yarısı değil," diyorum ona, başımı kaldırıp kararmış yüz hatlarına bakarak. "Muhtemelen saat daha on birdir."

"On bir on beş," diye düzeltti beni.

Aslında, sözlerine eylemleriyle eşlik ediyor.

Şu ana kadar elleri cebindeydi. Ama şimdi bir tanesini çıkarıyor, gözlerini benden kaçırıyor ve bileğindeki pırıl pırıl parlayan gümüş saate diyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kadrana ve en parlak metal kayışa sahip saat.

Bahse girerim saati bir mil öteden bile anlayabilirsin.

Gözlerini kaldırıp bana odaklanmadan önce bir saniye bakıyor, kaşları bir noktaya işaret ediyormuş gibi kalkık. Ve o noktaya gelindiğinde, elini tekrar cebine sokuyor, hala beni izliyor. "Muhtemelen sokağa çıkma yasağını çoktan geçmişsindir."

Gülümsemek istiyorum.

Hayır, aslında sanırım gülmek istiyorum. Yaptığım onca ağlamadan sonra bu büyük bir değişiklik.

Ne söylediği için değil, nasıl söylediği için.

Şu anda nasıl görünüyor: çok... *sorumlu*. Çok otoriter ve olgun. Sanki bu onun işi. İnsanlara sokağa çıkma yasağının çoktan geçtiğini ve artık eve gitmeleri gerektiğini söylemek.

Ve Gizemli Adam'ın otoritesiyle ilgili bir şey bana şunu söylüyor: "Sokağa çıkma yasağım yok. Ve on bir on beş hala gecenin yarısı değil."

Küstah ses tonuma kaşlarını çatıyor ve bu bende biraz gülümseme
Daha isteği uyandırıyor
fazla.

Bu dürtü, sesi sert bir ton aldığında daha da artar.
"On bir on beş ıssız, potansiyel olarak tehlikeli bir yolun kenarında tek başına oturmak için de uygun bir zaman değil. Tekrar soruyorum, sizin için arayabileceğim biri var mı?"

O zaman başımı eğiyorum.

Ve dudağımı ısıriyorum. Bu

yüzden gülümsemiyorum. Kim o?

Bana yardım etmeye çalıştığına inanamıyorum. Yaptığı şey bu, değil mi? İyi olduğumdan emin olmaya çalışıyor. Kaybolmadığımdan.

Bunu daha önce kimsenin yaptığını sanmıyorum.

Belki de ona burada ne yaptığımı ve şehrin bu kısmının son derece güvenli olduğunu söylemeliyim. Ve onunla aynı partiden geldiğimi.

Ama ben bilmiyorum. Henüz değil.

Bunun yerine ayağa fırlıyorum ve daha önce olduğu gibi küstah bir tonda, sorumlu tüylerini biraz daha karıştırmaya çalışarak şöyle diyorum: "Ve şimdi ıssız, potansiyel olarak tehlikeli bir yolun kenarında da oturmuyorum. Oh, ve artık kesinlikle tek başıma değilim. Sen de buradasın. Gördün mü?"

Bu kez kaşlarının çatılmasıyla birlikte göğsü de hareket ediyor ve iç çekiyor. "Evet. Belli ki bu düzeltmem gereken bir hata. Bu yüzden sanırım ben -"

Ona doğru bir adım attım. "Nerelisin sen?" Bir adım geri çekildi. "Ne?"

Bunun ani olduğunu biliyorum ama onu bu gece gördüğümünden beri bu soruyu sormak için can atıyordum. Bu yüzden bir adım daha yaklaşırken sordum. "Buralı değilsin, değil mi? Olamazsın."

Otomatik olarak bir adım daha geri çekilir. "Peki beni ele veren neydi?"

Her şeyi.

Kıyafetlerinden saçına kadar. Kontrol etmek için durduğu gerçeğine

Ben.

Bahsetmiyorum bile, fark ettim ki

Ben.

Ona doğru attığım her adımda, o bir adım geri atıyor. Sanki kararlıymış gibi

Aramızda bir mesafe olsun. Saygın, *sorumlu* bir mesafe.

Robbie ile karşılaşmamdan sonra yine çok etkileyici.

"Çünkü önce beni kontrol etmek için durdun," diyorum ona. "İyi olduğumdan emin olmak için."

Bir iki saniye boyunca beni incelediğini hissediyorum, muhtemelen şaşkın.

"Yani?"

"Bu çok hoş bir jest," diye cevap veriyorum. "Bu şehirdeki insanlar çok güzel."

Bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Burası benim kasabam; ben burada büyüdüm. Çok sevilen ya da sayılan biri olmasam da burası hala benim şehrim. Muhtemelen bir süre daha burada yaşayacağım.

hayatımın geri kalanında. Ama olan oldu ve hak ettiğinde ona iltifat etmeyeceğim.

"Peki ikinci şey ne?" diye sormadan önce bu kez dikkatle incelemesi iki saniyeden uzun sürüyor.

"İkinci şey mi?"

"Önce seni kontrol etmek için durdum," diye açıklıyor. "Beni ele veren ikinci şey neydi?"

"Saçın."

Hafifçe geri çekildi. "Ne?"

Tamam, *bunu* söylemeyi beklemiyordum.

Yani düşünüyordum ama söylemeyi planlamıyordum. Yüksek sesle.

Ben tuhafım. Deli değilim.

Ama.

Şimdi geri almak daha da çılgınca olur. Ayrıca, saçları çok güzel.

Şuna bir bakın: saç telleri yaz esintisinde dalgalanıyor, gömleğinin yakasını sıyrıyor. Hatta bazıları o güzel geniş alnının üzerine düşmüş, gözlerinin içine sarkıyor.

Keşke ikisinin de rengini söyleyebilseydim. Gözlerinin ve saçlarının.

Sırf tam tonları karıştırıp vücudumu onlarla boyayabilmek için. "Şey, senin... ilginç saçların var," diyorum.

Düşünceliymiş gibi gözlerini kısıyor. "İlginc saçlar."

"Evet." Başımı salladım. "Bu kasabadaki insanların sıkıcı saçları var. Hepsi cilalı ve kafa derisine yakın kesilmiş. Hepsi jöleli, anlıyor musun? Sanırım hepsi sofistike ve medeni görünmeye çalışıyor. Ama senin saçların muhteşem. Uzun ve özgür ve bahse girerim rüzgarı saçında hissediyorsundur. Bunu ben de hissetmek isterdim ama şu anda saçımı indirsem, böyle görünürken tekrar toplamam sonsuza kadar sürer. Her neyse, saçını beğendim. Çok ilginç. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor."

Kelime kusmuğumu bitirdiğimde kızarıyorum, gerçekten çok kızarıyorum, kasabamın insanların saçlarını aşağıladığım için yine biraz kötü hissediyorum.

Ve muhtemelen her şeyi görebiliyordur, kızarmamı kastediyorum.

Ben sarı ışık havuzunun altında dururken, o karanlığın tadını çıkarıyor. Muhtemelen yumruk yaptığım ellerimi de görebiliyor ve az önce rengini bilmediğim gözlerini saçlarımda gezdirdiğini biliyorum.

Ancak incelemesi çok uzun sürdüğünde, sessiz ve ağır bir şekilde, "Bu bir iltifat" diyorum.

Buna çok kuru, alaycı bir sesle cevap veriyor, "Ah. Bir iltifat. Hâlâ ilginç saç diye bir şey olduğu gerçeğine takılmış durumdayım."

Bunun üzerine utancımı unutup gülümsüyorum. "Kesinlikle öyle. Ve muhtemelen şimdi bana teşekkür etmelisin."

"Çünkü bu bir iltifat."

"Evet. Ben de sana bir tane verecek kadar nazıktım."

Hâlâ beni izlerken mırıldanıyor: "O zaman tahminine göre sen de bu kasabadan değilsin. Çünkü görünüşe göre buradaki insanlar o kadar da iyi değil."

"Yine de nazık olmaya iznim var," diyorum ona. "Neden?"

"Çünkü ben özelim."

Ve iyi anlamda değil, ama bunu bilmesine gerek yok. Sözlerim üzerine yüzünde bir şey kıpırdadı.

Ne olduğunu söyleyemiyorum ama yüz hatlarını yıkıyor, o sıkı yüksek çizgileri gevşetiyor ve hafifçe esnek hale getiriyor. "Peki seni bu kadar özel yapan ne?"

"Bir muamma olduğum gerçeği." Kendimi küçümseyen mizahıma kıkırdarak omuz silkiyorum. "Tam bir gizem. Çok tuhafım ve bu kasabadaki herkesten çok farklıyım. İnsanlar bana tuhaf diyor. Bronwyn Littleton, garip olan." Bir elimi göğsüme koydum. "Bu arada benim adım da bu.

Bronwyn." Sonra, "Ama bana kesinlikle Wyn demelisin."

Çünkü kimse öyle demez.

Herkes bana hep tam adıyla hitap eder: Bronwyn. Ve dürüst olmak gerekirse, kulağa tam bir hayal kırıklığı gibi geliyor.

Wyn değil ama.

Bence Wyn sevimli, güzel ve ideal bir kız ve Bronwyn'in olmadığı her şey. Bu yüzden bana öyle demesini istiyorum.

Ayrıca artık bana adını *söylemesini* istiyorum. Yani bu sadece kibarlık, değil mi?

Ama tek yaptığı keskin bir nefes almak ve alnını kaşlarıyla çatmak oluyor. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Ne?"

"Biri sana bir şey mi söyledi?" diye soruyor alçak sesle. "Biri sana tuhaf falan mı dedi?"

Ona göz kırpıyorum.

Sonra tekrar göz kırpıyorum çünkü bir an için ses tonunu anlamıyorum. Vücuduna gelen gerginliği ve mümkünse kaşlarının daha da kalınlaşmasını anlamıyorum.

Ama sonra anladım.

Ne olduğunu ve neden olduğunu anladım ve... ve sadece çok şaşırdım. Şimdi.

Elimde olmadan ona doğru bir adım, hatta iki adım daha atıyorum. O da buna büyük bir geri adım atarak karşılık veriyor.

Ve bu sefer beni gülümsetmek yerine, büyük bir duygu yumağını yutmama neden oluyor.

Çünkü o çok *iyi*. Ve sorumluluk sahibi.

Sadece aramıza uygun bir mesafe koymakla kalmayıp aynı zamanda benim adıma sinirlendiğin için.

Olay bu, değil mi?

Ses tonu ve tavrındaki değişiklik, dikkatsizce söylediğim şey yüzünden üzgün olmasından kaynaklanıyor. Ben sadece şaka yapıyordum.

Başımı sallayarak, "Bir şey yok. Kimse bir şey söylemedi. Ben sadece... Buraya biraz olsun bir şeylerden uzaklaşmak için geldim. Ve burası son derece güvenli bir yer. Suç oranı çok düşük. Bunu biliyorum çünkü babam Jack Littleton bölge savcısı. Şunu görüyor musunuz? Bu golf sahasını?" Elimi etrafa sallıyorum. "Babam her cumartesi buraya arkadaşlarıyla oynamaya gelir. Yani bu bölgeyi biliyorum. Güven bana. Her şey yolunda. Saat gece on bir on beş olsa ve sokağa çıkma yasağını çoktan geçmiş olsa bile, ki öyle bir yasağım yok. Yani ben iyiyim. Teşekkürler.

Yine de." Tekrar yutkunuyorum çünkü o duygu yumağı daha da büyümüştü. "Gerçekten minnettarım."

Son sözlerim ince ve kırılgan.

Ağzımdan zar zor çıkıyorlar ve dünyada bir çentik açıyorlar. Çünkü göğsümde büyük bir ağırlık var. Bu *ezici* ağırlık, muhtemelen şimdi geri dönmem gerektiğini bilmemden kaynaklanıyor.

Muhtemelen cesur olup ailemle yüzleşmek için geri dönmeliyim. Robbie ile yüzleşmek için.

Ve bu toplantı - şu ana kadar çok harika ve büyüleyici geçti - sona erecek. "Peki ne oldu?"

Sesine baktım. "Ne?"

Eğik çenesi ve ciddi gözleriyle beni izliyor. "Uzaklaşmaya çalıştığın şeyler."

Yine ona göz kırpıyorum çünkü yine ne dediğini anlayamıyorum. Ta ki anlayıncaya ve gözlerim açılıncaya kadar. "Sen... Sen benim kaçmaya çalıştığım şeyleri bilmek mi istiyorsun?"

"Ve tahmin ediyorum ki bu da sizin şehrinizdeki insanların yapmadığı başka bir şey," diye sözlerini tamamlıyor.

"Hayır, sormuyorlar," diyorum yüksek ve şaşkın bir sesle. "Yani 'nasılsın', 'hafta sonun nasıl geçti' ya da 'iyi misin' diye soruyorlar. Ama ben

bunu gerçekten kastettiklerini sanmıyorum. Belki de bu sadece zengin ve kibar insanların yaptığı bir şeydir. Ciddi olmadıkları şeyleri sorarlar."

Olabilir.

Pek emin değilim.

Tek bildiğim, hiç kimsenin bana iyi olup olmadığını sormadığı ve buna dürüst bir cevap istemediği.

Sonra omuzlarını silkiyor, devasa omuzlarını tembelce yuvarlıyor. "Aferin sana o zaman. Zengin, kibar *ya da* bu kasabadan olmadığımı *için*."

"Biliyordum." Yerimde zıpladım. "*Biliyordum*. Bu kasabadan olmadığını biliyordum. Haklıydım."

O, Gizemli Adamım, sadece soğuk, sıkılmış bir ifade olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde beni izliyor, gözleri çıplak ayaklarıma iniyor - oturduğumda yaptığım ilk şey topuklularımı çıkarıp kenara itmek oldu

- bir an için yüzüme baktı.

Haklı olduğum için duyduğum mutlak mutluluk karşısında yüz hatlarını boş tutmayı nasıl başardığını asla anlayamayacağım. Ama anlıyor.

"Artık buralı olmadığımı gerçeğini kabul ettiğimize *ve* bunu kutladığımıza göre, bu konuda konuşacak mısın?"

Öyleyim, farkındayım. Bunun hakkında

konusacağım. Hem *de çok*.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bu yabancıya her şeyi anlatmak aptalca olabilir. Adını bile bilmediğim. Ya da nereden geldiğini, buralı olmaması dışında. Ve onu ilk kez muhtemelen bir saat önce partide görmüştüm.

Ama aynı zamanda bana bir şeyler soran ilk erkektir. Bu yüzden ona söylemek zorundayım.

Başka seçeneğim yok.

"Bu uzun bir hikâye," diye kaşlarını kaldırarak onu uyarıyorum.

Beni izliyor. "Evet, benim deneyimlerime göre, genellikle öyle." Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ayaklarının üzerinde kayıyor, göğsü başka bir iç çekişle hareket ediyor. "Senin yaşında bir kız kardeşim var," diyor bana. "Onun da uzun hikayeler anlatma alışkanlığı var, yani..."

Gözlerini kaçırarak tekrar benden uzaklaşıyor ve etrafı inceliyor. Ve aradığını bulduğunda yürümeye başlıyor.

Üzerinde durduğumuz boş yolun diğer tarafına.

Sadece bu da değil, ona ulaştığında, iri gövdesini kaldırım.

Uzun, kaslı bacakları dizlerinden kıvrılıyor, kolları dizlerinin üzerine yerleşiyor

Ellerini ortada birleştirmiş, büyük gümüş saati karanlıkta parlıyordu.

"Uh, ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

Kaldırımdaki yerinden beni izliyor ve Tanrım, bana bakmak için boynunu eğmesine bile gerek yok. Sanki ayakta ya da oturuyor olması fark etmiyor, her zaman benden daha uzun ve iri olacak.

"Oturuyorum," diye
yanıtlıyor. "Neden?"

"Çünkü bu uzun bir hikaye ve dediğim gibi, onları dinleme konusunda deneyimim var."

"Çünkü benim yaşında bir kız kardeşin var," diye tekrarlıyorum ve bunun bana söylediği ilk kişisel şey olduğunu fark ediyorum.

"Evet."

Sonra da ona sormak zorunda kalıyorum: "Beni kontrol etmek için bu yüzden mi durdun?"

Sana küçük kız kardeşini hatırlattığım için mi?"

Bu düşünce benim için tatsız.

Son derece.

Aslında, o kadar tatsız ki neredeyse yüzümü buruşturuyorum. Beni küçük kız kardeşi ya da onun gibi bir şey olarak görmesini istemiyorum. Neden bilmiyorum ama istemiyorum.

Hiç de değil.

"Eğer başı belada olsaydı," diyor, "birinin onu kontrol etmeme ihtimalini düşünmek bile istemezdim." Sonra, "Yine de sokağa çıkma yaşağını çiğnemekten daha iyisini biliyor. Yani hayır."

"Ne yok?"

"Hayır, bana küçük kız kardeşimi hatırlatmıyorsun" demeden önce rengi hâlâ belirsiz gözlerini üzerimde tuttuğu bir vuruşun geçmesine izin veriyor.

Gülümsüyorum.

Hayır, ışınlanıyorum ve ona biraz takılmadan edemiyorum. "Neden, senden korkuyor mu? Çünkü sen çok korkunç bir ağabeysin."

Cevabı hemen geldi. "Evet."

Kıkırdayarak cevap veriyorum, "O zaman haklısın. Sana küçük kız kardeşini hatırlatmam *mümkün* değil çünkü senden hiç korkmuyorum."

Gözleri kararıyor, bu da bir başarı. Çünkü gözleri gece zaten çok karanlık görünüyordu. Ama şimdi öncekinden daha da koyulaştılar ve o bir cevapla geri dönmeden önce sözünü kesiyorum. "Başka kardeşin var mı? Ben tek çocuğum, bu yüzden nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum. kardeş sahibi olmak çok güzel bir duygu. Varsayılan olarak ömür boyu arkadaşına sahip olmak harika olmalı. Ben..."

Giderek koyulaşan gözleriyle bana düz bir bakış fırlattığında sözümü kesiyorum. Saçlarımın gevşemiş tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Pekâlâ. Benim hikâyem."

"Evet. Senin hikayen." Çenesini yukarı kaldırdı. "Fikrimi değiştirmeden önce."

Gözlerim irileşiyor ve hemen karşısına oturmak için acele ediyorum. Çünkü artık fikrini değiştirmesine izin vermeyeceğim. Benden hikâyemi istedi ve alıyor.

Bacaklarımı katlıyorum ve parmaklarımı kucağıma geçiriyorum. Nereden başlayacağımı ve hatta nasıl başlayacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Ama sonra kendimle ilgili en doğal şeyle başlamaya karar verdim:

"Hikayem hakkında bilmeniz gereken ilk şey, benim bir sanatçı olduğum."

"Sen bir sanatçısın," diyor sakın, tiksинmeyen bir ses tonuyla.

Söylediklerime çok nadir verilen bir tepki bu.

Ve onun sakinliği, hiç itiraz etmemesi bana devam etme gücü veriyor.

"Evet. Ben bir sanatçıyım." Sırıtiyorum çünkü sanatımı düşündüğümde her zaman mutlu ve sevinçli hissediyorum. "Resim yapmayı seviyorum. Aslında çizmek için *yaşıyorum*. Ama ben Sanata olan sevgimin nereden geldiğinden eminim. Çünkü bildiğiniz gibi babam bir avukat ve annem de tüm hayır işlerini organize ediyor. Ama sanırım resim sevgimi baba tarafımdan büyük büyükannem Bertha'dan alıyorum. O bir sanatçıydı. Onun hakkında çok fazla hikaye duydum. Biliyor musun? Kendini odasına kapatıp tüm gününü nasıl çizerek ve boyayarak geçirdiğini. Hiçbir şey onun ilgisini çekmezdi. Beraberlik. Yine de herkes ondan nefret ediyordu. Hepsi onun hayatını boşa harcadığını ve deli olduğunu düşünüyordu. Annem beni Bertha'ya çok benzettir. En azından babam etrafta yokken. Ama babamın yanında asla ailesine karşı bir şey söylemezdi. Ama her neyse, bence Bertha son derece havalıydı. Hatta ona benziyorum. Bazen ruh ikizi bile olabileceğimizi düşünüyorum."

Bu doğru.

Onun gözlerine, saçlarına ve sanatına sahibim. Onunla tanışmayı gerçekten çok isterdim. Ve *sanırım* Bertha da beni severdi. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum. Bana da bir şeyler öğretirdi. Çalışmalarını gördüm, sadece fotoğraflarda ama yine de. Son derece yetenekliydi.

"Peki sorun nedir?" diye soruyor.

Sorusu karşısında omuzlarım çöküyor ve hafifliğim kayboluyor.

Başımı eğiyorum ve ellerime bakarak devam ediyorum. "Bertha'nın hikâyesinden de tahmin edebileceğiniz gibi, ailem bundan nefret ediyor. Sanatımdan. İşe yaramaz ve önemsiz olduğunu, ellerimi ve kıyafetlerimi kirlettiğini düşünüyorlar. Medyada iyi görünmediği için bırakmamı istiyorlar. Ya da gerçekten kim olduklarına uymadığı için... Ve ben her zaman bunu yapacağımı düşündüm. Gerçekten düşündüm. Çünkü onlara iyi bir evlat olmak istiyorum. Onlara itaat etmek, benden yapmamı istedikleri her şeyi yapmak istiyorum. Okula gitmek. Sevdikleri üniversiteyi, istedikleri bölümü seçeceğim. Babamı tanıdığım ve tek konuştuğu şey bu olduğu için hukuk fakültesi olacak. Ki sorun değil. Eğer isterlerse avukat olabilirim. Benim için seçtikleri adamla da evlenebilirim. Evlenebilirim."

"Ama istemiyorsun."

Başımı sallıyorum, kendimi bir hain gibi hissediyorum. Lanet olası destansı bir hain.

"Hayır." İç çekerek başımı kaldırdım. "Bizim kasabada bir adet vardır, ilk yılınızda aileniz sizi Connecticut'taki bir yatılı okula gönderir. Bütün zengin çocukların gittiği süper lüks bir hazırlık okulu. Ben de iki ay sonra oraya gidiyorum. Bunu hep biliyordum. Gideceğimi biliyordum. Hobimi bırakmam gereken günün yaklaştığını biliyordum ama..."

Evet, yatılı okul.

Bu kaçınılmaz bir şey. Geliyor ve evet, bunu hep biliyordum.

"Ama," diyor ben ipliğimi almadığımda.

Başımı tekrar sallıyorum. "Ama birkaç hafta önce bir şey öğrendim."

"Neyi öğrendin?"

Yutkunuyorum, karanlık gözlerine bakıyorum. "Bir sanatçı olduğumu." Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Ne?"

Ben de bunu anlıyorum ve açıklıyorum: "Bakın, okulumuzda yeni bir resim öğretmeni var, Bay Pierre. Çok harika biri. O kadar harika ki, bilemezsin bile. Fransız, aksanı var ve konu sanat olunca tam bir dahi. Louvre'a gitmiş. Mona Lisa'yı görmüş ve benim düşündüğüm kadar ilham verici olduğunu söyledi. Ve bana çok şey öğretti. Ona kadar ulaşamayacağım pek çok şey öğretti bana. Ve bana öğretmeyi *teklif* eden de oydu. Bana özel ders vermeyi teklif etti ve ben de tabii ki kabul ettim. *Tabii ki kabul ettim*. Ve düşündüm ki, en üst düzeyde eğitim almış birinden özel ders almak

Louvre başıma gelen en güzel şeydi. Ama yanılmışım." "Yanılmışım," diye tekrarlıyor. "Nasıl?"

"Çünkü başıma gelen en güzel şey okulun son günü beni ofisine çağırmasıydı."

"Ne?"

Sesi kısık ve gergin ve ben bunun nedenini anlamıyorum. Çünkü bu iyi bir şey ve ben de ona bunu söylüyorum. "Hayır, bu iyi bir şey. Aslında beni arayıp hakkımda harika şeyler söyledi."

"Evet, ne gibi?"

Devam eden siniri karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Yıl bittiği için üzgün olduğu gerçeği gibi. Onun gelmiş geçmiş en iyi öğrencisi olduğumu ve bunun

bana öğretme ayrıcalığına sahipti. Ve bana bir sanatçı olduğumu söyleyen de oydu. Bundan hep şüphelenmiştim ama asla emin olamamıştım. Yani, ben

Bertha ve ben sanatı seviyoruz evet, ama ben *gerçekten* bir sanatçı mıyım? Bir *sanatçı*, bilirsiniz. Böyle *özel* biri. Hiç bilmiyordum. *O* bana söyleyene kadar.

"Bana sanatımın sandığım gibi sadece bir hobi olmadığını söyledi. Bununla bir şeyler yapabileceğimi söyledi. Sanat okuluna bile gidebileceğimi söyledi. Ne kadar çılgınca değil mi? Ben, sanat okuluna gideceğim. Başvurularımda bana yardım etmeyi bile teklif etti. Bundan

sonra özel derslerimize devam etmek istediğini söyledi.

Çünkü beni, sanatımı beslemek istiyor. Ama gelecek yıl ayrılıyorum ve _"

"Seni *beslemek* istiyor. Öyle mi dedi?" diye neredeyse saldırıyor, benim üzerimden konuşuyor.

Konuşmamı yarıda kestikten sonra kendime gelmem bir saniye sürdü. "Evet. Ne olmuş yani?"

"Yani," diyor, çenesi sıkılıyor, yanağındaki kaslar atıyor, "Bay Pierre'iniz açıkça bir sapık."

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Ondan uzak durmalısın."

"Pardon?"

Hafifçe öne doğru eğiliyor. "Seni ofisine çağırdı. Seni beslemek istediğini söylemek için. Ve seni beslemeye devam etmek istediğini. özel dersler. Eminim ailenizin hakkında hiçbir şey bilmediği dersler, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Bunlar özel dersler. *Özel*," diye açıklıyorum ona yavaşça. "Tabii ki bilmiyorlar. Ve sen hiç para ödemedin mi? Dikkat mi? Sanatımdan nefret ediyorlar."

Alay ediyor. "Bence dikkatini vermesi gereken sensin çünkü dediğim gibi, *öğretmenin* lanet bir sapık. O senin Evdeki durum. Yalnız olduğunu biliyor. Anne babanın Bok kafalı ve senden faydalanmaya çalışıyor. Onun gibi adamlar böyle yapar. Onu bir daha görürsen, diğer tarafa kaçmalısın. Hatta müdürün odasına koşup bu orospu çocuğunu ihbar etmelisiniz."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum. Çünkü bu delilik.
Adam deli.

Bu kadar etkilendiğim Gizemli Adam'ımın aslında deli biri olduğuna inanamıyorum. "Adamlarla tanışmadın bile. Nasıl oluyor da onun bir sapık olduğunu biliyor musun? Benden faydalandığını nereden biliyorsun?"

Çenesi yine titriyor. "Çünkü senin yaşında bir kız kardeşim var. Bunları bilmek benim işim."

"Bu..." Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Bay Pierre şu anda sorun bile değil. Buradaki iyi adam o. Bana sanatımın peşinden gitmeye değer olduğunu söyleyen o. Benim bir sanatçı olduğumu. Ama bunu yapamam çünkü iki ay içinde yatılı okula gideceğim. Sanatın olmadığı bir yere. Onun yerine Robbie var."

Kaşları geceden daha siyah. "Şimdi Robbie de kim?" "Robbie, evlenmek zorunda kalacağımdan oldukça emin olduğum adam. Bir gün ve hayatının geri kalanında göğüslerimi okşayacak olan kişi," diyorum ona çenemi kaldırarak. "Ve o seni hiç ilgilendirmez."

"Dil."

"Affedersiniz?" Tekrar söylüyorum ama bu sefer sesim her zamankinden daha tiz çıkıyor. "Dikkat et."

Bunu söylediğine inanamıyorum. Bana karşı bu şekilde üstüme gelebileceğini düşünmesine inanamıyorum.

Haklıydım.

Gizemli Adamım delirmiş.

"Öyle mi? Neden, benim yaşında bir kız kardeşin olduğu için onun gibi sana boyun eğmem gerektiğini mi düşünüyorsun?" Çenemi kaldırarak sordum.

Meydan okuyan hareketimi yoğun ve ağır bir bakışla izliyor. "Eğilmek biraz fazla ama seni durdurmama izin verme."

Ben de onu izliyorum. "Kaç yaşındasın?"

"Daha büyük."

"Ne kadar yaşlı?"

"Çok."

Nefesimi sertçe veriyorum. "Biliyor musun, iyi ki tek çocuğum. Çünkü senin gibi biri olsaydı ağabeyimi öldürürdüm." Sonra ayağa fırladım. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Benim dehşetime ve aynı zamanda öfkeme rağmen o da ayağa kalktı. Bu kadar iri ve uzun bir vücuda sahip biri için her şey akıcı ve zarıftı. "Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

Atletizm.

Bana yaklaştı. "Seninle yürüyüşe çıkıyorum."

"Kesinlikle olmaz," diye itiraz ediyorum. "Seninle yürümek gibi bir arzum yok." Ellerini ceplerine sokarak, "Anlaşıldı," dedi. Sonra, "May

Evine kadar yürüyelim mi? Umarım ailen oradadır." Ailem evde değil.

Partideler.

Benim de olmam gereken yerde.

Aslında partiden hiç ayrılmamalıydım. Onları asla terk etmemeliydim. Bunun farkındayım, ama sonra.

Ama o zaman onunla asla tanışamazdım ve evet, o deli - bunu şimdi biliyorum - ama aynı zamanda benimle eşyalarım hakkında konuşan ilk kişiydi. Beni kontrol etmek için durdu.

"Sana bu bölgenin son derece güvenli olduğunu söylemiştim. Yani benimle yürümek zorunda değilsin." Karanlık, gizemli yüzünü inceliyordum çünkü bir şekilde hâlâ

"Ama yine de beni evime kadar götürmenize engel olmayacağını tahmin ediyorum."

Yanıt olarak aydınlanan yüzümü inceliyor. "Hayır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü benim yaşımda bir kız kardeşin var ve bu senin işin. Tüm saf ve masum genç kızları korumak. Karanlık yollardan ve sapık öğretmenlerden."

"Eğer yapabilirsem."

O zaman öfkemi kaybederim.

Bu kadar iyi birine kızgın kalabileceğimi sanmıyorum. Ve sorumluluk sahibi. Bir kız kardeşin sahip olabileceği en iyi ağabey. Muhtemelen yüzüncü kez iç çekerek topuklularımı almak için eğildim. Ayrıca uzanıp saçlarımı çözüyorum ve uzun, dağınık bir şelale halinde sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyorum.

Çünkü eve gidiyorum gibi görünüyor.

Bu gece kimsenin yüzüne bakabileceğimi sanmıyorum. Yarın herkesten özür dileyeceğim.

Ve eğer bana bir yere kadar eşlik etmek istiyorsa, benim emredici ve kafa karıştırıcı koruyucum, beni güvenli yerime, evime götürmelidir Çatı katımın olduğu yerde.

Topuklu ayakkabılarımı omuzlarımdan geçirerek saçlarımı savuruyorum. "Yalınayak yürümemin bir sakıncası yok, değil mi? Bu gece yine topuklularımı giyebileceğimi sanmıyorum."

Bir an için donup kaldığını düşünüyorum.

Onun çerçevesi, onun gözleri. Yüzümün ve omuzlarımdan etrafında dalgalanan yeni özgürleşmiş saçlarımda gibi görünüyor. Sırtımın küçük kısmında da.

Ama sonra hareket etti ve sanırım hayal görüyordum.

Soruma cevap olarak başını salladı ve "Önden buyurun" dedi.

Ve yürümeye başlarken kalbime onun bana eşlik etme ihtimali karşısında çıldırmaktan vazgeçmesini söylüyorum.

Ama kalbim beni dinlemiyor.

Attığım ve attığımız her adımda hızlanıyor ve çarpıyor. Çünkü söylediği gibi yanımda yürüyor. Benim doğal olarak kısa olan adımlarıma uymak için adımlarını küçük tutuyor.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Kim o?

Adı ne? Nereli?

Halsey'leri nereden tanıyor? Çünkü ikimiz de o partiden geldik.

Neden orada o kadar hareketsiz görünüyordu? Öyle donuk, öyle nefessiz.

Cansız.

Birdenbire tek düşünebildiğim bu

oldu. Onun hayattan yoksun

görünmesi.

Ve bunu ona sormak istiyorum. Yani, böyle aniden bitmesine rağmen benden hikayemi istedi. En azından onunkini sormam gerekmez mi?

Bunu yapmaya hazırım ama hareket etmeyi bıraktığımızı fark

ettim. Daha doğrusu ben durdum.

Çünkü hedefimize ulaştık ve ben yürüdüğümü, köşeleri döndüğümü ve caddeleri geçtiğimi bile hatırlamıyorum.

"Burası benim evim," diyorum önünde durduğumuz devasa malikâneye bakarak.

Uzun, kalın sütunlar ve geniş bir bahçeye sahiptir.

mermer merdivenler büyük cilalı kahverengi kapılara kadar uzanıyor. Bir

Lamborghini

- babamın yeni aldığı araba, dairesel araba yoluna park edilmiş.

Güvenli tavan aram orada beni bekliyor olsa da, içeri girmek istemiyorum.

"İçeri gelmek ister misiniz?"

Bu bir son dakika daveti ve reddedeceğini biliyorum. Bunu zaten biliyordum ama yine de vermek zorundaydım. Çünkü garip bir şekilde, onun gitmesini istemiyorum.

Bu gecenin bitmesini istemiyorum.

Sessiz kaldığında, evimin görüntüsünü terk edip yüzümü

Onu.

Ve donma sırası bende.

Mavi.

Gözleri mavi. Sonunda onları görebiliyorum; garaj yolu aydınlanmış ve ondan uzakta durmamıza rağmen, parıltı hala ona ulaşıyor ve onu aydınlatıyor.

Koyu, parıldayan kot mavisi.

Yüzüme odaklanmadan önce arkamdaki eve bakıyor. "Sen bir sanatçısın."

Dilim ağzımda kalınlaşıyor çünkü saçlarını da görebiliyorum, en azından biraz ve kirli sarı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden tek yapabildiğim başımı sallamak.

O gözlerini benim açık gümüş gözlerime dikeyyor. "Sen bir sanatçısın Çünkü sen birsin. Çünkü çiziyorsun. Resim yapıyorsun, eskiz çiziyorsun. Çünkü yaptığınız şey bu ve sevdiğiniz şey bu. Pislik bir öğretmen sana öyle olduğunu *söylediği* için değil. O seni sanatçı yapmadı. Onunla tanışmadan çok önce de sanatçıydın ve ondan sonra da *öyle* olacaksın. Vazgeçsen bile öyle olacaksın. Çünkü sen busun. Dünyanın ne istediği ya da ne dediği önemli değil. Ailenin ne düşündüğü. Bütün bunlar önemli olan ne istediğinizdir. Önemli olan tek şey sevdiğin şeydir, *seni* canlı hissettiren şeydir. Çünkü bu sizin hayatınız. Onu yaşayacak olan sizsiniz. Bu yüzden tüm seçimleri siz yapmalısınız. Yapmak istediğiniz şeyleri yapmalı ve hayal etmek istediğiniz her şeyi hayal etmelisiniz. rüya."

Burada duraklıyor çünkü bence durmak zorunda.

Çünkü bence gözlerinden bir şey geçiyor, onları parlak ve gizemli duygularla dolu hale getiriyor.

"Çünkü bazen yapamazsınız. İstediklerinizi yapamazsınız. Hayal kuramazsınız. Seçim yapamazsınız. Bazen hayatınızı kendiniz *yaratamazsınız* çünkü hayatınız sizin için yaratılmıştır. Ve bu... zordur. Yaşamak

böyle. Bu çok zor." Bakışları benimkiler arasında gidip geliyor. "Yani eğer bir sanatçıysan, sanatçı olarak kalmalısın."

"Halsey'leri nereden tanıyorsun?" diye sordum.

Kalbimin davul sesleri arasında kendi sesimi duyamasam da, yine de ona bunu sorduğumu biliyorum.

Hala ona bir sürü şey sormak istediğimi biliyorum, o yüzden ağzımdan kaçırıyorum. "Seni partide gördüm. Düğün partisi mi? Ben de oradaydım. Kaçmadan önce. Seni bir köşede gördüm, yapayalnız ve öylece... hareketsiz. Nefes bile almadığını sandım. Bunu anlamıyorum. Neden öyle görünüyordun? Neden... Damatla arkadaş mısınız? Gelinle mi? Ne... Kimsin sen?"

Kelimelerim birbirinden kopuk. Biliyorum.

Şu anda mantıklı konuşmuyor bile olabilirim. En azından bu yüzden bir şey söylemediğini düşünüyorum.

Bu yüzden beni yoğun gözlerle izlerken çenesinin gergin ve sıkışık olduğunu düşünüyorum.

Belki de bu yüzden benden bir adım geri çekiliyor.

Çılgınca nefes alan ve titreyen bedenimden. Merakla uğuldayan bedenimden. Az önce söylediği sözlerle. Onu bir daha asla göremeyeceğim paniğiyle.

Her an gidebileceğini ve onu unutmayacağımı biliyorum. Onun hakkında hiçbir şey bilmesem bile.

Tek bir şey değil.

Ve bunu yapıyor. Gidiyor.

Arkasını dönüp gecenin karanlığına karışmadan önce, aynı sert sesiyle, "İyi şanslar Bronwyn," diyor.

Chapter 3

The Original Thorn

Hayaller ve seçimler.

Bunlar hiç düşünmediğim iki şey. Çünkü onlara sahip değilim.

Bu yüzden artık sahip olmadığım şeylere özlem duyarak zamanımı boşa harcamanın bir anlamı yok. Anlamsız şeyler. Beni sadece aşağı çeken ve öfkeliendiren şeyler.

Aynı anda hem boş hem de ağır hissettiriyor. Ama bu gece farklı.

Bu gece, işe yaramaz düşüncelerimi uzak tutamadığım gece. Bu gece yardım edemem ama kızgın hissediyorum.

Öfkeli.

Geride kaldı.

Oyun parkındaki lanet bir çocuk gibi.

Ben burada kıpırdamadan dururken dünyanın hareket ettiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Hala.

Neden bu kadar hareketsizdin?

Onu malikanesine bıraktıktan sonra yanından uzaklaşırken sesi beynimde yankılanıyor. Ve gerçekten deniyor olmama rağmen

Bu gece aptalca düşüncelerimi susturmakta zorlansam da ona kafamın içinde cevap vermekten kendimi alamıyorum.

Muhtemelen öyle olduğum için hareketsiz görünüyordum.

Muhtemelen hayatım böyle olduğu için: hareketsiz. Ve birinin gittiğine tanık olduğum için.

Onunla.

Bu gece hala o partideydim çünkü hayalimin beyaz bir elbise içinde ben olmayan bir adamla koridorda yürümesini izledim.

Asla ben olamayacak olan.

Part II

Chapter 4

Present

Baktığım bir kız var.

Dağınık siyah saçları var, kalın perçemleri gözlerine doğru sarkıyor.
Ve bana ters ters bakıyor.

Muhtemelen onu uykudan uyandırdığım
içindir. Yüzüne bir bardak su fırlatarak.

Kendimi savunmam gerekirse, bundan önce her şeyi denedim.
Onu nazikçe uyandırmayı, onunla konuşmayı, onu ikna etmeyi denedim.
Ama yastığında horlayan birini ikna edemezsiniz. Bu yüzden yaratıcı
olmak zorundaydım.

"Merhaba," diye selamlıyorum onu, bardağı yatağının yanındaki
komodinin üzerine geri koyarak. "Günaydın."

"Seni öldüreceğim," diye haykırıyor, ıslak siyah saçlarını
yüzünden iterek. "Yemin ederim *Bronwyn*. Senin sonunu getireceğim."

"Hayır, yapmayacaksın, Poe Austen Blyton. Çünkü beni seviyorsun,"
diyorum ona, gülümseyerek çünkü beni kızdırmaya çalışırken bunu yapıyor,
tam adımı kullanıyor. Ben de onun tam adını, göbek adıyla birlikte
kullanıyorum. "Şimdi, hazırlanma zamanı. Derse geç kalacağız."

Tekrar yatağına uzanıyor. "Tam adımı kullanmayı bırak.
Ve şu anda bana iyi davranmaya çalışma. Sana kızgıyım."

"Bana kızmaya hakkın yok. Kıçını kurtarmaya çalışıyorum."

Tek tepkisi iki kolunu yüzüne kapatıp hırlamak oluyor.

İçimi çektim. "Poe, artık hiçbir derse geç kalamazsın, tamam mı? Okul açılalı sadece birkaç ay oldu ve neredeyse tüm ayrıcalıklarını kaybettin. Daha fazlasını kaybetmeyi göze alamazsın."

"Umurumda değil. Buradan nefret ediyorum," diyor kollarının arkasından. "Bırakın tüm ayrıcalıklarımı elimden alsınlar. Bir devrim başlatacağım, göreceksiniz. Bütün okulu yakıp yıkacağım, güven bana."

Benim var.

Ona güveniyorum.

Bir devrim başlatıp burayı yok edebilecek biri varsa, o da Poe'dur. En iyi arkadaşlarımdan biri ve buranın baş belası.

Burası derken, St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'ndan bahsediyorum.

"Sana inancım tam. Bir devrim başlatacaksın, Poe. Bir gün. Ama bu gerçekleşmeden önce sınıfa gitmen gerekiyor. Ayrıca, bugünün hangi gün olduğunu hatırlıyor musun?"

Bu onun dikkatini çeker.

Kollarını yüzünden indiriyor ve bana göz kırpmıyor. "Ne oldu?"

"Bugün Şükran Günü'nden sonraki Pazartesi."

Ona söylediklerimi anlaması bir saniyesini alıyor ve anladığında her şey olup bitiyor. Ve fark ettim ki muhtemelen bununla başlamalıydım. Ben bir aptalım.

Poe sarsılarak oturur pozisyona gelir ve nihayet uyanık görünür. "Aman Tanrım, bu

öyl

e." "Evet."

"Demek bugün o gün."

"Bugün o gün, evet," diye kabul ediyorum.

Sonra yataktan atlıyor ve çırpınmaya başlıyor. "Oh benim lanet Tanrım, Wyn. Hazırlanmam gerek. Fazladan hazırlanmalıyım. Neden yapmadın

Beni daha erken mi uyandıracaksın? Onu aylardır görmediğimi biliyorsun. *Aylardır*, Wyn. En iyi halimle görünmeliyim. İhtiyacım var..."

Ve işimin bittiğini biliyorum. Uyandı ve zamanında hazırlanacağını biliyorum. Bu yüzden Poe'yu kendi haline bırakıp bir sonraki projemle uğraşıyorum: ikinci en iyi arkadaşım Salem Salinger'ı uyandırmak.

Görünüşe göre uyandırılmaya hiç ihtiyacı olmayan biri.

Çünkü Poe'nun aksine, o *tam olarak* hangi gün olduğunu hatırlıyor. O yüzden uyanık ve gitmeye hazır, bir o kadar da heyecanlı - eğer kocaman sırtışı ve parlayan gözleri Poe gibi.

Arkadaşlarımı okuldaki bir gün için heyecanlı görmenin nadir bir manzara olduğunu söylemeliyim.

Çünkü St. Mary's normal bir liseden biraz daha farklı.

Ailemin geçen yıl beni göndermek istediği yatılı okuldan kesinlikle *çok* farklı.

Birincisi, bu okul Connecticut'ta değil, St Mary's kasabasında ormanın ortasında yer alıyor. Ve ikincisi, St. Mary's tüm İnsanların kızlarını çok özel bir nedenden dolayı gönderdikleri bir kız okulu.

Düzeltilecek.

Rehabilite edildi. Onarıldı. Hatta yeniden yapıldı.

Yani, insanlar suç işleyen, sorun çıkaran kızlarını iyi olmaları için bir ıslah okulu olan Aziz Mary Sorunlu Gençler Okulu'na gönderiyorlar.

Mesela bir şey çalarsanız, mesela para, ve onunla kaçmaya çalışırsanız. Kaçış planınızın kusursuz olduğunu düşünüyorsunuz ama öyle değil ve yakalanıyorsunuz. Ve sizi yakalayan kişi - diyelim ki vasiniz - sana bir ders mi vermek istiyor? Bunun için seni gönderecekleri yer burası.

Ya da para yerine, eski erkek arkadaşınızdan intikam almak için bir araba çalıp onu gölde boğabilirsiniz. Bu da sizi buraya düşürecektir. Ya da belki

Her zaman bir baş belası oldunuz ve etrafınızdaki insanlar sizin vahşi yöntemlerinizden bıktı. Bu durumda da kendinizi bulacağınız yer burasıdır.

Yani biz kötü kızları rehabilite etmek için bu okulun birçok kuralı olduğunu varsayabiliriz.

Sıkı ve katı kurallar.

Derslere zamanında gelmek, ödevlerinizi zamanında teslim etmekle ilgili kurallar. Zamanında yemek yemek, zamanında uyumak, zamanında uyanmak. Sonra kampüs dışına ne zaman ve ne kadar süreyle çıkılacağı, elektronik cihazların ne zaman ve yine ne kadar süreyle kullanılacağı vb. ile ilgili kurallar var.

Ve bu kurallara uyduğunuzda, ödüllendirilirsiniz. Ayrıcalıklarla.

Örneğin, her gece bir saatten fazla televizyon izleyebiliyorsunuz, Bu da ayrılan süre. Ya da okul bilgisayarını ekstra saat. Ya da haftada birden fazla kampüs dışına çıkabilirsiniz, bunun gibi şeyler.

Burada işlerin nasıl yürüdüğünün özeti bu.

Dediğim gibi, arkadaşlarıma güne mutlu başlaması çok nadir görülen bir şey.

Bugünün hangi gün olduğu konusunda mutlu olmayan tek kişi üçüncü en iyi arkadaşım Calliope Thorne ya da Callie.

Aslında o benim buradaki ilk arkadaşımdı.

Buraya bir yıl önce, üçüncü sınıfta geldim ve Callie benimle arkadaş olan kişiydi. Aslında buraya ilk geldiğimizde hepimizle arkadaş olan oydu: Poe ikinci sınıfta, Salem de birkaç yıl önce.

Son senemiz için aylar önce.

Temel olarak Callie grubumuzun tutkalı. Dördümüzün de birbirimizle tanışma ve çok iyi arkadaş olma şansına sahip olmasının nedeni o.

Kahvaltı için kafeteryaya girer girmez onu görüyoruz ve ona kocaman sarılmak için koşuyoruz. Bizim için çoktan simit, yoğurt ve kesilmiş meyvelerle dolu tepsiler hazırlamıştı. Bize kek de getirmiş; Callie yemek yapmayı çok seviyor. Ama şu anda hiçbirimiz yemekle ilgilenmiyoruz.

Bugünlerde sürekli yorgun ve solgun görünen arkadaşımız için daha çok endişeleniyoruz.

"Hey, bugün nasılsın?" Yanına oturarak sordum.

Yüzünü buruşturuyor, o da aynısını yapıyor. "Kötü. Buraya gelmeden önce *iki kez* kustum."

"Eyvah." Poe yüzünü ekşiterek masanın karşı tarafındaki koltuğa oturuyor. "Ama belki bu seni neşelendirir." Çantasını karıştırıyor ve bir kavanoz fıstık ezmesi çıkarıyor. "Ta-da."

Callie'nin gözleri büyüyor ve bugünlerde nadir görülen bir güç gösterisiyle ona doğru hamle yapıyor. "Aman Tanrım. Nereden buldun bunu?"

Poe omuz silkiyor ve gururla cevap veriyor: "Mutfaktan çaldım."

"Ne?" Bu Salem, Poe'nun yanında oturan. "Ve bana hiç söylemedin mi?! Seninle gelebilirdim. Burada hırsız benim."

Kesinlikle öyle.

Hem de çok iyi bir tane. *Gerçekten* önemli olan tek seferde yakalandı.

O, vasisinden para çalan ve onunla kaçan ama yakalanan kız. Ve gerisi tarih oldu.

Ama Poe da beceriksiz değil. Potansiyel olarak bir devrim başlatmanın ve burayı yok etmenin yanı sıra, bir şeyler de çalabilir. O her zaman baş belası olan ve vasisinin baş belası olan bir kız. Bu yüzden onu buraya sadece cezalandırmak için değil, aynı zamanda - hepimizin düşündüğü gibi - ondan uzaklaşmak için gönderdi.

Callie fıstık ezmesi ve yatıştırıcı Salem ile meşgul olurken, kütüphaneden bir kitap çalmasına izin vermeyi teklif ederken, çantamı karıştırıyorum çünkü onun için de bir şeyim var.

Bir taslak.

Bütün kızlarım etrafımda toplanıyor ve sırayla yarattığım görüntüye hayranlıkla bakıyorlar.

Nefesim kesilmeden ya da avuçlarım terlemeden çalışmalarımı sergileyebilmem onlarla olan dostluğumun ne kadar derin olduğunun bir kanıtı. St. Mary's'den önce tutkumu ve çalışmalarımı uzun süre saklamıştım.

- Sadece resim öğretmenlerime gösteriyordum - eskizlerimi başka birinin hayran kalması için bu şekilde masaya koymak benim için düşünülemezdi.

Ama artık değil.

Özellikle de Callie gözlerinde parlayan yaşlarla bana baktığında.

"Bu çok güzel. *O* çok güzel."

Ben de gülümsüyorum. "Evet, tabii. O senin kızın. Tabii ki çok güzel."

Yanağından mutlu bir gözyaşı süzülüyor ve onu silip atarak bana sarılıyor. "Teşekkür ederim. Ahh. Her zaman çok duygusalım. Hamile olmak acayip yorucu."

Öyle.

Bunu hepimiz onun yorgun ama güzel yüzünden görebiliyoruz.

En iyi arkadaşımızın hamile olduğunu yeni öğrendik. Ve onun da dediği gibi, hamile olmak çok yorucu. Ama lise son sınıftayken hamile kaldığınızda, bundan daha fazlası oluyor.

Korkutucu ve karmaşık.

Özellikle de gittiğiniz lise kızları rehabilite ettiği bilinen bir ıslah okuluysa ve hamile kalmak okuldan atılmanız için kesin bir yolsa.

Birkaç gün öncesine kadar hepimiz bunun gerçekleşeceğini düşünüyorduk.

Ama öyle olmadı. Çünkü biri onu kurtarmaya geldi: Bebeğine hamile olduğu adam.

Eski erkek arkadaşı.

Eski erkek arkadaşının arabasını çalan ve intikam için onu gölde boğan kızı hatırlıyor musunuz? Bu Callie. Bunu yaptı çünkü eski erkek arkadaşı Reed Jackson - uzun hikâye - iki yıl önce kalbini kırmıştı ve o da onu incitmek istiyordu. Ama şimdi onun bebeğine hamile - her şeyin nasıl ortaya çıktığı ve bunun tekrar birlikte oldukları anlamına gelmediği hakkında başka bir uzun hikaye.

Ama her neyse, onun - ve nüfuzlu soyadının - sayesinde Callie sadece burada kalmakla kalmıyor, aynı zamanda St. Mary's tarihinde kampüs dışında yaşayabilen ilk kız oluyor. Reed tüm ipleri eline aldı ve ona bu istisnayı da sağlamayı başardı.

"Ve bugün en kötüsü," diye devam ediyor Callie, parmağını fıstık ezmesine sokup yalayarak. "Çok gerginim."

Ah,
evet.

Bugün.

Şükran Günü'nden sonraki Pazartesi.

Bugünün bazı arkadaşlarım için - Poe ve Salem - harika olacağını, bazıları içinse - Callie - o kadar da harika olmayacağını biliyordum.

Callie'yi ilk teselli eden Salem oldu ve masadaki elini sıktı. "Her şey yoluna girecek. Boş yere endişeleniyorsun. Güven bana. Aslında, bence destansı olacak. Yeni bir futbol koçumuz olacak. Gerçekten sabırsızlanıyorum. Onu göreceğim için çok heyecanlıyım."

Callie dudağını ısırır. "Evet ama burada kızların nasıl olduğunu bilmiyorsun.

Sen daha bu yıl geldin. Buradaki kızlar her *zaman* yeni öğretmenlere zorluk çıkarır." Elini karnına doğru sallıyor.

Henüz göstermiyor. "Ayrıca hamileyim. Alay konusu oluyorum. Kızlar bu yüzden ona zor anlar yaşatacak. *Benim yüzümden.*"

Tamam, Callie bir konuda haklı: Buradaki kızlar yeni öğretmenlere zor anlar yaşıyor.

Çünkü kızlar buradan nefret ediyor. Kurallardan ve özgürlüklerinin ellerinden alınmış olmasından nefret ediyorlar.

Ve tabii ki öğretmenler.

Bu yüzden ne zaman yeni bir tane alsak tansiyon hep yüksek oluyor.

Koridorlarda ya da kafeteryada kavgalar çıkar. Her zaman bir ya da iki kız, sadece sınırlarını test etmek için yeni öğretmenle tartışmaya başlar. Yeni bir öğretmenin göreve başladığı bir günde, normal bir haftada olduğundan daha fazla sayıda kızın ayrıcalıklarının iptal edildiği görülmüştür.

Grubumuz daha önce bunu pek önemsememişti ama bugün işler değişti.

Çünkü yeni öğretmen, yeni futbol koçu, St.

Mary, Callie'nin ağabeyi. Ya da ağabeylerinden biri, en azından; dört tane var.

Conrad Thorne.

Ama Salem'in heyecanını da anlıyorum çünkü o büyük bir futbol tutkunu. Aslında bu oyunla çok derin bir bağı var. Bu sporu sadece kendisi oynamakla kalmıyor, üstelik çok da güzel oynuyor, aynı zamanda bir futbolcuya, Arrow Carlisle'a da aşık.

Evet.

Arkadaş grubumuzda karmaşık bir aşk hikayesi olan tek kişi Callie değil, Salem'in de bir aşk hikayesi var. Aslında, şimdiki erkek arkadaşı Arrow

futbol koçumuz - geçici bir koç - Kaliforniya'ya gidene kadar. Profesyonel bir futbol takımı olan LA Galaxy'de oynuyor.

Salem ve Arrow hakkında her şeyi anlatmayacağım ama Arrow'un müdürümüzün oğlu Müdür Carlisle olduğu düşünülürken inişli çıkışlı ve karmaşık bir yol geçirdiklerini kesinlikle söyleyeceğim. Neredeyse Callie'nin şu anda yaşadıkları kadar karmaşık ve Salem mutlu sona ulaştığı için çok mutluyum.

Ben de Callie ve Reed için dua ediyorum.

"Bence ona zor bir ceza vermektense *kolay* bir ceza verme ihtimalleri daha yüksek," diyor Poe umursamaz bir tavırla ve keke doğru ilerliyor.

"Yani, kardeşini gördün mü? O lanet olası bir tanrı. BDE'si var."

Doğru.

Şimdi Poe heyecanlı çünkü Callie'nin ağabeyine minicik bir aşkı var. Sadece sözlerinden değil, bu sabah ona hangi gün olduğunu hatırlattığımda yataktan ne kadar çabuk fırladığından da anlaşılıyor.

"BDE nedir?" diye soruyor Salem.

Poe kekinden bir ısırık alır. "Büyük penis enerjisi."

"İğrenç." Salem başını sallayarak Poe'nun omzuna vuruyor.

"İğrençsin, Poe."

Sadece omuz silkiyor. "Gerçek bu, dostlarım."

"Salem haklı. İğrençsin," diyor Callie, yüzünü buruşturarak. "O benim ağabeyim." Sonra ellerini kucağında sıkarak, "Sadece bugün her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Kimsenin ona sorun çıkarmasını istemiyorum. Yani, kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum. Ama yine de. O benim kardeşim ve -"

"Hey, dinle. Her şey yoluna girecek," diyorum Callie'ye. onu yatıştırır. "Göreceksin. Kardeşin onun için bu şekilde endişelenmeni istemezdi. Özellikle de şimdi. O yüzden rahatla. Ayrıca, hepimiz buradayız. Ona göz kulak olacağız ve her şeyin yolunda gittiğinden emin olacağız."

"Kesinlikle," diyor Salem. "Poe dün akşam yemeğinden sonra kuralları bile koydu."

Poe gururla, "Evet, ona bulaşılmaması gerektiğini bilmelerini sağladım," diyor.

Dün akşam yemeğinden sonra Poe televizyon odasında bir anons yaparak dinleyen herkesi Callie'nin kardeşinden uzak durmaları konusunda uyardı. Yoksa onun intikamıyla karşı karşıya kalacaklardı. Ve okulun baş belası olarak Poe'nun intikamı geçmişte çok rahatsız edici olmuştu - öğretmenlerin odasında başıboş fareler, yataklarda ve çekmecelerde kurbağalar, okul üniformalarında kaşıntı tozu ve daha neler neler.

"Gördün mü? Eminim kızlar artık ona bulaşmamaları gerektiğini daha iyi biliyorlardır," diyorum. "Tabii ki daha iyi biliyorlar."

Yavaşça gülümseyen Poe göz kırpmıyor. "Sana söylemiştim. ona vurabilecek tek kişinin ben olduğumu, bu yüzden herkesin dikkatli olması gerektiğini söyledi."

Sonunda Callie'nin gerginliği azalıyor ve gözlerini devirerek gülüyor. Güzel.

Çünkü gerçekten bugün güzel bir gün. Poe ve Salem gibi ben de heyecanlıyım.

Futbolla ilgilendiğim için ya da Callie'nin kardeşine aşık olduğum için değil - Poe'nun bu konuda şaka yaptığını biliyorum ama hiçbirimiz bunu yapmayız; Callie bizim en iyi arkadaşımız ve ama bugün Conrad'la ilk kez tanışacağım gün olduğu için.

Salem ve Poe onunla tanışmışlar çünkü genellikle hafta sonları onu ziyarete gelen ya da tatillerden önce onu almaya gelen kişi o oluyor.

Ama şimdiye kadar onunla ya da diğer kardeşleriyle tanışma fırsatlarını kaçırdım.

Çünkü o ne zaman gelse, ben çoktan gitmiş oluyorum.

Babam tarafından gönderilen bir araba, böyle tatillerde ya da ziyaret sabahlarında ilk iş olarak beni almaya gelir ve geldiğim yere geri götürür. Kasabama, Uğultulu Bahçe'ye.

Bugün onunla ilk kez tanışacağım ve nihayet hakkında çok şey duyduğum bu kişinin ismine bir yüz koyabileceğim.

Gün bir çırpıda geçip gidiyor. Dersler, dersler, öğle yemeği; Callie'nin kusmak için biyolojiden aceleyle çıkması; Poe'ya asıl ödevini zamanında teslim etmediği için fazladan ödev verilmesi; Salem'in trigonometride uyuklaması ve öğretmene yakalanması; daha fazla ders ve sonunda hepimizin beklediği an gelir.

Futbol antrenmanı.

Hepimiz okul tarafından verilen futbol formalarımızı giyiyoruz - hardal rengi şortlu beyaz tişörtler; hardal temelde okul rengimizdir, bu da formamızın hardal rengi bir etek, beyaz bir bluz, beyaz diz üstü çoraplar ve siyah Mary Janelerden oluştuğu anlamına gelir - futbol sahasına gitmeden önce soyunma odasında.

Callie rahatsızlığı nedeniyle futbol oynamasına izin verilmese de, o gün için ayrılmadan önce kardeşini görmek için bize sahaya kadar eşlik ediyor.

Hepimizin adımları hızlı ve hevesli ve havada bir beklenti duygusu var.

Bu yüzden futbol sahasına yaklaştıkça hızımı yavaşlatmam beklenmedik, hatta *çok* edici bir şey.

Kızlar bunu fark etmiyorlar çünkü zaten birkaç adım önümdeler, gözleri sahadaki kalabalığa yapışmış durumda.

Ve onların ortasındaki bu çok uzun figüre. Benim de gözlerim o uzun figüre takıldı tabii ki.

Şu ana kadar yüzü bize dönük olan bir figür.

Ama sonra arkasını döndü ve işte o zaman hızım yavaşladı.
İşte o zaman uzuvlarım ağırlaştı.

Kalbim de ağırlaştı, yavaş ve uyuşuk, çok yavaş atıyordu.
Tehlikeli derecede yavaş. Ve gözlerim, daraldı ve kısıldı.

Hâlâ da öyle aslında. Ben ona bakarken. Ve
bunun için güneşi suçlamak istiyorum.

Vücudumun bu kadar garip davranması için aşırı sıcaklığı suçlamak istiyorum. Ama mesele şu ki, Aralık ayındayız ve kış güneşi gri bulutların arasından neredeyse hiç görünmüyor.

Yani doğanın elementleri değil.

Hayır.

Bu başka bir şey. Başka *biri*. O.

Bu *o*.

Futbol sahasındaki kalabalığın ortasındaki o uzun boylu figür.

Bir sebepten dolayı vücudumu çıldırtıyor. Özellikle saçları.

Altın sarısı. Zengin ve kalın, tatlı. Ama en önemli kısmı kafa derisine yakın kesilmiş olması. Böylece altın kahverengi saç telleri yer yer diken diken görünüyor ve *hiçbiri* tişörtünün yakasına değmiyor bile.

Ki bu iyi bir şey.

Neden yapsınlar

ki?

Sadece benim çılgın beynim - ve şaşkı gözlerim ve aptal yavaş kalbim - o saç tellerinin uzadığını hayal etmekten kendini alamıyor. O saç tellerinin uçlarından kıvrıldığını, o pürüzsüz alnın üzerinden sarktığını ve o yüzün yan tarafını sıyırdığını hayal etmeden duramıyorlar.

Ama hepsi bu kadar değil.

Geniş ve kaslı omuzları, bu adamın giydiği açık mavi tişört yerine bir takım elbise ceketini içinde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ve sadece bu da değil, o takım elbise ceketinin tüm o uzun kaslı cüsseyi içine almak için biraz fazla küçük olduğunu hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Neyim var benim?

Neden böyle şeyler hayal ediyorum?

Özellikle de bu adamı daha önce hayatımda hiç görmemişken.

Öyle değil mi?

Değil mi?

O halde nasıl oluyor da onun yanında durup gözlerinin içine bakabilmek için boynumu yukarı kaldırmam ve ayak parmaklarımı uzatmam gerekeceğini tam olarak ve ne ölçüde bilebiliyorum?

Gözlerini henüz göremedim çünkü bir şeye bakıyor ama yine de mavi olduklarını hayal ediyorum.

Koyu, *koyu*
mavi.

Denim mavisi.

Ve sonra yukarı bakıyor.

Yapıyor ve ben de haklı olduğumu anlıyorum. Gözleri maviydi.

Lacivert. Tam olarak hatırladığım gibi ve oldukça canlı hatırlıyorum.

Sanki onları dün görmüşüm gibi canlıydılar. Dün gece. Onları gerçekten gördüğüm zaman yerine sadece birkaç saat önce: on sekiz ay önce, rastgele bir yaz gecesinde bana rastladığında ve eve kadar bana eşlik ettiğinde.

O gece onu sadece görmekle kalmadım, resmini de çizdim. Onu babamın arabasına çizdim.

O yüzü, o gözleri çizdim ve bunun için buraya, St. Mary's'e gönderildim.

Chapter 5

Herkes St. Mary's'e girmek için bir şeyler yaptı. Bu da benim de bir şeyler yaptığım anlamına geliyor.

Kötü bir şey.

Ailemin benden nefret etmesine neden olan bir şey.

Önceleri, tuhaflıklarım ve işe yaramaz hobilerimle onları sadece hayal kırıklığına uğratiyordum. Ama geçen yaz yaptıklarımın sonra beni görmeye dayanamıyorlar.

Annem bana hiç doğmamış olmamı dilediğini söyledi. Farklı bir kızı olmasını, normal bir kızı olmasını. Bu kadar nankör ve bencil olmayan bir kızı. Ne de olsa bana iyi bir hayat vermek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar. Para ve prestij dolu bir hayat.

Ama karşılığında her şeyi reddettim ve bu süreçte onları herkesin önünde küçük düşürdüm. Sadece bu da değil, tüm bunları bir seçim yılında yaptım. Ailemizin zaten çok fazla inceleme altında olduğu bir yılda. Babam zaten çok fazla baskı altındayken.

Eğer istediğim gibi olsaydı, her şeyi mahveder ve ona yeniden seçilmeyi kaybettirirdim.

Neyse ki o - yardımcıları ve tabii ki annemle birlikte - son dakikada beni bu reforma gönderme fikrini ortaya attı.

Okul. Bunun insanların gözündeki imajını yeniden canlandıracağını düşünüyorlardı. Eylemlerim ailemiz hakkında, babamın kendi kızını kontrol edemezken nasıl adalet sisteminin koruyucusu olabileceği hakkında soru işaretleri yaratıyordu. Eğer beni işlediğim suçlardan dolayı cezalandırırsa, onlara da adalet getirmek için gerekeni yapacaktı.

Kesinlikle işe yaradı ve seçimi kazandı.

Bunun için gerçekten mutluyum.

Çünkü niyetim onun için bir şeyleri mahvetmek değildi. Yaptığım şeyi yapmamın nedeni sanatımdı.

Çünkü ben bir sanatçıyım.

Çünkü çizmeyi seviyorum. Çizmek için *yaşıyorum*. Bu yüzden babamın arabasına, özellikle de yepyeni Lamborghini'sine grafiti çizdim.

Belki de iyice düşünmeliydim. Belki de o gece babamın arabasına zarar vermekten daha farklı, daha ince bir yaklaşımla gitti. Daha sonra ailemi utandırmayacak ve babamın kariyerini tehlikeye atmayacak bir şey.

Ama o anda bunları düşünmüyordum. Sadece ilham almıştım.

Onun tarafından.

Babamın Lamborghini'sine yüzünü çizdiğim adam.

Biri bana öyle söylediği için değil, sadece öyle olduğum için sanatçı olduğumu söylemişti. Vazgeçsem bile sanatçı olacaktım. Belki de vazgeçmemeliydim.

Belki de sadece hayatımı yaşamalıydim. Ben de öyle yaptım.

O gece hayatımı yaşadım ve onu çizdim.

Yüzünü. Gözlerini. Uzun saçlarını.

Şu sıkılmış çene.

Omuzlarını, parıldayan gümüş saatini, takım elbisesini
çizdim. Ve sonra onu süsledim.

Muhteşem yüzünün etrafına kabarık bulutlar, omuzlarının etrafına
gökkuşağı yaptım. Uzun bedenini güller ve dikenlerden oluşan bir zincirle
sardım. Oturdum

Parmaklarında kelebekler ve ayakkabılarına yıldızlar düşürdü.

Sonunda, güzel yüzünün gizli bir kod gibi arkasında saklandığı bir renk
ve şekil karmaşası oldu.

Gizemli Adamım.

Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim
kişi. Ama görüyorum.

Onunla görüşüyorum.

Futbol sahasında, önümde duruyor.

Her nasılsa, ağır bacaklarımın üzerinde

Kalabalığın toplandığı alanda, bacaklarım gibi yavaşlayan kalbim de bir
şekilde hızlandı.

Burada durmuş ona bakarken kalbim küt küt atıyor. Ama o
nasıl... Ne...

Bir saniye sonra en iyi arkadaşım Callie ona doğru yürüdüğünde
düşüncelerim kayboluyor.

Mutlu ve parlak bir şekilde ona gülümsediğini
görüyorum. Gizemli Adamıma.

Hatta ona bir şeyler söylerken koluna dokunduğunu bile görüyorum.

Ve dinliyor.

Sonra kafamın içinde bir şey duyuyorum, onun derin ve rahatlatıcı
sesi: *Senin yaşında bir kız kardeşim var.*

Onun sözlerini Callie tarafından söylenen başka bir dizi söz takip eder:
Ya onun için sorun çıkarırlarsa? Çünkü o benim kardeşim.

Aman Tanrım.

Vay anasını.

Kardeşi o. O.

Vay anasını. Ve Callie de kız kardeşi.

O gece eve tek başıma gitmeme izin vermemesinin, en başta beni kontrol etmek için durmasının nedeni Callie'ydi. Çünkü o bir ağabey.

O *Callie'nin* ağabeyi.

O...

"Conrad," diye fısıldıyorum kendi kendime, onları birlikte izlerken gözlerim büyüyor. "Onun adı Conrad."

O zaman göğsümde bir şeyler

çarpıyor. Sonunda adını

öğrendiğim için.

Sonunda kim olduğunu öğrendim.

Conrad. Conrad Thorne.

Con. Rad.

Con.

Callie ona böyle sesleniyor, değil mi?

Kardeşim, Con. Con şöyle, Con böyle.

Conrad benim Gizemli Adam'ım.

Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl...

Tiz bir ses havayı yararak beni irkiliyor ve düşüncelerimi çalıyor. Antrenmanın başladığını haber veriyor ve böylece sadece Callie ayrılmakla kalmıyor, ben de kendimi toparlamak ve dikkatimi vermek zorunda kalıyorum.

Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim ama gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve

O ana odaklan. Koç TJ'e. Kalabalığın içinde beni bulup yanıma gelen Salem ve Poe'ya. Koç TJ bir sıra oluşturduğunda

bizden istiyor ve ben yerimi bulana kadar adımlarımı birbiri ardına atıyorum.

Sonra tüm grup sakinleşiyor ve benim de dikkatimi dağıtacak başka bir şeyim kalmıyor.

Odaklanacak başka bir şeyim yok.

Onun dışında.

Derin, titrek bir nefes alıyorum ve ona tekrar bakmaya cesaret edemeden önce terli avuçlarımı futbol şortumdan aşağı siliyorum.

Bağırsaklarıma, göğsüme bir yumruk. Kalbime ve ciğerlerime keskin bir sızı.

Onu görmek.

Ve gözlerim ona bakmadan duramıyor. Gözlerim ziyafet çekmeden duramıyor, yüzünü *yalayıp yutuyor*. Koç TJ konuşmaya başlayıp onu yeni koçumuz olarak tanıttığında bile. Sırayla öne çıkıp kendimizi ve hangi pozisyonda oynadığımızı teker teker tanıtmamızı söylemeden önce.

Gözlerimi saçlarından alamıyorum. Kirli sarı, kalın, zengin ve kısa. O gece olduğundan çok daha kısa, ne olduğunu merak ediyorum. Yüzünün güzelliğinden bir şey eksilttiğinden değil ama

Uzun saç tellerini. Kaşlarının üzerinde gezinmelerini, yanaklarındaki ince kemiklerin üzerinde dalgalanmalarını özlüyorum.

Yanakları.

Gözlerimi alamadığım bir başka şey de bu. Yükseklikleri, kemerleri. Oyuklar. Düşündüğüm gibi çenesine düşürdükleri gölgeler. Temiz traşlı ve kare şeklinde.

O kadar güzel ve erkeksi ki. Bir de vücudu var.

O gece giydiği takım elbise ona çok küçük gelmişti. Çok kısıtlayıcıydı.

Tabii ki cüssesini, gücünü saklıyordu.

Açık mavi tişörtü ve siyah eşofmanıyla nefes kesici.

Panto

lon. Kıyafetleri sadece kaslarına uymakla kalmıyor, onları sergiliyor.

Omuzlarının genişliği, küreleri. Pazularının çıkıntıları,

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğu için daha da belirginleşmiş. O zayıf kalçalar daha sonra güçlü uyluklara dönüşüyor.

Futbol sahasında durmuş, kendilerini tanıtan kızların teker teker öne çıkışını izliyor.

Ben de aynısını yapmak zorunda kalacağımı fark ettim.

Kendimi tanıtmam gerekecek. Ya da yeniden tanıtmalıyım.

Çünkü daha önce tanışmıştık, değil mi?

Ve sonra kalbimin atışlarını ya da tenimdeki vızıltıyı kontrol edemiyorum. Sıra bana gelene kadar nefeslerimi ve beklentimi kontrol edemiyorum.

Ve o an geldiğinde, titreyen bacaklarımla öne atılıyorum.

O elektrik mavisi gözlere bakarak ona "Bronwyn" dedim. I

Kırlangıç. "Adım Bronwyn Littleton. Ama siz bana Wyn

diyebilirsiniz." O gece ona söylediğim sözleri tekrarlıyorum.

Ve ben de onu bekliyorum.

Olmasını bekliyorum.

Beni öldürüyor olmasına ve nefesimi zor tutuyor olmama rağmen, beni tanınmasını bekliyorum.

"Ve."

Bu, antrenman başladığından beri söylediği ilk söz.

Bir şekilde sesi duyulduğunda hava sessizleşiyor. Sahadaki her kızın yaklaştığını ve ona tutunduğunu hissedebiliyorum.

İlk kelimesi.

Derin, derin sesiyle konuşuyordu, şimdiye kadar duyduğum en derin sesiyle. Şimdi doğru hatırladığımı bildiğim ses.

"Ve?" Kalbim ağızımda soruyorum.

Sorum üzerine gözleri parlıyor ve ıslıl ıslıl görünüyor. "Peki bize söyleyecek misin?"

"Sana ne söyleyeyim?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Parlayan gözleri hafifçe kısılır. "Hangi *pozisyonda*. Oynuyor musun? Takımda," diye yavaşça açıklıyor, çok yavaşça, "Bu senin için yeterince açık mı?" diye sormadan önce.

Oh.

Oh. Tamam.

Doğru ya. Buna da cevap vermem gerektiğini tamamen unutmuşum. Diğer tüm kızlar gibi.

Ama o zaman... diğer şey hakkında konuşmamız

gerekmez mi? Benim onu, onun da beni tanıdığı şey.

Bu futboldan daha önemli, şaşırtıcı ve çılgınca bir tesadüf değil mi?

Kararsızca gülümsedim. "Sen... Sen bana takımda hangi pozisyonda oynadığımı mı soruyorsun?"

Sorum onun ayaklarının üzerinde kaymasına neden oluyor. Aynı zamanda gözlerindeki o geçici daralmayı da kalıcı hale getiriyor ve bir iki dakika boyunca sessizce bana bakıyor.

Sonra, "İngilizce anlıyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Anlamıyorum -"

"İngilizce anlıyor musun?" diye sözümü kesiyor, derin sesi daha da derinleşiyor, daha da otoriterleşiyor. "Evet ya da hayır."

Şu anda kafam çok karışık ama ses tonunu inkar edemiyorum, bu yüzden "Tabii ki biliyorum" diye cevap veriyorum.

"Ve senden ne istendiğini anlıyorsun." "Evet."

Başıyla kısa bir selam verdi. "Öyleyse neden soruya cevap vermiyorsun ve herkesin zamanını boşa harcamayı bırakmıyorsun?"

Sonra yüzünü inceledim.

Bunu zaten yapmadığımdan değil, ama bu sefer farklı bir ışıkta görüyorum. O yüzü gördüğüm gerçeğine odaklanmadığım bir ışıkta ama kaşlarının çatık ve ağzının gergin olduğu gerçeğine. Gözlerinde kızgınlığa benzer bir şey var.

Yüzünde ya da her zamanki gibi otoriter olan vücut dilinde beni tanıdığına dair hiçbir işaret olmamasına odaklanıyorum.

Beni bir yerlerde gördüğüne dair en ufak bir belirti bile *yok*. Ya da beni hayal meyal hatırladığına dair.

O zaman gözlerim kocaman oldu.

Benim de ağzım açık kaldı ve kendimi durduramadan, "Kim olduğumu bilmiyorsun," diye nefes verdim.

Söylediğim anda irkiliyorum.

Söylediğim şeyin yanlış olduğunu biliyorum. Çok yanlış. Kollarını açıp yanlarına doğru indirdiğinde anladım. O gümüş saat Parmaklarını yumduğu yerden çenesini bana doğru eğdiğinde sanki şimdi tüm dikkati bendeymiş gibi.

Şimdi tüm odağı bende.

"Peki sen kimsin, Bronwyn Littleton?"

Adımı söylediğinde ellerim iki yanımda yumruk oluyor. Bronwyn.

Çünkü sesi o geceki gibi çıkıyor. Güzel ve narin. Eşsiz. Benim şehrimden insanlar söylediğinde her zaman kulağa geldiği gibi değil: kaba, hayal kırıklığı yaratan, ağız dolusu.

Yine de bunu daha önce söylediğini hatırlamıyor.

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Ŗu anda bana indirdiği darbeyi, yarayı absorbe etmem gerekiyor. Bu yüzden mantıklı hareket tarzı, kendimi toparlayıp asıl sorusuna cevap verdikten sonra tekrar sıraya girip onun yaralarını yalamaktır. bana verdi.

Ama ben bilmiyorum.

"İlla bilmek istiyorsan, ben bir sanatçıyım" diye cevap verirken ellerim hâlâ yumrukluydu.

Bu sefer rkmedim.

Gözleri biraz daha kısılmış ve benim beklenmedik sözlerim sahadaki herkesi şok etmiş olsa da. Sanırım bu ses tonunu benden ilk kez duyuyorlardı.

Sıkılmış ve *asi* bir ses tonu. Ben St.

Mary'deki iyi kızlardan biriyim. Asla kötü davranmam.

Yani bu yeni bir şey.

"Sen bir sanatçısın" diye tekrarlıyor, herkesin tüylerini diken diken ettiğinden emin olduğum bir ses tonuyla.

Nedense benimki değil.

Nedense ses tonu beni daha da cesaretlendiriyor. Belki de içinde hala tanıma belirtisi olmadığı içindir.

"Evet. Çizim yapmayı seviyorum. Aslında çizmek için *yaşıyorum*." enemi kaldırıyorum. "Her zaman yanımda bir eskiz defteri ve bir kalem taşıyım. Sabah ilk iş çizim yaparım. sabah, kahvaltı sırasında. ğle yemeğinde, akşam yemeğinde. Her akşam 9:30'da ışıklar sönene kadar çizim yapıyorum. Bazen de ay ışığı altında iziyorum." Muhtemelen bunu söylememeliydim ama devam edelim.

"Aslında, burada olmasaydım şu anda çiziyor olurdum."

Bu doğru.

Çiziyorum.

Çoğunlukla onu çiziyorum - evet, on sekiz aydır onu çiziyorum - sanki küçük parmaklarım onun köleleri ve takıntılı zihnini onun harikalar diyarı.

Ama yine de bununla nereye varmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Söylediğim şeyleri neden söylediğimi. Ama sessiz kalmak ve Herkes gibi sıraya girmek nedense şu anda bir seçenek değil.

"Eğer burada hayat hikayenle vaktimi boşa harcamıyor olsaydın, demek istiyorsun," diye sözlerini tamamlıyor.

Ve yine onun '*hayat hikayesi*' karşısında irkilmediğim için kendimi takdir ediyorum. Uzun hikayeler konusunda tecrübeli olduğunu söyleyen o değil miydi?

Bu yüzden ona benimkini söyledim. Bu ve soran ilk kişi olduğu için.

Ama tabii ki bunu hatırlamıyor, değil mi? Hiçbir şey hatırlamıyor.

Ve Tanrım, bu beni sinirlendiriyor. Şu an çok mantıksız bir şekilde kızgıyım.

"Aslında şu anda çizim yapıyor olurdum, eğer zamanımı futbolla harcamıyor olsaydım," diyorum ona.

Lanet olsun. Lanet olsun.

Lanet olsun. Aklımı kaybettim.

Ne yapıyorum ben? Neyim var benim böyle? Ben böyle davranmam.

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor ipek gibi, küçümseyerek.

Ama bir şekilde duramıyorum. Ses tonu beni kışkırtıyor, devam etmem, asi olmam için cesaretlendiriyor. "Evet. Futbolla hiç ilgilenmiyorum. Bence futbol

sıkıcı." Yemin ederim yanımda Salem'in soluğunu duyuyorum, Poe'nun da. "Bence bu dünyadaki en sıkıcı spor. Ve beni ve aslında hepimizi

Sırf ekip oluşturma adına oyun oynamak tamamen yararsız ve zalimlik sınırında."

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Söylediklerimin hiçbirisi yalan değil.

Futbol antrenmanı sıkıcıdır. Spordan çok takım kurma egzersizi ya da sadece fiziksel aktivite yapmakla ilgili. Buradaki kızların çoğu oyuncu bile değil. Salem ve diğer birkaçı hariç. Bu yüzden bize bunu yaptırmaları çoğumuz için sürekli bir hayal kırıklığı kaynağı.

Ve bu, birilerinin futbolu ve bize seçtirdikleri diğer birkaç sporu iptal etmekle ilgili bir şeyler söylediği ilk sefer değil.

Sadece bunu ilk kez *ben* yapıyorum.

Konuşuyor. "Olmak istemediğim tek şey bu."

Sesi her zamanki gibi yumuşak ve ipeksi. Erimiş bitter çikolata gibi, hem tatlı hem acı.

Ve bağımlılık yapıyor.

Benimkinin de yüksek ve tökezlemesinden nefret ediyorum. "Ne?"

"Zalim" diye cevap verdiğinde dudakları zar zor kıpırdıyor

gibi. "Öyleyse -"

Sözümü keserken sanki düşünceliymiş gibi yüzünü hafifçe yana yatırıyor. "Senin için bir istisna yapmama ne dersin?"

"Bir istisna mı?"

"Evet." Başını sallıyor, hâlâ düşünceliymiş gibi görünüyor.

"Çünkü senin özel biri olduğun izlenimini ediniyorum."

Bu bana bir duraklama veriyor. Aslında bu bana tüm duraklamaları veriyor. Özel bir şey.

"Ne?"

"Öyle değil mi? Sınıf arkadaşların da futbolu umursamıyor ama kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyor." Çenesini bana doğru salladı. "Sen hariç. Bir sanatçı. Herkesten farklısın. *Özel*."

İşlerin benim için kötü bir yöne doğru gittiğinin farkındayım. Bunu hissedebiliyorum. Yumuşak tonunu ya da düşünceli ifadesini değiştirmemiş olsa bile.

Ama şu anda bunu umursamak benim için zor çünkü kalbim bedenimin içinde zonkluyor.

Umutla.

Çünkü söylediği her kelime o gece ona söylediklerimin birebir kopyası.

Çünkü ben özelim. Ben bir sanatçıyım. Bu şehirdeki herkesten farklıyım.

Tanrım.

Tanrım.

Bu her şeye rağmen hatırladığı anlamına mı geliyor? Beni *hatırlıyor* mu? "Hatırlıyor musun -"

Yine sözümü kesti. "Bu yüzden senin için bir istisna yaparak iyiliğine karşılık vermem adil olur."

Gözlerinin içine bakıyorum. Onları inceliyorum. Lacivert, en sevdiğim kotumun rengi. Ama keskin bir parlaklık dışında başka bir şey taşımıyorlar.

Hatıraları yok. Belki o zaman olmaz.

Belki de sadece istediğim için bağlantı kuruyorum. Çok çaresizce istiyorum.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

Sanki soruyu sormamı bekliyormuş gibi hemen cevap verdi.

"Sana bir not yazarak."

"Ne tür bir not?"

"Aslında bir mektup olacak. Basit bir notun senin hakkını vereceğini sanmıyorum," diye cevap veriyor, bakışlarını hızlıca, umursamaz bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ama yine de içimde, karnımda bir şeyler kıpırdıyor. "Ne kadar cesur olduğunu anlatarak başlayacağım. Bana bu şekilde karşı çıkmam ne kadar cesurca. İnsanlar ben yanlarındayken genellikle ağızlarını kapalı, gözlerini kısık tutarlar. Sonra da bir kızın, ondan yapmasını istediğim şeyin tam tersini yaptığını görmenin ne kadar orijinal olduğunu söyleyeceğim. Çoğunlukla Temas ettiğim insanlar - oyuncular ve genel nüfusun geri kalanı - sadece onlara ne yapmalarını söylersem onu yapıyorlar. Onlara yürümelerini söylediğimde yürüyorlar. Koşmalarını söylediğimde koşuyorlar ve bundan bahsettiğim anda zamanımı boşa harcamayı bırakıyorlar. Çünkü itaatsizliği gerçekten umursamıyorum. Ya da insanların, özellikle de gençlerin, onlara bir şey yapmalarını emrettiğimde küçük *ergen* beyinlerini kullanmalarını. Ama sen değil, hayır. Nasıl..." Başka bir fiske onun bakışları. "Eşsiz. Bu da bana, tüm *benzersiz* niteliklerinizi ayrıntılı olarak tanımlamayı bitirdiğimde, sizden başka bir talepte bulunacağımı düşündürüyor."

Daha önce kimsenin bana bu kadar güzel sıfatlar kullanarak hakaret ettiğini sanmıyorum. Ve kıyametimin yaklaştığını hissettiğim bir durumda hiç bu *kadar korkmadığımı* sanmıyorum.

Ve yakın.

Aslında kendimi coşkulu, heyecanlı ve tam bir asi gibi hissediyorum.

"Mektubun kadar özel olacak mı?" Mektubumu kaldırarak soruyorum. kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Bu isteğiniz. Çünkü sanırım ben özel bir şey istiyorum."

Ve sanırım bunu beklemiyordu, ona tekrar karşı çıkmamı, çünkü çenesi titriyor. Sadece bir kez, ama bunu fark etmem ve bundan zevk almam için yeterli.

Ona ulaştığımı.

Azıcık bile olsa.

Çünkü belki bu sefer beni hatırlar.

Onunla ilk kez tartışan kızı hatırla.

Gün

"Anladığım kadarıyla bu yılın sonunda mezun oluyorsun," diyor.
Sonunda sesi hâlâ yumuşaktı.

İstemesem de kaşlarımı çatıyorum. Ona *beni* etkilediğini göstermek istemiyorum ama bunu bana neden sorduğunu *da* anlayamıyorum.
"Öyleyim."

Mırıldanıyor. "Ben de bundan korkuyordum." Ayaklarının üzerinde kayıyor. "Senin gibi öğrenciler çok nadir olduğundan ve üzerimde böyle bir etki bıraktığından, belki de yapmamalısın diye düşünüyorum."

"Ne?"

Sesim yüksek ve gür, şimdiye kadarki en yüksek ve gür.
Ama *lanet olsun*, düşündüğüm şeyi söylemedi.

Yapmazdı.

Çılgınca. Bu... zalimce.

O zaman yüz hatlarından memnuniyete benzer bir şey geçiyor. Sanki sonunda beni korkutmayı başarmış gibi. Sanki sonunda beni yerime koymayı başarmış gibi, yani ağzım kapalı ve gözlerim aşağıda, dediği gibi.

"Sizin gibi öğrencilere rastlamak çok zor. Özellikle de gününüzü, hem de ilk gününüzü unutulmaz kılanlar. Bu günü unutacağımı sanmıyorum. Seni unutacağımı sanmıyorum." Burada duraklıyor, gözleri benimkilere dalıyor, nefeslerimi çalıyor ve boğuyor. "Bu yüzden senden bir ricada bulunacağım, istediğin gibi çok özel bir ricada bulunacağım, kalman için. Mezuniyetten sonra."

O zaman göğsümde bir şeyler patlıyor.

Tıpkı havanın mırıltılarla patlaması gibi. Herkes tıslıyor, fısıldıyor ve nefes nefese kalıyor. Koç TJ bile şok oldu. Ağzını açmış

ona yaklaşıp dikkatini çekmeye çalıştıkça açılıyor.

Ama ona vermiyor. Çünkü

dikkati benim üzerimde.

Donmuş halime.

Bir şekilde hala zonkluyor. Bu kez beni hatırlaması umuduyla değil, az önce ima ettiği şey yüzünden.

İma etmekten fazlasını yaptı.

Söyledi.

"Konuşulamaz" dedi.

Biz ona böyle diyoruz. Biz buna "Konuşulamaz" diyoruz.

Kimsenin bahsetmediği şey. St. Mary's'de değil. Herkesin cezalandırılmak için gönderildiği bir *ıslah* okulunda değil. Kuralların katı ve hapishane gibi olduğu bir yerde.

Hiç kimse, bir öğretmen bile, bu konuda şaka yapmaz ya da laf arasında bahsetmez. Birinin mezuniyetini durdurmak hakkında.

Çünkü bu birinin hapis cezasını uzatmak gibi bir şey.

Aslında okulun kurulduğu 1939 yılından bu yana kızların son sınıfta sınıf tekrarı yapmak zorunda kaldığı sadece sekiz vaka olmuştur. Öğretmenler, ne kadar sert olurlarsa olsunlar ya da katılıkları nedeniyle öğrenciler tarafından ne kadar sevilmezlerse sevilsinler, her zaman notlarınızı ve derslerinizi yükseltmek için sizinle *birlikte* çalışırlar. mezun olabilmeniz için performansınızı ve davranışlarınızı sıfıra indirmelisiniz.

Yani bunu söylemesi, The Unspeakable'dan bahsetmesi... eşi benzeri görülmemiş bir şey.

Dediğim gibi, çılgınca ve

acımasızca. Ve hayret verici.

"Sen..." Başlıyorum ve bu sefer alan benim yüzümden sessizliğe bürünüyor. "Mezuniyetimi durduracağını mı söylüyorsun?"

Memnuniyet dolu parıltısı sorum üzerine daha da arttı. "Sadece seni burada tutabilmek için." Sonra, "Benimle."

"Sen..." Aynı kelimelerle başlıyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Deli misin sen? Sen delisin. Öylesin, değil mi? Biraz karşılık verdim diye mezuniyetimi durdurmaktan bahsediyorsun. Bu delilik. Sen *kafayı* yemişsin. Sen -"

"Dil."

Hırıltısı -şimdiye kadarki yumuşak ve ipeksi sesinden bir kopuş- beni kesiyor. Aynı zamanda karnıma bir yumruk indiriyor. Tıpkı onu gördüğümde hissettiğim kadar büyük ve sert bir yumruk.

Belki daha da fazla.

Çünkü o gece benden dilime dikkat etmemi istediğinde nasıl görünüyorsa şimdi de aynı görünüyor. Tek fark, yüz hatlarındaki gerginliği şimdi daha net görebiliyor olmam.

O kadar net biliyorum ki, *biliyorum*, onları çizeceğim.

Daha sonra onu olduğu gibi çizeceğim, kaşları çatık ve çizgileri sıkı. Buradan çıktığımda.

Eğer buradan çıkarsam.

"Ne olmuş ona?" Kendimi daha da mahkum ederek soruyorum. "Dikkat et."

Yutkunuyorum. "Neden?"

Yanağında bir kas belirir. "Çünkü ben öyle dedim."

"Ve çünkü..." Yumruklarımı açıyorum, öfkeli gözlerine bakarken kendimi korumamın son parçalarını da bırakıyorum ve mecazi olarak uçurumdan atlıyorum. "Çünkü sen benden büyüksün. Ve bir kız kardeşin olduğu için

ve bu yüzden bana ne yapacağımı söyleyebileceğini düşünüyorsun. Öyle değil mi? Ayaklarına kapanacağımı sanıyorsun."

Ne. Yaptım. *Yaptım* mı?

Ciddi misin?

Yanağındaki o kas benim sözlerimle durdu. O son zonklama Parça, sıcak ve patlayıcı öfkesinin patlamasına hazırlanır gibi donar.

Ve öyle.

"Hayır," diyor. "Ayaklarıma kapanacaksın çünkü ben senin yeni futbol koçunum. Ve eğer bunu yapmazsan, sana öyle bir ders veririm ki itaat ederseniz, mezuniyetinizi durdurma tehdidim size bir Noel hediyesi. Birinin sana yaptığı en iyi şey gibi hissedeceksin ve bunun için bana teşekkür edeceksin." Gözlerini benden ayırmadan sesini hafifçe yükseltiyor ve diğer kızlara hitap ediyor. "Bu hepiniz için açık mı yoksa tekrar etmem mi gerekiyor?"

Başlangıçta kimse bir şey söylemiyor.

Ta ki bakışlarını benden alıp onlara çevirene kadar. Sonra etrafımda bir "*hayır*" sesi patladı.

Ve tekrar konuşur. "Ben buraya gelmeden önce işlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ve bu umurumda da değil. Benim umurumda olan bundan sonra işlerin nasıl yapılacağı. Tek bir kuralım var, sadece tek bir kural: itaat. Bu bir demokrasi değil. Senin ne istediğinin bir önemi yok. Buraya senin isteklerini dinlemeye gelmedim.

fikirlerin ya da hayat hikayen. Şu andan itibaren, ben ne dersem onu yapacaksınız. Bir soru sorarsam, cevap vereceksiniz. Sıra oluşturmanızı istersem, sıra oluşturacaksınız. Sahanın etrafında bir tur koşmanızı istersem, sahanın etrafında bir tur koşacaksınız. Ve eğer zamanında burada olmanızı istersem, beş dakika içinde burada olacaksınız.

dakika erken. Anlaşıldı mı? Bu sadece bir takım kurma çalışması olabilir. Senin için egzersiz. Ama bu dersi geçmek istiyorsan, çalışman gerekecek. Futbol oynamak zorunda kalacaksın."

Devam etmeden önce çenesini bir kez gıcırdatıyor, "Ve sen," diyor, gözleri tekrar bana dönüyor, "Ofisimde görüşürüz. Yarın okul."

Conrad.

Adı Conrad.

Sonunda öğrendim.

Geçen yıl boyunca onun adını bir türlü bulamadım. Callie'nin ağzından milyonlarca kez duymama rağmen.

Ama artık biliyorum.

Bu yüzden oda arkadaşım uyuduğunda, parmaklıklılı pencereye doğru sürünüyorum ve ay ışığının altında onun adını çiziyorum.

Bacaklarımın üstünde.

Çok yüksekte, dikenler ve güller arasında. Aynı anda hem aptalca hem de uygun görünüyor.

Çünkü adı diken gibi. Keskin ve koruyucu.

Conrad Thorne.

Chapter 6

The Original Thorn

İnsanlar tahmin edilebilir olduğumu düşünüyor.

Bir rutinim olduğunu düşünüyorlar. Sıkı sıkıya takip ettiğim bir program. Sapmayı sevmediğim bir program.

Haksız değiller.

Öngörülebilirim. Sıkı bir şekilde takip ettiğim bir programım var.

Örneğin, en azından son on yıldır her sabah aynı saatte altı millik bir koşuya çıkıyorum. Yıllarca aynı marketten alışveriş yaptım, aynı pizzacıda yemek yedim, aynı spor salonunda çalıştım. Aynı marka süt, aynı marka deterjan ve aynı marka mısır gevreği aldım. Aynı tür kamyonu kullandım, aynı markadan benzin aldım.

Aynı benzin istasyonunda ve eve dönerken her sarı ışıktta yavaşlayıp geçmek yerine.

Ayrıca asla mesaj atmam ve araba kullanmam.

Ve beni tanıyan herkes bunu bilir.

St. Mary's'deki bu işi kabul ettiğimde insanlar şaşırdı.

Kasabamın lisesi olan Bardstown Lisesi'nde futbol koçluğu yaptığım eski işimi bırakıp başka bir kasabadaki başka bir lisede işe girmemi beklemiyorlardı. Önceden herhangi bir işaret olmadan.

Birincisi, en azından son on yıldır eski işimde çalışıyordum. İkincisi, öngörülebilirliğimin yanı sıra beni tanıyanlar buraya duyduğum nefreti de bilirler.

Mary's School for Troubled Teenagers için, tamamen kızlardan oluşan bir reform okulu.

Dürüst olmak gerekirse, iki yıl öncesine kadar bu okul hakkında herhangi bir fikrim yoktu. Sadece bir okuldu, farklı, daha uç bir okuldu, benimkinden bir kasaba ötedeydi ve daha fazlası değildi.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Ama sonra kız kardeşim Callie'yi buraya göndermek zorunda kaldım.

Onun ait olduğu ve *hala* ait olduğu evinin güvenliğini terk edip bir grup suçluyla birlikte yaşamak için o siyah metal kapılardan geçmesini izlemek *zorunda* kaldım.

Bu işleri biraz değiştirdi.

Bu benim ilgisizliğimi nefrete dönüştürdü.

Öfkeye. Burada kapana kısılmıştı.

Hala öyle, mezun olana kadar ve ben bu konuda bir şey yapamam.

Onu korumak için hiçbir şey yapamadım. Gitmesini engellemek için ve bundan pişmanım.

Geçtiğimiz iki yıl boyunca her gün pişmanlık duydum.

O zaman bu o kadar da sürpriz değil, değil mi? Fırsat verildiğinde burada bir işi kabul etmem o kadar da beklenmedik bir şey değil. Çünkü tahmin edilebilirim, evet, ama aynı zamanda başka bir şeyim.

Beni tanımlayan şey: Ben bir ağabeyim.

Büyük bir kardeş.

Ve kardeşlerim benim her şeyim. Hayatım. Amacım. Yaptığım her şeyi onlar için yapıyorum.

Stellan, Shepard, Ledger ve Calliope için.

Üç dakika arayla doğan Stellan ve Shepard tek yumurta ikizleri ve benden sekiz yaş küçükler. Ardından on iki yaş küçük olan Ledger geliyor, onu da ben on dört yaşındayken doğan Calliope ya da bizim deyimimizle Callie izliyor.

Hepsi doğduğunda ben de çocuk olmama rağmen, bir şekilde onların sorumluluğu bana düştü. Onlara göz kulak olan, onlarla ilgilenen bendim. Onları zamanında besleyen, sınavlarında ve ödevlerinde yardımcı olan, futbol antrenmanlarına ve resitallerine götüren bendim. Büyüdüklerinde de sokağa çıkma yasağı koyan, odalarının temiz olduğundan ve ev işlerinin yapıldığından emin olan bendim.

Ben en büyük Thorne'um. Ailenin reisi. Onların koruyucusu. Özellikle Callie için, küçük kız kardeşimiz.

Onu ben büyüttüm. Aslında onu hepimiz birlikte büyüttük. Bizden başka bir otorite ya da ebeveyn figürü tanımadı.

Ama zamanı geldiğinde, onu hayal kırıklığına uğrattım.

Onu St. Mary's'e getiren olaylar zincirini durduramadım.

Onlara zarar gelmemesini sağlamak *benim* sorumluluğum. Potansiyel tehlikenin kokusunu almak ve aileme dokunmadan önce onu ortadan kaldırmak benim işim.

Mary's'de bir açık olduğunu duyunca eski işimden ayrıldım ve bu işi kabul ettim.

Her ne kadar bu iş oldukça saçma ve futbol topunun neye benzediğini bilen herkes tarafından yapılabilir olsa da. Benim gibi biri -

Takımlarını eyalet şampiyonluklarına taşımış, profesyonel ve ülkenin en iyi sporcularından bazıları haline gelen oyuncular yetiştirmiş biri, her şeyden çok takım kurmakla ilgili bir iş için fazlasıyla kalifiye.

Ama önemli değil çünkü kız kardeşim için buradayım.

Ayrıca, koçluğu sevdiğimden değil.

Bu işte iyiyim. Hatta bu konuda ünlüyüm. Bu eyalette ve diğerlerinde. Ama hayır, bu benim sevdiğim ya da tutkuyla yapmayı seçtiğim bir şey değil. Ama bu ne burada ne de orada.

Mesele şu ki, bu sadece bir iş. Yani kız kardeşime bakabildiğim sürece eski okuluma ya da burada yapıyor olmamın benim için bir önemi yok.

Şu anda arkadaşlarına merhaba falan demem için ısrar ediyor. "Hadi, Con. Sadece iki saniye sürecek," diyor heyecanla ve küçükken yaptığı gibi büyük gözleriyle bana bakarken ayaklarının üzerinde zıplıyor ve akşam yemeğinden önce ona dondurma almamı ya da onunla Disney filmleri izlememi istiyor.

O zamanlar onu asla reddedemezdin. Kardeşlerimin hiçbiri yapamazdı.

Ve şimdi onu reddetmek daha da zor çünkü o kocaman gözleri bu sabah yorgun görünüyor ve onu hayal kırıklığına uğrattığım için duyduğum öfke artıyor.

Ama bu sefer sadece bana yönelik değil.

Aynı zamanda kız kardeşimi buraya göndermek zorunda kaldığım o orospu çocuğunu da hedef alıyor.

Reed Jackson.

İki yıl önce kalbini kıran ve bu süreçte neredeyse hayatını mahveden adam.

"Etrafta bu şekilde koşturman..." Bir kelime arıyorum. "Durum?"

Kaşlarını çattı. "Ben kesinlikle iyiyim, Con."

Yorgun yüzünü, çökmüş gözlerini inceliyorum. "İyi görünmüyorsun."

Bu onu gülümsetti. "Con, benim için bu kadar endişelendiğin için seni seviyorum. Ama güven bana, ben iyiyim. Sadece biraz sabah bulantısı. Şimdi gel, seni en iyi arkadaşlarımdan biriyle tanıştırmak istiyorum. Onunla henüz tanışmadın."

Sabah bulantısı. Doğru.

Çünkü kız kardeşim hamile.

Çünkü o orospu çocuğu 18 yaşındaki kız kardeşimi *hamile* bıraktı.

Çünkü görünüşe göre *hala* onun hayatını mahvetmeyi bitirmemiş.

Onu iki yıl önce öldürmeliydim. Kız kardeşime baktığı anda onu bitirmeliydim.

"Hadi Con. Gidelim," diye tekrar ısrar ediyor.

Mary'deki ikinci günümün sabahı olmasına ve okul henüz başlamamış olmasına rağmen derin bir nefes alarak enseme ovuyor, yorgun kaslarıma masaj yapıyorum. "Senin sınıfa gitmen gerekmiyor mu?"

Gözlerini deviriyor. "Hala on dakikamız var.

zil." Elimi tutarak bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Lütfen mi? Onu seveceksin."

Önümüzdeki sekiz saati bir okul dolusu genç kızla uğraşarak geçirmek zorunda kalacağımı bildiğim halde genç bir kızla tanışacak havada değilim. Ama Callie'ye bir şey vermeme düşüncesi daha da kötü, bu yüzden boynuma son bir kez

Sıkıştır ve başını sallla. "Pekala."

Callie gülümsüyor ve onun mutluluğu boynumda ve omuzlarımda zonklayan acının bir kısmını alıp götürüyor.

Okul binasının iç karartıcı ana koridorundayız ve ben Girişten çıkıp avluya inen merdivenlerden aşağıya kadar onu takip edin. Avlu, zil çalmadan önce derse girmeye ya da kahvaltı etmeye çalışan öğrencilerle dolu. Bazıları beton sıralarda oturuyor, kitapları önlerinde açık, muhtemelen ev ödevlerini yetiştirmeye çalışıyorlar.

Callie böyle bir bankta durur ama orada oturan kızın önünde açık duran kitap aslında bir kitap değildir.

Bu bir eskiz defteri.

Üzerinde pembe bir kalem duruyor ve görebildiğim kadarıyla bir gülün yapraklarını oluşturuyor. Garip bir şekilde iki göz tarafından kuşatılmış. Çok tanıdık iki göz.

"Wyn!" Callie sesleniyor ve kafasını kaldırdığında kalem kaşınmayı kesiyor. Bronwyn Littleton.

Dün futbol sahasındaki kız. Sanatçı.

Uzun örgüsünü omzuna atmış ve kaşlarını çatmış bir şekilde eskiz defterine eğilmiş oturuyordu. Ama kız kardeşimin sesiyle başını kaldırıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tam o sırada bakışları başka bir şeye takılıyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Ben.

Açık gri, aslında gümüş olan gözleri genişliyor ve aceleyle karalama defterini kapatıyor.

Ayrıca ayağa kalkmak için acele ediyor, bu da sadece dizini beton masaya çarpmakla kalmıyor, aynı zamanda kalemini elinden fırlatıp yere düşürüyor.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Callie ona doğru koşuyor ve gözlerini benden kaçırıyor.

Kalemini almak için eğildim.

Pembe ve ışıltılı.

Parmaklarımın arasında gezdiriyorum, cebe atmadan önce bir saniye aşağı bakıyorum, sonra yukarı bakıyorum.

Ve ona.

"Evet, hayır. Ben iyiyim," diyor aceleyle, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ben sadece aptalım."

Callie kaşlarını çatıyor. "Emin misin? Dizini çok sert vurmuşsun gibi görünüyordu."

Yüzünü buruşturarak başını sallar ve kısa süre önce tutturduğu tutamı yerine koyar.

serbest kaldı ve kızarmış yüzünün etrafında uçuştı. "Evet. Ah, hayır. Sorun yok. Gerçekten. Sanırım biraz ürktüm. Ama her şey yolunda." Callie'ye bir gülümseme daha fırlatır ve saçını ikinci kez kulağının arkasına sıkıştırır.

"Peki ne var yukarı?"

Callie ona heyecanla bakarak, "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum" dedi. Sonra bana döndü. "Bu benim kardeşim, Conrad." Callie başını sallayarak ona döndü. "Yani, onunla dün futbol antrenmanında tanıştığını biliyorum. Ama seni onunla resmen tanıştırmak istedim, ağabeyimle. *En büyük* ağabeyim, çünkü biliyorsun, dört ağabeyim var. Ama Con içlerinde en iyisi ve en muhteşem olanı. Ve Con," dedi

"Bu benim en iyi arkadaşlarımdan biri, Bronwyn Littleton. Ama siz ona Wyn diyebilirsiniz."

Bronwyn ama siz ona Wyn Littleton da diyebilirsiniz, tereddütle bana bakıyor, yanakları alev alev yanıyor ve gümüş gözleri endişeli.

Acaba dün sahada olanlar yüzünden mi?

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle. "Sonunda seninle tanışmak güzel. Futbol sahası dışında yani."

Onu, kalçalarına kadar sarkan uzun saç örgüsünü, okul üniformasını, beyaz bluzunun üzerindeki hardal rengi hırkasını ve düzgünce pilili eteğini içime çekiyorum.

Küçük ve kırılgan görünümlü, mürekkep lekeli elleri de önünde sıkıca kenetlenmişti.

Yüzüne geri döndüğümde yanakları cebimdeki kalem kadar pembeydi. "En iyi arkadaş, ha."

Kız kardeşim arkadaşını yandan kucaklayarak devam ediyor. "Evet. Oda arkadaşım aslında. Ya da taşındığımdan beri eski ev arkadaşım. Ama her neyse, Wyn harika biri. Tanışabileceğin en sakın insan. O çok iyi Con. Öyle bir

kural takipçisi. St. Mary's'deki herhangi bir öğretmene sorun. Size onu ne kadar çok sevdiklerini söyleyeceklerdir."

"Kural takipçisi," diye mırıldanıyorum, Callie'nin övgüsü nedeniyle yanaklarının daha da parlak yanmasını izliyorum.

Dün öyle görünmüyordu.

Muhtemelen o da aynı şeyi düşünüyor çünkü minik burnu kırışıyor ve bir şey söyleyecek oluyor ama ablam önce ve gururla konuşuyor. "Evet. Aslında buradaki en yüksek ayrıcalıklara sahip kişi o. Benden bile fazla."

"Değilim," diye ağızından kaçırıyor sonunda, gözlerini benden kaçırıyor ve dudaklarım seğiriyor. "O kadar iyi bir kızım ki yani. Callie abartıyor."

Callie abartmıyor aslında.

Bugün gün sonunda görüşeceğimiz ve hazırlıklı olmak istediğim için dün ofisten dosyasını aldım.

Bronwyn Bailey Littleton.

St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'nun iyi kızı.

Derslere zamanında gider; ödevlerini zamanında teslim eder; asla bir tartışmaya ya da kavgaya karışmaz; başını öne eğmez ve işini yapar. Ve evet, öğretmenler onu seviyor.

Bu da onun burada ne işi olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Callie arkadaşının yorumlarını protesto etmeye gittiğinde, oraya ilk ben vardım.

"Katılmıyorum."

Gözlerini tekrar bana dikti. "Ne?"

"Abarttığını hiç sanmıyorum. Bence doğru söylüyor olabilir." Kaşlarının arasındaki hafif çatıklığa bakarak ekliyorum: "Ne kadar özel olduğun konusunda."

Şimdiye kadar utançla dolu olan o gümüş gözleri kısıldı.

Bir şekilde öyle olacağını biliyordum.

Dün olduğu gibi bugün de içlerinden meydan okuma geçiyor ve nedense dudaklarım yine seğiriyor. Belki de insanlar duygularını belli etmek şöyle dursun, gözlerimin içine bakmakta bile zorlandıkları içindir.

Ama o değil.

Bronwyn Littleton değil, sanatçı.

"Callie sadece nazik davranıyor ama teşekkür ederim," diyor sonra, sesi eskisi gibi yumuşak ama daha kendinden emin. "O da senin hakkında çok konuştu. Senin ne kadar harika olduğundan. Bir kızın isteyebileceği en iyi ağabey. Ama bir şeyden bahsetmeyi unuttu."

"Peki bu ne olabilir?"

Bunun üzerine çenesini kaldırdı. "Senin bu kadar *mükemmel* bir futbol koçu. Daha önce bu kadar iyi bir koçum olduğunu sanmıyorum." Cesur kız, değil mi?

Ya da aptalca.

İkisi arasında çok ince bir çizgi var.

Özellikle de beni kışkırttığında. Bir öğretmen. Bir ıslah okulunda.

Saçma sapan kılavuzlarını okudum ve görünüşe bakılırsa istersem onun hayatını zindan edebilirim. Mezuniyetini bile durdurabilirim, ki dün onu bununla tehdit ettim ve bunun sadece bir abartı olduğunu kabul etmek zorundayım.

Ne yapacağını görmek istedim.

Ama her neyse, bir öğrencinin hayatını nasıl cehenneme çevireceğimi anlatacak bir kılavuza ihtiyacım yok. Zaten bu konuda oldukça iyiyim. Bir koç genelde öyledir, ama yine de.

Çok cesur ve çok aptalca.

Şimdilik tek yaptığım ona kısa bir onay işareti vermek.

"Belki bunu yapsaydın, futbolu bu kadar sıkıcı bulmazdın. Ve belki de yeteneklerin bu kadar berbat olmazdı."

Çünkü öyle.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar kötü bir oyuncu gördüğümü sanmıyorum ve bu da bir şey ifade ediyor çünkü takımda *gerçekten* kötü oyuncular vardı. Kendi kız kardeşimin futbol hakkında hiçbir şey bilmediğini ve arka bahçemizde defalarca topa vurduğunu gördüğümü söylememe gerek bile yok.

Yorumum karşısında ikisinin de ağzı açık kaldı ve kız kardeşim "Aman Tanrım, Con. Bu söylediğin çok kaba bir şey."

"Oyuncumun kusurlarını göstermeseydim bu kadar mükemmel bir koç olamazdım, değil mi?" Gözlerimi en yakın arkadaşından ayırmadan kız kardeşime cevap veriyorum.

Benim iğnemle gözleri daha da kısılan.

"Buna inanamıyorum. Ben de az önce senin kardeşlerimiz arasında en iyisi olduğunu söylemiştim." Callie arkadaşına döner. "Çok üzgünüm, Wyn. Con'un -"

"O haklı," diye kız kardeşimin sözünü kesiyor, ateşli gözlerini benden ayırmadan. "Olmazdı. Ne kadar mükemmel bir koç. Ve ben de ona -yine- futbolla hiçbir ilgim olmadığını söylemeseydim bu kadar iyi bir öğrenci ya da oyuncu olamazdım. Ben bir sanatçıyım."

Elimi cebime sokup onun kalemini çıkarmadan önce bir süre ona bakıyorum.

Ona geri veriyorum ve o da bakıyor. "Al."

Elimden almadan önce bana bakıyor. "Teşekkür ederim." Parmaklarıyla sıkıca kavradıktan sonra yumuşak bir sesle, "Bu benim en sevdiğim kalem," diyor.

Elimi tekrar cebime sokuyorum. "Ve muhtemelen yedi gün yirmi dört saat üzerinizde taşıyorsunuzdur."

Gümüş rengi gözleri yorumum karşısında hafifçe parlıyor, dün bana söylediklerini anımsatıyor. "Evet. Tıpkı eskiz defterim gibi."

"Tıpkı eskiz defterin gibi." Başını salladığında, yukarı bakıp "O zaman işinin başına dönmelisin" demeden önce eskiz defterine bakıyorum.

Bununla birlikte geri adım atıyorum, arkamı dönüp gitmeye hazırım ama bir şey gözüme ilişince ayaklarım donuyor.

Birinin. Onun.

Ama donmamalılar. Ayaklarım donmamalı. Sanki şaşırmışım ya da daha kötüsü büyülenmişim gibi.

Çünkü ben ikisi de değilim.

Onu burada gördüğüme şaşırmadım. St. Mary'de. Bu işi kabul ettiğimde burada çalıştığını biliyordum. Ayrıca onu her gün görmek zorunda kalacağımı da biliyordum. Burada çalıştığım sürece haftanın beş günü.

Aslında, onu dün de gördüm.

Aynen böyle.

İlk zil çalmadan önce omzuna asılı el çantasıyla beton yolda yürüyordu. Dün de kollarında bir sürü dosya vardı.

Hokkabazlık yapıyordu, sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Ben de büyülenmiş olmasam da ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Tıpkı dün yaptığım gibi.

Sarı saçlarına bakmaktan kendimi alamıyorum, şık ve kısa.

Onu tanıdığım zamanki gibi zarif ve kısa. Yıllar ve yıllar

önc

e. Ayrıca yumuşaktı.

Parmaklarınızı geçirebileceğiniz kalın, ipeksi bir kütle.

Pürüzsüz cildinden bahsetmiyorum bile. Kaşlarının arasındaki çatıklık Her şeyi kollarında taşıyor. Tüm bunlara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Ve ona baktığımda her şeyi unuttuğumu fark ettim. Yıllar boyunca onu unutmuşum.

Aslında kendime unutmamı söyledim. Çünkü hatırlayacak zamanım yoktu. Kardeşlerimden başka hiçbir şeyi hatırlayacak, hissedecek ya da düşünecek zamanım olmadı.

Yine, en azından son on yıldır.

Ama şimdi burada.

Tamamen gerçek ve eskisi gibi görünüyor. Onu yakından tanıdığım zamanlardaki gibi.

Göğsümdeki ani sıkışma karşısında ellerimi ceplerime soktum.

Omuzlarımdaki ani ağrı karşısında. Şaşırtıcı bir şekilde son birkaç dakikadır hissetmediğim, oysa her zaman benimle kalan bir acı.

Sonunda taşıdığı her şeyi düzene soktuğunda başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle çakışıyor.

Göğsümdeki ağrı artıyor ve beni gördüğünde yüz hatlarını hoş bir şaşkınlığın renklendirdiğini gördüğümde çenemi sıkıyorum. Dudakları küçük, tanıdık bir gülümsemeyle gerildiğinde, ondan uzağa bakıyorum.

En başta ona bakmamalıydım.

O benim geçmişim ve geçmişime bakacak ne zamanım ne de isteğim var. Ayrıca, o zaten benim değil. O bana ait.

Başka biri.

Bu yüzden gitmeli ve günüme devam etmeliyim.

Ama bu sefer arkamı dönüp gideceğim zaman gözlerim

O, Bronwyn Littleton, sanatçı.

Kız kardeşimin en iyi arkadaşı.

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatmış bana bakıyor.

Sinirle çenemi sıkıyorum - beni anlaması için bir ergene ihtiyacım yok - sonunda arkamı dönüp gitmeden önce.

Kız kardeşim için olsun ya da olmasın, bu işi kabul etmenin hayatımın en kötü fikri olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Chapter 7

Ofisinin önünde duruyorum.

Bugün beni görmek istediğinden on dakika önce. Sadece onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için.

Çünkü görünüşe göre yapmamışım.

Bu sabah erken saatlerde Callie bizi avluda tanıştırdığında değil ve kesinlikle dün futbol sahasında değil. Tanrım, dün ne düşünüyordum bilmiyorum.

Onu gördüğümde ne kadar şaşırdığımdan başka bir şey düşündüğümü sanmıyorum. Bir yılı aşkın süredir takıntılı olduğum adamı *burada*, St. Mary's'de, hem de futbol koçumuz olarak görmek.

Ayrıca kalbim çok kırıldı.

Ki bu garip. Muhtemelen benim açımdan aşırı duygusal bir tepki.

Ama öyleydim. Onun hatırlamadığını fark ettiğimde kalbim kırıldı.

Ben

Hâlâ biraz öyleyim.

Adil olmak gerekirse, *onun* bakış açısına göre, gerçekten hiçbir şey olmadı.

Gece. Yani evet, güvenli olmadığını düşündüğü için evine yürüyerek gittiği bir kızla tanıştı. Ve evet, o kızla kalbinin iyiliği için konuştu ve ona harika tavsiyeler vermeden önce hikayesini dinledi.

Ama belki de bunu herkese yapıyordur.

Belki de yol kenarında karşılaştığı her kıza yardım ediyordur. Neden etmesin ki?

O bir ağabey, doğal bir koruyucu. Üç küçük erkek kardeşi var.

Bir *kız kardeşten* bahsetmiyorum bile.

Kimi çok seviyor.

Ve aynı zamanda benim çok çok iyi arkadaşım.

İyi bir izlenim bırakmamın ve dün olanları geride bırakmamın ikinci nedeni de bu. Aslında, *tüm* bu Gizemli Adam olayını arkamda bırakmalıyım.

Çünkü dün gece aklıma tamamen unuttuğum bir şey geldi: Callie *biliyor*.

O yaz gecesi hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor.

St. Mary's'e geldikten birkaç ay sonra ona söyledim. Biz Her zaman gece geç saatlere kadar ayakta kalır, birbirimizle konuşur ve fısıldaşırdık ve böyle bir gecede ona buraya nasıl geldiğimin hikayesini anlattım. Hayatımı değiştiren bir adamla tanıştığımı biliyor. Onu düşündüğümü, merak ettiğimi biliyor. Aslında tüm bu merakların aktif bir katılımcısı oldu. Benimle onun hakkında konuşarak saatler geçirdi.

Gerçi ona Hayalimdeki Adam diyor.

Ona, *hey, sonunda onun kim olduğunu biliyorum ve komik olan şey, sen de onu tanıyorsun* dersem nasıl tepki vereceğinden emin *değilim*.

Yani, şaşırarak. Bu kesin.

Ama bunun iyi bir sürpriz olup olmayacağından emin değilim. Belki de bu ifşaat onu huzursuz edecek. Belki de kafayı taktığım adamdan - *onun* da benim için kafayı taktığı adamdan - nefret edecek.
- onun ağabeyi.

Belki de onun için hiç önemli değildir.

Yine de öğrenmek istemiyorum.

Zaten endişelenmesi gereken o kadar çok şey varken arkadaşlığını kaybetme ya da onu üzme riskini almak istemiyorum. Hamileliği, sabah bulantıları ve Reed ile olan ilişkisi gibi.

Özellikle de kardeşi beni hatırlamazken.

Evet, bunu arkamda bırakacağım ve öğretmenlerle ya da öğrencilerle asla tartışmayan iyi bir kız olmaya geri döneceğim.

Ama o burada değil.

Ofisi boş ve kapısı aralık. Sanırım hâlâ sahada, antrenmanı bitiriyor ve ben de dışarıda bekliyorum.

Ben de o kapıya bakıp düşünüyorum.

Aptalca ve uygunsuz bir şey yapmaktan. Dün gece kalçalarımın onun adını yazarken yaptığım gibi.

Ofisine girip etrafa bir göz atmayı düşünüyorum. Gerçekten hızlı bir bakış.

Sadece koridor ıssız olduğu ve o burada olmadığı için... Belki de bu benim vedamdır. Saplantıma.

Belki de bu benim onunla tüm bağlarımı koparmamın bir yoludur.

Sadece bir gizem ya da ağabey olarak tanıdığım adamdan en iyi arkadaşım. Gerçi düne kadar ikincisinden haberim yoktu ama olsun.

Bu onun alanını görmek, birkaç dakikalığına da olsa onun alanında *olmak* için son şansım.

Daha fazla zaman kaybetmeden kapıya doğru yürüdüm, iterek açtım ve içeri girdim.

Onun alanına.

Ve sonra her şeyi yavaş yavaş, azar azar içime çekiyorum. Görecektir pek bir şey olmamasına rağmen.

Odasının ortasında duran masada, ikinci sınıfların listesinin bulunduğu bir pano ve St. Mary's'in hardal rengi broşürü dışında bir şey yok. Duvarın yanındaki kitaplık da aşağı yukarı boş, eski dosyalar ve kitaplarla dolu. Ayrıca çok tozlu, yani son zamanlarda kimse dokunmamış, okul binası boşaltıldıktan sonra gelen temizlik ekibi bile.

Duvarlar da kapı gibi bej rengi ve donuk, çıplak.

O kadar çıplak ki sanatçı kalbim ve huzursuz parmaklarım onları doldurmak istiyor. Onun çıplak duvarlarını renklerle doldurmak istiyorlar.

Güzel şeylerle, ilginç şeylerle, o sıkıcı sandalyesinde otururken bakabileceği şeylerle.

Ama tabii ki yapamıyorum, bu yüzden hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekerek ondan uzaklaşıyorum. Burada hiçbir şey yok, onunla ilgili tek bir ipucu bile yok.

Bir erkek olarak kim olabileceği hakkında.

Parmağımı kitaplığının üzerinde gezdiriyorum, dalgalı bir çizgi ve tozun içinde küçük bir çiçek çiziyorum. Sandalyesine, masasına dokunuyorum, hatta çekmecesini hızlıca açıyorum ve...

Tamamen ve tamamen durdu. Çünkü içinde bir şey var.

Bir makbuz ya da unutulmuş bir çöp olmadığını hemen anladığım bir kağıt parçası. Olamaz.

Çünkü ne kadar düzgün katlandığına bakın. Ortasında sadece keskin bir kırısklık var ve kenarları bile çok net ve özenli.

Her neyse, kişisel bir şey. Son derece kişisel.

Kişisel *sınırların dışında*. Ofisini kontrol etmekten bile daha fazla sınır dışı.

Ama şu anda bunun bir önemi yok gibi görünüyor.

Onunla herhangi bir bağ kurmak için o kadar çaresizim ki, acınacak kadar çaresizim ki, utanmaz, pervasız bir hırsız gibi uzanıp kapmadan önce nefes bile almıyorum. Ve suçlu gözlerim sayfadaki kelimeleri yalayıp yutuyor.

*Benimle görüştüğün için teşekkürler. Senin için zor olduğunu biliyorum
Con. Bunu biliyorum.*

Sen iyi bir adamsın ve belki de bu yüzden uzak kalamıyorum - H

Bitirir bitirmez vücudumu güçlü bir ürperti kaplıyor ve
Not.

Sanki beni yaktı.

Ya da bir diken gibi tenime battı.

Ama bunu düşünecek zamanım yok. Bir an önce

Not, neyse ki sadece çekmecenin yatağına doğru süzüldü ve geri koydu.

Ben de bunu yapıyorum, zihnim bilerek boş.

Uzak kalamıyorum.

Hayır, hayır, hayır. Bunu düşünmüyorum. Düşünmek istemiyorum.

Bu.

Kimin yazdığı hakkında düşünmeyi *reddediyorum* - her ne kadar hassas el yazısının ancak bir kadına ait olabileceğini ve bunun ne anlama geldiğini.

Sadece buradan çıkmak, en başta yapmam gerektiği gibi koridorda durmaya geri dönmek istiyorum.

Sen iyi bir adamsın.

Kahretsin, Wyn. Bunu düşünmeyi bırak.

Kapıya doğru koşuyorum, açmak için kolu tutuyorum ama titreyen parmaklarım soğuk metale dokunur dokunmaz kapı kendiliğinden açılıyor. Ve sonra hiçbir yere gittiğimi sanmıyorum.

Çünkü eşikte duran bir adam var.

On sekiz ay önce rastgele bir yaz gecesinde tanıştığım bir adam. Adı kalçalarımın üzerinde yazılı olan.

Ve az önce kişisel alanını işgal ettiğim kişi.

Conrad.

Aslında o da öyle düşünüyor. Onun kişisel alanını işgal ettiğimi.

Çünkü üzgün olduğunu görebiliyorum. Hatta kızgın.

Göğsünün bir nefeste genişleyip dolması, sanki tüm kaçışları engellermiş gibi kapı aralığını kaplaması ve kaslı kollarından birinin gergin ve hareketsiz bir şekilde kapıyı iterek açmaya çalışması. Zaten keskin bir şekilde yontulmuş olan çenesi o kadar sıkı kenetlenmiş ki, benim irkilmiş haline bakarken dişlerini toz haline getirdiğini düşünüyorum.

Neyse ki sersemliğimden kurtuldum. "Ben de tam gidiyordum." O zaman sersemlikten çıkma sırası ondaydı.

Benim sözlerimle.

Yüzündeki şok ya da öfke ifadesi siliniyor ve kapının kolunu bıraktığında tamamen yumuşuyor. Sonra gözlerini benden ayırmadan elini kapının üzerine koyuyor ve parmaklarını açarak kapıyı itiyor, pazıları güçten esniyor ve kapıyı tamamen açıyor.

Eşikten adımını atar ve nihayet odaya girer.

Ona yer açmak için otomatik olarak bir adım geri çekiliyorum, onun iri, heybetli bedenine. Ve gözlerini benden ayırmadan kolunu geri çekip kapıyı arkasından kapattığında da otomatik olarak irkiliyorum.

Ancak beklediğim yüksek sesli patlama yerine yumuşak bir tıklama ile.

Bu da bir şekilde her şeyi daha da kötü gösteriyor.

"Öyle miydin?" diye soruyor, neredeyse mırıldanıyor, sesi de yumuşak.

Tıpkı dün sahada olduğu gibi, ipeksi, pürüzsüz ve tehlikeli.

Tüyl  r   rpertici.

Boğazımı temizliyorum. "Evet."

Bunun   zerine kollarını g  ğs  nde kavuşturup kapıya yaslanıyor, sanki hareketleriyle bana hi  bir yere gitmeyeceğimi *s  yl  yor*. "Neden?"

"Ne?"

"Neden gidiyordun?" diye soruyor sanki bilmiyormuş ve cevabımı ger  ekten merak ediyormuş gibi.

Sanki belli değilmiş gibi.

"       ben..." Eteğimi yumrukladım. "Burası senin ofisin ve ben - buraya bu şekilde girmemeliydim ve -"

"O zaman bunun farkındasın," diyerek s  z  m   kest  . "Burada olmaman gerektiğinin. Ofisimde."

Y  z  m kızardı. "Evet. Evet, farkındayım. Ben sadece -"

"Madem en başından beri burada olmaman gerektiğinin farkındasın," diye yine alaycı ve d  ş  nceli bir tonla s  z  m   kest  , "o zaman ne yapıyordun? Ofisimde."

Hala sesini y  kseltmemiş olmasına rağmen yutkunarak tekrar   rkiliyorum. "Bunun k  t   g  r  nd  ğ  n   biliyorum. Bunu biliyorum. Ama buraya sadece seni aramaya geldim ve -"

"Beni aramak i  in," diye sesleniyor yine   zerimden,          kez. "Boş bir odada." Bir şey s  ylemek i  in ağızımı a  ıyorum ama bu sefer konuşmama bile izin vermiyor ve devam ediyor: "Peki nerede? Bakıyor muydun? Kitaplığın arkasına mı? Ya da masanın altına, belki."

"I -" Tekrar deniyorum ve *yine* s  z  m   kesiyor.

Tanrım, neden konuşmama izin vermiyor?

"Belki de şu depoda saklandığımı d  ş  nd  n  z. Masamın yanında. Belki *de bu y  zden*," diye devam ediyor, sesi sonunda

"Bir *öğretmenin* ofisinde sanki kişisel lunaparkınızmış gibi rahatça geziniyordunuz. Bu mudur yani?"

"Aman *Tanrım*, bunu *senin* için yapıyordum," diye ağzımdan kaçırdım. Gerçeği söyledim.

Bunu neden yapayım ki?

Neden mi?

Neden, Wyn?

"Ben," diye tekrarlıyor düz bir tonda. Lanet olsun.

Neden bu kadar acınası olmak zorundayım?

Gerçeği bu kadar dikkatsizce ağzımdan kaçırdıktan sonra şimdi bu durumu kurtarmam gerekmesi o kadar acınası ki.

"Evet," diye başımı salladım. "Çünkü dün beni travmatize ettin." Öyle yaptı.

Konuşulamaz'dan bahsederek beni travmatize etti.

Yemekten sonra yurttaki herkes bunu konuşuyordu. Benim nasıl - Mary's'in iyi ve sessiz kızı Bronwyn Littleton ilk kez bir öğretmenin arkasından konuştu. Ve o öğretmenin beni mezuniyetimi engellemekle nasıl tehdit ettiğini. Poe benimle son derece gurur duyarken Salem ise bir şeylere yakalandığım için endişeli görünüyordu.

Callie'nin artık yurttaki kalmadığına sevindim yoksa saçma davranışımı duymuş ve kesinlikle şüphelenmiş olabilir. Bu yüzden Poe ve Salem'den bu konuda tek kelime etmemelerini istedim.

Nefes alırken göğsü hareket ediyor ve sözlerimi tekrarlıyor. "Seni travmatize ettim."

Yutkunuyorum, ayaklarımın üzerinde kayıyorum ve kendimden daha emin görünmeye çalışıyorum. "Evet. Yaptın. Çılgınca mezuniyetimi durdurmakla tehdit ettiğinde."

O zaman gözlerinde bir şey parlıyor.

Parlak bir şey.

Ama ben okuyamadan ya da anlayamadan onları hareket ettirdi. Kot mavisi gözleri.

Onları vücuduma indiriyor.

Önce omzumun üzerinde gevşek ve dağınık duran örgüme. Gerçi sabahları oldukça düzgün başlıyor. Ama sonra gün boyunca gün geçtikçe çözölmeye başlıyor. Belki de içine bir şeyler yapıştırdığım içindir, kalemler, kurşun kalemler ve boya fırçaları.

Hırkam ve eteğim de örgümle aynı kaderi paylaşıyor. Sabahları ütülü ve düzgün ama gün sonunda kırıışık ve mürekkep lekeli. Diz üstü çoraplarımda bile bir şekilde pembe mürekkep lekeleri var ve Mary Bugün tek yaptığım derslere gitmek ve çizim yapmakken, sanki futbol sahasında top tepmişim gibi Janeler kirli.

Muhtemelen o da aynı sonuca varıyor.

Birkaç saat önce, sabah Callie onu masumca tanıştırmak için getirdiğinde nasıl göründüğümle karşılaştırıldığında bir felaket gibi göründüğümü.

"Bana travma geçirmiş gibi görünmüyorsun," diyor gözlerini yukarı kaldırarak. Bakışlarındaki o parlak şey hâlâ canlı, sadece daha parlak ve gizemli bir hal almış.

Nedense yüzüm kızardı.

Öncekinden bile fazla.

Yine de görmezden geliyorum. Israrla, "Öyleyim. Son derece. Çünkü bu sadece bir öğrenciye söylenebilecek bir şey değil. Anlatılamaz. St. Mary's'de biz buna böyle diyoruz: Konuşulamaz. Konuşulamayanlar hakkında *asla* konuşmazsın. Bir öğrenciyi mezuniyetle tehdit edemezsiniz. Bu St. Mary'de öğretmen olmanın ilk kuralı gibidir. Burası bir ıslah okulu. Hapishane gibi. Birinin cezasını uzatmaktan bahsedemezsin.

hapis cezasına çarptırıldın. Sonra da dediklerinizi yapmazlarsa herkesin hayatını zindan edeceğinize dair o büyük kötü konuşmayı yaptınız.

"Antrenmana on dakika erken gelmelisiniz yoksa dünyanızı başınıza yıkarım. Ya da öyle bir şey. Tabii ki travma geçirdim. Tabii ki buraya erken geldim ve gerçekten burada olup olmadığınızı kontrol etmek istedim. Her şeyi doğru yapmış olmama rağmen gereksiz yere cezalandırılmak istemedim."

Abuk sabuk açıklamamı bitirdiğimde yüzü okunmaz haldeydi.

Söylediklerim yanlış değil. Ama gerçeğin tamamı da değil. Ve Ona *asla* tüm gerçeği söylemeyeceğim için, umarım buna inanır ve bu aptalca, kötü düşünülmüş olayı geride bırakabiliriz.

"İkinci kural nedir?"

Kaşlarımı çattım. "İkinci kural mı?"

Yüz hatları soğuk bir maskeyle düzenlenmiş, bu yüzden her zamanki gibi ne düşündüğünü bilmiyorum. Ama gözleri hâlâ parlak ve ellerimi önümde kenetlememe neden olacak şekilde beni izliyor.

"İlk kural asla Konuşulamaz hakkında konuşmamaksa," diye açıklıyor, "ikinci kural nedir?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Onun zararsız sorusuna. Çünkü tanıştığımız gece o da bana benzer bir şey sormuştu. Belki de bu yüzden diyorum ki, "İkinci kural dikkatli olun."

"Neyin?"

"Buradaki kızlardan." "Peki neden?"

"Çünkü onlar... tehlikeli olabilirler."

"Tehlikeli," diye mırıldanıyor, başını hafifçe eğerek.

Başımı sallıyorum, sesim de alçalıyor. "Yeni öğretmenlere şaka yapmayı, onlara sorun çıkarmayı severler. Kavga ve tartışma çıkarıp istifa etmelerini sağlamaya çalışırlar. Bunun gibi şeyler."

Bunun üzerine çenesini daha da aşağı indiriyor ve bana havada süzülüyormuşum gibi hissettiren bir şey söylüyor. "Yani belki de gerçekten saklanmaya başlamalıyım dolaplar o zaman, ha. Sadece güvende olmak için." Bana hızlıca yukarı aşağı baktı. "Tüm tehlikelerden."

O kadar hafifim ki tozlu Mary Janelerimle havada süzülüyorum ve diyorum ki, "Aslında bunu boş ver. Kızların seni bıraktırmaya çalışması konusunda endişelenmen gerektiğini sanmıyorum. Bence başka şeyler için endişelenmelisin. Çünkü senin sorunların farklı olacak."

Evet, kesinlikle.

Yani, ona bir baksana.

Hâlâ kapıya yaslanmış ve kollarını kavuşturmuş durumda.

Ama şu ana kadarki çalkantılı sohbetimizin ortasında bir yerde dizlerini biraz büktü. Omuzları odaya girdiğinde olduğundan biraz daha az sert ve ağzı sadece çok küçük bir dozda eğlence olduğunu varsayabileceğim bir şekilde hafifçe yukarı kalktı. Belki de şimdiye kadar herhangi birinin hissettiği en küçük dozda eğlence.

Ama bu yeterli, görüyorsunuz.

Bu onu dönüştürmeye yeter.

Bu onu rahat ve sıradan göstermeye yetiyor. Kibir ve erkekliğin bir resmi.

Ve eğer ona bu kadar takıntılı olmasaydım, şimdi olurum. St.

Mary'deki diğer tüm kızlar gibi.

Poe dün haklıydı. Callie kızların kardeşine zor anlar yaşatmasını dert etmemeliydi. Çünkü zaten ona yarı yarıya aşıklar. Dün gece yurttaki konuşulan diğer konu da buydu.

Yeni koçumuzun ne kadar seksi olduğunu.

"O zaman ne için endişelenmeliyim?" diye sorarak beni düşüncelerimden uyandırdı.

Ve kendimi durduramadan, "Kalmanı sağlamak için yapabilecekleri şeyler hakkında" diye cevap veriyorum. Gözlerinin içine bakarak devam ediyorum: "Onları fark etmeni sağlamak için yapabilecekleri her şey için endişelenmelisin."

O da beni izliyor. "Evet, ne gibi?"

"Gibi..." Burada bir an duraklıyorum çünkü kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. "Koridorda sebepsiz yere seninle konuşmak için durduran kızlar. Ya da sırf sen de karşılık veresin diye futboldan hoşlanıyormuş gibi davranarak ofisinde ya da futbol sahasında takılıyorlar."

"Başka?" diye mırıldanıyor kadife gibi bir sesle.

Şu anda nefesim tükeniyor ama umurumda değil. Devam edebildiğim sürece ne söylediğim bile umurumda değil. "Sırf onları kurtarman için başları beladaymış gibi davranabilirler. Sırf onları toplamanıza yardım etmeniz için siz etraftayken kitaplarını düşürebilirler. Ya da sırf siz onları yakalayasınız diye ayakları takılıp düşmüş gibi yapabilirler."

Sonra, "Ya da... odalarından gizlice çıkıp gece yarısı sokaklarda yürüyebilirler, sana rastlayacaklarını umarak. Eve dönüş yolunu bulmalarına yardım edeceğinizi umarak. Sanki bir Disney filmi ve onlar ve sen de onların parlak zırlı şövalyesisin." Ben de öyle yaptım.

Birkaç kez.

O geceden sonra gece yarısı sokaklarda onu aramak için yürüdüm. St. Mary's'e gönderilmeden önceki yaz, evimden gizlice çıkıp aynı yere gidiyordum, bazen aynı elbiseyi giyiyordum, düğün çiçeği sarısı.

Aptalcaydı, biliyorum.

Aynı sokağa gitmek, aynı elbiseyi giymek.

Ama tüm doğru şeyleri yapmak istedim. Kaderi yatıştırmak, yıldızları doğru hizaya getirmek istedim.

Sırf Gizemli Adam'ımla tekrar karşılaşmak için. "Çünkü bence..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım buradaki her kız sana kafayı takmış durumda," diyorum gözleri gözlerimin içine bakarken.

Bunu yapar yapmaz da gümüş saati -şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğü ve en parlağı- bana dik dik bakıyor.

Her ne kadar tembel ve rahat görünse de Şimdi, parlak gözleri ve derin sesiyle cana yakın, burada hala bir öğretmen. Burası hala onun ofisi ve ben hala bir öğrenciyim.

Ve sonra bana şu sözleriyle hatırlattı. "Peki o zaman, anlatmalısın O kızlara zamanlarını boşa harcadıklarını söyle. Genç kızlarla ve onların ergenlik sıkıntılarıyla ilgilenmiyorum. Büyürken Disney filmlerinden başka bir şey izlemeyen küçük bir kız kardeşe sahip olmakla ilgili bir şey. Böylece bana işkence ediyordu. Bu yüzden artık beni araya girip günü kurtarmaya zorlayacak durumlardan uzak durmayı tercih ediyorum."

Bununla birlikte kapıdan doğrularak rahat ve cana yakın tavrını kaybediyor ve soğuk haline geri dönüyor.

Sessizce her şeyi kaybetmenin yasını tutarak masasına doğru yürümesini ve sandalyesini çekmesini izliyorum. Koltuğuna oturuyor ve tıpkı kapıya yaptığı gibi koltuğun arkasını kapatıyor. Hatta pencereyi kısmen kapatarak ofisini gölgede bırakıyor.

Sonra ondan duyduğum en profesyonel, en koçvari ses tonuyla, "Dosyanı okudum" dedi.

"Benim dosyam."

Oturduğu yerden bana bakarak devam ediyor: "Bu sabah da söylediğim gibi, kız kardeşim haklıydı. Yıldız sicil hakkında. Hepsi dosyanda var. Sınıf birincisi, harika ayrıcalıklar, asla sorun çıkarmaz, asla bir kavgaya karışmaz."

Bununla nereye varacağını bilmediğim için tek yaptığım başımı sallamak oldu. "Evet. Bu doğru."

Dirseklerini sandalyesinin kollarına dayayıp başparmağıyla dudaklarını ovuşturarak, "Peki senin gibi iyi, sessiz, sanatçı bir kızın St. Mary's'de ne işi var?" diye sorar.

Yutkunuyorum.

Kalçalarımı da birbirine bastırıyorum. Çünkü tenimdeki adı vızıldamaya başladı.

Kalçalarımnda onun şerefine yaptığım dikenler canlandı ve şimdi solgun tenime batıyorlar.

Acıtırlar.

Çünkü sebebi o.

St. Mary'de olma sebebim o. Çünkü bana ilham verdi. Bana hayatımı istediğim gibi yaşamamı söyledi ve ben de öyle yaptım. Ve bu da beni harika özgürlüğüme götürdü.

Diğer kızların buradan nefret ettiğini biliyorum ama ben etmiyorum.

Burada kendim olabiliyorken nasıl olabilirim? Bütün gün çizim yapabiliyorken. Hem de burada harika arkadaşlarım varken.

Ama ona ne kadar harika olduğunu söyleyemem, değil mi? Çünkü hatırlamıyor.

"Çünkü babamın arabasına grafiti çizdim," diyorum, herkese söylediğim gibi ona da temel şeyleri anlatıyorum.

"Neden?"

Önümdeki sandalyenin arkalığına tutunuyorum ve kalçalarımı daha da sert bir şekilde birbirine bastırıyorum. "Çünkü ailem sanatımdan nefret ederdi. Hep nefret ettiler. Bırakmamı istediler. Ama ben bırakmadım."

"Peki ya şimdi?"

"Hâlâ vazgeçmek istemiyorum," diyorum ona. "Aslında istiyorum... Sanat okuluna gitmek istiyorum."

Benim var.

Ailemin bu fikirden nefret edeceğini bilsem de. Bu yüzden onlara henüz söylemedim.

Onlara göre, o grafiti olayı tek seferlik bir şeydi. Benim bir oyun oynadığımı, öfke nöbeti geçirdiğimi düşünüyorlar. Ve şimdi St. Mary'deyim, ıslah oldum. Yani artık sanat hakkında düşünmüyorum.

Ama bu doğru değil tabii ki.

Bunu düşünüyorum. Daha da ötesi, sanat okuluna gitmek istiyorum. O kadar ki başvurularımı bile yapıyorum. Ailemin başvurmamı istediği tüm okullara ek olarak. Daha doğrusu *okula*.

Babamın bir tercihi var tabii ki, mezun olduğu okul. Ve ben onun kızı olduğum için, ben de zaten bu işin içindeyim.

"Peki bunu biliyorlar mı?" diye soruyor.

"Uh..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Tam olarak değil."

Bu onun dikkatini çeker ve kaşlarının arasında bir çatıklık belirir.

"Tam olarak *nasıl* değil?"

Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum ama onu nasıl reddedeceğimi de bilmiyorum. Hikayemi ona nasıl anlatmayacağımı.

On sekiz ay önce de bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.

Aslında ona anlatmak istiyorum ve anlatıyorum da. "Grafiti olayından sonra ailem çok üzüldü. Ki bu beklenen bir şey. Yani,

Babamın arabasına zarar verdim. Oysa onların önünde sesimi hiç yükseltmemiştim. Kızgın, şaşkın ve stresliydiler. Bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşündüler ve ben de öyle düşünmelerine izin verdim." Omuz silkiyorum, biraz utanıyorum. "Onlara gelecek planlarımdan bahsetmedim."

Bir iki dakika yüzümü inceliyor ve bir şey söyleyecekmiş gibi görüldüğünde ben konuşuyorum. "Hiç sorun değil. Şu anda bir önemi bile yok. Çünkü hâlâ üniversitelere ve burslara başvuruyorum. Bu da henüz kabul edilmediğim anlamına geliyor. Bu yüzden onlara şu anda söylemek zorunda değilim. Kazandığım zaman söyleyebilirim. Doğru zamanda."

Benim planım da bu.

Henüz ortalığı karıştırmak istemiyorum. İçeri girip girmediğimi bile bilmiyorken. Hala önceki isyanımın etkisindeyken.

Üzerlerine bir bomba daha atmadan önce bununla başa çıkmaları için onlara zaman vermek istiyorum.

"Ne tür bir arabaydı?" diye sormadan önce bir süre geçti.

"Lamborghini."

"Lamborghini."

"Evet." Başımı salladım. "Babamın hayalindeki arabaydı. Daha yeni almıştı.

Birkaç hafta önce olduğu gibi. Ayrıca evimin dış cephesini ve ön kapıyı da çizdim. Bu kapı annemin hayalindeki kapıydı. İtalya'dan özel olarak ithal ettirmişti."

Ve annem bu konuda çok öfkeliydi. Babamın yepyeni arabasına yaptığım şeyden bile daha çok.

"Kurtarılabilecek bir şey var mıydı?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Annem kapıyı değiştirmek zorunda kaldı. Babam da ondan sonra arabayı rafa kaldırdı. Hâlâ sprej boya gibi koktuğunu söyledi."

Emin değilim ama yüz hatlarından memnuniyet gibi bir şey geçiyor. Hatta gurur.

"Güzel."

"Ne?"

"Şimdi onların sözde zengin kışlı hayallerini spreyle boyayla boyayıp mahvettiğine göre, seninkileri mahvetmek için iki kez düşünecekler. O yüzden onlara söylemelisin. Şimdi." Sonra ekliyor, "Sanat hakkında okul."

Kalçalarımındaki acı daha da artıyor.

Lezzetli, muhteşem bir sızı.

Çünkü haklıydım.

O memnun. Sanatım için yaptığım şeyden gurur *duyuyor*. Ve bunu daha önce kimse yapmamıştı. Yani evet, St. Mary'deki kızlarım benimle gurur duyuyor ve beni olduğum gibi kabul ediyorlar.

Ama bana ilham veren adam, gurur duyduğum ve sevdiğim kişidir.

Bu.

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Dün yaptığım şey için. Öyle bir

sana karşı bir pislik. Hem de ilk gününde. Ben öyle biri değilim. Dosyamdaki her şey ve Callie'nin söylediği her şey doğru. Ben iyi bir kızım. Sorun çıkarmıyorum. Özellikle de senin için sorun çıkarmak istemiyorum."

"Benim için."

"Evet," diyorum parmaklarımı sandalyeye geçirerek. "Çünkü sen benim en iyi arkadaşımın kardeşisin." *Ve beni özgür bırakan adam*. "Sen benim en iyi arkadaşımın *en iyi* kardeşisin ve ben... Senin hakkında çok şey duydum. Bir sürü harika şey. Aileni ne kadar çok sevdiğin hakkında. Onları nasıl bir arada tuttuğun hakkında. Onları nasıl büyüttüğün, onlara nasıl baktığın. Onların yanında olmak için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğin."

Var.

Callie bana her şeyi anlattı. Babalarının onlar büyürken pek ortalarda olmadığını ve bu yüzden her şeyin

anneleri. Ve Conrad, en büyük oğul olarak, onun yükünü paylaştı.

Ve anneleri öldüğünde, tüm parçaları toplamak için orada olan oydu. O sırada on sekiz yaşındaydı - Callie dört yaşındaydı ve diğer kardeşleri de çocuktu - ve futbol bursuyla üniversiteye gidiyordu. Ama tüm bunlardan vazgeçti ve hemen geri döndü.

Şu anda ne yaptığından bahsetmiyorum bile.

Kız kardeşi yüzünden burada.

"Ve şimdi, sen buradasın," diye devam ediyorum, ona karşı büyük bir sıcaklık hissederek. "İşi Callie için, ona göz kulak olmak için kabul ettin ve bu sadece...

inanılmaz."

Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Çok güçlü ve ailesine çok bağlı. Çok korumacı.

Çok iyi.

Sen iyi bir adamsın.

Bunu o yazdı, değil mi? H. O

her kimse, haklıydı.

"Ona göz kulak ol, evet," diye mırıldanıyor, sanki düşünceliymiş gibi gözlerini hafifçe kısıyor. "Ama anlaşılan bunun için biraz geç kalmışım."

Kaşlarımı çattım.

Callie'nin hamileliğinden mi bahsediyor?

Çünkü Conrad ve diğer kardeşlerinin bu durumla pek iyi başa çıkamadıklarını biliyorum. Başlangıçta hepsi kızgın ve üzgündü, çoğunlukla da Reed'e. Callie'nin bunu atlatmasına yardımcı olmak için şimdi birlikte çalışmaya karar vermiş olsalar da, kardeşleri, özellikle de Conrad ve Reed arasında hala bazı gerginlikler var.

"Ama bu doğru değil," diyorum. "Çok geç kalmış değilsin. Böyle düşündüğünü biliyorum ama göreceksin. Bence Reed herkesin düşündüğü kadar kötü biri değil."

Birkaç dakika beni inceledikten sonra az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelerek, "Seni buraya çağırmamın nedeni ayrıcalıklarının iptal ettiğimi söylemek." dedi.

"Ne?"

"Sen dahil herkesin senin sorun olmadığını düşünmesi, sorun olmadığını anlamına gelmez. Bu yüzden bu hafta sonundan başlayarak, önümüzdeki dört hafta boyunca dışarı çıkma ayrıcalıklarının iptal edilmesini istedim."

Gözlerim kocaman oldu. "Dört hafta mı?"

"Evet." Kaba bir şekilde başını sallıyor. "Belki bu senin için daha fazla teşvik edici olur."

İyi bir kız olmak için. Senin düşündüğün gibi."

Kalbim onun bu *iyi kızı* karşısında küt küt atıyor ve dudaklarımı aralıyorum. Sonra, "Tamam. Pekâlâ. Bunu hak ettim."

"Gidebilirsin" demeden önce dik duruşumu inceliyor.

Şimdi."

Bununla birlikte masasının üzerinde duran listeyi kendisine doğru kaydırır,

Beni reddediyorsun.

Ofisinden. Aklından. Çok kolay.

Çok, *çok* kolay. Ne kadar görkemli olmalı, beni bu şekilde unutulmaması ne kadar uygun.

Ben burada vızıldayan bacaklarımın üzerinde durup birkaç saniye onu izlerken

Daha fazla.

Toplantımızın bitmesinin yasını tutuyorum.

İç çekerek arkamı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm. Titreyen ellerim ve açıyorum. Ama üzerinde onun adı yazılı olan bacaklarım kıpırdamıyor ve geri dönüyorum.

Ve ağzımdan hiç beklemediğim bir soru döküldü. "Seni çizebilir miyim?"

Sandalyeden kapıya doğru yürümemle geçen iki saniye içinde kalemini eline aldı ve listenin ikinci sayfasına geçti bile, kendini tamamen ona kaptırmış durumda.

Ama artık değil.

Kâğıt, sanki parmakları onu sıkıyormuş gibi kırışır. Ve elinde tuttuğu kalem hareket etmeyi bırakıyor.

Güzel.

O zaman onun odağını çaldım. Zihninde beni kolayca dışarı attığı o küçük alanı geri kazandım.

Gözlerini kaldırdı, bakışları elektrikliydi.

"Ne?" "Seni... seni çizmeme izin verir misin?" Ne dediğimden emin değilim.

Bu kesinlikle planımız değildi.

Ama yine de devam ediyorum. "Yani, bildiğin gibi ben bir sanatçıyım. Ve sanatçılar çizer. Ve eğer istersen seni çizmeyi çok isterim -"

"Git."

"Ama ben -"

Sonra kalemini bırakır, doğrulur ve masadan uzaklaşır. "Dışarı."

"Ama belki de -"

Bu sefer ben susuyorum çünkü o ayağa kalkıyor.

Masanın etrafında dönerken gözleri parlıyor ve beni yerime mıhlıyor. bana uzun, amaçlı adımlarla yaklaşıyor. Sanki buna ihtiyaç varmış gibi. Sanki o

beni yerimde sabitlemesi *gerekliyor*. Sanki hareket edecekmişim gibi.

Yapmayacağım.

Hiçbir yere gitmiyorum. Gitmek bile istemiyorum.

Bana doğru yürürken çok tehlikeli, çok yırtıcı görünmesine rağmen. Ve sonra bana ulaşıyor ve hala yok etmeyi bırakmıyor

Aramızdaki mesafe.

O eğiliyor, eğiliyor, ben yükseliyorum, yükseliyorum.

Ta ki hayal gücümün ötesinde bir şey yapana kadar - bana dokunana kadar. Hırkamın üzerinden pazumu kavırıyor, parmakları sert ve güçlü. Sıcak.

Ellerini beni geri itmek için kullanıyor - sertçe değil ama nazikçe de değil - bir adım geri atmamı sağlıyor ve bu adım beni odadan dışarı çıkarıyor. Ve ben artık onun ofisinde olmadığımı anlamaya çalışırken, elini üzerimden çekti ve "Burada işimiz bitti" diye homurdandı.

Bununla birlikte, ofis kapısını yüzüme kapattı.

Chapter 8

Şereften düştüm.

En azından Poe mutlu bir şekilde böyle diyor.

Son bir hafta içinde bir öğretmenle tartıştım, odasına çağrıldım ve dışarı çıkma ayrıcalıklarım iptal edildi.

Dört hafta boyunca.

Sonuncusunu Poe ve Salem dışında kimse bilmiyor. Ve yine onlardan bunu kendilerine saklamalarını ve Callie'ye söylememelerini istedim. Bir öğretmenin odasına çağrılmak bir şeydir, ama ayrıcalıklarınızın iptal edilmesi başka bir şeydir. Özellikle benim için, çünkü bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Callie bilseydi, şüphesiz gerçeği zorla söyletirdi.

En yakın arkadaşımın bir sır saklamaktan ne kadar *nefret* etsem de, bunu yapacağım.

Ben de asıl planıma sadık kalıyorum: hayatıma devam etmek. Ona olan takıntımdan, hayranlığımdan, meşguliyetimden. Gizemli Adam.

Çünkü sadece Callie ile olan arkadaşlığım tehlikeye girmekle kalmaz, uğruna çalıştığım her şeyi de kaybedebilirim.

Rehber öğretmenin dikkatimi çektiği bir şey.

Söylemeye gerek yok, son davranışından dolayı son derece üzgün. Bundan da nefret ediyorum, çünkü onu üzmekten gerçekten hoşlanmıyorum. St. Mary'deki pek çok öğrencinin söyleyemeyeceği bir şey.

Mary's'de rehber öğretmenler ayrıcalıklarımızın bekçileridir. Performansımızı, davranışlarımızı ve gelecek planlarımızı değerlendirmek için her hafta onlarla buluşuyoruz. Tüm iyi ve kötü davranışlarınızı ve dolayısıyla hangi ayrıcalıklara sahip olup olmadığımızı takip edenler onlardır.

Yani tabii ki buradaki öğrenciler arasında pek popüler değiller. Bunun iyi bir nedeni var, çünkü rehber öğretmenler kaba ve korkutucu olabiliyor. Kime atandığınıza bağlı olarak haksız yere katı olabilirler.

Ama rehber öğretmenim gerçekten iyi biri.

Geçen yılın ortasında başladı ama o zamandan beri bana çok yardımcı oldu. Sanat okullarına başvurmam için beni cesaretlendirdi ve özenle

başvurularımda benimle birlikte çalışıyor. Ve bu yolda devam edersem notlarımı ve tavsiye mektuplarımı mahvedebileceğimi, dolayısıyla hayallerimi gerçekleştirme şansımı da mahvedebileceğimi söyledi.

Bu yüzden dikkatli olmalıyım.

Ona katılıyorum. Üniversite başvurularıma ve hedeflerime odaklanmalı ve bu çılgınlığı unutmalıyım.

Tek sorun, hayatıma devam etmeye çalıştığım adamın her yerde olması.

Her biri. Nerede?

Yeni futbol koçu - Koç Thorne - olduğu için onu ilk görmem gereken yer antrenman.

Sonraki iki uygulama da ilkinde çok benzemektedir.

Konuşan Koç TJ'dir ve yeni koç - o - ya kollarını göğsünde kavuşturmuş ya da arkasına yaslanmış bir şekilde orada durur ve her şeyi eleştirel bir gözle izler.

Sadece kızlardan biri büyük bir hata yaptığında konuşmaya tenezzül ediyor.

Ve o zaman bile homurdanarak tek hecelerle.

Aslında biz kızlar için bir oyun haline geldi. Kim en çok çuvalalayacak ve en çok homurdanan tek kelimeyi toplayacak. Şu ana kadar Poe ve diğer birkaç kız önde gidiyor. Ben ise sıfırdayım. Eminim futbol becerilerim sihirli bir şekilde geliştiği için değildir.

Bana hiçbir şey söylemiyor. Bana baktığını bile sanmıyorum.

Yani, ofisinde yaptığım şeyden sonra - bilirsiniz, sondaki şey - Neden yapsın ki?

Seni çizebilir miyim?

Bunlar benim sözlerim. Ağzımdan çıktıklarına inanamıyorum.

Ne düşünüyordum bilmiyorum. Tekrar.

Tek bildiğim, o anda bunun bir zorunluluk olduğuydu. Sanatçı kalbimin ve çaresiz ruhumun derin, içten gelen bir *ihtiyacı*.

Ama her neyse.

Belli ki hayır dedi.

Beni ofisinden kovdu ve kapıyı suratıma kapattı ama mesajı aldım.

Ve şimdi tıpkı onun gibi ben de ona bakmamaya çalışıyorum. Özellikle de o da her gün kafeteryaya uğradığında.

Her gün öğle yemeğinde Callie'yi görmek için masamıza geliyor. Onu kontrol etmek, nasıl olduğunu görmek için. Ayrıca ona son zamanlarda canının çektiği ya da en azından yiyebildiği her şeyi getiriyor. Bunlar çoğunlukla yeşillikler - lahana, marul, roka.

Böyle zamanlarda başımı öne eğmeye çalışıyorum.

Ögle yemeğime, kucağımdaki mürekkep lekeli ellerime, kırıışmış hardal rengi eteğime odaklanmaya çalışıyorum.

Poe'nun onunla sürekli flört etmesini bile görmezden geliyorum. Ya da onunla ilk konuşanın kendisi olduğunu. O da kibarca ama her zamanki soğukluğuyla cevap veriyor. Sonra Salem futbol sorularıyla geliyor. Bunlar, o Poe'ya verdiği cevaplardan biraz daha ilgiyle cevaplar.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye şarkı söylüyor Callie bir gün ağabeyi gittiğinde. "Seninle ilgilenmiyor."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Poe sorar.

"Çünkü kardeşimi tanıyorum," diyor Callie gururla. "O iyidir. Ahlaklıdır. Prensipleri vardır. Öğrenci olan bir kıza asla uygun olmayan bir şekilde bakmaz. Aslında," diyor ve kafeteryaya bakıyor, "bunu herkese söylemeliyim. Mesela, o yanınıza geldiğinde kıkırdamayı ve kızarmayı bırakın. Asla 'Aman Tanrım, gerçekten çok güzelsin' demeyecek. Sana sahip olmama izin ver. Ergen olman ve benim öğrencim olman umurumda değil.' demeyecek. Özellikle de o öğrenci benim arkadaşım. Bu konuda çok titizdir. Diğer kardeşlerim hayvandır. Kurallar falan umurlarında değil. Ama Con öyle değil. Benim en büyük, en tatlı ve aynı zamanda en korkutucu kardeşim bunları yapamayacak kadar ahlaki sorumluluk sahibidir."

Callie haklı.

En büyük ağabeyi St. Mary's öğrencilerinden hiçbirine uygun olmayan bir şekilde bakmaz. Bana uygunsuz bir şekilde bakmasını istediğimden değil - *bakmam*.

Ama her neyse.

Önemli değil.

Endişelenmem gereken başka şeyler var.

Çünkü o sadece okul saatlerinde her yerde değil, onlardan *önce* de burada.

Tıpkı her gün öğle yemeği masamıza geldiği gibi, futbol sahasına da geliyor. Dersler başlamadan ve kampüs öğrencilerle dolup taşmadan çok önce.

Ve o futbol sahasında koşuya çıkıyor.

Her gün.

Bunu bilmemin tek nedeni St. Mary's'de uyanan ilk kız olmam. Herkesten önce, genellikle bir ya da iki saat önce uyanırım ve çizim defterimle dışarı çıkarım. Genellikle oturduğum bir yer var. futbol sahasında ağaç ve gün başlamadan önce huzur içinde çizim yapın.

Her neyse, onu ilk kez ofis toplantımızın hemen ertesi günü gördüm.

En sevdiğim ağacın altındaydım, en sevdiğim kazağımı ve örgü şapkamı giymiştim - her ikisi de Callie'nin Noel hediyeleri, örgü örmeye çok meraklıdır

- Kış güneşi yavaşça, çok yavaşça gökyüzünde yükselirken kucağımda eskiz defterim.

Eskizim üzerinde çalışmakla

meşguldüm. Onunla.

Bu yüzden başımı kaldırıp sahada ileride birinin parladığını gördüğümde şaşırdım.

O flaşın kim olduğunu anladığımda daha da şaşırdım.

Onun.

Onun uzun boylu ve geniş yapılı olduğuna şüphe yoktu.

Tuğla duvara yakındı, duvar boyunca koşuyordu. Oraya ne zaman vardığından emin değilim çünkü işimle meşguldüm.

Görünüşe göre, bir süredir oradaymış.

Devam eden antrenmanından dolayı terlemişti ve kış güneşi altında bile bronzlaşmıştı ve ben... bir şeyler görebiliyordum.

Tişörtünün vücuduna yapıştığını görebiliyordum.

Kumaş geniş göğsüne ve omuzlarına muhtaç küçük bir şey gibi yapışıyordu. Aynı zamanda, kalçalarına doğru daralan çıkıntılı ve kaslı gövdesine de yapışıyordu.

Ve beni kalçalarından başlatma.

Koşarken ve bana yaklaşıırken bile koşmaya devam ederken kalçaları antrenman pantolonunun altında şişiyordu.

Sonra sahadaki ağın yanında, tam görüş alanımda durdu, eğildi ve daha önce fark etmediğim bir su şişesini aldı.

Yarısını yuttuktan sonra diğer yarısının yüzüne dökülmesine izin verdi.

Parmaklarım kalemimin etrafında sıkıştı ve dudaklarım ayrıldı. Suyun üzerine yağmasını izlerken düzensiz ve ritmik olmayan nefesler alıyordum.

Yüzünü ıslatmasını, saçlarını ıslatmasını, kıpırdayan, yutkunan, damarlı boğazından tişörtüne akmasını, zaten kararmış olan kumaşı neredeyse yarı saydam hale getirmesini izledim.

İşi bittiğinde parmaklarını ıslak saçlarında gezdirdi, bir elini yüzüne sürdü, yerden başka bir şey aldı - görünüşe göre atılmış kapüşonlusu - ve arkasına bile bakmadan gitti.

Bu ilk gündü.

O zamandan beri onu her gün futbol sahasının etrafında tur atarken gördüm - on tane saydım -.

Ağacımın altında oturup çizim yapıyorum, tabii ki o egzersiz yaparken.

Bana bir kez bile bakmıyor ya da benimle konuşmuyor, ben de öyle. İkimiz de diğerimiz orada yokmuş gibi davranıyoruz. Daha doğrusu *o* öyle davranıyor. Yaptığım onca izlemeye rağmen yapabileceğimi sanmıyorum.

Bu yüzden bir gün büyük, destansı, nefes kesen bir sürprizle karşılaştı. durur.

Orada değilmişim gibi davranmak.

Ofisteki o toplantının üzerinden iki hafta geçti ve okul başlamadan önceki tipik bir sabah. Çizim defterimle birlikte ağacın altındaki her zamanki yerimdeyim. Buraya bir iki dakika önce geldim, tıpkı onun gibi. Ama o her gün yaptığı şeyi yapmak, kapüşonunu çıkarıp ağacın yanında yere bırakmak ve koşmaya başlamak yerine bana doğru yürüyor.

Önce inanamıyorum, sonra attığı her adımda kalbim duracak gibi oluyor.

Kalçalarım uğuldamadan
duramıyor. Adının olduğu yerde.

Hâlâ her gece bir ritüel gibi yazıyorum. Ve onu dikenler ve küçük güllerle süslüyorum.

Durmam gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum.

Ama bu benim suçlu zevkim. Gizli bir *acı* zevk. Tıpkı
her sabah onu koşarken izlemek gibi.

Benden bir metre kadar uzaklaştığında eskiz defterimi kapatıp bir kenara koyuyorum ve ayağa fırlıyorum.

Önümde durduğunda "Merhaba," diyorum.

Beni selamlamak yerine neredeyse "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağıracaktı.

Seni izliyorum.

Dilimin ucunda.

Muhtemelen iki haftadır bana söylediği ilk şey bu olduğu içindir.
İlk defa bana baktı ve ben... sarsıldım.

Ve nefessiz.

Ama yine de o kelimeleri orada, ucunda bırakacak ve düşmelerine izin vermeyecek kadar sağduyuluyum.

"Çizim yapıyorum," diye cevap veriyorum, yüzümdeki bir tutam saç silkeleyerek. Cevabım sadece kaşlarını daha da çatmasına neden oluyor, bu da beni

Oturduğum yerde. "Her gün burada çizim yapıyorum. Bu noktada. Burası benim yerim." Cevap olarak tek yaptığı çenesini gıcırdatmak olunca, daha ileri gitmek zorunda kaldım. "Ben Bronwyn." Göğsümü gösteriyorum. "Littleton? Hatırladın mı? İnsanlar bana Wyn der ama sen Bronwyn diyorsun. Öğrencilerinizden biriyim. Ya da oyuncularından. Her neyse. Geçen gün beni ofisine çağırdın. Ve dört hafta boyunca dışarı çıkma hakkımı elimden aldın. Bunlar bir şey hatırlatıyor mu?"

Burun delikleri alevleniyor ve sonunda konuşuyor. "Bunun komik olması mı gerekiyor?"

Hafifçe kıkırdıyorum. "Sayılır." Çenesi tekrar sıkılınca aceleyle ekliyorum: "Ama eğlenmediğine göre, bence hayır."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor dişlerini sıkarak, "bu karanlıkta *Kar* mı?"

Doğru ya. *Kar*.

Bu sabah *kar* yağıyor.

Yere küçük beyaz şeker damlaları düşüyor ama endişelenecek bir şey yok.

Hafifçe yağan *kara* bakıyorum. "*Kar* beni rahatsız etmiyor. Zaten çok hafif. Sence de güzel değil mi?"

Çenesi göğsüyle birlikte tekrar hareket ediyor. Muhtemelen keskin bir nefesle. "Hayır. Sanırım soğuk. *Kar* yüzünden. Bu yüzden içeri girmelisin."

Onun gergin ama güzel yüz hatlarına bakıyorum. "Üşümüyorum. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Doğruyu söylüyorum.

Bu kış şimdiye kadar çok ılıman geçti. Kasım ayının ortalarında yağan yoğun bir *kar* yağışı dışında hiç karlı gün ya da soğuk gün yaşamadık. Bunu bilmeliyim çünkü her sabah sadece bir kazakla dışarı çıkıyorum ve zar zor serinleyen yerde oturuyorum.

"Ayrıca, her gün burada çizim yapıyorum," diye devam ediyorum. "Bu benim rutinim. Bir kitapta okumuştum, eğer bir konuda başarılı olmak istiyorsanız disiplin çok önemlidir. *Özellikle* de bir sanatçı olarak başarılı olmak istiyorsanız.

Bu eşsiz bir tutku. Bu çok kişisel bir şey, bu yüzden programı." *Ve ayrıca seni izliyorum.* "Ama bunu sana söylememe gerek yok, değil mi? Yani, sen de her gün buradasın. Tam zamanında." Sonra, nefes bile almadan, "Bunu çok yaptığını biliyor musun?" diye soruyorum.

"Neyi yapacağım?" diye tekrar klip çekti.

"İnsanlara böyle bak." Çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Sanki onları çizmelerinin altında ezmek istiyormuşsun gibi. Sanki bir böcekmişler gibi." Sonra saatini gösteriyorum. "Senin saatin de öyle yapıyor."

İç çekmeden önce az önce tarif ettiğim gibi bana bakmaya devam ediyor.

Keskin bir şekilde.

"Yatakhaneye geri dön."

"Ama az önce dedim ki -"

"Sadece odana git. Şimdi."

"Ama sen de buradasın. *Karın* içinde."

"Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz." O zaman elimden bir şey gelmez.

Benden bir kahkaha patlaması kaçıyor ve o kaşlarını çatıyor.

"Yine mi? Bunun komik olması mı gerekiyordu?"

"Beni öldürme ama bir an için tıpkı babam gibi konuştun. 'Odana git. Şu anda benim hakkımda konuşmuyoruz.' Öfkesine rağmen kıkırdıyorum.

"Kaç yaşındasın sen?"

Gözleri bir süre yüzümde geziniyor.

Sanırım gülümseyen dudaklarımda bir saniye oyalandılar ama hayal görüyor olabilirim. İçlerindeki o koyu parıltıyı, o yoğun bakışı hayal

ediyor olabilirim.

Ben de dudaklarımı yalıyor olabilirim, çünkü bakmaya devam etmesini istiyorum.

Öyle değil ama.

Beni incelemeyi bitirdiğinde gözlerini kaldırıp mırıldanıyor: "Senin baba.

" Dudaklarımı bir kez daha yaladım.

"Evet." "Kimin arabasına grafiti çizdin?"

Alçalan ses tonuyla kalbim hızla çarpıyor. "Yaptım."

Dudaklarımda olduğunu sandığım gözleri daha da karardı.

Onun da çenesi sıkılır. Ama sadece bir ya da iki saniyeliğine. Sonra iç çekiyor - eskisi kadar keskin değil ama yine de - ve ayaklarının üzerinde kayıyor.

Ardından başka bir şey yapmak. Muhteşem bir şey. İnanılmaz bir şey.

Kapüşonunun fermuarına gidiyor ve aşağıya doğru çekiyor. Sonra önünü tutuyor ve daha geniş açıyor, omuzlarını kıvrıyor ve çıkarıyor.

Üzerinde sadece açık gri ve vücuda oturan bir tişört vardı. "Al," diye bana uzattı.

Gözlerim kocaman oldu. "Ne? Ben -"

"Koşmak için buna ihtiyacım yok."

"Ama yapamam -"

"Madem bu karda oturmakta ısrar ediyorsun, o zaman en azından sıkı giyin." Siyah kapüşonuna bakıyor. "Çok fazla değil ama kat kat giyinmek senin..." Bunu düşünüyor, "Küçük kazak."

Dudaklarım titriyor ve kalçalarım onun adını süslediğim hayali dikenlerle diken diken oluyor.

"Bilmiyorum," diye yutkunuyorum, "ne diyeceğimi bilemiyorum." Gerçekten bilmiyorum.

O gece yolun kenarında beni kontrol etmek için durduğu gibi, şimdi de bana sıcaklık sunuyor.

Ondan önce hiç kimsenin yapmadığı bir şey.

"Soğuktan ölmeden önce al," diyor. Sonra, "Ve Seni bir böcek gibi çizmelerimin altında ezme şansından beni mahrum bırakma." Gülümsüyorum.

Olmaması imkansız. Bu huysuzluğa. İsteksiz kahramanı oynama şekline.

Benim isteksiz kahramanım.

Kapüşonunu da alıyorum, bu da muhtemelen gitmeye hazır bir şekilde geri adım atmasına neden oluyor. "Bir çiçek."

O zaman izleri durur. "Ne?"

"Ben bir çiçeğim." Kapüşonuna sarılıyorum, çok yumuşak ve rahat ama en önemlisi sıcak. "Böcek değil. Bir duvar çiçeğiyim."

"Şebboy nedir?"

"Duvarlarda yetişen ve onu seven bir çiçek türü," diye açıklıyorum, gözleri hareketlerime odaklanırken çenemi rahat kumaşa sürterek. "Ben bir duvar çiçeğiyim. Ve sen de bir dikensin." Tekrar yukarı bakıyor, gözleri karanlık ve hafifçe kısılmış. "Anladın mı? Çünkü senin soyadın Thorne."

"Ne renk?" diye sormadan önce bir saniyenin sessizlik içinde geçmesine izin veriyor. Bir şebboy."

"Oh. Uh, mavi. Ve mor ve pembe ve kırmızı. Turuncu." Sonra, "Oh, ve sarı."

Onunla tanıştığım gece giydiğim renk.

"Sarı," diye mırıldanıyor, gözlerimin içine bakarak.

"Evet," diye fısıldıyorum, hatırlamasını *dileyerek* geriye bakıyorum.

Bakışlarında bir şeyler titreşirken bir an için öyle görünüyor, ama sonra bağlantıyı kesiyor, bir adım daha geri çekiliyor ve "Sadece şu lanet kapüşonu giy" diye emrediyor.

Benim var.

Beni boğan kapüşonunu giyiyorum, bu hayatıma devam etme planlarıma daha da ters düşüyor ama umurumda değil.

Hiç umurumda değil, çünkü onun kokusunu alıyorum. Hayatımda ilk defa.

Her zaman benden uzakta, bir kol mesafesindeydi ve bu yüzden ilk kez kokusunu keşfediyorum.

Baharat kokuyor. Sıcak ve kış gibi. Ve tatlı bir şey. Gül gibi bir şey.

O zaman dikenlerin böyle kokması gerektiğini anlıyorum: sinirli ve ısrırgan ama tatlı çiçeklerle dolu.

Kararlılığıma ve sağduyuma rağmen, bütün gün ve bütün gece bunu düşünüyorum.

Ertesi gün boş zamanımda kütüphanedeyken de bunu düşünüyorum. Fransız Empresyonizmi üzerine bir kitap almaya çalışıyorum ve neredeyse aldım.

Rafta yüksekte duruyor ve parmaklarım neredeyse ona değecek kadar kendimi gerdim.

Neredeyse.

Ta ki başka biri uzanıp kitabı raftan alana kadar. Tekrar yere düştüm ve etrafımda döndüm.

Ve işte orada.

Benim dikenim. Artık adının ne olduğunu bildiğim için ona böyle sesleniyorum.

Bugün tişörtünün rengi alışılmadık, en koyu renk, siyah ve bir şekilde üzerindeki her şeyi daha da canlı kılıyor - bronz teni, gözlerinin lacivertliği, hatta saçlarının kirli sarısı - ve arkamdaki büyük pencerelerden içeri giren kış güneşiyle birlikte bir tablo gibi görünüyor.

Elinde kitabım var ve bana bakmadan önce bir saniyeliğine kitabıma göz atıyor. Ve dün futbol sahasında bana sürpriz yaptığında olduğu gibi, "Merhaba." diyorum.

Dün olduğu gibi yine selamıma karşılık vermedi.

"Bir kitap daha" diye mırıldanırken sözleri aynı zehri taşıyor.

"Evet." Ellerimi eteğimden aşağı indiriyorum. "Fransız Empresyonizmi üzerine. Kökeni, ilk yılları." Sonra, "On dokuzuncu yüzyıl sanat akımı. Empresyonizm adı Claude Monet'nin *Impression, Soleil Levant* adlı tablosundan geliyor. Gün doğumu anlamına gelir. Fransızca. O zamanlar çok radikaldi. Paris'te bir avuç sanatçı tarafından başlatıldı. Ve belli ki insanlar bundan hoşlanmadı. Bir grup insanın o zamanki tipik sanat kurallarını ihlal ediyor ve yeni bir şey ortaya çıkarıyorlardı. Yani evet." Başımı salladım. "Her neyse, çok ilginç. Bilirsiniz, hafif bir okuma için."

Kitaba tekrar bakıyor - siyah ciltli, başlığı altınla yazılmış bir kitap - sonra tekrar yukarı geliyor. "Hafif bir okuma."

"Yatmadan önce."

Yüz hatlarından bir şey geçiyor, onları daha da güzel ve hafifçe... yumuşak gösteriyor. Özellikle de "Merdivene ne dersin?" diye sorarken üzerlerinde oynayan ışıkla birlikte.

"Ne?"

"*Bunun içinde bununla ilgili bir şey var mı?*" Sonra bana kitabı uzatıyor. "Kitap rafının üstünden bir kitabı alırken kullanmanız gereken şey. Çünkü ona ulaşamazsın. Çünkü çok kısasın."

Kitabı elinden alıyorum ve dünkü kapüşonlu sweatshirt gibi onu da göğsüme sarıyorum. "O kadar da kısa değilim." Gözlerinde tehlike parlıyor

Çünkü nedense dilimi düzeltmeye kafayı takmış durumda. "1.80 boyundayım." diye devam ederken ben de cevap olarak yüzümü buruşturuyorum.

Gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Her zamanki gibi görüldüğümü söylemekten korkuyorum: dağınık kıyafetler ve daha dağınık saç örgüsü. Ama ofisine ilk gittiğimde hissettiğim kadar utangaç hissetmiyorum.

Belki de sözlerini bitirip gözlerimin içine baktığında gözleri daha da koyu ve güzel olduğu içindir. "Sen öyle diyorsan."

Çenemi kaldırıyorum. "Ben de on sekiz yaşındayım." Kaşlarını çatıyor ve ben de açıklıyorum, "Yıllar

yaşlı

." "Rastgele," diye mırıldanıyor. "Ama tamam."

"Şimdi sıra sende," diyorum ona elimi sallayarak.

"Ne için benim sıram?"

"Bana bir şeyler söylemek için. Örneğin boyunu. Ve kaç yaşındasın?"

Ona bunları neden sorduğumdan emin değilim, özellikle de yaşını.

Şimdi gerçekten bildiğimde. Otuz üç yaşında olduğunu biliyorum.

Biliyorum ki

kardeşleri arasında en uzun boylu olanıdır.

Ama bence bu bizim olayımız.

Bunu bilmesene bile. Ya da hatırlamasa bile.

"Daha yaşlı," diye yanıtlıyor.

"*Ne kadar* yaşlı?"

Kaçamak ya da dikkat dağıtıcı bir şeyle geri gelmesini bekliyorum çünkü *onun* olayı bu. Nedense.

Ama bu kez gözlerini benimkilere dikeyyor ve "Yaşça babana senden çok daha yakınım" diye cevap veriyor. Sonra, "İyi günler, Bronwyn."

O gitmeye hazır ama ben onu bırakmaya hazır değilim. O yüzden tam arkasını dönmek üzereyken aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan geçiriyorum. "Uh,

var m1

saçını uzatmayı düşündün mü?"

Dün olduğu gibi yine durdu ve bana bir bakış fırlattı.

Şaşkındı çünkü ona aptalca ve ani bir soru sormuştum. Ama en azından durdu ve tek istediğim de buydu.

Aslında bu doğru değil.

Tek istediğim bu değil.

Ben başka bir şey istiyorum. Şu anda, tam *şu* anda, öğleden sonra ışığı ona vurup onu parlatırken, her şeye rağmen bunun iyi bir şey - *doğru* şey - olduğuna karar verdiğim bir şey.

Planlarıma rağmen.

Aslında bu planlarıma *yardımcı* olacaktır.

"Ne?" diye sorar, sesi de şaşkındır.

Yutkunuyorum, kitaba sarılıyorum, neredeyse sinirlerim bozuluyor. "Yani, beni yanlış anlama. Kısa saçların harika görünüyor." Elimi yanaklarına doğru sallıyorum. "Elmacık kemiklerini, çene hattını ve her şeyi ortaya çıkarıyor. Ama bir sanatçı gözüyle düşünüyorum da, *belki* de saçlarını biraz uzatmayı düşünmelisin. Hoşuna gidebilir. Ne kadar özgür olduğunu ve rüzgarı saçlarında nasıl hissedebileceğini. Sana yakışabilir." Kendi kendime başımı sallıyorum çünkü şu anda lafı dolandırıyorum, ve sonra sadece devam et. "Ama bu önemli değil. Önemli olan senin yardımına ihtiyacım olması."

Bana bakmaya devam ediyor, kafasını yana eğmeden önce şaşkın bakışları hâlâ yerinde, gözleri kısılmış. "Saçımı uzatmayı düşündüm mü, çünkü bana yakışabilir. Ve yardımına ihtiyacın var. İşin özü bu mu?"

Boğazımı temizliyorum. "Sadece ikinci kısmı. Saçla ilgili ilk kısım..."

"İşe yaramaz," diyerek kelimeyi tamamlıyor.

Yanaklarım ısındı ve mırıldandım, "Pek sayılmaz ama tamam."

Sonra ilerleyip kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sanki karşıma dikiliyormuş gibi ayaklarını uzatıyor. "Peki benim yardımına ne ihtiyacın var? ile?"

Tamam, güzel.

Yemi yuttu.

Boğazımı tekrar temizliyorum. "Üniversite başvurularıyla ilgili." "Üniversite başvuruların ne olacak?" diye soruyor, boş bir suratla.

"Bildiğiniz gibi sanat okullarına başvuruyorum," diye başlıyorum. "Ve bir *sanat* okulu olduğu için sanat eseri istiyorlar. Portfolyo gibi. Eskizler falan. Ve bende var. Var. Ama olmasını istediğim yerde değil. Kalite açısından. Ve bunun bir tür engellenmişlikten

kaynaklandığını fark ettim." "Engellenmiş."

Başımı salladım. "Evet. Yaratıcı bir şekilde. Düşünüyordum da..." Ağır incelemesi altında kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Bu fikre daha önce karşı çıktığını biliyorum. Ofisinde sana sorduğumda. Kapıyı yüzüme kapatmıştın, bu yüzden *nefret ettiğini* söyleyebilirim. Fikirden. Ama tekrar düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyordum."

Çenesini sert bir çizgiye oturtarak bir süre beni izledikten sonra düz bir tonda, "Neyi yeniden gözden geçirelim?" diye sordu.

Kitabı göğsüme bastırıyorum ve adının olduğu yerde kalçalarımı birbirine kenetliyorum. "Fikir. Teklif ettiğim, seni çizme fikri. Çizebilir miyim?"

Bu tehlikeli bir soru.

Birçok açıdan.

Bunlardan biri, yüzeyde benim ondan ayrılma planıma karşı çıkıyormuşum gibi görünmesi. Ama aslında öyle değil. Ondan uzaklaşmama *yardımcı* olacak.

Çünkü tam şu anda bir şeyin farkına vardım.

Onun gerçekten her yerde *olduğunu* fark ettim.

Yani, bunu *biliyordum* ama demek istediğim, St. Mary's'de olacağına göre, onunla karşılaşacağım. Antrenmanda sessiz ve buyurgan oluşunu ya da sabahın erken saatlerinde tur atmasını izleyeceğim. Diğer kızların ona asılmasını izleyeceğim. Callie'ye nasıl baktığını izleyeceğim.

Ona göz kulak olacağım... Bana da göz kulak ol.

Dn ihtiyacım olmamasına rağmen bana kapuşonunu vererek. Ya da raftan benim için bir kitap alarak. *Neredeyse* bende olmasına rağmen.

Ve bu takıntım, bu merakım hiç bitmeyecekti. Bu yüzden bu şekilde bitirmek istedim.

Onun hakkındaki merakımı öldürmenin yolu bu.

Eğer onunla biraz zaman geirebilirsem, onunla konuşabilirsem, onu gönlümce izebilirsem, gece geç saatlere kadar onu düşünmeme gerek kalmaz. Kalalarımaya onun adını çizmeme gerek kalmaz.

Uyanık saatlerimi onunla geirseydim, onu hayal etmeme gerek kalmazdı.

Onu

İşte bu kadar.

Bu şekilde devam edeceğim.

Ben de kız kardeşiyle olan arkadaşlığımın hatırına ve kendi akıl sağlığım için. "Sadece yüzün bana gerçekten ilham veriyor. Tabiri caizse yaratıcılığımı harekete geçiriyor. Yani bu bana gerçekten yardımcı olacak.

Çünkü sana söylediğim gibi, burs almaya çalışıyorum ve bunun için en iyi oyunumu sergilemem gerekiyor. Ve sen bir ğretmensin, değil mi? Bir öğrenciye yardım etmek senin görevin, yani evet. Seni çizmeme izin verir misin?"

Bitirdiğimde yüzünde hiçbir şey değişmedi.

Ve her nasılsa onun boş yüzü ve devam eden sessizliği beni daha da kızartmaya başladı.

Sonra konuşuyor ve sanki biri beni çözmeye başlamış gibi hissediyorum. "Ama anladığım kadarıyla," diyor, düşünceli bir bakışla başını yana eğerek, "zaten biliyorsun."

"Ne?"

Kollarını açıyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyor.

Ofisinde yaptığı gibi ve o gün olduğu gibi, yerimde sabit duruyorum. Bana doğru yavaşça ve tehlikeli bir şekilde yaklaşırken ayakkabılarının kütüphanenin halı kaplı zemininden geçişini izliyorum.

Ve oraya, benim olduğum yere geldiğinde, "Her sabah" diye mırıldanırken baharatlı diken kokusuyla doluyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve elimde olmadan yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Elinde eskiz defterinle o ağacın altında oturduğun zaman. O küçük pembe kazağını ve örme beyaz şapkanı giydiğinde.

Ve futbol sahasının etrafında kocaman gümüş gözlerinle beni takip ediyorsun. O zaman beni çiziyorsun, değil mi?"

Gümüş gözler.

Gözlerimin gümüş olduğunu biliyor.

Yani, tabii ki biliyor. Onları gördü. Şu anda gözlerimin içine bakıyor, ama insanlar renklerini belirlemede zorlanırlar.

Ama yapmadı.

Anladı. Gözlerimin rengini ve beni de.

Onu izlediğimi. Her gün orada oturduğumda onu çizdiğimi.

"Büyük gümüş gözlerimle seni takip etmiyorum," diyorum kendinden emin olmaktan çok nefes nefese kalmış bir ses tonuyla. "Ve sana her gün o ağacın altında oturduğumu söyledim. Orası benim yerim. Ben de her gün sabah erkenden çizim yapıyorum.

Çünkü ben -"

"Çünkü bunu bir kitapta okudun. Evet, biliyorum," diyor, bakışları hâlâ yüzümde geziniyor. "Bana ne söylediğini biliyorum."

"İşte böyle," diye cevap veriyorum bu sefer kendime daha fazla güvenerek. "Sana söylemiştim.

Bunu *biliyorsun*."

"Ama aynı zamanda," diye hırıldayarak bana yaklaşıyor, kalan nefeslerimi de çalıyor, "eğer o eskiz defterini açarsam ne bulacağımı da biliyorum. Yirmi dört saat yanında taşıdığın şey. En sevdiğin kaleminle birlikte. Pembe, değil mi? Çünkü sen bir sanatçısın."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

Ağzımdan çıkmaya çalışıyor ama yutkunuyorum ve "Hiçbir şey bulamayacaksınız. Neden böyle düşündüğünü bilmiyorum -"

"Kendimi bulacağım," diyor, cümlemin tam ortasından geçerek. "Gözlerimi. Güllerle çevrili. O gün bunu çiziyordun, değil mi? Avluda." Sonra bir duraksamadan sonra, "Bronwyn."

Oh... siktir.

Bunu gördü.

Callie onu buraya getirdiğinde ne çizdiğimi *gördü*.

Bizi tanıştırmak için. Ama düşündüm ki... O bir şey görmeye fırsat bulamadan karalama defterini kapatırım diye düşündüm. Düşündüm ki.

"Hayır, yapmadın," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Zamanında değil."

Ve bunu söyleme şekli, başını yavaşça sallaması, gözlerindeki o parlak kibirli parıltıyla nefesimi kesiyor.

Bu bana bunun muhteşem olduğunu

düşündürüyor. O muhteşem.

Çok görkemli. Yine

de itiraz ediyorum.

Yapmak zorundayım. Birden fazla sebepten dolayı.

"Öyle olabilir. Ama ben bir *sanatçıyım*. Ve senin benim tek ilham perim olduğunu varsaymak çok saçma."

"Öyle mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Bu yüzden aklını kaçırdığını düşünüyorum." "Aklımı."

Planımın ve Callie'yle olan arkadaşlığımın hatırına, "Hı-hı," diye devam ediyorum. "Sanırım *aklın başından* gidiyor. Bilirsin, babamın yaşına yaklaştığın için. Çünkü sanırım sana adımın Bronwyn olduğunu ama insanların bana Wyn dediğini milyonlarca kez söyledim. Bu yüzden siz de öyle dersiniz çok memnun olurum."

Yapmayacağım.

Bunu hiç takdir etmeyeceğim.

Bana tam adımla hitap etmesini istiyorum. Bana Bronwyn demesini istiyorum.

Ama tabii ki yapamam. Bu yüzden masum ve öfkeli görünmeye çalışıyorum.

"Milyonlarca kez değil, hayır," diyor. "Sadece iki kez." Ben bunun hesabını yapamadan, ona kaç kere bana Wyn demesini söylediğimi anlayamadan, "Ve bence bu hoşuna gidiyor" diye geveliyor.

"Ne gibi?"

"Daha yaşlı olduğumu," diye açıklıyor. "Senden."

Kitaba daha sıkı sarılıyorum, onu bana, duyularıma açtığı savaşa karşı bir savunma olarak kullanıyorum. "Bundan neden hoşlanayım ki?"

Ancak soruma verdiği yanıt, böyle bir şey olmadığını anlamamı sağladı. Ona karşı hiçbir savunma yok.

Dikenime karşı.

"Çünkü sen, *Bronwyn Littleton*," diyor, gözleri içine işliyor, "babanla ilgili sorunların var."

"Ne?"

Genelde bana cevap verirken acele etmez, sanki kelimelerini özenle seçer. Ama bu sefer öyle olmadı.

Bu sefer cevabı hazırdu ve bana alçak sesle, sert kelimelerle ilette.

"Baban pislüğün teki," diyor. "Ona verdiğin her şeyi hak eden lanet olası bir pislik. Aslında onu elime geçirebilseydim, vücudundaki pek çok kemiği kırar ve yüzünü aynada kendini tanıyamayacağı şekilde yeniden düzenlerdim. Seni buraya gönderdiğim için. Hayatını çekilmez hale getirdiği için. Seni ağılattığı için."

Duraksıyor, bakışlarını bir saniyeliğine dudaklarıma indiriyor. Titreyen ağzımı inceliyor.

O da benim kırmızı yanaklarımı, kısmen çözülmüş örgümü, mürekkep lekeli ellerimi inceledikten sonra bana bakıyor, gözleri her zamankinden daha ciddi.

"Ama yapmayacağım şey," diye devam ediyor, "bu saçmalığın devam etmesine izin vermek." "Özür dilerim?"

"Babanın prensesi değildin, o yüzden benim olmak istiyorsun," diyerek yüzünü bana doğru eğiyor. "Öyle değil mi? Sen bir ders kitabı vakasisin. Bu yüzden her sabah beni izliyorsun. Bu yüzden yüzün kızarıyor, başını eğiyor ve beni fark etmemiş gibi yapıyorsun. Bu yüzden konuşup duruyorsun ve ben yanıdayken hiç susmuyorsun, doğru mu? Bu yüzden o ilk gün beni kışkırttın. Bu yüzden ofisime gizlice girdin. Fark etmeyeceğimi mi sandın? Ergenlik saplantının nesnesi olduğumu? Küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşının benden etkilendiğini. Fark ettim. *Fark ettim*. Ve bu yüzden izin ver çünkü kapıyı yüzünüze çarpmanın mesajı iletteğini sanmıyorum.

"Seninle ilgilenmiyorum. Seninle asla ilgilenmeyeceğim. Aslında alerjim var," diyor çenesini sıkarak. "Sana. Büyük gümüş gözlerine ve pembe dudaklarına alerjim var. Kızaran yanaklarına ve nefes nefese sesine. Beni izlemeyi bırakamamana *alerjim* var. Sana Disney filmleriyle ilgilenmediğimi söylemişim, değil mi? *Ciddiydim*. Yani ben

sıkıntı içindeki genç kıızı oynayacak başka birini bulmanı öneririm. Ergenlik sorunlarını çözecek başka birini. Senin yaşında biri. Muhtemelen hâlâ büyüme çağında ya da hafta sonlarını video oyunları oynayıp mastürbasyon yaparak geçiren biri. Şu andan itibaren, seni koridorda bana bakarken yakalarsam ya da *sebepsiz yere* ofisimin ya da benim üç metre yakınımda görürsem, kız kardeşimin en iyi arkadaşı ol ya da olma, şahsen Yılın geri kalanında o tuğla duvarın ve siyah metal kapıların dışını asla görmeyeceğinden emin ol."

Sonra doğruldu ve ekledi: "Babanın yaşına seninkinden daha yakın olabilirim ama insanların sana ne dediğini hatırlıyorum. Ve senin adının ne olduğunu da biliyorum, Bronwyn."

Chapter 9

Kampüsün bir tarafında sıra sıra yazlık benzeri evler var.

Okul ve kafeterya binalarından uzakta, yurttan, kütüphaneden ve futbol sahasından uzakta.

Okulu çevreleyen tuğla duvara yaslanmış durumdalar ve kısmen özel ve fakülte için olmaları gerekiyor.

Eski günlerde - özellikle 1939'da - okul yeni açıldığında, okuldan başka bir şey yoktu.

Yani St. Mary's kasabası, okul ortaya çıktıktan sonra inşa edilmiştir.

Bu yüzden pek çok öğretim üyesi kampüste, bu kulübelerde yaşıyordu. Ancak zaman geçtikçe kasaba büyüdü ve öğretmenler kampüs dışında yaşamaya başladı. Şimdi burada kimse yaşamıyor. Bu evler terk edilmiş ve dağınık durumda, boyaları dökülmüş ve sarmaşıklar büyümüş. Buraların yıkılıp yeni bir salon inşa edilmesinden söz ediliyordu, ancak finansman her zaman bir sorun oldu.

Yine de umurumda değil. Aslında bu evleri seviyorum.

Eski püskü ve yaşlı olmalarını seviyorum. Ve izole ve yalnız, çünkü okuldaki kızların çoğu mesafelerini koruyor. Bu yüzden kimseyle konuşma ya da ele geçirilmiş bir kız gibi resim yapma havamda olmadığımında, bir süreliğine buraya gelip saklanabiliyorum.

Ben de oraya gidiyorum.

Herkesten uzaklaşmak için. Yüksek sesli konuşmalardan ve kızlarımın endişeli gözlerinden.

Kütüphanedeki o günden bu yana, yani iki gün önce, onlara defalarca iyi olduğumu söyledim. Endişelenecek bir şey yok. Belki de gerçekten bir hastalığa yakalanmışımdır. Ve belki de bu yüzden gözlerim

şişti ve burnum sürekli kırmızı.

Bunun bir erkekle ilgisi yok.

İki gün önce kalbimi tamamen kıran bir adam.

Kampüste umursamadan dolaşan adam. Olanlardan, yaptıklarından etkilenmeden.

Beni çizmelerinin altında nasıl ezdiğiyle. Ama neyse, bunu düşünmek istemiyorum.

Bunu düşünmekten yoruldum ve sadece biraz uzaklaşmak, herkesten uzaklaşmak istiyorum.

Ama görünüşe göre bu mümkün değil, çünkü kampüsün en ucuna vardığımda ve köşeyi dönüp kulübelerin arkasında bulunan ve genellikle oturup çizim yaptığım kızılıcık ağacına doğru ilerlediğimde, orada zaten birinin olduğunu görüyorum.

O kadar beklenmedik biri ki bir an için gerçekten gördüğüm şeye inanamıyorum.

Rehber öğretmenim, Bayan Halsey.

Ağacın altında duruyor, başı eğik ve elleri önünde sıkılıyor.

Onun burada ne işi var?

Garip bir an için beni görmek için burada olduğunu düşündüm. Ama burada olacağımı nereden biliyordu ki?

Burayı bildiğini biliyorum, çünkü seanslarımızdan birinde ona bir şeylerden uzaklaşmak istediğimde buraya gitmeyi sevdiğimi söyledim. Ve Bayan Halsey, St. Mary's'de bu bilgiye gözünü bile kırpmayan tek rehber öğretmen olmalı; kişisel bakımın reform kadar önemli olduğunu düşünüyor.

Neden burada olduğuna dair tek bir neden düşünemesem de, onu bu kulübelere, bu saklanma yerine getiren önemli bir şey olmalı diye hissediyorum.

Gidip ona sormalıyım, yardım etmek için bir şey yapabilir miyim diye bakmalıyım. Ve ona doğru bir adım attım.

Ama sonra duruyorum, çünkü artık yalnız değil. St. Mary's'in bu bölümünde sadece iki kişi değiliz. Burada başka biri daha var.

Şeridin yarısında iki kulübenin arasından çıkan başka biri.

Bir adam.

Bir anda ortaya çıkmakla kalmadı, aynı zamanda tüm odağımı ele geçirdi. Diğer her şeyin kaybolduğu noktaya kadar görüş alanımı ele geçirdi.

O hariç.

Geniş omuzları ve dalgalı sırtı lacivert bir kapüşonlu sweatshirt'le, güçlü bacakları ise eşofman altıyla onun durduğu yere doğru adım atıyor. Ve hedefine, kızılıcık ağacına ulaştığında nefeslerim kesiliyor.

Çünkü dönüyor, profilini ortaya çıkarıyor, her zaman pürüzsüz ve temiz tıraşlı kalan çenesinin o güçlü çizgisini bir şekilde ortaya çıkarıyor.

Ama bugün değil.

Bugün, saat beş yönünde bir gölge var. Koyu bir ense.

Kısa kesilmiş saçları bile karışmış görünüyor. Sanki parmaklarını saçlarında gezdiriyormuş gibi.

Benim hissettiğim gibi
görünüyor. Mahvolmuş
ve tedirgin.

Ve bir an için aptalca bir şekilde bunun aramızda olanlar yüzünden olabileceğini düşündüm. Bana karşı bu kadar acımasız olmasının onu kestiği gibi, onun acımasızlığına katlanmamın da beni kestiğini. Kampüste etkilenmeden dolaşmanın sadece göstermelik olduğunu.

Ama bu olamaz. Değil
mi?

Eğer öyle olsaydı o gün bu kadar kaba davranmazdı.

Yine de merak etmekten kendimi alamıyorum. Zavallı bir aptal gibi ona doğru bir adım atmaktan kendimi alamıyorum. Ama yine duruyorum, çünkü onu, profilini görebilmenin yanı sıra başka şeyleri de görebiliyorum.

Onun gibi şeyler, rehber öğretmenim.

Ona doğru döner ve boynunu yukarı kaldırır. Sanki o bir çiçek ve o da güneş. Ve çiçek açmak için ona ihtiyacı var.

Ki öyle de yapıyor, gülümsüyor.

Küçük, hüzünlü bir gülümsemenin güzel yanaklarını şişirdiğini fark ediyorum. Ama o öyle değil.

Gülümsemiyor. Onun yerine o keskin çenesi tikler. Kalbimin zonklaması gibi zonkluyor.

Ama sonra durur.

Hem kalbim hem de onun tıkırdayan çenesi, çünkü ona dokunuyor.

Uzanır ve elini tutar, gerçekten yumruğunu, yanından ve gündeme getiriyor. Sadece bu da değil, *adamın ona dokunduğu noktaya* kadar getiriyor.

onun yanağını.

O eli izliyorum, büyük ve güçlü, esmer, narin, yumuşak görünümlü yanağında ve göğsümde acı verici bir şey oluyor. Çünkü o parmaklar onun yanağına yapışıyor. Tutunuyorlar, uçları kazıyor ve kadın parmak uçlarına kalkıp ona bir şeyler fısıldıyor. Ve her ne söylüyorsa yutkunmasına neden oluyor.

Kalın bir şekilde. Sertçe.

Ve ondan sonra, onun yutkunmasından sonra, uzanır ve dudaklarını onun üzerine koyar.

Hafifçe gagaladığı çenesinde kırmızı bir ruj izi bırakıyor, silik ama belirgin. Kendini ona atmadan ve sarılmadan önce.

Ve sonra geçmişten gelen bir patlama gibi. On sekiz ay öncesinden.

Onu partide gördüğümde, karanlık bir köşede duruyordu, hareketsiz ve donmuş görünüyordu.

Cansız.

Şu anda öyle görünüyor ve o zaman içimden kırık bir kahkaha kaçıyor. Çünkü nedenini hep merak etmişimdir.

Neden öyle görünüyordu?

Hatta o gece ona sordum ama hiç cevap vermedi.

Şimdi nedenini biliyorum.

Onun yüzünden.

Kırmızı ruj izi, sakallı çenesinde gururla ve dikkat çekici bir şekilde duran. Gerçi ben olsaydım, ruj lekelerimi onun kalbine, ruhuna bırakırdım. Böylece onları asla silemezdi.

Bu o.

Bu o.

Ve *bu...* bu aşk, değil mi? Öyle olmalı.

Acı verici, yoğun ve yakıcı. Batıyor.

O kadar ki bunu kendi göğsümde hissedebiliyorum. Kendi bedenimde hissedebiliyorum. Özellikle de o gözleri bir şekilde, *İsa Mesih* bir şekilde, uzayın ötesine geçip bana dikildiğinde.

Chapter 10

Helen Halsey.

Bu onun tam adı. Bayan Halsey'in yani.

Helen. Ya da H.

Onun iyi bir adam olduğunu düşünen o ve bu yüzden ondan uzak duramıyor. Bu yüzden ona o notu yazdı.

Öyle değil mi?

Unutmaya çalıştığım ama bir türlü unutamadığım not. Onun büyük bir sevgiyle tuttuğu not.

Dün *onu* tuttuğu gibi.

Bahse girerim o nota her gün bakıyordur, hatta günde birkaç kez. Bahse girerim yine gizlice ofisine girip çekmecesini karıştırırsam, o notu tam olarak geçen gün olduğu yerde bulurum.

Ama yapmayacağım.

Asla yapmayacağım.

Onunla işim bitti.

Değer verdiğim her şeyi mahvetme gücüne sahip çılgın, sağlıksız takıntıyla işim bitti. En iyi arkadaşımın olan arkadaşlığımı.

Bu okuldaki ayrıcalıklar, üniversite başvurularım.

Kendi benliğim.

Aslında üç gün önce, beni iyice ezdiği kütüphaneden sonra onunla işim bitmişti. Öyle ki yurda döndüğümde duşta otuz dakika boyunca onun adını kalçalarımın silmeye çalıştım. Ertesi gün de ağacın altındaki yerime gitmedim.

Üç gündür oraya gitmedim.

Üç gündür onu çizmedim bile.

Çünkü onu düşünerek bir saniye daha geçirmeyi reddediyorum.

O pisliği.

Onun hakkında bunları söylediğime inanamıyorum, Gizemli Adamım.
Benim

Diken.

Ama gizem artık çözüldü: O da diğer erkekler gibi
Hayatımda tanıdığım. O zalim, kaba ve lanet bir pislik.

Bu yüzden zamanımı onunla harcamak yerine, bu aptal sefaletin içinde debelenmeyi bırakacağım. Ben bir sanatçıyım, lanet olsun. Ve programıma sadık kalmalıyım. Ve sabah yerime gitmediğim için, şimdi oraya gidiyorum.

Şimdi, okuldan sonra.

Futbol sahasındaki değil; orası şu anda kalabalık. Ama dün gideceğim yer, bu plan mahvolmadan önce.

Kulübelerin arkasındaki kızılıklık ağacına geri döneceğim ve bu sefer orada oturup resim yapacağım. Orada gördüklerimin anısını yok edeceğim ve böylece köşeyi döndüğümde orayı bomboş bulduğumda mutlu olacağım.

Ağacıma ulaştığımda sırt çantamı yere atıyorum ve yere oturuyorum. Kendimi ağaç kabuğuna yaslayarak eskiz defterimi açıyorum. Ama daha kalemimin ucunu sayfaya bastırmaya fırsat bulamadan, şu anda görmek istediğim son şey -son adam- beliriyor.

Dün olduğu gibi, iki kulübenin arasından uzun ve geniş bir şekilde çıkıyor ve görüş alanımdaki her şeyi engelliyor.

Bana doğru yürümeye başladığında görüş alanıma giriyor, atletik ve güçlü adımları göğsümde bir davul gibi çalıyor.

Kalçalarımın arasında atıyor, adı artık orada olmasa da tenimde bir nabız gibi atıyor. Ve bundan o kadar nefret ediyorum ki eskiz defterimi bir kenara itip ayağa kalkıyorum.

Sadece vücudumdaki bu zonklamayı durdurmak için. Yüzüne baktığımda daha da kötüleşiyor.

Çünkü yüzü, kirli, tıraşsız çenesi ve dağınık saçlarıyla tıpkı dünkü gibi görünüyor. Gözlerinin ve ağzının etrafında hafif bir gerginlik var.

Omuzları bile.

Ve dün olduğu gibi, göğsümde bir şey bükülüyor. Bir şey beni ona doğru bir adım atmaya zorluyor.

Ama
benim yok.

*Yapmayaca
ğım.*

Aslında bir adım geri atıyorum. *İki* adım geri atıyorum ve arkamdaki ağaca çarpıyorum.

"Daha fazla yaklaşma," diyorum ona ve duruyor. "Yakın zamanda bana on adım kuralı verildi. Kazara bu kuralı çiğnemek ve günlerimin geri kalanını burada *kapana kısılmış* olarak geçirmek istemiyorum. Kendi hatam olmadan."

O gün bana söylediklerini hatırlattığımda sert yüz hatlarında bir şeyler dalgalanıyor ve tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

"Yerine gelmedin," diyor beni izlerken. "Sabahları."

Yutkunuyorum, kadifemsi sesine karşı kendimi çelikleştiriyorum. "Oh, şimdi de başka bir kuralı mı çiğniyorum? Bunların hepsini benim için yazman gerekecek. Onlara ayak uydurmak gittikçe zorlaşıyor."

Gözleri parlıyor ve yumruk yapıp ceplerine soktuğu elleri gerginleşiyor. "Burası senin yerin. Günlük rutinin."

"Yani?"

"Bu yüzden ona sadık kalmalısın. O sana ait."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Aslında manzaranın artık hoşuma gitmediğini fark ettim. Bulunduğum yerden. Bu yüzden sanırım kendime yeni bir yer seçeceğim. Yine de teşekkürler, Koç Thorne. Rutinim hakkında bu kadar endişelendiğinizi bilmiyordum."

Burun delikleri alevlendi. "Üzgünsün."

"Üzgün müsün? *Ben* mi?" Göğsümü işaret ediyorum. "Söylesene, neye üzülmem gerekiyor?"

Bana bir süre baktı. Eminim öfkeli

görünüyorumdur. Güzel.

Benimle bu şekilde konuşamayacağını bilmeli.

o.

"Sana karşı sert davrandım," diyor, "sana karşı. Ben..." Gözleri benimkilere dikilmişti.

"Zalim. Benimle bir şeyler paylaştın ve ben de onları sana karşı kullandım." Öyle yaptı.

Tüm hayat hikayemi onunla paylaştım. Bir değil, iki kez. İlkinde On sekiz ay önceydi ama tabii ki hatırlamıyor. Ama ikincisi onun ofisindeydi. Ona ailemden bahsettim ve o da bunu beni ezmek için kullandı.

Beni parçalara ayırmak

için. "Sen yaptın."

Yüz hatları gerginleşiyor, kırılğan ve sertleşiyor, mermer gibi kesiliyor. "Çizgiyi aştım. Bana bir konuda güvendin ve ben..." Çenesini sıkıyor. "Ve ben onu kırdım. Güvenini. Ve bunu bilerek yaptım."

Umursamam gerektiğini biliyorum.

Ona açıklama şansı bile vermemem gerektiğini biliyorum. Söylediği şey çok boktandı ama yine de kendimi ona boğuk bir sesle "Neden?" diye sorarken buluyorum.

Beni inciteceğini bildiğin halde neden yaptın?"

Bunun üzerine keskin bir nefes alır. "Çünkü istedim. Seni incitmek istedim."

Gözlerim yanıyor. "Bana zarar vermek istedin."

Bir keskin nefes daha ve bu sefer o da huzursuzmuş gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. "Evet. Çünkü bunu aşmanı istedim. Bana duyduğun ergenlik hayranlığını ya da içinden her ne geçiyorsa onu sona erdirmek istedim.

Beyin. Onu alıp ezmek istedim. Çünkü daha sonra sadece sana zarar verecek. Seni *daha çok* incitecek."

Parmaklarımı açıp arkamdaki ağaca tutunuyorum ve "Neden? Neden canımı daha çok yaksın ki?" diye soruyorum.

Bunun üzerine elini cebinden çıkarır, gümüş saati parıldar ve saçlarını karıştırarak daha da dağınık hale getirir.

Daha dağınık ve bir şekilde daha da güzel ve kaygısız. "Çünkü gençsin," diyor dişlerini sıkarak. "Çünkü

Ne yaptığını bilmek için çok gençsin. Çünkü senin yaşında bir kız kardeşim var. Çünkü o kız kardeşinle en iyi arkadaşsın. Çünkü ben senin koçunum. Milyonlarca sebep var. *Lanet* olası seçimini yap, defterine yaz ve ezberleyene kadar her gün ona bak ve takıntından kurtul."

Sesi yüksek.

Daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle.

Bu da bana onun asla sesini yükseltmediğini fark ettirdi. Beni ofisinde yakaladığında bile. Sesi gergin ve öfkeliydi, evet, ama asla bu kadar yüksek değildi. Ve şu anda bir nedenle sesini yükseltiyor olması, kontrolünün biraz kırılmış olması, bana "Ve çünkü sen başka birine aşıksın" dedirtiyor.

Yüz hatlarına bir perde iner ve onu tamamen kapatır.

Artık yüzündeki gerginliği bile seçemiyorum. Tamamen boş. Ve
Hari
ka. Soğuk.

"Sen değil misin?" Tırnaklarımı ağacın kabuğuna geçirerek onu
dürtüyorum.

"Bayan Halsey'e aşıksınız."

Bunu söyler söylemez tırnaklarımı ağaç kabuğuna
geçiriyorum. Çünkü kalbimde böyle hissediyorum.

Binlerce diken batıyor, yumuşak organımın kaslarına doğru
sürükleniyor. Kanatıyor.

Acıtıyor.

"O benim rehber öğretmenim," diye devam ediyorum, sesim hafifçe
titriyor ama durmuyorum. "Eminim bunu biliyordur. Yani, dosyama
baktınız. Ayrıcalıklarımı elimden aldınız. Tabii ki onun benim
rehberlik danışmanı. Ama onu St. Mary's'den önce tanıdığımı biliyor
muydun?"

Bunun üzerine ondan bir tepki bekliyorum. Şok ya da şaşkınlık belirtisi.
Ama hiçbir şey yok.

"Evet, o benim kasabamdan. Wuthering Garden'dan. Onu hayatım
boyunca tanıdım. Ve genelde kasabamdaki insanlar benden nefret eder.
Ama ondan değil. Ondan değil.

Helen."

Helen farklı.

O her zaman farklıydı. Beni hep sevdi, ne zaman yollarımız kesişse
benimle konuştu. Hatta ben küçükken bana bakıcılık bile yapmıştı. Buraya
geldiğinde - ailesinin yardım vakfının bir parçası olarak burada hem
rehberlik danışmanı hem de tarih öğretmeni olarak yarı zamanlı çalışıyor -
şansım yaver gitti ve bana rehberlik danışmanı olarak atandı.

Hatta arkadaşız. Ya da en azından ben onu öyle görüyorum.

"Helen iyiydi," diyorum ona. "Aslında, burada öğretmenlik yapmaya başladığından beri aramızdaki bağ daha da güçlendi. Ona bu noktadan bahseden bendim. Ona buranın harika bir yer olduğu tüyosunu verdim. Saklanmak için. Siz ikiniz de bunu yapıyordunuz, değil mi? Saklanıyordunuz, gizlice buluşuyordunuz. Çünkü ikimiz de biliyoruz ki bunu açıkta yapamayız. Çünkü ikimiz de Halsey'in kızlık soyadı olduğunu *biliyoruz.*"

Öyle.

Evlilik adı Turner. Helen

Turner.

Evlendikten sonra kocası Seth'in soyadını hiç almamış. Ama bu *olmadığı* anlamına *gelmez.*

Evli yani.

Öyle. Hem de çok.

Aslında o ve Seth, tüm Halsey ailesi ile birlikte geçen ay Şükran Günü'nde akşam yemeği için evimize geldiler. O zamanlar Seth ve Helen arasında her şey yolunda görünüyordu. Birbirlerine çok aşık, çok mutlu bir çift gibi görünüyorlardı.

O zamandan bu yana işler kötü gitmedi.

Geçen haftaki seansımızda Helen bana Seth'in Vail'de yapmayı planladığı kayak tatilinden bahsediyordu. Noel için.

"Bunu biliyorsun, değil mi?" Cevabı bildiğim halde ona soruyorum.

"Onun *evli* olduğunu biliyorsun."

"Evet," diye yanıtlıyor sonunda sessizliğini bozarak.

Ama onun durgunluğu. Bu hiçbir yere gitmez.

Bu konuyu ilk açtığımda olduğu gibi hareketsiz. Dün olduğu gibi, hatta ondan önce olduğu gibi.

Onu ilk kez gördüğüm o düğün partisinde.

Yine tırnaklarımı ağaç kabuğuna geçiriyorum. Yine sert, ısırgan yüzeyi kazıyorum.

Çünkü bu sefer kalbine binlerce diken *battığını* hayal ediyorum. O dikenlerin çürük organına *battığını* hayal ediyorum.

Onun için ne kadar acı verici olmalı. Ne kadar *öldürücü*. Bunu izlemek.

Sevdiğin kadının başka biriyle evlenmesini izlemek.

Ve *yine* de... *yine de* bana yardım etmek için durdu. Kaldırıma oturdu ve benim önemsiz, aptalca, gençlik hikayemi dinledi.

Çünkü *yapamazdı*. Çünkü o iyi bir adam.

Ben de şimdi aynısını yapmak istiyorum. Ona her şeyi sormak istiyorum.

Onunla nerede tanıştığını sorun; onu ne zamandır tanıyor? Neden başka biriyle evlendi? Neden bunun olmasına izin verdi?

Dün gördüğüm kadarıyla ikisi de birbirini açıkça severken neden birlikte değiller?

Anlamıyorum. Anlamıyorum.

"Onunla bir ilişkin mi var?" Sesimde açık bir kafa karışıklığıyla konuşuyorum.

Tanrım.

Kirli hissediyorum. Ağzım kirli hissediyor. İlişki.

Ne kadar zarar verici bir kelime.

Verdiği zararı ilk elden gördüm. Wuthering Garden'da çok yaygın. Kocaların metresleri var. Eşler ya bunu görmezden geliyor ya da bunun zehirliliğiyle savaşmak için hap yutuyor. Ve diğer zamanlarda kendi ilişkileri var.

Annem cehalet yolunu seçti.

Yani biliyorum.

Bir ilişkinin ne kadar yıkıcı olabileceğinin farkındayım.

Ve onun gibi, sokaktaki yabancı bir kıza yardım etmek için duran, ailesinin yanında olmak için her şeyden vazgeçen bir adamın böyle bir şey yapacağını hayal bile *edemiyorum*, *hayal bile edemiyorum*.

Bunun için fazla iyi.

Bu kadar yanlış bir şey yapmak için fazla ahlaklı.

"Ne yaptığım" diyor, "seni ilgilendirmez. İstedğim -" "Ciddi misin sen?" Sözüünü keserek ağzımdan kaçırdım. "Seni neredeyse başka bir öğretmenle öpüşüyor ve sen bunun beni ilgilendirmediğini mi söylüyorsun? Beni ilgilendirir. O *evli*. Bir kocası var. Onu tanıyorum. Onu da tanıyorum. Tüm ailesini tanıyorum. Ve seni de tanıyorum. Bunu yapamayacağını *biliyorum*. Bunu biliyorum. Hiçbir yolu yok. O yüzden bana söylemek zorundasın. Bana bunu söylemelisin. Gördüklerim, düşündüklerim gerçek değil. Bana çekmecedeki notun hiçbir anlamı olmadığını söylemelisin. Bana bunu söylemek zorundasın -"

"Not."

Ondan gelen bu tek kelime, benim tedirgin saçmalıklarına bir son verdi. Ve başka bir şeyi daha perspektif içine sokuyor.

Ona hiç istemediğim bir şeyi söyledim. Sırrımı açıkladım.

Siktir. *Siktir*.

Ve o bunu biliyor. Kazara ne yaptığımı kesinlikle biliyor. "O gün ofisimde," diye bitiriyor, ağzı o kadar sıkı ki Zar zor hareket ediyor.

Yutkunarak başımı sallarken sırtımı ağaca yaslıyorum. "Evet. Çekmecende gördüm. İsteyerek yapmadım. Özür dilerim. Kişisel olduğunu biliyorum ve ben -"

Sözümü kesti.

Sözleriyle değil, hayır. Elinin bir hareketi ya da başını sallamasıyla bile.

Bunu çenesini o kadar sert gıcırdatarak yapıyor ki kendi dişlerimdeki ağrıyı hissediyorum. Bunu o kadar keskin nefes alarak yapıyor ki kendi ciğerlerimin acıdığını hissediyorum.

Ve bunu bana doğru bir adım - *yarım* adım - atarak yapıyor. Aniden durmadan önce.

Göğsünün geniş bir nefesle genişlemesine izin vermeden ve gözlerinin bir saniyeliğine kapanmasına izin vermeden önce.

Gözle görülür bir şekilde kendini ve öfkesini kontrol ederek tüm sözlerimi öldürüyor. Gözlerimin önünde.

O zaman dudağımı ısırıyorum.

Efsanevi kontrolüne, sabrını geri kazanmak için harcadığı çabaya. Ona gidip sarılmak istediğim gerçeğine. Mahremiyetini ihlal ettiğim için özür dilemek.

Ve uzanıp ensesine masaj yaptığında, ben de onun için bunu yapmak istiyorum.

Sonunda mavi ve ışıltılı gözlerini açtı ve teslim olmuş bir ses tonuyla, "Söyleyecek misin?" dedi.

"Ne?"

"Gördüğün şey hakkında," diye açıklıyor. "Dün."

"Anlat..." Başımı sallıyorum. "Kime söyleyeceksin?"

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Arkadaşların. Kız kardeşim. Okuldaki diğer kızlar. Onlara ne gördüğünü anlatmayı düşünüyor musun?"

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Tek bir kelime bile.

Bırakın cevap vermeyi, bu soruyu sormasını bile beklemiyordum. Çünkü hiç aklıma gelmemişti. Anlatmak.

Dün gördüklerimden ve tüm bunların ne anlama gelebileceğinden o kadar rahatsızdım ki gidip birine söylemek aklıma bile gelmedi. O düğün partisinde yaşamış olması gereken acıdan dolayı o kadar *perişan* haldeydim ki, birine söylemek aklımdaki en son şeydi ve...

"Birine söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" İnanmayarak soruyorum.

Cevap vermeden önce birkaç saniye beni izliyor, "Sen bir ergensin, değil mi? Ergenler dedikodu yapar. Ağızlarını açıp bir şeyler söyleme eğilimindedirler.

istemedikleri şeyleri yaparlar." Ardından, "Ayrıca girmemeleri gereken odalara girme ve kendilerine ait olmayan şeylere dokunma eğilimindedirler."

Gözlerinde az önce kontrol ettiği öfkenin gölgelerini görüyorum ve suçluluk duygusu göğsüme saplanıyor.

Her şeye rağmen, içimdeki şüphelere rağmen, neredeyse bir özür daha dileyecektim.

Ama benim yok.

Çünkü aklıma başka bir şey geliyor.

Az önceki öfkesinden daha sert bir şekilde beni yaralayan bir şey.

"Bu yüzden mi buraya geldin?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Bu yüzden mi... Bu yüzden mi az önce *özür diledin*? Beni incittiğin için. Bana tüm o kötü şeyleri söylediğin için. Sırrını birine anlatacağımı düşündüğün için mi? Yani beni mutlu etmek, bana iyi davranmak zorunda olduğunu düşünüyorsun. Buna inanamıyorum. I -"

Bu sefer kendini bırakarak önümü kesti.

Bu adımı atarak kendini daha önce durdurmuştu.

Aslında, tüm adımları o atıyor. Bana ulaşmak için.

Ve bunu o kadar hızlı, o kadar şimşek hızıyla yapıyor ki, ne farkına varabiliyorum ne de ondan uzaklaşmaya fırsat bulabiliyorum.

"*Özür diledim*," diyor bana doğru eğilmiş, boynunun yan tarafındaki nabız zonkluyor. "Çünkü hatalıydım. Çünkü seni incittim. Kasıtlı olarak.

Bilerek. Seni o kadar incittim ki ağacın altındaki yerin boş kaldı. Üç lanet gündür. *Üç lanet gün* boyunca, küçük kazağını ve küçük örgü şapkanı giyip gelmedin. Yere oturup eskiz defterinin üzerine eğilmedin ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirene kadar ona odaklanmadın. Muhtemelen sonunda doğru şeyi yaptığın içindir, sanatını, eskizini, her neyse." Daha da yaklaştığında ağzım açık kalıyor, gözleri mavi ve kızgın. "Özür diledim çünkü aramızda geçenlerin hayallerinin önüne geçmesine izin veriyordun. Sanatçı olmak senin hayalin, değil mi?" Başımı salladım ve burun delikleri açıldı. "Ve sen çok aptalca bir şekilde önemsiz bir şeyin bunun önüne geçmesine izin veriyordun. Bu yüzden senden *özür* diledim ve iyi davrandım çünkü bunu yapmana izin verirsem lanetlenirim. Benim için hayallerini mahvetmene izin verirsem. Bu senin için her şeyi açıklıyor mu?"

Öyle.

Öyle.

Bu her şeyi açıklıyor. Pişman olduğunu. Söylediklerinden. Beni nasıl incittiğini. Özrünün samimi olduğunu. Bir kez daha hayallerimi önemseyen tek erkek olduğunu.

Büyük ihtimalle benim kadar.

Bu yüzden "Ama yine de söyleyeceğimi düşünüyorsun" demek acı verici, kalbime batan bir diken.

Yüz hatlarında gizemli ama iş gibi görünen ciddi bir ifade beliriyor ve geri adım atarak şöyle diyor: "Hâlâ burada, St. Mary's'de öğrencisin. Hâlâ ilk gün benimle tartışan ve sonra ofisime izinsiz giren kızsın. Ve ayrıcalıklarını aldığım kızsın. Yani evet, düşüncesizliğin ya da ergenlik hormonlarının sancıları içinde birine söyleyip söylemeyeceğini bilmem gerekiyor."

Ergenlik hormonları.

Doğru.

Çünkü ben bir ergenim. Ve bu yüzden genç bir ağzım var ve *ergen* beyni ve ona evet, söyleyeceğim deme arzusu.

St. Mary's'in her yerine yapıştıracağım.

Her sınıfın duvarına Koç Thorne'un Bayan Halsey ile ilişkisi olduğunu yazacağım.

Tanrım. *Tanrım*.

Böyle bir şey yapabileceğimi düşünmesinden nefret ediyorum. Hepsi benim yüzümden.

yaş.

Hepsi burada bir öğrenci olduğum için, St. Mary'deki herhangi bir kız olduğum için. Ve ben

Bu kadar kişisel algılamamam gerektiğini biliyorum, çünkü beni o gecedan hatırlamıyor.

Daha önce tanıştığımızı bilmiyor. Bu yüzden benim onunla hissettiğim bağı hissetmiyor. Bu yüzden bana bu soruyu sorması çok doğal.

Ama.

Bunu kişisel olarak alıyorum. Çünkü aradaki bağlantıyı hissediyorum. Hissediyorum.

Omurgamı çelikleştirdim ve derin, acı verici bir nefes daha aldım.

"Bunu yaparsam elime ne geçecek? Bunu kendime sakla."

Gözleri kısıldı.

Ben de omuz silktim. "Bir bedeli olmalı, değil mi? Sırrını saklamanın. Ne oldu?"

Birkaç dakika boyunca beni, meydan okuyan yüzümü inceledikten sonra neredeyse ısırarak "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sorusu üzerine ona bir aşağı bir yukarı baktım.

Çünkü kalbim göğsümde sıkışıyor ve eğer yapmazsam gözlerim yanmaya başlayacak. Bu yüzden ona, vücuduna odaklanıyorum. Uzun ve gururlu. Çok güzel.

Her çizgisi, her kası bir sanat eseri gibi.

"Senden yardım istediğimi hatırlıyor gibiyim," diyorum, başımı kaldırıp bakarak. "Geçen gün. Üniversite başvurularım için."

Gözlerinde tehlikeli bir parıltı var, karanlık bir parıltı. "İstediğin bu mu?"

"Ya yaparsam?"

Cevap vermesi bir saniye sürer. "Peki. Beni çizebilirsin." Gülmek istiyorum.

Başımı arkaya atıp çılgılık atmak istiyorum. Acıyla.

Bunu yapardı, değil mi? Sırrını açıklayabileceğimi düşündüğü için onu çizmeme izin verirdi - çok karşı olduğu bir şey -.

Dişlerimi sıkıyorum ve duruşumu genişletiyorum, bu da onun gözünden kaçmıyor.

Güzel.

Savaşa hazır olduğumu bilmesini istiyorum. Başımı yana eğiyorum ve saçımın bir tutamını döndürerek onun her şeyden çok kibirli görünen kabullenişini düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Aslında fikrimi değiştirdim. Artık seni çizmek istediğimi sanmıyorum. Bence bu çok kolay. Senin için. Ben başka bir şey istiyorum."

Yüz hatlarında öfkeyi açıkça görebiliyorum. Açıkça.

Onları nasıl kararttığını, keskinleştirdiğini görebiliyorum. "Peki bunun yerine ne istiyorsun?" diye sorarken onları keskin, dikenli noktalar halinde yontuyor.

Gözlerinin içine bakarak, "Beni öpmeni istiyorum." diyorum.

Yalan söylemeyeceğim ve bunu söyleyeceğimi bilmediğimi söylemeyeceğim. Biliyordum.

Onu kışkırtmak için çirkin, çılgınca ve mantıksız bir şey söyleyeceğimi biliyordum.

Onu *test* etmek için. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek için.

Benim ve gençlik yıllarım hakkındaki düşüncelerinin ne kadar *düşük* olduğunu görmek için. "Seni öpmemi istiyorsun," diye tekrarlıyor.

"Evet." Kalbim göğsümde güm güm atıyor, dizlerim titriyor ve kalçalarım sızlıyor olsa da kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Geçen gün haklıydın. Büyük gümüş gözlerimle seni takip ediyorum. Seni karalama defterime çiziyorum. Şu anda açsan, kendini bulursun. Gözlerini. Saçlarını. Taktığın o gümüş saati. Her zaman alnında taşıdığın o çatık kaş. Çenen, sıkı ve kare. Mermerden yapılmış. Elmacık kemiklerin. Tanrım, elmacık kemiklerin. Cam kırıkları gibi keskinler. Diken gibi. Ve vücudun.

"Vücudun... *muhteşem*. Çok büyük, uzun ve geniş. Kaslı. Her bir kasın çok güzel yapılmış ve ben onları çıplak bile görmedim. Tek gördüğüm koşarken tişörtünün üzerindeki gölgeler ve çıkıntılar ama yine de biliyorum. Yine de bana kendimi küçük ve narin hissettiriyorsun. Ama değilim. Sana bir dağ gibi tırmanabileceğimi hissettiriyorsun. Kucağına, kalçalarına oturabilirim ve sen bunu hissetmezsin bile. Ve ben..."

"Sen ne?"

Evet, o ne, Wyn? Ne diyorsun sen?

Ne söylediğimi ve saçma sapan konuşmalarım sırasında buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum.

Ama ben onun ellerine bakıyorum ve benim bakışlarım altında yumruk oluyorlar, parmak eklemleri dışarı çıkıyor ve devam etmekten kendimi alamıyorum, "Onları görüyorum. Senin ellerini. Rüyalarımda. Ben de *seni* rüyalarımda görüyorum. St. Mary's'e geldiğinden beri seni görüyorum. Seninle sahada o aptal kavgayı yaptığımdan beri. Ve sen çok sinirlenmiştin. Sen hep kırgınsın. Rüyalarımda Rüyalar. Her zaman tedirginsin, kaşların çatık ve seksi çenenin sıkıyorsun. Ve her zaman ayrıcalıklarımı elimden alıyorsun çünkü beni kötü olduğum için cezalandırmak istiyorsun. Seni itersem ne olacağını merak ediyorum.

çok uzak. Sert, çılgınca bir şey yapar mıydın? O ellerini üzerime koyar mıydın? Solgun tenimi bir şaplaqla pembeye çevirebilecek büyük, güçlü ellerini. Pembe, güzel ve acı verici. Çünkü sen bir Diken. Ve ben bir çiçeğim ve... Yani evet, haklıydın. Ergen beynim sana takmış durumda ve bu da benim şartım: beni öpmek zorundasın."

Az önce söylediğim her şey gerçek. Her *küçük* şey.

Bir şey hariç: St. Mary's'e geldiğinden beri onu sadece rüyamda görmüyorum. Bunu 18 aydır yapıyorum.

Ve onu her rüyamda gördüğümde, kıvranarak ve sıcak bir şekilde uyanıyorum, kalçalarım onun adıyla uğulduyor ve karnım bir ağrıyla zonkluyor.

Şimdi bile kıvranıyorum.

Kalçalarım birbirine sıkıca bastırılmış. Yumruklarım terliyor ve dudaklarım ciğerlerime hava girmesi için aralanıyor.

Bir sonraki anda, eskisinden daha da aç hissediyorum. Çünkü aramızda yarattığı mesafe artık yok.

Onu yok ediyor.

O koca gövdesiyle buldozer gibi geçip üzerime çullanıyor.

Sadece bu da *değil* - Tanrım, *sadece bu da değil* - uzanıp bir elini başımın üstündeki kızılıcık ağacına koyuyor, diğerini de belimin yanına yerleştiriyor.

Onun muhteşem, rüya gibi elleri.

"Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, boynumu kaldırıp Onu.

Yukarı bakmadan önce gözleri dudaklarıma düşüyor. "Sana verdiğim şeyi istiyorum."

"Bu ne -"

"Onları nereye koyayım?" diye söyleniyor, benim üzerimden konuşarak.

"Ne?"

"Ellerimi nereye koyacağım?" Dudaklarını yalıyor, gözlerini kemerli bedenimde gezdiriyor. "Vücuduna."

Vücudum sarsılıyor. Beklenmedik sorusuyla.

Onun çılgın, *çlgın* sorusuyla.

"Bana bir şey soruyorsun..." Nefeslerim kesiliyor ve dağılıyor.

"Rüyalarım hakkında mı?"

"Anlat

bana." Oh

Tanrım.

Tanrım.

Gerçekten öyle.

Bana gerçekten soruyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Bunu beklemiyordum.

Onu zorlayan ve kışkırtan ben olsam da, onunla birlikte oynamasını beklemiyordum. Onun gerçekten de Ellerini üzerime koy.

Daha doğrusu etrafımda.

Elleri kızılıcık ağacının üzerinde ama yine de sanki yapıştığım ağaç yerine bana dokunuyormuş gibi hissediyorum.

Hâlâ başımın üstündeki eli saçlarımdaymış, saç tellerimi sıkıyormuş ve yanımdaki eli de belimi kavrıyormuş gibi geliyor. Benim küçük, kırılgan belimi.

Sanırım bu yüzden her şey bulanık görünüyor.

Hava uyuşturulmuş gibi görünüyor ve ağzım kendi kendine açılıyor ve söylemeyi hiç hayal etmediğim şeyleri döküyor. "Geçen gün seni ofisinde hayal ettim. Sen... Seni çizebilir miyim diye sorduğumda yanıma geldin ve elini buraya koydun. Koluma."

Başımı eğiyorum ve ona göstermek için sağ omzumu kaldırıyorum. Hangi kolum olduğunu göstermek için ve o da itaatkâr bir şekilde bunu fark ediyor. Bakışlarını yüzümden ayırıp işaret ettiğim yere bakıyor ve "Sonra ne olacak?" diye soruyor.

Yutkunuyorum ve eteğimi tutuyorum. "Bana konuşmayı kesmemi söylüyorsun ve beni kapıdan dışarı itmeye çalışıyorsun. Ama ben..."

"Ama sen gitmiyorsun," diye

homurdanıyor. "Hayır."

"Ve sen de konuşmayı kesmiyorsun."

"Bilmiyorum. Sen de bıktın ve elini... boynuma koydun," diye fısıldıyorum.

Gözleri kararıyor - bunu görüyorum - sonra gözlerini indirip boğazıma bakıyor. "Ama elim çok büyük. Boynun için."

Tekrar yutkunuyorum. "Öyle."

Kafasını kaldırıp, "O zaman ben de yayarım. Boğazını. Onu tutuyorum ve büyük parmaklarımı küçük kuğu boynuna doluyorum, değil mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Ve sonra, muhtemelen onu da sıkarım, değil mi?" diyor kabaca, çenesi titriyor. "Muhtemelen nabzının avucumun altında sıçradığını hissedene kadar parmaklarımı o küçük kuğu boynunun etrafında sıkarım. Sıçrayan. *Zonkluyor*."

"Bunu neden yaptın?" O

zaman yaklaşır.

Daha doğrusu, daha yakın duruyor.

Gözümün ucuyla, ağacı itip bana doğru ilerlerken pazularının şiştiğini görüyorum. "Seni uyarmak için."

"Ne hakkında?"

"Şu anda onu zorladığın gerçeği hakkında," neredeyse ısırtıyor.

"Gerçekten zorluyorsun. Tam sınırdasın ve bu yüzden

beni dinlemelisin. Kırılğan boynunu kavrayan lanet parmaklarıma kulak vermeli ve çenenı kapatmalısın Bronwyn."

"Ama ben..." Başımı hafifçe sallıyorum. "O zaman bile dinlediğimi sanmıyorum."

Elmacık kemiklerinde bir kızarıklık var ve bunun havadan kaynaklandığını sanmıyorum. Bence benden kaynaklanıyor.

Bunu ona ben yapıyorum.

Bir sanatçı gibi tenini renklendiriyorum ve Tanrım, bu harika.

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, bundan korkuyordum.

Dinlemeyeceğinden korkuyordum. Dosyanda yazılı olanlara rağmen. Bana söylediklerine rağmen. İyi bir kız olduğunu. Başını eğip dinlediğini. Ama dinlemiyorsun, değil mi? Sen bir belasın."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Öyleyim. Ben belayım. Kötüyüm.

Ama sadece senin için." "Sadece benim için."

O zaman sesiyle boynumu daha da yukarı kaldırıyorum. Vücudumu daha sıkı bir şekilde eğiyorum.

Sanki onun rehberliğini arıyormuşum gibi. Sanki ondan bana yol göstermesini istiyormuşum gibi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Bu yüzden artık sert önlemler almaktan başka çarem kalmadı" demeden önce bir an için yay gibi gergin duruşumu inceliyor.

"Ne gibi?"

"Şimdi ellerimi başka bir yere koymam gerekecek, değil mi?" diye söylenirken pazılarının şişkinliği daha da artıyor.

"Nerede?"

Yanakları daha da kızarıyor ve gözleri artık mavinin daha derin bir tonunu taşıyor. "Ellerimi, parmaklarımin sadece seni kavrayabileceği değil, *gerçekten* içine girip seni titretebileceği bir yere koymam gerekecek. Ellerimin seni sallayabileceği, zıplatabileceği ve dans ettirebileceği bir yere. Bana o yerin neresi olduğunu söyle Bronwyn. Vücudunda."

Biliyorum.

O yerin nerede olduğunu biliyorum.

Şu anda o yeri ağaca sürtüyorum. Yukarı kaldırıyorum, neredeyse onun için zıplatıyorum.

"Kıçım."

Memnuniyet yüz hatlarını kaplıyor, onaylıyor ve ben onun altında bir çiçek gibi açıyorum.

Hasta, saplantılı bir çiçek.

"Evet," diye hışırdıyor. "Kıçın. Ve tabii ki ellerim de senin o daracık küçük kıçın için fazla büyük. O kadar büyük ki, her bir küreyi bir elimle kavrayabilir ve o şımarık, şımarık şeyi pembeleşene kadar endişelenip okşayabilirim. Değil mi?"

"Evet."

Dudakları bir yandan geriliyor, sonra alaycı bir sırıtışa dönüşüyor, bu ondan ilk kez gördüğüm bir şey ve çok şaşırtıcı ve seksi.

"Ve tüm bunları yaptığımda, ellerimi senin zıplayan genç kıçına koyduğumda ve onu pembeye boyadığımda, canın yanacak, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kıçım bir ritim içinde ağaçta aşağı yukarı sürükleniyor. Onun için çok açık olan bir ritim.

Çok dikkat çekici ve görünür.

"Bunun neden olduğunu biliyor musun Bronwyn? Sana dokunduğumda neden yanacak ve acıyacak?"

"Neden?"

Daha da yaklaşıyor, gözleri gözlerime dikiliyor, kokusu beynimi daha da uyuşturuyor. "Çünkü sen bir çiçeksin. Bir duvar çiçeğisin. Ve her santimin yumuşak. Her santimin kırılgan ve kadife. Ve ben bir dikenim. Her santimim keskin ve sert. Ve çok kızgınım. Çünkü bunu sen yapıyorsun. Beni kızdırıyorsun. Beni o kadar kızdırıyorsun ki Bronwyn, beni o kadar zorluyorsun ki seni döndürüp

o güzel boynunu kırıp seni ağaca yapıştıracağım ki kaçamayasın. Sonra pilili eteğini yukarı kaldırıp o daracık kışına öyle sert ve öyle çok şaplak atacağım ki tenin gerçekten de rüyalarındaki gibi pembeleşecek. En sevdiğin kalem kadar pembe. Kalçalarına çizip durduğun güller kadar pembe.

"*Pembe* gibi," diyor dişlerini sıkarak, "senin dolgun genç ağzın gibi. Bu benden durmamı isteyecek. Durmamı isteyeceksin. Yaygara koparacaksın Bronwyn. Sinir krizi geçirecek, ellerimin altında kıvranacak ve kaçmaya çalışacaksın, inan bana. Seni incittiğimi, sana kötü davrandığımı söyleyip sızlanacaksın. Ve bütün arkadaşlarına anlatacaksın. Hatta müdüre bile anlatacaksın. Koç Thorne'un sana nasıl el kaldırdığını. Ne kadar zalim olduğunu ve seni nasıl ağlattığını. Ama durmayacağım, değil mi? Çünkü buna ihtiyacın var.

Çünkü bahse girerim daha önce kimse o kışa şaplak atmamıştır. Kışın bakire, değil mi? Kimse sana bir ders vermedi ve şimdi iş bana kaldı. Şimdi o dar kışına şaplak atıp canını yakmak ve sana dünyanın yollarını öğretmek bana kaldı. Lanet çeneni kapalı tutmak yerine, itip kakarsan, itip kakarsan ve bir adam yaparsan ne olacağını öğretmek kaybet."

O zaman ona dokunmadan edemiyorum.

Elimde olmadan ellerimi onun üzerine, kaya gibi sert ve çıkıntılı hissettiren karnına koyuyorum. Isınmış.

Gözleri kadar sıcak, keskin nefesleri kadar.

"Asla söylemem. Asla ve asla kimseye bir şey söylemem."

Kapüşonunu yumrukladım. "Bana yaptıkların ve beni nasıl cezalandırdığın hakkında asla tek kelime etmem çünkü üzgünüm, tamam mı? Özür dilerim. Seni kızdırdığım için. Seni zorladığım ve kızdırdığım için. Ama sen de beni kızdırıyorsun. Beni çok kızdırıyorsun. Ve beni incitiyorsun. Incitiyorsun. Söyleyeceğimi düşünerek. Ağzımı açıp gördüklerim hakkında dedikodu yapacağımı çünkü ben bir

Genç. Burada öğrenci olduğum için itibarını zedeleyeceğimi düşünüyorsun. Ve bundan o kadar eminsin ki seni çekmeme izin vermeye hazırsın. Beni öpmeye bile hazırsın. İstemesen bile. Sen -"

"Ne istediğimi bilmiyorsun." "Ne?"

Cevap vermeden önce bir saniye tedirgin yüzümü inceledi, "Beni tanımıyorsun. Ne istediğim ya da istemediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ama onu istiyorsun, değil mi?" Keskin ve sıcak bir şey kalbime batarken, nefesim kesiliyor, parmaklarım kapüşonunu daha da sıkı kavırıyor.

Bir diken kadar keskin ve
kıskançlık kadar sıcak. Ben
kıskancım.

Çok, çok kıskanç. Başka birine aşık olduğunu. Başka bir kadına. Benden yaşça büyük, sofistike, güzel bir kadın, ben ise mürekkep lekeli kıyafetleri ve kirli parmakları olan on sekiz yaşında bir sanatçı adayıyım.

"Seni gördüm," diyorum ona, kot mavisi gözlerinin içine bakarak. "Bir yıl önce.

Düğün partisinde. Helen'in düğün partisinde. Ben de oradaydım. Bunların hiçbirini hatırlamadığını biliyorum ama o gece daha sonra bana rastladın ve sen..." Yutkunuyorum. "Sen benim hayatımı değiştirdin. Hayallerimin peşinden gitmem için bana ilham verdin. Bir duruş sergilememin sebebi sensin. Babamın arabasına o grafitiyi ben çizdim ama... bu önemli değil. Önemli olan seni görmüş olmam. Seni *gördüm*.

O partide nasıl görüldüğünü. Öyle hareketsiz ve cansız. Kalbin kırılmıştı. Ve Tanrım, yaşadığın acıyı hayal bile edemiyorum. Helen'in başka biriyle evlenmesini izlerken hissettiğin acıyı. Ve ben de senin hikayeni bilmiyorum. İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum. Ama dün gördüğüm şey ve o not... Bu doğru değil.

"Başka bir yolu olmalı. Olmak *zorunda*. Çünkü eğer bunu *yaparsan*, eğer bunu *yapıyorsan*, eğer bir ilişkin varsa, o zaman *bilirim* ki

mutlu olmayacaksın. Çünkü sen öyle biri değilsin. Çünkü bu sana doğru gelmiyor. Olmaz. Sen iyi bir adamsın. Tanıdığım diğer erkekler gibi değilsin. Sen farklısın. Özel birisin. Sen öyle bir adamsın ki yolun kenarındaki yabancı bir kıza yardım etmek için durur. Siz onun hayat hikayesini dinleyen bir adamsınız. O kızı evine götüren ve sonra hayatını değiştiren.

Sen..."

"Ben neyim?"

Kapüşonunu parmaklarımın arasında evirip çeviriyorum ve "Birinin hayalindeki adam" diye cevap veriyorum.

Hayalimdeki adam.

Chapter 11

The Original Thorn

"Onunla konuştun mu?"

Gelir gelmez sorduğu ilk soru bu. Helen.

Geç kaldı.

Son on beş dakikadır onu bekliyorum. Ve buraya, bu otel barına gelmeye en başta isteksiz olduğumu göz önünde bulundurarak, bunu ona belirtmek istiyorum.

Aslında ayağa kalkıp gitmek istiyorum çünkü *neden* geç kaldığını tahmin edebiliyorum.

Bunu yapmamamın tek nedeni yanıma oturur oturmaz elimi tutması. Endişeli kahverengi gözlerini bana çeviriyor ve *onu* soruyor. "Her şey yolunda gitti mi? Ne söyledi? Birine söyledi mi?"

Bronwyn Littleton, kız kardeşimin en iyi arkadaşı. Sanatçı.

Elimi onunkinden kurtarıyorum, beklerken sipariş ettiğim viski bardağına sarıyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Hiçbir şekilde çok içen biri değilim; alkolik bir babaya sahip olmak her zaman dürtülerimi dizginlemiştir, ama ara sıra kendimi şımartırım.

Bu da öyle bir durum.

"Hayır, yapmadı," diye
cevap verdim. "Emin
misin?"

Yüzümü ondan çevirerek önümdeki sıra sıra dizilmiş renkli içki
şişelerine bakıyorum. "Evet."

"Tamam. Ama yapacak mı?

Dışlerimi sıkıyorum.

"Hayır."

Sonunda Helen yanımda iç geçirdi. "Tanrı'ya şükür." Dirseklerini bara
dayayarak başını sallıyor. "Tanrım, çok endişelendim."

Elim bardağın etrafında sıkılaşıyor.

"Biliyorum." Endişelendiğini biliyorum.

O hep böyleydi. İtibarı için endişelenir, biri bizi görürse diye
endişelenir. Ya bir şey biliyorlarsa diye.

Eğer söyleyeceklerse.

Sanırım zengin olmak bir ton paranoyayı da beraberinde getiriyor.

Narin elini pazuma koyarak ne söylediğini anlatıyor

Dünden beri bana defalarca söyledi. "Önemli bir şey olmadığını
düşündüğünü biliyorum Con. Ama önemliydi. O bir öğrenci. *Benim* altımda
bir öğrenci. Ben onun rehber öğretmeniyim. Ama bundan daha fazlası, o
benim kasabamdan. Eskiden ona *bakıcılık yapardım*.

Birbirimizi tanıyoruz. Ailelerimiz birbirini tanıyor."

Bebek bakıcılığı.

Yüce İsa.

O kadar genç, değil mi?

O kadar gençti ki Helen ona *bakıcılık* yapardı.

Dün bizi birlikte gören kıza eski sevgilim bakıcılık yapıyordu.

Viskiden bir yudum daha alıyorum -bu seferki öncekinden daha
büyük- ve sonra şöyle diyorum: "O zaman bilmeliydin. Asla bir şey
söylemeyeceğini bilmeliydin."

"Ama o hala bir öğrenci. Hâlâ genç. Ve gördükleri hakkında kolayca yanlış bir sonuca varabilir ve -"

"Yanlış," diyerek sözünü kestim ve ona baktım.

Sözünü kestiğim için yüzü ısınıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Gözlerimi o yüzün üzerinde gezdiriyorum, pürüzsüz bir cilt ve zarif elmacık kemikleri, sonra arkamı dönüyorum. "O farklı."

Bunu neden söylediğimden emin değilim.

Onu savunma dürtüsünün nereden geldiğini. St. Mary's'e geldiğimden beri beni kışkırtmaktan, *kızdırmaktan* başka bir şey yapmayan bir kızı savunmak.

Helen haksız da değil: Bronwyn Littleton bir genç. Hala genç ve düşüncesiz.

Kendi iyiliği için fazla düşüncesiz.

Beni öpmeni istiyorum.

"Yine de bir şey söylememesine sevindim," diyor Helen, karanlık ve tedirgin düşüncelerimi kırarak. "Yine de yarınki seans için hâlâ endişeliyim. Garip olacak ve -"

"Ona tek kelime etmeyeceksin." Onu çabucak susturdum, bardağın üzerindeki elim daha da sıkılaştı.

"Ama -"

"Tek kelime etme," diye emrediyorum. "Sana icabına bakacağımı söyledim ve baktım.

Yani sadece..." İç çektim. "Bırak gitsin."

"Bunun için sana teşekkür ederim. Yine de onunla konuşmak isteyen kişinin neden sen olduğunu hala anlamış değilim. Bunu kendim de kolayca yapabilirdim. Ama her neyse, benim için hallettiğin için teşekkürler." Hafifçe gülümseyerek pazumu sıktı. "Bizim için."

"Bunu senin için yapmadım,"

dedim. Ben yapmadım.

Bunu onun itibarı için yapmadım, kendi itibarım için de yapmadım. Yaptım çünkü ben yapmasaydım Helen yapacaktı. Aslında buna hazırdı.

Bir öğrenci tarafından 'yakalandığımızı' ve o öğrencinin kim olduğunu fark eder etmez Helen onun peşinden koşmak istedi. Bronwyn'in ağzını kapalı tuttuğundan kesinlikle emin olmak istedi. Başka bir insana asla tek kelime bile etmeyecekti. Özellikle de okuldaki ya da memleketlerindeki herhangi birine.

Çünkü Bayan Halsey'in ya da daha doğrusu *Mrs. Turner*, bir meslektaşıyla gizlice buluşursa itibarı yerle bir olur. Ailesi muhtemelen onu istedikleri gibi evlatlıktan reddedecektir.

Biz çıkarken.

Ama Helen'in onunla konuşmasına izin veremezdim.

Çok garip bir nedenden dolayı, eğer birisi o adamla konuşacaksa *öğrenci*, ben olacaktım. Ve başka kimse olmayacaktı.

Onunla konuşurdum. *Ben* hallederdim.

Belki de kütüphanede olanlar yüzünden zaten üzgün olduğunu bildiğim içindir. O kadar üzgündü ki son üç gündür resim çizmek için yerine gelmişti. Ağacının altına oturmamış ve büyük olasılıkla sabahları kalkmasının en önemli nedeni olan şeyi yapmamıştı: resim çizmek. Kampüste onu her gördüğümde yıkılmış gibi görünüyordu.

Benim yüzümden.

Yıllardır öğrencilerin öfke nöbetlerine ve bahanelerine karşı sertleşmiş olmama rağmen, son üç gündür göğsümde bir şeylerin sıkıştığını itiraf etmeliyim. Yaptığım şey yanlıştı. Ona söylediğim şeyler kaba, sert ve kasıtlı olarak zalimceydi. Onu ezmek ve bana olan aşkını unutturmak için tasarlanmıştı.

Ve onun stresini artırmayacaktım - ya da daha fazla üzülmesine neden olmayacaktım

- Bu durumu başkasının halletmesine izin vererek.

"Her ne sebeple yapmış olursan ol," diyor Helen, "iyi ki yapmışsın. Gerçi fark ettin mi bilmiyorum ama sanırım o da sen."

Kıkırdaması sinirlerimi bozuyor ve barmene bir bardak viski daha getirmesini işaret ediyorum. "Hayır, içmedim."

Kıkırdaması bir kahkahaya dönüşüyor ve karnımı sıkıkmama neden oluyor. "Sinirlenip onun ayrıcalıklarından daha fazlasını almadan önce

Çünkü sen böyle delisin, bunun sadece bir kız öğrenci aşkı olduğunu ve bir süre sonra geçeceğini söylemek istiyorum. Ama çok tatlı."

Barmen içkiyi önüme koyuyor ve hepsini tek seferde yudumlarken cevap vermekten kurtuluyorum.

Ki bu da iyi bir şey.

Burada ne söylemem gerekiyor?

Bana aşık olduğunu biliyorum. Geçen gün ona bu kadar sert davranmamın sebebi buydu. Ve biliyorum - *lanet olsun biliyorum* - bir süre sonra azalacak.

Ama bu düşüncenin bende neden elimdeki bardağı kırıp bir içki daha içmek için işaret etme isteği uyandırdığından -yüzüncü kez- emin değilim.

Mesele de bu, değil mi?

Bronwyn Bailey Littleton'ın olayı da bu.

Nedense konu o olduğunda, yaptığım şeyleri neden yaptığımı asla bilemiyorum. Neden böyle tepki verdiğimi.

Ve bu beni kızdırıyor.

Beni kızdırıyor.

Bugün olduğu gibi, sadece bir saat önce, o lanet ağacın altında. Onunla başka bir çizgiyi aştığım yerde. Onunla konuşma şeklim. Neredeyse...

Ellerimi onun üzerine koydum.

Ne *düşünüyordum* ki?

O bir öğrenci. Kız kardeşimle yaşıtt. Kız kardeşimin en iyi arkadaşı.

Hâlâ aklımın almadığı bir şey.

On sekiz ay önce tanıştığım kız sadece St. Mary's'de değil, aynı zamanda küçük kız kardeşimin en iyi arkadaşı.

Onu hatırlamadığımı düşündüğünü biliyorum.

Ama ben hatırlıyorum. Onu *hatırlıyorum*.

Onu hatırlıyorum, yolun kenarında tek başına oturuyordu. Üzerindeki sarı balo elbisesini hatırlıyorum, bir şeyin üzerine eğilmiş, lanet bir denizkızı gibi görünüyordu.

Şey, bir çiçek.

Görünüşe göre bir *duvar çiçeği*.

Ki evet, geçen gün Google'da arattım. Fransız Empresyonizmi ile birlikte.

Her neyse, önemli olan onu hatırlıyor olmam.

Onun tutkusunu hatırlıyorum. Sanatından bahsedildiğinde gümüş gözlerinin nasıl parladığını ve bu gümüş gözlerin nasıl tüm karanlık sokağı aydınlattığını. Dürtüsünü, arzusunu, hayalini hatırlıyorum.

Çok nadirdi.

Ergenlik çağında olmasına rağmen, hala öyle, ona hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Nasıl elde edeceğini bilmesine de ne istediğini bilmesine hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Ve bunun için, hayali için ayağa kalktığını öğrendiğimde... sevindim.

Hayır, aslında gurur duyuyordum.

Çok gururluyum. Tuhaf bir şekilde.

Ve sonra öfkelen dim. Çünkü ailesi, onun bu mücadelesine değer vermek yerine, onun azmini beslemek ve onu cesaretlendirmek yerine, onu buraya göndermişti.

Zengin insanlar hiçbir şey için iyi değ iller, değil mi?

Ama o zaman hepsi onların suçu değil.

Görünüşe göre benim de.

Çünkü ona *ilham* veren bendim. Onu babasına karşı ayaklanmaya yönlendiren bendim ve bu yüzden burada olmasından ben sorumluyum.

Ben.

Helen yine öfkeli düşüncelerimi bölerek, "O camı kıracaksın," diyor. "Neden bu kadar çok düşünüyorsun?"

Parmaklarımı bardağın etrafında gevşetip kenara koyuyorum. "Ben gidiyorum." Bunun üzerine kolumu tuttu. "Ama buraya daha yeni geldim Con. Ve ben..." "Ve sen ne?"

Kahverengi gözleri yalvarmaya başladı. "Ve konuşmamızı hiç bitiremedik. Dünkü konuşmamızı."

Doğ ru.

Konuşma.

"Peki o zaman, iş e koyulsan iyi olur," diyorum sesimi rahat tutarak. "Çünkü zaten on beş dakika geç kaldın."

"Ben -"

"Ya da belki de değil. Çünkü sanırım dün her şeyin özünü anladınız."

Helen beni inceliyor. "Neden böyle davranıyorsun? Neden bunu bu kadar zorlaştırıyorsun? Neden arkadaş olamıyoruz? Tek istediğim seninle arkadaş olmak, Con."

Çenemi sıkıyorum. "İkimiz de bilmediğini biliyoruz." "Con, lütfen."

"İkimiz de biliyoruz ki bana her mesaj attığında, beni aradığında, seninle bir yerde buluşmamı istediğinde, kahve randevularına gitmek için bir arkadaş aramıyorsun." Ona doğru eğilerek, dar kırmızı bir elbise giymiş ince ve çekici vücuduna bakıyorum. "Öyle olsaydın bunu giymezdin. Bu benim için, değil mi? Seth'in bu elbiseyle dışarı çıkman hakkında ne dediğini söyle bana. Bu yüzden mi on beş dakika geç kaldın? Gitmene izin vermediği için mi?"

Dudakları büzülüyor ve yumruğu kolumda sıkılaşıyor. "Bilmen gerekiyorsa, Seth evde değildi. Bu gece geç saate kadar çalışacak. Ben de on beş dakika geç kaldım Con, çünkü senin için elbise deniyordum. Senin için güzel görünmeye çalışıyordum."

"Gururum okşandı." Ona tekrar yukarıdan aşağıya baktım. "Benim için büyük bir zahmete girdin. Ve güzel görünüyorsun."

Öyle.

Helen her zaman güzel görünmüştür. Aslında olağanüstü.

Beni ona çeken ilk şey buydu. On yedi yaşında azgın bir gençken. Onu çalıştığım restoranda görmüştüm. O arkadaşlarıyla oradaydı ve ben de masaları toplayan adamdım.

Ona dokunabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Benim gibiler için fazla parlaktı.

O Wuthering Garden'dan zengin bir prenses, bense annesine faturalarda yardımcı olmak için ufak tefek işler yapan ve lise futbol takımında mükemmel bir vuruş rekoru kıran Bardstown'lı sıradan biriydim.

Ama ben yaptım.

Ona dokundum çünkü bir sebepten dolayı prenses dokunmamı istedi. Halktan birini istedi.

Ve bir aptal gibi buna sahip olabileceğimi düşündüm. Hayatımdaki tek parlak şeye sahip olabilirdim.

"Neden bir süre kalmıyorsun?" diye soruyor. "Güzel bir akşam yemeği yeriz, bir şeyler konuşuruz. Seni özledim. Bunca yıldır seni özledim. Geri döndüğümde ilk aklıma gelen sendin. Bunu biliyorsun."

Benim var.

Çünkü döndüğünde benimle temasa geçti. Bir yıl önce durup dururken beni aradı ve New York'tan döndüğünü ve evleneceğini söyledi. Beni de düğününe davet edecek kadar nazikti.

Reddettim.

Düğününe gitmek gibi bir planım yoktu. Onu görmek gibi bir planım yoktu.

Hepsi.

O benim geçmişimdi - yoğun ama çok kısa süren bir ilişki - ve o arayana kadar onu gömdüm. Onu vücudumun derinliklerinde bir yerde, tüm kırık hayallerimi sakladığım bir kafese koydum.

Yine de o lanet partiye gittim. Sonunda onu gördüm ve o da beni gördü. Ama o benimle konuşmaya gelmeden önce - ki görünüşe bakılırsa konuşacaktı - ben oradan ayrıldım.

Ben de şimdi gidiyorum.

"Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum," diyorum bar taburesinden kalkarak. "Çünkü istediğin kadar rol yapabilirsin Helen, ama ikimiz de benden ne istediğini biliyoruz. Seth evde yokken neden beni arayıp durduğunu, mesaj attığını, restoranlara ve evine davet ettiğini. İkimiz de biliyoruz ki dün bizi birlikte gören *biri* olsaydı, bir öğrenci, bir öğretmen ya da her kim olursa olsun doğru sonuca varırlardı. Kocanın arkasından görüştüğümüz *sonucuna* varırlardı. Çünkü senin istediğin bu. Beni istiyorsun.

kocanın arkasından seni becermek. Ve sana yapmayacağımı zaten söyledim."

Bununla birlikte, ayrılmaya gidiyorum. Ama o gitmeme izin vermiyor.

Hatta kazağımın kolunu daha sıkı tutuyor. "Eğer kaba olmak istiyorsan, Con, o zaman tamam. *Olur*. Beni becermeni istiyorum. Bunu gerçekten istiyorum. Peki bu neden bu kadar yanlış? Birlikte bir geçmişimiz var, sen ve ben. Evlenecektik. Benimle evleneceğine *söz* vermiştin. Üniversiteye gittiğimizde, New York'a gittiğimizde birlikte olacağımıza söz vermiştin.

Sen büyük bir futbol yıldızı olacaktın ve ben de senin karın olacaktım. Ama sen beni terk ettin. Her zamanki gibi. Beni *terk* ettin. Bana verdiğin sözü tutmadın ve ilk fırsatta ailenin yanına döndün."

Boynumdaki, omuzlarımdaki, asla uzakta olmayan ağrı genişliyor.

Şimdi.

Bunu yaptım.

Onu terk eden bendim.

Sonunda ondan ayrılan ve ona geri dönen bendim.

Bardstown. Ona yapmayacağıma söz verdiğimde.

Üniversiteye gittiğimizde her şeyin farklı olacağına dair ona söz vermiştim.

Ona daha fazla zaman ayıracağımı söyledim.

Zaman.

Bu her zaman aramızdaki anlaşmazlık noktasıydı.

O zamanlar hiç yetmiyordu. Okul, futbol antrenmanları, iki işte birden çalışmak, aileme bakmak. Helen bir şekilde hep arka planda kaldı.

Ama ikimiz de New York'ta aynı üniversiteyi kazandığımızda, ona kendi hayatımızı kuracağımıza dair söz verdim. O benim önceliğim olacaktı. Dünyadaki tüm zamanımı ona ayıracaktım.

Ve saklanmak zorunda kalmayacağımıza söz verdi. Ki bu *benim* Durum.

Çünkü o zamanlar mecburduk. Ailesinden. Kasabasındaki insanlardan. Çünkü dediğim gibi, o bir prenesti ve ben de sıradan biriydim. Ama profesyonel bir futbolcu olma yoluna girdiğimde işler değişecekti. Ailesi, sosyeta beni kabul edecekti.

Kabul edilmek umurunda olmasa da saklanmak zorunda kalmamak umurumdaydı.

Ama sonra dünyam paramparça oldu. Annem öldü. Kardeşlerimin bana ihtiyacı vardı ve geri dönmek zorundaydım.

Ona verdiğim sözü bozmak zorunda kaldım.

"Senin için fedakârlıklar yaptım Con," diye devam ediyor, parmakları kazağında sıkılaşıyor. "Seni bekledim. Çünkü üniversiteye gittiğimizde her şeyin farklı olacağına dair bana söz vermiştin. Bana hayatımızın başlayacağına söz vermiştin. Ama *yine*, yine aileni bana tercih ettin. Bu yüzden bana bunu borçlusun. Bana şimdi istediğim şeyi vermek zorundasın. Bu ilişkiyi bana istediğim gibi vermek *zorundasın*. Benim şartlarımla."

"Senin şartlarınla," diye tekrarlıyorum, çenem sıkılıyor.

"Evet." Başını sallıyor. "Evli olduğum için beni becermek istemiyorsun, değil mi? Bütün sorunun bu, değil mi? Çünkü çiğnemeyeceğin bir tür ahlak kuralın var. Çünkü sen diğer erkeklerin yaptığını yapmayacak kadar iyisin. İstemediğin için de değil. İsteddiğini biliyorum. Beni istediğini biliyorum. Bunu *biliyorum*. Yoksa neden hala bekar ve yalnız?"

"Sadede gel."

"Mesele şu ki Con, benden her zaman senin için bir şeylerden vazgeçmemi bekliyorsun. Her zaman seni beklememi, her şeyi *senin* şartlarına göre yapmamı bekledin. Ama artık değil." O da ayağa kalkıyor. "Hayatımı alt üst etmiyorum ya da

Daha önce yaptığım gibi senin için beklemeye alacağım. Yani bana gelmek istiyorsan, bunu *benim* şartlarımla yapacaksın."

Mırıldanıyorum. "Ultimatolar, ha? Bunu yapmak istediğine emin misin? Ya blöfünü görürsem? Çünkü bence burada asıl isteyen sensin. Yoksa neden bu kadar acınası ve umutsuzca yalvarasın ki?" Sonra ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum çünkü haklı, "Birlikte bir geçmişimiz var. Geriye dönüp bakmayı sevmesem de, cazip geldiğimi söylemek zorundayım. Ama kocanı kaybedene kadar değil."

Sonunda gidebiliyorum.

Ve nedense onun tatlı, yumuşak sesini tekrar duyuyorum.

Sen birinin hayalindeki adamsın.

Chapter 12

Kapıda durdum ve bekledim.

Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. Ne söyleyeceğimi prova ettim. *Eğer konu açılırsa.*

Bunun beni ilgilendirmediğini söyleyeceğim.

Çünkü ilgilendirmez.

Ne yaptıklarını bilmek beni ilgilendirmez. Ya da geçmişte aralarında ne olduğunu. Neden birlikte olmadıklarını ve Seth'le neden evlendiğini.

Onları ağacın altında gördüğümünden beri bundan başka bir şey düşünemiyor olsam da.

Ama bu onların hikayesi ve bana anlatmak zorunda değiller.

Evet, toplantıda bu konuyu açarsa tam olarak bunu söyleyeceğim ve asla kimseye söylemeyeceğim. Dün *ona* söylediğim gibi.

Bu düşünceyle, burada olduğumu haber vermek için elimi kaldırıp kapıyı çalıyorum ve onun her zamanki gibi "İçeri gel" demesini bekliyorum.

Ancak *içeri girmek* yerine kapı çekilerek açılır ve Helen küçük bir gülümsemeyle orada durur.

Küçük, *belirsiz* bir gülümseme.

Ve ona bakarken düşünemediğim tek şey o ağacın altında tanık olduklarım ve içimden bir his bana bakarken *onun* da düşünemediği tek şeyin benim bildiğim olduğunu söylüyor.

Onun sırrını biliyorum.

"Merhaba, içeri gelin," diyor, sesi yumuşak, orada bir yaş gibi görünen bir süre durduğumuzda.

Sonunda konuşabildiğimi ve gülümseyebildiğimi hatırlıyorum.

"Merhaba. Teşekkürler."

İçeri girdiğimde Helen kapıyı arkamdan kapatıyor ve masasına doğru yürüyor. "Otursana."

Yutkunuyorum ve dediğini yapıyorum.

Ama bu toplantıdan önce kararlaştırdığım gibi onun konuyu açmasını beklemek yerine, konuyu kendim açtım. "Sadece şunu söylemek istiyorum..." Yutkunuyorum ve Helen'in gözleri temkinli bakıyor. "Ben... Ben hiçbir şey söylemeyeceğim. Yani endişelenecek bir şey yok. Orada, o noktada olacağını bilmiyordum, yoksa asla -"

"Biliyorum." Benim üzerimden konuşuyor. "Biliyorum Bronwyn.

Elbette, ben

bilmediğini biliyorum. Bize tesadüfen rastlamış olman senin suçun değil. O duruma düştüğün için çok üzgünüm. Ve bana söyledi. Con senin yapmayacağını söyledi."

Con.

Onun adını hiç düşünmeden söyleyebilmesi ne kadar şaşırtıcı. Ve bunu duyduğumda vücudumun gizlice uğuldaması ne kadar adaletsiz.

Süslü vücudum.

Kütüphanede olanlar için benden özür diledikten sonra, hasta bir aptal gibi, onun adını tekrar yazdım. Ama sadece kalçalarımın değil. Vücudumun her gizli parçasının adını: alt göbeğimin, kaburgalarımın, göğüslerimin arasındaki vadinin, ayak bileklerimin etrafının.

Ele geçirilmiş bir kız gibi adını yazdım, *yazdım* ve *yazdım*. Belki de Çünkü üç gündür yapmamıştım ve bu yüzden kaybettiğim zamanı telafi ediyordum.

Ben de onu rüyamda gördüm.

Neredeyse her gece yaptığım gibi, uyandığımda bacaklarımın arası sıcak ve zonkluyordu.

Ama şu anda bunun üzerinde duramam.

Burada olmaz. *Onun* önünde olmaz.

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Asla yapmam."

Helen ellerini masanın üzerine koyar ve öne doğru eğilir. "Teşekkür ederim. Bunu söylediğin için. Gerçekten minnettarım. Sadece... burada çok fazla şey tehlikede. Benim için. Ve ben bunu riske atmak istemiyorum. Ve bu yüzden..." İç geçiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Con meselenin çözüldüğüne dair bana güvence vermiş olsa da, hiçbir şey söyleyemeyeceğini gerçekten anlamanı istiyorum Bronwyn. Bu konuda kimseye tek kelime bile edemezsin. Ne arkadaşlarına ne de evden birine. Bana söz ver, lütfen."

Ses tonundaki, yüzündeki aciliyeti okuyorum ve kendim öne doğru eğiliyorum. "Söz veriyorum. Elbette söz veriyorum. Bunu sana asla yapmam."

Birkaç saniye yüzümü inceliyor. "Güzel. Bu iyi bir şey. Çünkü her şeyimi kaybedebilirdim Bronwyn. Her şeyimi. Evliliğimi. Ailemi. İtibarımı ve ben... Ben seni arkadaşım olarak görüyorum. Genç olmana rağmen, benden çok daha genç olmana rağmen, St. Mary'deki en iyi arkadaşlarımdan birisin.

Uğultulu Bahçe'den geldiğim için diğer öğretmenler beni pek sevmez. Ailem zengin. Ama sen bunları anlıyorsun. Sen benim en iyi öğrencimsin. Bu yüzden bir şey söylersen bunun benim için ne kadar yıkıcı olacağını anlamanı umuyorum."

Kalbim onun için çarpıyor.

Uğultulu Bahçe'de bunu hep hissettim. Bir yabancı olduğumu.

Sınıf arkadaşlarım beni bir şeylere dahil etmediğinde. Sanatı sevdiğim için bana farklıymışım gibi baktıklarında. Yani onu anlıyorum.

Onu tamamen anlıyorum ve şiddetle diyorum ki,
"Yapmayacağım. Milyon yıl geçse bile. Bu bana düşmez."

Kadın rahatlayarak gülümsüyor. "Teşekkür ederim Bronwyn.
Gerçekten. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

İşte o zaman bir karar verdim. Ona
yardım etmeye.

Onlar.

Her nasılsa.

Bu gerçekten gülünç. Onlara yardım etmek için her şeyi yapabilirim,
ama belki, sadece *belki* yapabilirim ve böylece böyle saklanmak zorunda
kalmazlar. Böylece gizlice dolaşmak zorunda kalmazlar.

Buna gerek kalmayacak.

Çünkü dün ona söylediklerimde ciddiydim: eğer bunu yapıyorsa, bir
ilişkisi varsa, mutlu olamaz. Olamaz. O öyle bir adam değil.

"Ben..." Tereddütle başladım. "Ne olduğunu sorabilir miyim?
İkinizin arasında." Yüz hatları tekrar temkinli bir hal aldı ve aceleyle
açıkladım: "Burnumu sokmak istemem. Sadece... Anlamak istiyorum.
Anlamak istiyorum... Bir geçmişiniz olduğunu görebiliyorum. Bunu
görebiliyordum. Yoğun ve yürek burkan bir şey yaşadınız ve eğer
yardımcı olabileceğim bir yol varsa, bilmiyorum. Sadece... istiyorum."

Kırık dökük açıklamamın sonunda neredeyse hoşgörüyle gülümsüyor
ve yanaklarım sıcacık oluyor. Sandalyesine geri oturdu ve "Neden bilmek
istediğini anlayabiliyorum. Gördüğün şey büyük olasılıkla kafanı karıştırdı.
Ben evliyim ve kocam olmayan bu yabancı adamla buluşuyordum.

Sır. Yani merak ediyorsunuz. Bunu anlıyorum." Başını sallıyor. "Eğer senden bir sır saklamamı istiyorsam, sana her şeyi anlatmam adil olur. Yani evet, anlatacağım."

Ellerimi eteğimin içine sokup başımı sallıyorum.

"Onunla on yedi yaşımıdayken tanıştım," diye başlıyor. "Lise son sınıftaydım. Aynı okula gitmedik tabii ki. Ben ailenizin sizi göndermek istediği o korkunç yatılı okula gittim. Ama onunla tatildeyken tanıştım. Birkaç kız arkadaşım ile bir restorandaydık ve o çok yakışıklı bir otobüs çocuğuydu. Sürekli onu izliyorduk. Uzun boyluydu, kaslıydı ve şimdiye kadar gördüğümüz en mavi gözlere sahipti ve... muhteşemdi. O da bizi izliyordu. Daha doğrusu beni. Onu görebilmek için birkaç kez daha restorana gidene kadar bunu bilmiyordum." Kendinden emin bir şekilde kıkırdıyor. "Ona çok takıntılıydım. Ailemin onu asla tanımayacağını bilsem de

onayladım. Hoşlandıkları başka bir adamla birlikte olmamı istediler. Gerçi ondan nefret ediyordum. Ama evet, Con için çıldırıyordum."

Burada duraklıyor, gözleri omuzlarımin üzerinde bir şeye takılı, sanki geçmişe bakıyor.

Bugünüm olan geçmiş. Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum.

Ben de deli gibi hissediyorum. Saplantılı, ele geçirilmiş hissediyorum. Onun tarafından hipnotize edilmiş. "Her neyse," diye yeniden başladı.

"Çıkmaya başladık. Gerçi ben

Sanırım buna gerçekten de öyle denebilir. Yatılı okulum nedeniyle uzun mesafeliydik ve bu yüzden çoğu zaman yaptığımız tek şey sadece konuşmaktı.

telefonla falan. Ve ziyaret ettiğimde bile birlikte zaman geçirmemiz çok zor olurdu. Ve bu her zaman onun programıyla ilgiliydi. Programı çılgıncaydı. Okulu, işi, futbol antrenmanı, ailesi. Sinir bozucuydu. Çok sinir bozucuydu çünkü başka öncelikleri vardı.

Başka şeyler onun için benden daha öncelikliydi. Bu yüzden sürekli kavga ettik, birbirimizle tartıştık.

"Ama yine de umut vardı. Bir gün kasabasından, ailesinden ayrılacak ve kendi başına bir adam olacaktı. O zaman benim için zamanı olacaktı. Onun önceliği ben olacaktım. Herkes onun bir gün profesyonel olacağını biliyordu ve ben de bu gerçekleştiğinde ailemin onu kabul edeceğini biliyordum. Ve kısa bir süre için hayatımız yoluna giriyor gibi görünüyordu. Aynı üniversiteye başvurduk ve kazandık. O futbol bursu aldı. Gözlemcilerin onu izlemek için sıraya girdiği söyleniyordu.

"Ama sonra, üniversitedeki ilk dönemimize sadece birkaç ay kala annesi öldü; kanserdi. O da eşyalarına bakmak için geri dönmeye karar verdi. Kardeşlerine. Ve..." Başını sallıyor, keskin bir şekilde nefes alıyor. "Ve ben onun geri dönmesini istemedim. Beni seçmesini istedim. Bir kereliğine. Sadece

Beni seç, birlikte geleceğimizi seç. Kariyerini seç, aşkımızı seç. Birlikte olmak için çok çalışmıştık. Çok şey atlatmıştık ve evet, bencildim. Onu kendim için istedim. Ona bir ultimatom verdim. Bir daha ailesini bana tercih ederse, her şeyin biteceğini söyledim. Onu beklemeyecektim. Ve o bunu umursamadı." Hüzünle gülüyor. "Yine de gitti. Ailesini bana tercih etti. Beni bekletmeyi aklından bile geçirmeyeceğini söyledi. Dedi ki Ailesi her şeyiydi ve geri dönmezse aşık olduğum adam olmayacaktı. Ve ona çok kızgındım. Onu durdurmadığım için çok kızgındım."

Callie bana annelerinin kanserinden bahsetti. Conrad'ın Biri annelerine bakıyordu ve en başta üniversiteye gitmek bile istememişti. Ama anneleri ısrar etti ve o da gitti.

"Ama annesi daha yeni ölmüştü," diyorum sendeleyerek. "Geri dönmek zorundaydı." "Evet," diyor Helen. "Ama orada kalmak zorunda değildi. Orada kalmak zorunda değildi.

her şeyi terk etti. Kariyerini, profesyonellerdeki yerini. Yapmak zorunda değildi.

uğruna çalıştığı her şeyi terk etti. *Beni* terk etmek zorunda değildi. Yeni bir şehirde, yanımda olacağına söz veren adam olmadan çok yalnızdım. Ama o yaptı. Her şeyden vazgeçti. Her şeyden. Ve şimdi bir futbol koçu olarak sıkışıp kaldı. Kendi hayatını mahvetti."

Ailesi için.

Bunu *ailesi* için yaptı.

Kardeşleri ve Callie için ve hepsini tek başına yaptı, değil mi?

Her şeyi tek başına yaptı. Yanında biri, sevdiği kadın -görünüşe bakılırsa hala seviyor- olabilirdi ama...

"Yani onunla gitmedin mi?" Tekrar soruyorum ama cevabı zaten bildiğim için nedenini bilmiyorum. "Ona izin verdin... Yalnız gitmesine izin verdin."

Bu sorum onu sinirlendiriyor ve kaşlarını çatan yüzüne ve ses tonuna yansıyor. "Evet Bronwyn, gitmesine izin verdim. Burada kötü adam benim. Ben bencilim. Ne istersen düşünebilirsin ama kendimi onunla birlikte dibe çekmeyecektim. Onun gibi aptalca davranıp ailem de dahil olmak üzere her şeyi mahvetmeyecektim, o *kendi* ailesini bana tercih ederken."

Ama *onu* kim seçti?

Eğer herkesi seçiyorsa, herkesle ilgileniyorsa, o zaman onu kim seçti?

Ona kim baktı?

Vücudumun her bir parçası titrerken, ürperirken ve sarsılırken nasıl dik oturduğumdan bile emin değilim. Ağrı göğsüme ve karnıma dalgalar halinde saldırdığında.

Tek yapmak istediğim bu odadan çıkıp onu bulmak olduğunda. Tek yapmak istediğim ona sarılmak ve ona şunu söylemek.

Onu seçtiğimi.

Ben seçiyorum.

Bunu yapmamın bir önemi olmadığını bilsem bile. Onun umurunda olmasa bile.

Ama yine de.

"Ama her neyse, birkaç yıl sonra ailem beni Seth'le tanıştırdı," diye devam ediyor. "Ve birbirimize aşık olduk. Evlendik. Ama ben taşındığımda

Con'la iletişime geçtim. Onu düğünüme davet ettim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki de ilk aşkım olduğu içindir. Bir gün evleneceğim ama evlenmediğim adamdı. Kaçıp giden oydu. Beni terk eden adamdı. Ve ben sadece... geri döndüğümde fark ettim ki

Ona karşı hislerim. Ona karşı hissettiklerim hiç geçmedi." "Ona söylemelisin," diye ağzımdan kaçırdım.

Bana kaşlarını çattı. "Kime ne söyleyeceksin?"

"Seth," diye açıklıyorum. "Yani, bunun senin için kolay olmasının imkânı yok. Ama Seth'e Conr'u - Koç Thorne'u - sevdiğini ve onunla birlikte olmak istediğini söylemelisin."

Evet.

Aynen
öyle.

Yapması gereken buydu. Özellikle de Conrad'a karşı bir şeyler hissediyorsa.

Belki daha önce, annesi öldüğünde ve her şeyi geride bırakıp ailesini kendi isteklerine tercih etmek zorunda kaldığında onu seçmedi - ve Tanrım, bunu düşünmek bile, annesiyle birlikte bir ilişkinin kaybını yaşaması bile hıçkırı hıçkırı ağlamak istememe neden oluyor - ama şimdi bunu yapabilir.

Artık onu seçebilir.

Seçemez mi?

"Ne?"

"Bunun onun kalbini kıracağını biliyorum. Seth'in," diyorum ona, zihnim tüm olasılıklarla yarışıyor. "İkinizi birlikte gördüm. Sana sırılsıklam aşık. Ama bu daha kötü, değil mi? Başkasını severken senin de onu sevdiğini düşünmesine izin vermek... Çok bir şey ifade etmese de ben senin yanında olacağım. Seni destekleyeceğim -"

"Ama ben Seth'i seviyorum," diye sözümü kesiyor Helen. Şimdi şaşkınlık sırası bende.

"Ne?"

"Seviyorum," diye yanıtlıyor. "Kocamı seviyorum."

"Ama az önce dedin ki..." Kafamı sallıyorum, şimdi kafam daha da karışık. "Az önce geri döndüğünde Koç Thorne'u hâlâ sevdiğini fark ettiğini söyledin."

Helen bana anlamadığım bir şekilde bakıyor. "Evet, ama onun için kocamı terk etmeyeceğim."

"Ama ben..."

İç çekerek arkasına yaslanır. "Gençsin Bronwyn. İdealistsin. Ama hâlâ Wuthering Garden'dansın. Hâlâ kasabamızın nasıl olduğunu biliyorsun. Boşanmalara nasıl bakıldığını. Seth'i öylece bırakamam. Babamın işleriyle o ilgileniyor. Ailelerimiz iş ortağı."

"Hayır, anlıyorum. Bu çok zor olacak. Ama sanırım -"

"Sırf eski erkek arkadaşıma karşı bir şeyler hissediyorum diye her şeyi mahvetmeyeceğim."

Ellerim kucağımda yumruk olmuş durumda ve bana anlattığı her şeyi anlamlandırmaya çalışırken göğsümde bir sıkışma var. "O zaman Seth'le kalıyorsun?"

"Bak," diye başladı, eskisinden daha da sinirlenmiş bir halde. "Ben bile Seth'i Con için terk et, burada bir gelecek yok. Ailem Con'la birlikte olmamı asla kabul etmez. Profesyonel günleri sona erdi. Burada, bu kasabada sıkışıp kaldı. Bu işte. Yolunu yıllar önce seçti ve ben o yolda onunla yürüyemem."

Bir hile evlenemem. Aileme bunu yapamam. Aklımı kullanmalıyım."

Sanırım anladım.

Sanırım sonunda her şeyi anladım.

Şimdiye kadar başka seçenek olmadığını düşünüyordum. Yapmak *zorunda* olduklarını

Bu.

Gizlice buluşmak zorundaydılar, gizlice dolaşmak zorundaydılar, işlerini sürdürmek zorundaydılar.

Çünkü birbirlerini çok seviyorlardı. Çünkü aşkın ellerine mecbur kalmışlardı.

Ama şimdi yanıldığımı düşünüyorum.

Yanılmışım çünkü seçme şansları var.

Helen'ın bir seçeneğı var.

"Yani ikisini de istediğini söylüyorsun," diyorum sonunda, kalbim göğsümde acıyla çarparken. "Kocan ve eski kocan-erkek arkadaş."

Ses tonumla alay ediyor ve bunu alaycı bir kahkahayla takip ediyor. "Beni yargılıyor musun?" Bir kahkaha daha. "Tanrım, çok gençsin. Her neyse, bunu şu anda anlamanı beklemiyorum Bronwyn. Belki bir gün Yeterince büyüdüğünüzde, nereden geldiğimi anlayabilirsiniz. Aslında senin de benimle aynı konumda olacağından oldukça eminim. Benden ya da kasabamızdan herhangi birinden üstün olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Uyum sağlamakta her zaman zorluk çektiğini biliyorum. Sanatınla ve diğer şeylerle. Şahsen ben de istediğini yapman gerektiğı fikrini savunuyorum ama bu kadar saf olamazsın. Bu kadar saf olamazsın.

Aynı durumda olsaydık, benimle aynı şeyi yapmazdın."

Yapar mıydım?

Helen ile aynı şeyi yapar mıydım?

Sevdiğim adamı bana en çok ihtiyacı olduğu anda terk etmek.

Belki gencim ve safım ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum.
Sevdiğim adamı terk edebileceğimi sanmıyorum. Hiçbir şey için. Kasabam için değil. Ailem için değil. Her zaman sevdiğim tek şey için değil: sanat.

Eğer bir adamı sevseydim, onu her şeye tercih ederdim. Onu kendime tercih ederdim.

Bunun beni ne yaptığından emin değilim. Kesinlikle kasabamdaki ya da başka bir yerdeki herhangi birinden üstün değilim. Muhtemelen beni bir aptal yapar. Belki de zavallı, çünkü hayatınızı kalbinize göre yaşayamazsınız.

Ama sorun değil.

Aptal ve zavallı olacağım ama sevdiğim adamı asla terk edebileceğimi sanmıyorum.

Birkaç dakika sonra, "Ayrıca, tüm bunlar zaten tartışmalı," diyor.
"Neden?"

"Çünkü bitti." Sonra, "Hiç başlamadı ama yine de."

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor, öncekinden daha yüksek sesle ve daha aç.

"Sen ve... Conrad arasında."

Adını ağzımdan kaçırdım.

Kasten.

Onu insanlaştırmak için. Onu onun gözünde daha da gerçek kılmak için.

Sırf bıçağı kalbine saplamayı bıraksın diye. Kalbime. "Evet," dedi kesik bir sesle. "Görünüşe göre, o da senin gibi.

İdealist ve aptal. Bu yüzden onu ne kadar arasam, mesaj atsam ya da benimle olması için *yalvarsam* da yapmıyor. İstedğini biliyorum. Hâlâ bana karşı hisleri olduğunu görebiliyorum. Bu çok açık, ama yine de bu sefer işe yaramaz prensiplerini bana tercih ediyor. Asla beni değil."

Biliyordum.

Biliyordum.

Bunu yapmayacağını biliyordum. Böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum.

Ve Tanrım, çok rahatladım. Doğru seçimi yaptığı için o kadar mutluyum ki bir şeyi fark etmem bir saniye sürdü.

Dudağımı ısırmama ve ellerimi yumruklamama neden olan korkunç bir şey

Sert.

"Yani o..." "Hala yalnız mısın?" diye fısıldadım.

Çünkü eğer prensiplerini sevdiği kadına tercih ederse, o zaman Hala yalnız, değil mi?

O düğün partisinde olduğu kadar yalnız.

Yıllar önce ayrıldıklarında olduğu kadar yalnız. Hiç olmadığı kadar yalnız.

Helen alay ediyor. "Conrad Thorne yalnız çünkü bu onun kendi seçimi. Ona şans üstüne şans verdim. Yardım edilmek istemeyen birine yardım edemezsiniz. Bu yüzden onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. O yapabilir kendi başının çaresine bakabilir."

Chapter 13

St. Mary's'de bir ritüelimiz var.

Her Cuma, gece yarısı kızlarım - Poe, Salem ve Callie - ve ben yurttan gizlice çıkıp Bardstown'daki Ballad of the Bards adlı bara gideriz. Takılmak, dans etmek ve genel olarak eğlenmek için.

Artık Callie değil çünkü birkaç hafta önce taşındı. Ve son zamanlarda ben de değilim.

Birkaç haftadır bara gitmedim. Tam olarak dört hafta - Noel ve Yeni Yıl tatilini de sayarsanız bundan daha fazla, neredeyse altı hafta, ama yine de.

Çünkü son bilmem kaç haftadır gezme ayrıcalıklarım askıya alındı.

Bu da kampüs dışına çıkamayacağım anlamına geliyor.

Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmanın St. Mary'nin onayladığı bir gezi olduğundan ya da dışarı çıkmayı seçmiş olsaydım kimsenin bunu bileceğinden değil.

Ama yine de odamda kalmayı tercih

ettim. Çünkü o öyle istedi.

Ayrıcalıklarımı elimden alan oydu ve ona itaatsizlik etmek istemedim.

Biraz aptalca olduğunu biliyorum ama hem Salem'in hem de Poe'nun üzüntüsüne rağmen kendimi gitmeye ikna edemedim. Ama kendi kendime koyduğum bu kısıtlama

çünkü kış tatili sona erdi ve resmi olarak ayrıcalıklarımı geri aldım.

Ve böylece ilk varış noktası Bardstown.

Onun kasabası.

Buraya daha önce de gelmiştim elbette. Bu bara, tabii ki Callie ve diğer kızlarımla birlikte geçtiğimiz yıl boyunca çeşitli mağaza ve restoranlara da gittim ama onun kasabasında olduğumu hiç bilmiyordum.

O zamanlar benimkinde olduğu gibi. Onunla tanıştığım gece. Yani bu özel bir şey.

Bu gece özel.

"Sanırım dans edeceğim."

Açıklamamla arkadaşlarımı şok ettim.

Burası bir dans barı olmasına rağmen - çok sıra dışı bir tür çünkü dans müziği yerine keman ve bas ile kayıp ve trajik aşktan bahseden şarkı sözleri çalıyorlar, bu nedenle adı Ozanların Türküsü - genellikle dans etmem. Genellikle çizim defterimi yanıma alır, bir köşeye oturur ve çizim yaparken, ikisi de dansçı olan Salem ve Callie müziğin tadını çıkarır ve Poe, kesinlikle bir dansçı *değil* çünkü göğüsleri her seferinde yüzüne çarpıyor, erkeklerle flört ediyor ve barmenden gizlice içki almaya çalışıyor.

Salem bana göz kırpmıyor. "Dans edecek misin?"

Başımı sallıyorum, dans pistinde yavaşça sallanan kalabalığı izliyorum ve aynı şeyi kendim de yapma isteği duyuyorum. "Evet."

"Ama hiç dans etmiyorsun." Bu

Poe. Omuz silkiyorum "Biliyorum.

Ama istiyorum."

Salem ve Poe önce birbirlerine, sonra da bana ihtiyatla baktılar. Sonra Salem patladı, "Aman Tanrım." Poe'ya döndü. "Onda

onun eskiz defteri."

Poe ellerime bakıyor ve nefesi kesiliyor. "Tanrım, evet. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Eskiz defterin nerede?"

"Odama dönüyorum." Daha fazla itiraz etmelerine fırsat vermeden parkamı çıkarıp -üzerine kendi boyadığım sarı çiçeklerle süslü eflatun- durduğumuz yüksek masanın üzerine atıyorum ve Salem'in kolunu tutuyorum. "Dans ediyor muyuz, etmiyor muyuz?"

Ve sonra onu dans pistine sürüklüyorum.

Çünkü bu gece yine özeldi.

Sadece onun şehrinde olduğumu *bildiğim* için değil, aynı zamanda ilk kez bu hüznü şarkıları hissetmek için bir dürtü duyduğum için.

Onların içinde yaşamak için bir dürtüm var.

Callie ve Salem bu müziğin büyük hayranları ve her zaman hüznü şarkılara olan sevgilerinden bahsettiler. Muhtemelen ikisi de kalp kırıklığı ve özlem hissettikleri içindir.

Yine de hiç anlamamıştım. St.

Mary's'e gelene kadar.

Ta ki onun da bunu hissettiğini fark edene kadar. Kalp kırıklığını, özlemi hissetti.

O yalnızlığı hissetti.

Bu yüzden ben de

hissetmek istiyorum.

Onun acısını hissetmek

istiyorum.

Bu dikenli, yakıcı duyguları hissetmek istiyorum. Onları ondan çalmak, kadife olduğunu düşündüğü tenime ve kırılgan ve küçük olduğunu düşündüğü bedenime emmek istiyorum.

Ve kendimi onun için pembeye boyayacağım.

Bu yüzden gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

Kadının hışırtılı sesini ve trajik bir aşka dair sözlerini hissetmeye çalışıyorum.

Kollarımı kaldırmadan ve parmaklarımı açık kahverengi, gevşek ve uzun saçlarımın arasından geçirmeden önce.

Kalçalarımı yavaşça sallıyorum ve dizlerimi büküyorum.

Yere düşüp kalçalarımı ayırmadan önce.

Ve yukarı çıkarken, müzikle birlikte akıyorum. Onun sözleriyle akıyorum. Onun acısıyla akıyorum.

Onunla birlikte akıyorum.

O kadar ki gözlerimin arkasında bir sızı hissediyorum. Gözyaşlarımı hissediyorum. Yanaklarımdan aşağı düşüyorlar, sıcak ve hüzünlü, ben de izin veriyorum.

Onun için yanaklarımı ıslatmalarına izin verdim. Onun için ağlamama izin veriyorum. Başımı arkaya atarken ve kalçalarımı döndürürken acı çekmeme izin veriyorum.

Ta ki biri kolumu tutana ve kalbim korkuyla yerinden fırlayana kadar.

Gözlerimi açıyorum; Salem eğilip kulağıma fısıldıyor, "O burada."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

"Uğruna dans ettiğin adam." "*Ve uğruna ağladığın adam.*" diye eklemeden önce bana ciddi bir bakış fırlattı.

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim açılıyor. "Conrad mı?"

Gülümsemesi küçük ve biraz da hüzünlü. "Biliyordum. Onunla aranızda bir şeyler olduğunu biliyordum." Arkama baktı. "Tamam, fazla zamanımız yok. Ama bunu daha sonra konuşacağız." Sonra bana hızlıca sarıldı. "İyi şanslar."

O gidince ben de arkamı döndüm. Ve işte oradaydı.

Dans pistinin kenarında.

Herkesten daha uzun. Ve kolayca fark edilebilir.

Ortam karanlık ve ışık yetersiz olsa da onu fark etmek çok kolay.
Durup yol vermek çok kolay.

Çünkü insanlar bunu yapıyor.

Dansın ortasında durup ona bakıyorlar, ayrılıyorlar ve onun için açık bir yol oluşturuyorlar.

Sanırım gözleri. Onlara bunu yaptıran.

Karanlıkta parlıyorlar. Sadece yırtıcı olarak tanımlanabilecek bir şeyle parlıyorlar. Ve hükmedici.

Ya da omuzları o kadar geniş ve düz ki, insanların ve engellerin onun yolundan çekilmekten başka çaresi yok. Çünkü o durdurulamaz görünüyor.

Dikkate alınması gereken bir güç gibi görünüyor.

Gitmek istediği yere varana kadar durmayacak bir güç.

Benim için öyle.

Elimde değil ama kendimi darbeye hazırlıyorum.

Yardım edemem ama onu derin nefeslerle ve yumuşaklığım ile karşılıyorum,

alıcı bir beden. Ve buraya geldiğinde, keskin, güzel yüz hatlarına bakmak için boynumu eğiyorum. "Merhaba."

Parlak gözlerini bir an için yüzümde gezdirdi ve ellerini sıktı.

Çene.

Sonra, "Beni takip edin."

Chapter 14

Bana bakıyor.

Son otuz saniyedir bana bakıyor. Aşağı yukarı
yani.

Aslında umurumda değil, çünkü ben de ona bakıyorum. Tatilden sonra onu ilk kez görüyorum. Aslında onu okulun başlayacağı Pazartesi gününe kadar görmeyi beklemiyordum ama yine de Mary's'den nefret ediyorum - ben hariç - kızlarımın çoğu mümkün olduğunca az evde kalmak istediği için genellikle kampüse daha erken dönüyoruz.

Her neyse, onu takip etmemi söylediğinde, ettim.

Tabii ki yaptım ve şimdi barın arka tarafındaki bir odadayız. Bir masa, deri bir kanepe ve duvar kenarında bir şifonyer bulunan küçük bir ofis benzeri alan.

Ben şifonyerin yanındayım, o hala kapının yanında. Aslında kapıyı kapatıyor.

Ofisinde yaptığı gibi.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş ve kalçaları neredeyse yayılmış bir şekilde ona yaslanıyor.

İkimiz dışında alan boş olduğundan ve son derece iyi aydınlatıldığından, ilk kez kıyafetlerinin

farklı.

Geçen yıl onu takım elbiseyle gördüğüm bir sefer dışında, onu sadece antrenörlere özgü şeylerle gördüm: antrenman tişörtleri ve pantolonları, kapüşonlular.

Ama bu gece kot giyiyor.

Gözleri gibi lacivert, kolları dirseklerine kadar uzanan ve koyu renk tüylerle kaplı güçlü kollarını ortaya çıkaran koyu gri bir kazak. Ama benim asıl dikkatimi çeken şey, altındaki beyaz gömlek.

Sadece kazağın yuvarlak boynunun altından görünen düz ve kolalı yakayı görebiliyorum.

Ama bu kadar yeter.

Bu onu çok *olgun* göstermeye yeter. Çok otoriter ve yaşlı.

İyi ve sorumlu.

Ve artık buna

katlanamıyorum. Bu ağır sessizliğe dayanamıyorum.

Adının vızıldadığı yerde kalçalarımı birbirine kenetleyerek, "Mola nasıldı?" diye soruyorum.

Başımın üstünden ayaklarımın altına kadar beni gözden geçirme sürecindeydi.

Çünkü *benim* kıyafetlerim de farklı.

Beni balo elbisesi içinde gördüğü o tek sefer dışında - ki onu da hatırlamıyor; gerçi ben ona teneffüsten önce o ağacın altındaki geceyi hatırlatmıştım - beni sadece okul üniformamla görmüştü. İlk kez beni giymeyi gerçekten sevdiğim bir şeyle görüyor: pembe, maxi boy bir elbise.

Kolsuz, V yakalı ve düzensiz ince bir etek ucu var. Ve her tarafına mor çiçekler serpiştirilmiş. Benim boyadığım, benim yaptığım gibi

parkamla birlikte.

Ama hepsi bu kadar değil.

Başka şeyler de giyiyorum.

Ve ben sözlerimle dikkatini dağıtmadan önce, gözlerini böyle bir şeye dikmişti.

Kol bileziğim. Gümüş, zincirleri çınlıyor.

"Kazağını beğendim," diyorum dostça soruma yanıt vermeyince.

"Callie'nin Noel hediyesi, değil mi? Biliyorum. Okulda örüyordu." Sonra hala bir şey söylemeyi tercih etmediği ve

Bana bakarak devam ettim: "Her zaman taktığım beyaz şapkayı hatırlıyor musun? Onu da o yaptı. Kazağı da. Pembe olanı."

Hiçbir şey.

Buna da yanıt vermiyor, bu yüzden önce yutkunarak devam etmek zorunda kalıyorum. "Mücevherleri severim. Hem de çok." Omuz silkiyorum ve bunu yaptığım da, taktığım iki kolye ve kol bileziklerimin çıkardığı bir çınlama duyuluyor. Ayrıca bileklerimdeki diğer üç bilezik. "Gördüğünüz gibi. Ve duyduğunuz gibi. Okulda takı takmamıza izin verilmediği için elimden geldiğince takı takmaya çalışıyorum."

Benim var.

Ayrıca annem takı zevkimden pek hoşlanmıyor ve takılarımı çoğunlukla ikinci el mağazalarından alıyorum, bu da mümkün olduğunca çok takmam için bir başka teşvik. Özellikle de St. Mary's'deki gezilerim sırasında.

Hâlâ sessizliğini korumayı tercih ettiği için konuşmayı kesmiyorum. "Ve tabii ki vücudumu çizmek."

Çünkü ben konuşmaya başlamadan önce baktığı diğer şey de buydu.

Dirseklerimin ve omuzlarımin etrafındaki çiçekler.

Vücudumda başka sanat eserleri de var, kıyafetlerimin altında. Onun adı gibi.

Tanrı'ya şükür şu anda göremiyor.

"Kendi dekorasyonumu yapıyorum. Ve ne düşündüğünü biliyorum. Sen
-"

"Öyle mi?" diyor
sonunda. Sesi karşısında
dudaklarım aralanıyor.
Her zamanki gibi alçak
ve derin.

En sevdiğim.

"Evet," diye
cevap
veriyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "Peki ne oldu? Ne düşünüyorum?"

"Bronwyn" diye eklemekten önce
duraklar. Bunu yapıyor, değil
mi?

Adımı söylemeden önce bir duraksıyor.

Nedenini bilmiyorum. Belki de gözümü korkutmak içindir.

Ama bu sadece adımı ondan duyma isteğimi daha da artırıyor.

"Madem kendi dekorasyonunu yapıyor, o zaman neden

Dövme mi? Ama dövmelerin özelliği kalıcı olmaları. Yani, geçici bir tane
yaptırmadığınız zaman. Ama ben vücudumu tuvalim olarak görmeyi
seviyorum. Bu yüzden bir şeyler çizmeyi seviyorum. Üzerine."

Açıklamam sırasında yüz hatları değişti.

Gözleri kararıyor. Çenesi daha da sertleşiyor.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, kalçalarımındaki - ve aralarındaki -
titreşim de daha yoğun hale geliyor.

Yanıt olarak başını yavaşça salladığında nabzının atışı hızlanıyor.

"Tekrar dene."

Ve yine kalçalarımı sıkarak onun taş gibi yüz hatlarına bakıyorum.

"Uh, düşünüyorsun" - dudaklarımı yalıyorum - "burada ne yapıyorum. Bu

barda."

Parlayan gözleri kısıldı. "Bingo."

Kahretsi

n.

Lanet

olsun.

Böyle düşündüğünü bilmiyor değildim. Tabii ki biliyordum.

Çünkü her şeyden önce o benim öğretmenim. Koçum. Ve beni yine yakaladı.

Bu sefer sokağa çıkma yasağını çiğnerken.

Ama uzun zaman sonra onu gördüğüm için çok mutluydum ve... St. Mary's'i aramıza sokmak istemedim. Ama her zaman aramızda olacak, değil mi? Bu yüzden ellerimi yumrukladım ve gecenin bu saatinde bu bardaki varlığımı açıklamak için omurgamı çelikleştirdim.

"Evet, o konuda. Bu... Bunun kesinlikle kurallara aykırı olduğunu biliyorum. Kural kitabının çok dışında. Ama *lütfen, lütfen*, arkadaşlarımı cezalandırmayın. Zaten çok fazla ayrıcalıkları yok ve söz veriyorum - söz *veriyorum* - bundan sonra başka hiçbir kuralı çiğnemelerine izin vermeyeceğim. Bana güvenebilirsiniz."

"Sana güvenebilirim."

"Evet, yapabilirsin." Yüzümü buruşturup iç çekerek devam ediyorum: "Şu anda sözümün pek bir şey ifade etmediğinin farkındayım. Olan biten ve yaptığım her şey göz önüne alındığında. Ama söz veriyorum. Gerçekten, gerçekten. Lütfen."

Birkaç saniye beni inceledi, yalvaran gözlerimi, aralanmış dudaklarımı, sonra da "Peki ya sen? Başka kuralları çiğneyecek misin?"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben de öyle." Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Başka bir kuralı çiğnemeyeceğim, söz veriyorum. Ama bunu zaten çiğnediğimi anlıyorum, o yüzden birini cezalandırmak istiyorsanız beni cezalandırın. Elimden alabilirsin

Yine ayrıcalıklar. Dışarı çıkma, bilgisayar, televizyon, ne istersen. Beni

istediğin gibi cezalandırabilirsin. Sadece lütfen... arkadaşlarıma bir şey yapmayın."

Cevap vermek için bir an bekler.

O anı, gözlerini tekrar üzerimde gezdirmek için kullanıyor.

"Seni istediğim gibi cezalandırabilirim," diye tekrarlıyor
sözlerimi ama daha sert, daha düşük bir tonda.

Ve ağacın altındaki o günü düşünmeden edemiyorum.

Beni cezalandıracağını söylediği tüm yollar ve ona durmasını
söylediğim tüm yollar hakkında.

Öyle ki kalçalarım ve aralarındaki yerle birlikte kıcımdaki
zonklamayı da hissediyorum. Yanmayı hissediyorum ve onu şifonyere
bastırmak için geri adım atıyorum. Hareketim karşısında gözleri daha da
kararıyor ve fısıldıyorum, "Evet. Nasıl istersen."

Bunun üzerine burun delikleri açıldı. Ve davetimi görmezden
gelerek "Sana böyle dans etmeyi kim öğretti?" derken göğsü genişliyor.

"Ne?"

Çenesini bana doğru salladı. "Dışarıda. Dans pistinde. Kıcını böyle
oynatmayı sana kim öğretti?"

Oh.

Bu son derece rastgele.

Ama yine de cevap veriyorum. "Aslında kimse yok. Ama annem
beni ilk yılımda dans kursuna göndermişti. Gerçi tam bir felaketti."

"Neden?"

"Çünkü ilgimi çekmiyordu. O zamanlar yağlı boya dönemimden
geçiyordum. Bilirsiniz, daha az karmaşık bir şeye karar vermeden önce
suluboya gibi, çünkü suluboya daha..." Gözlerini kısınca saçmalamayı
bırakıp konuya geri dönüyorum. "Ama her neyse, eskiden antrenmandan
önce hep bir kitap açardım ya da internetten ders izlerdim. Tamamen
dikkatim dağılırdı. Adımları kaçırdır ya da yanlış yapardım. Kaç kere

André'nin gelip duruşumu düzeltmesi gerekti," diye iç geçiriyorum, "hiç komik değildi. Onun gelmiş geçmiş en kötü öğrencisiydim."

Öyleydim.

Sanki *onun* en kötü öğrencisiymişim gibi. Oyuncu. Her neyse.

Sanırım bu dünyada sanat dışında her şeyde kötüyüm. "André," diye bağırıyor, nedense öncekinden daha da kızgın.

"Evet."

"Yani bundan o sorumlu."

Kaşlarımı çattım. "Neyin sorumlusu?"

"Senin için" - çenesini eğip gözlerini benimkilere dikeyor - "bir striptizci gibi dans ettiğin için."

"Ne?"

"Bana bir şey söyle. Bu *André* sana da bahşış verdi mi? O kıcı salladığın için.

Her düzeltmeye geldiğinde sana yirmi dolarlık bir banknot verirdi.

Duruş? Sana göre o kadar çok kez ki, hiç komik değil." Bunun üzerine, sesindeki zehirle geri çekildim. "Sen... Bu -" "Hayır, aslında bilmek istediğim şey, neden erkekler her zaman

etrafını kokluyor ve sen bu lanet olası dünyada bunu bilen son kişisin."

Sonra öne doğru eğildi, dişleri sıkılmıştı. "Neden dans öğretmenin ve resim öğretmenin gibi pislikler, Mr.

Pierre ve Robbie *denen* her kimse, senin *kendi kendini süsleyen* küçük bedeninin için köpekler gibi salyalarını akıtıyor ve senin hiçbir fikrin yok mu? Bilmek istediğim şey *Bronwyn*, o sakız pembesi beyninin içinde neler döndüğü?"

"Sen delisin," diyorum cırtlak bir sesle. "Bay Pierre..." Sözümlü kesiyorum.

Çünkü... Çünkü Bay Pierre'i nereden biliyor? *Robbie* ismini nereden biliyor? Nasıl...

Ve sonra vücuduma bir şey düştü.

Dudaklarımı ayırmama neden olan ağır, sıcak ve sıvı bir şey.

Kalçalarını birbirine bastırmamı ve ayak parmaklarımı kıvırmamı sağlıyor.

"Hatırlıyorsun," diye nefes veriyorum. "O geceyi *hatırlıyorsun*.

Hatırlıyorsun..."

Ben.

Beni izlemeye devam ediyor, gözleri karanlık ve yoğun.

"Sen." Sözsüzce başımı salladım.

"Hatırlıyorum, evet," diye gürlüyor. "Seni hatırlıyorum."

"Sana hatırlattığım için mi?" diye sordum. "Geçen gün." "Hayır." Başını sallıyor. "Çünkü hiç unutmadım."

Ve sonra bir şıfonyere yapışıp kaldığıma seviniyorum çünkü öyle olmasaydım ayağımı kaybedeceğimi biliyorum.

Dizlerimin üstüne düşerdim çünkü titriyorlardı. Çok kötü titriyorlar.

Kalbim kadar kötü.

Kendimi süslediğim bedenimde onun adının yazılı olduğu tüm yerler kadar *kötü*.

Aslında, tüm o yerler *acıyor*.

Titremelerimin şiddetiyle acıyorlar. Onun şerefine çizdiğim tüm bu dikenler tenime batıyor. "Hiç unutmadın."

"Hayır," diyor, sesi kalın. "Yolun kenarında tanıştığım bir kızı unutmadım. Gecenin bir yarısı kaldırımda tek başına oturduğunu unutmadım. Kalçalarına güller çizdiğini de. Bunların hiçbirini unutmadım. Asla unutmadım."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda az önce söylediği sözleri aklımdan geçiriyorum.

O ağacın altında söylediği sözlerin aynısını. Rüyalarımda tekrar tekrar duyduğum aynı kelimeler: *Kalçalarına çizip durduğun güller kadar pembe.*

"Bunu gördün," diyorum, gözlerim kocaman. "O gece kalçalarım güller çizdiğimi gördün."

"Ben yaptım."

Kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Ama onları sakladım. Ayak seslerini duyar duymaz onları elbisemle kapattım."

"Yeterince hızlı değil, hayır."

Sanki beni gözlerini çizerken gördüğü gün yeterince hızlı değilmişim gibi. Sonra başka bir şey hatırladım. Kütüphanede babamdan bahsederken söylediği bir şey.

Seni ağılattı.

"Ağıladığımı da gördün." Bu onun çenesini sıkmasına neden olur. "Evet."

Başımı eğiyorum çünkü aniden boynum kaldıramayacağım kadar ağır geliyor. Birden o kadar çok duygu hissediyorum ki tüm bedenim onları taşıyamayacak kadar küçük geliyor.

Çok fazla ipucu vardı.

Bir sürü ipucu vardı ama ben hiç anlamadım.

Ama o zaman neden bir şey söylemedi?

Neden bana daha önce söylemedi?

Ona bu soruları sormak istiyorum ama o konuşuyor ve ben başımı kaldırıyorum. "Ayrıca senin lüks bir yatılı okula gitmen gerektiğini de hatırlıyorum.

Her zengin çocuğun gittiği yer."

"Evet," diyorum, kot mavisi gözlerine bakarak.

"Ama sen buradasın. Onun yerine St.

Mary's'desin."

"Evet, çünkü ben çizdim -"

"Benim yüzümden," diyor, benim üzerimden konuşarak. "*Benim* yüzümden o şeyi yaptın ve kendini burada buldun. Hapishane gibi bir okula. Parmaklıklı pencereleri ve tuğla duvarları olan. Milyonlarca saçma kuralı ve lanet bir ayrıcalık sistemi olan bir okulda. Bu arada onu da senden ben aldım. Bütün bunların sebebi bendim. Senin ıslahevine gitmene Çünkü bir gece bana rastladın. Çünkü sana *ilham* verdim." Alay ediyor. "Kız kardeşimin buraya gelmesinden nefret ettim. Bundan sorumlu olan adamdan *nefret* ettim. Ama görünüşe göre ben de tıpkı değil mi? Çünkü kız kardeşimin en iyi arkadaşının bu cehennem çukuruna gönderilmesinden ben sorumluyum."

O sözünü bitirir bitirmez kendimi şifonyerden kurtarıyorum.

Aslında o konuşmasını bitirmeden önce ben çoktan çözülmüştüm. Ben Şimdi yolun dörtte biri ona doğru gidiyor. Ve sonraki birkaç saniye içinde tüm yolculuğu tamamladım.

Ona ulaşıyorum ve o kadar yakın duruyorum ki sıcaklığını hissedebiliyor, baharatlı tatlı kokusunu alabiliyorum.

Benim dikenim.

O kadar yakın ki ona, kızgın ve pişmanlık dolu gözlerine bakabilmek için başımı arkaya doğru eğmek zorunda kalıyorum. "Bana ilham verdin. Her şeyden vazgeçmeye hazırdım. O yatılı okula gitmeye hazırdım. Ailemin benden yapmamı istediği her şeyi yapmaya hazırdım. Tüm hayallerimi yıkmaya hazırdım.

Çünkü kimse onları anlamıyordu. Kimse onları desteklemedi. Ama sen bana yapmamamı söyledin. Olmak istediğim kişi olmamı söyledin. Yine de bu kadar büyük bir gösteri yapmayı seçmem senin suçun değil. Daha kurnaz olabilirdim. I
olabilirdi -"

Başı da aşağı doğru eğik, böylece sözümü keserken minnettar olduğunu umduğum geniş gözlerime bakabiliyor. "Ailen sanatına karşı olduklarını *belli* etmiyorlar mıydı?"

Başımı sallayarak yutkunuyorum. "Pek sayılmaz. Ama -"

"O zaman sana daha önce de söylediğim gibi, yaptığın şey doğrudu," diyor gözlerini gözlerime dikerek. "Yaptığın şey haklıydı."

Bu sözler göğsümü ısıttı. Benim adıma duyduğu öfke.

"Gördün mü? Benim adıma kızan tek kişi sensin," diyorum ona, sonunda ona ne kadar harika olduğunu söyleyebildiğim için çok mutluyum.

"Benim adıma

Yaptığım şey için benimle gurur duyan tek kişi. Benim dışımda

Burada arkadaşlarım var. Buraya geldiğim *için* tanıştıklarım. St. Mary's'e.

Buranın bir sürü kuralı olduğunu biliyorum ama burayı seviyorum.

Hayatımda ilk defa

Arkadaşlarım. Kasabamda hiç arkadaşım olmadı. Kimse benimle arkadaş olmak istemedi. Hiçbir partiye davet edilmedim. Hiç bir partiye davet edilmedim.

Öğle yemeğinde bile kimse yoktu. Okulda insanlar benden uzaklaştı çünkü her zaman düzensizdim ve parmaklarım her zaman kirliydi ve tüm çizim ve eskizlerden dolayı mürekkep lekesi vardı.

"Ama bak." Ona kirli ellerimi gösteriyorum, onlara kendim bakıyorum. "Burada çizim yapabiliyorum ve kimsenin umurunda değil. Herkes benim sanatçı Wyn olduğumu biliyor ve beni olduğum gibi kabul ediyorlar."

Başımı kaldırıp ona baktığımda tüm bu süre boyunca ellerime değil bana baktığını fark ediyorum. "Bunu artık evde yapamıyorum. Resim çizemem. Babamın arabasına yaptığım şeyden sonra buna iznim yok. Bunu tamamen anlıyorum.

Boyalar ve diğer şeylerle tehlikeli olduğumu düşünüyorlar. Ama sana ne dediğimi anlıyor musun? Burada kendim olabilirim. Buraya aitim. Burada *en iyi arkadaşım* var. *Üç tane* en iyi arkadaşım. Ve bunların hepsi bir gece sana rastladığım için."

Aynı kızgın bakışla bana bakmaya devam ediyor ve ben gülümsememi

koruyorum.

Kaşlarının arasındaki çatıklığı eritmek için.

Ona gerçekten ama gerçekten mutlu olduğumu ve bunun onun sayesinde olduğunu göstermek için. "Eve geri dönmene *izin* yok."

"Ben -"

Başını sallıyor, gözleri kısılmış. "Ailen bok gibi olmaktan vazgeçmiyor, değil mi? Belki de onlara bir sebep vermeliyim -"

Şu anda buna bir son verdim.

Uzanıp elini ağzına koyarak. Vay anasını.

Ağzına dokunuyorum.

Çok sıcak, yumuşak ve pelüş ağzına dokunuyorum. Aksi gibi sert ve keskin yüzünde böyle bir anormallik. Ama tüm bunları görmezden geliyorum.

Yanıp sönen mavi gözlerini görmezden gelerek şöyle diyorum:

"Bundan anladığın bu mu? Tüm o harika, *doğru* şeyleri söyledim ama sen dinlemek için yanlış şeyi seçtin. Ve hayır, aileme hiçbir şey yapmayacaksın. Babam savcı, tamam mı? Sana bir şeyler yapabilir. Bu yüzden şakasını bile yapma. Kıssadan hisse, sen harikası, nokta. Ve St.'i seviyorum.

Mary's, ve o gece olmasaydı buraya asla gelmezdim. Sen olmasaydın."

Elim hâlâ ağzını kapatıyor ve belki de bu yüzden gözleri hem çok güzel hem de çok tehlikeli görünüyor.

Belki de bu yüzden şu anda dünyanın merkezi gibi hissediyorum. Ve bu yüzden içlerinden bir şey geçtiğinde, karanlık bir tür eğlence, bunu karnımda hissediyorum.

Tenimin her yerinde hissediyorum ve elektrik çarpmış gibi elimi ağzından çekiyorum.

"Harikayım," diyor bana bakarak.

Yanımdaki, dudaklarına dokunduğum elimi yumrukladım.

"Evet."

Sen de benim dikenimsin.

Sanki beni duymuş gibi çenesi sıkıştı. "O zaman düşündüğümünden daha delisin."

Ve ayrıca çiçeğiniz.

Sanki bunu da duymuş gibi çenesi tekrar sıkılıyor ve "Babana da bir şeyler yapabilirim. Hayatının geri kalanında topallayacağı türden şeyler. Yani benim için endişelenmene gerek yok."

Kendine güveni karşısında tüylerim diken diken oluyor. Kibir.

Katıksız erkeklik.

Yutkunarak, "Neden bir şey söylemedin?" diye sordum. Neden bahsettiğimi biliyor.

Ona hiç unutmadığı halde unutmuş gibi davranmasını sorduğumu biliyor.

Yap

tım. "Çünkü önemli değil." "Ne?"

Yüz hatları her zamanki boş ve soğuk bakışıyla yeniden düzenlenirken "Bir gece tanışmış olmamız ve seni eve bırakmış olmam önemli değil. Önemli olan benim senin koçun olmam ve senin de St.

Mary's."

Lanet
olsun.

Tekrar.

Varlığını unuttuğum için mutlu olduğum St. Mary's'i yine aramıza soktu. Orayı seviyorum - gerçekten - ama gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Aramızdaki bu mesafeyi yaratmasından gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Bu profesyonel, saygın, *uygun* mesafe.

Ama artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Aramızda herhangi bir mesafe yaratmasına izin vermeyeceğim.

"Bu umurumda değil. Koçum olman umurumda değil," diyorum şiddetle. "Çünkü sen sadece benim koçum değilsin, değil mi? Sen benim hayatımı değiştiren adamsın ve ben seni tanıyorum."

Gözleri kısılınca kararlı bir sesle devam ediyorum: "Evet, biliyorum. O zamanlar bilmek istediğim her şeyi biliyorum. O gece. Bana hiç söylemediğin şeyleri. O zamanlar beni kontrol etmek için durduğun için bahsettiğin kız kardeşini biliyorum. O kardeşin adı Callie. Üç kardeşin daha olduğunu biliyorum, üç erkek kardeş, hepsi de senden küçük. Yaşadığın kasabayı biliyorum. Ben *de* senin kasabandayım. Ve adının ne olduğunu biliyorum. insanlar seni çağırıyor."

Son söylediğimde çenesi sıkıştı.

Kendi sözlerinden küçük bir alıntı, kalbimi iyice kırdığı gün kütüphanede bana söylediği sözler.

Çünkü beni uzaklaştırmak istedi.

Ama artık bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla.

Ben de devam ediyorum. "Bunu benden sakladın. O gece. Saklamadın mı? Bana adını söylemedin. Senin hakkında hiçbir şey söylemedin. Belki aramıza mesafe koymak istedin ama tahmin et ne oldu, umurumda değil. Ve artık *biliyorum*. Her şeyi biliyorum. " Derin bir nefes alıyorum ve sadece söylüyorum, "Ben onunla bir ilişkin olmadığını biliyorum. Bunu *biliyorum*."

Verdiğim bilgi onu şaşırttı.

Keskin bir nefesle göğsünün dalgalanmasına neden oluyor. "*Konuştun*" diye ısıtırken ayaklarının üzerinde kaymasına bile neden oluyor.

Ve artık kaçmasına izin vermediğim için ellerimi Onu.

Ellerimi kollarının üzerine koyup onları kavıyorum. "Ve biliyorum ki sen haklıydın."

"Ne konuda haklısın?"

"Sadece bir ergen olduğum konusunda."

Kaşları birbirine çarptı. "Ne?" Ve artık kendimi tutamıyorum.

Aradan önce Helen ile görüştüğümden beri tüm bunları düşünüyordum. Orada dans ederken *hissettiğim* her şey.

Tüm o acı ve kalp kırıklığı.

Onun kalp kırıklığı.

"Callie senin hakkında konuşurdu, biliyorsun. Her zaman," diye başlıyorum, onun güzel yüzüne, güçlü omuzlarına bakıyorum, parmaklarım onun sıcak tenine gömülüyor. "Bana onun için, kardeşlerin için, ölmeden önce annen için yaptığın her şeyi anlatırdı. Yaptığın tüm fedakarlıkları. Ve ben

Düşündüm... Bunu *anladığımı* sanıyordum. Nelerden vazgeçtiğini anladığımı ve bunun için sana hayranlık duyduğumu sanmıştım. Tanrım, hem de çok.

"Ve sonunda seni gördüm. Ve kim olduğunu öğrendim. Bu Sen sadece hayatımı değiştiren adam değil, aynı zamanda en yakın arkadaşımın sürekli bahsettiği kardeşsin ve ben... hayretler içinde kaldım. Çok şaşırmıştım,

Conrad" - adını söylediğimde vücudu daha da gerginleşiyor ve

"Ve ben *hâlâ* her şeyi anladığımı sanıyordum. Ama yanılmışım.

Anlamamışım. Ta ki seni onunla o ağacın altında görene kadar. Öyle durgun, öyle cansız görünüyordun ki. Düğünde de aynen böyle görünüyordun. Yani hayır, hiç anlamadım. O zamana kadar hiçbir şey anlamamıştım. Helen bana her şeyi anlatana ve sana her zaman iyiliğin için hayran olduğumu fark edene kadar.

Doğru olanı yapma yeteneğiniz için size her zaman hayranlık duymuşumdur. Ama ben asla..."

Cümlemin havada kalmasına izin veriyorum çünkü bir şey boğazımı dürtüyor. Dikenli ve dikenli bir şey.

Konuşmama izin vermeyen acı verici bir şey.

Bu devam etmeme izin vermiyor çünkü şu anda tek yapmak istediğim yıkılmak.

Şu an tek yapmak istediğim ağlamak. Onun için.

Yaşadığı onca şey için. Tek başına.

Ailesine, küçük kardeşlerine bakıyordu. Annesine. Onlar için hırslarından vazgeçmek.

Sevdiği, aşık olduğu kadından vazgeçmek.

Sadece annesini değil, ilişkisini de kaybetmenin acısını yaşadığı için.

Başkalarını kendine tercih ettiği onca zaman için ağlamak istiyorum.

"Ama sen hiç *ne* yapmadın?" diye soruyor ben devam etmeyince, sesi her zamanki gibi gergin.

İçimdeki duygu yumağını bir şekilde bastırıyorum ve hâlâ gözlerinin içine bakarak devam ediyorum. "Ama bedelini hiç anlamadım. Tüm fedakarlıklarının. Onların senin üzerindeki etkisini asla kavrayamadım. Bu süreçte kendi hayatının da değiştiğinin farkına varmadan herkesin hayatını değiştirmene hayranlık duydum. Sanırım..." Başımı sallıyorum, parmaklarımı ön koluna gömüp kazıyorum. "Bence güçlü insanları gözümüzde büyütüyoruz. En güçlülerimizin acı çekmediğini düşünüyoruz. Çünkü en güçlülerimiz

Her zaman başkalarının yapmayacağı sorumlulukları üstlenirler ve dünya yapmazken doğru olanı yaparlar. Ama acı çekerler. Acıyı hissederler. Hissederler

yalnızlık çekeriz. Aslında bence en glerimizin daha fazla rahatlığa, daha fazla sıcaklığa ihtiyaı var. Daha fazla yumuşaklığa."

Kollarını tekrar sıkıyorum. "Ve sanırım... Bu konuda yanılmışım. Dikenleri de. izmek için en sevdiğim şey onlar çünkü her zaman dikenlerin glleri korumak için orada olduğunu düşünmüşümdür. Ve bu doğru olabilir. Ama bence bundan daha fazlası var." Parmak uçlarımda yükselip beni duymasını umarak gözlerinin içine bakıyorum ve o da beni dinliyormuş gibi bakıyor. "Bence gllerin olduğu yerde dikenler yetişiyor çünkü yumuşaklığa alar. Keskin, dikenli bir hayat yaşadıktan sonra tüm yumuşak, kırılgan şeylere alar. Bir dikenin bir gln yumuşaklığına ihtiyaı vardır. Ve bence

Bir gln bu kadar yumuşak olmasının nedeni de budur zaten. Çünkü bir dikenin buna ihtiyaı vardır." Doğru, değil mi?

Noel tatili boyunca onu ve St. Mary's'i özlediğim için hep bunu düşündüm.

Onu her zaman öyle güçlü bir mimariye sahip bir sütün olarak gördüm ki - ailesinin bir anıtı - altına bir göz atmayı unuttum.

Onun ağabey, sert ko kişiliğinin altına bakmayı unutmuşum. Ona o kadar hayrandım ki anlamayı unuttum.

Ve ben de ona Helen'e karşı doğru olanı yapması konusunda çok duygusuzca, çok safça vaaz verdim.

Tanrım, ben bir aptalım.

Tam bir aptalım.

"Ona hayır demek senin için çok zor olmalı," diye devam ediyorum. "Ama yine de dedin. Hayır dedin. Sırf doğru olanı yapmak istediğin için ve ben de sana ne yapman gerektiğini söyleyecek kadar aptal olduğum için -"

Sonra kollarını açıyor.

Sonunda.

Tutulduğum yerden ıkıyorum.

Parlayan mavi gözleri ve gergin çenesiyle bana öyle bir bakıyor ki, canı yanıyor olmalı diye düşünüyorum ve ellerim tekrar vücuduna gidiyor. Ellerimi gövdesine, büzülüp genişleyen karnına koyuyorum, "Ona neden hayır dediğimi bilmek ister misin? Teklifini neden reddettiğimi mi? Onun hikayesini duydun. Şimdi ben de benimkini anlatayım. Ona hayır dedim çünkü ben bir kadını becerip eve başka bir adama göndermem. Eğer bir kadını becerirsem, onu elimde tutarım. Ne kadar istersem. Ve başka erkeklere bakmasına izin vermem. Onlar tarafından bakılmasına da izin yok" - beni yukarı aşağı süzüyor, mücevherlerime, güllerime - "ya da sıkı striptizci kıçını

Benden başka biri. Eğer bir kadını becerirsem, parmağımın ucunda sırt üstü yatıp bacaklarını açması gerektiğini bilir. O da arkasına yaslanıp deliğini bana açması gerektiğini bilir. Ve eğer sırtüstü yerine ayaklarımın dibinde olmasını istersem ve deliği yerine pembe ağzını istersem, her şeyi bırakıp dizlerinin üzerine çökmesi gerektiğini bilir. Ve o lanet ağzını aç.

"Eğer bir kadını becerirsem Bronwyn, onun dünyası benim etrafımda döner, anlıyor musun? Ben onun ağırlık merkeziyim. Damarlarındaki kan ve kalbinin atışlarıyım. Ben onun erkeğiyim, başkası değil. Ona hayır dememin sebebi, sahiplenmeyi asla öğrenememiş bir orospu çocuğu olmam.

oyuncaklarını paylaşıyor. Bu yüzden sizden ergenlik sempatinizi benim için harcamamanızı rica ediyorum. Çünkü mesele doğru şeyi yapmak değil. Mesele işleri benim istediğim gibi yapmak."

Çok açık ve çok yoğun sözleri karnımda havai fişek gibi patlıyor.

Damarlarımda ısı ve renklerin aktığını hissediyorum. Çok fazla ısı, yapışkan ve ağır, karnımın alt kısmında toplanıyor.

Bacaklarımın arasındaki yerde.

Niyetinin bu olmadığını biliyorum.

Niyeti karnımı titretmek ya da kalçalarımı birbirine kenetlemek değildi.
Uzuvlarımı huzursuz etmek ve ağırlaştırmak onun niyeti değildi.

Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama işte
gördünüz. Haklı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kesinlikle haklı. Bunu istemekte.

Kendisi için.

Birinin onu ve sadece onu seçmesi için.

Her şeyi onun istediği gibi yapmak ve bunu göğsümde, karnımda ve
vücudumun her yerinde o kadar çok hissediyorum ki Helen'in ofisinden
beri yapmak istediğim şeyi yapıyorum.

Sonsuza dek.

Ona

sarılıyorum.

Bana hala kaşlarını çatmış ve çenesini sıkmış bir şekilde bakan bu
güçlü, özel adama sarılıyorum ve sonunda bunu reddetmesi umurumda bile
değil.

Ama yapmıyor.

Bir şekilde bunu reddetmiyor. Bir
şekilde bana izin veriyor.

Kollarımı onun zarif beline dolamama izin veriyor. Başımı
göğsüne, kaburgalarına koymama izin veriyor. Ve sonra kalbinin
yanağımın altında attığını ve attığını duymama izin veriyor.

Hayatta olduğunun tek göstergesi.

Çünkü ona sarıldığım anda taş gibi kaskatı kesildi. Dondu.

Ona sarıldığımda kalbinin atışını dinliyorum, yaşadığından ve
gerçek olduğundan emin oluyorum. Sıcaklığını hissediyorum, bir
battaniye kadar rahat. Vücudunu sıkıyorum,

Ona yumuşaklığımı verirken kaslarının yoğunluğunu, sertliğini hissetmeye
çalışıyorum.

Benim dikenim, ve ben onun
çiçeğiyim. Onun duvar

çiçeğiyim.

"Ne..." diye soruyor, kelimeleri yanağımın altında titreşiyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Vücudunu sıkıyorum. "Sana sarılıyorum."

Gözlerim kapalı olmasına rağmen yumruklarını iki yanında sıkıldığını hissediyorum. "Ne sikime bana sarılıyorsun?"

"Çünkü sarılmaya ihtiyacın

var." Bir an sessizlik içinde

geçer. Sonra, "Bırak beni."

Burnumu kazağına sürtüyorum.

"Hayır." "Bırak beni Bronwyn."

"Hayır."

Göğsü keskin bir nefesle hareket ediyor. "Ben

alıyorum -" "Bundan nefret ediyorum," diyorum,

onu tekrar sıkarak.

"Neyden nefret ediyorsun?"

"Yaşadığın onca şey."

Göğsünü bir kez daha hareket ettiriyor ve bu kez neredeyse kendi kendine mırıldanırken çıkardığı büyük iç çekişle birlikte başımdaki saçların da dalgalandığını hissediyorum,

"Yüce İsa."

Yüzümü göğsüne daha da gömüyorum, baharatlı kokusunu içime çekiyorum. "Çok özür dilerim. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Güzel," dedi klip. "Yapmak zorunda değilsin. Bana lanet bir örümcek maymunu gibi yapışmayı bırak ve gitmeme izin ver."

"Bir çiçek" derken ona daha da sıkı

sarılıyorum. "Ne?"

"Ben bir çiçeğim, unuttun mu? Örümcek maymun değil."

Bu sefer iç çekişi daha büyük. "Bir duvar çiçeği, evet.

Erysimum." "Ne?"

"Doğru isimlendirme bu." Bir saniye sonra, "Sen lahana ailesine aitsin." diyor.

Başımı kaldırdığımda bana baktığını görüyorum, gözleri karanlık ve parlak, çenesi gergin ama yüz hatları bir şeylerle dalgalanıyor.

Yoğun bir şey.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bu sorudan nefret ediyor ama yine de "Google" diyor. Google'da wallflower'ı mı aratmış?

Yaptı, değil mi?

Tanrım, yaptı.

Ve... ve onu bırakmamı istiyor. Ona sarılmamamı istiyor.

Adam deli.

Benim dikenim deli.

Kollarımı tekrar beline dolayarak fısıldıyorum: "Yalnızdın. Annen öldüğünde. Biriyle birlikte olabilirdin."

Sevdiğin kadınla.

Çenesi sıkıştı. "Kimseye ihtiyacım yoktu. Kimseye ihtiyacım yok."

"Herkesin birine ihtiyacı vardır."

"Bilmiyorum," diyor, yüz ifadesi inatçı, neredeyse küçük bir çocuğunki gibi. "Hiç yapmadım."

Kazağının arkasını avuçluyorum ve bedenimi onunkine bastırıyorum, bana hiç dokunmadığının tamamen farkındayım. O da bana sarılmıyor. Elleri iki yanında yumruk olmuş.

"Bu adil değil,"

diyorum. "Adil olmayan ne?"

"Pek çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldın."

Bu konuda yüzeysel bir cevap bekliyorum. Endişelerimi geçiştirmesini bekledim ama öyle olmadı.

Önce beni inceliyor, kalkık yüzümü, dağınık saçlarımı. Kolyelerimi, hatta omuzlarımdaki sanatı. Tekrar yüzüme gelip "Benim hatam" demeden önce hepsini içine çekiyor.

Bir an donup kaldım.

Ne dediğini anlayamıyorum.

Bunu neden söylediğini anlayamıyor ve belki de "İstediğim her şey, kendim için hayal ettiğim her şey ulaşılmazdı. Onlar benim ligimin dışındaydı. Olduğumdan daha fazlası olmaya çalıştım. Yıldızlara ulaşmaya çalıştım: futbol, zengin bir prenses kız arkadaş. Böyle hikâyelerin sonunun iyi bitmediğini biliyordum. Bunu biliyordum. Özellikle de benim gibi biri için. Yolların yanlış tarafında doğmuş biri için. Başlangıçta pek bir şeye sahip olmayan biri için. Ama yine de hepsini istedim. Yine de onları hayal ettim. Bu yüzden her şeyden vazgeçmek zorunda kaldıysam, hayallerim yıkıldıysa, bu benden başka kimsenin suçu değil."

O zaman kalbim sıkışıyor.

Sıktıkça sıkıyor ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Böyle mi düşünüyor? Hayallerinin yıkıldığını ve bunun onun

Hata

· Hayal kurmaya hakkı olmadığını.

Bu saçmalık.

Bu tam bir saçmalık.

Kollarımı tekrar vücuduna doladım, olabildiğince baskı uyguladım.

"Bu doğru değil, tamam mı?" derken kendi kalbimde hissediyorum. Bu doğru değil.

kesinlikle doğru değil. Bu sizin hayatınız ve hayal *kurabilirsiniz*. Hayal *kurmalısın*. Hayal etmelisin -"

"Yardımaıma ihtiyaçın olduğunu söylemiştin," dedi aniden ve sözümü kesti.

"Ne?"

Düşünüyormuş gibi çenesini ileri geri hareket ettiriyor. "Kütüphanedeki o gün. Sanatınla ilgili yardımaıma ihtiyaçın olduğunu söylemiştin. Üniversite başvuruların, portfolyon, her neyse."

Bunun nereye gittiğini anlamaya çalışırken birkaç dakika geçti.

Bu da nereden çıktı?

Sonra başka bir şey daha ekler. "Biraz zamanım olabilir. Gelecek hafta." Sonra, "Muhtemelen gelecek cumartesi."

Sonunda ne yaptığını anladığımda gözlerimi keskin yüzünde, güzel yüz hatlarında gezdiriyorum. Aklımdan tamamen çıkardığım resim olayından bahsediyor.

Belki de bunu daha önce konuştuğumuz konudan dikkatimi dağıtmak için yapıyor.

Ama görüyorum ki geri dönmek istesem bile bana izin vermeyecek, o yüzden diyorum ki, "İzin vermek için... Seni çizmeme izin vermek için mi?"

"Evet."

"Üniversite başvurularım yüzünden."

Gözleri dudaklarıma düşüyor. "Üniversite başvuruların için." İşte o zaman ben de başka bir şeyi fark ediyorum.

İlk kez gördüğü tek şey elbisem, mücevherlerim, vücut sanatım değil. Başka bir şey daha var.

Dudaklarım
da.

Rujum.

Pembe rujumun adı Pembe ve Utanmaz.

Tamamen unuttuğum bir şey. Annem her zaman ruj sürmemi ve makyaj yapmamı isterdi ve ben hala makyaj yapmasam da ruj sürmeye başladılar. Poe'nun izniyle. Eve döndüğümde annem bunu gördüğüne çok seviniyor.

Ve bu ruj bana bir fikir verdi. Ona bakıyor olması.

Ben de parmak uçlarımda yükselip vücuduna daha fazla bastırıyorum. Gözlerini kaldırdı ve sanırım kafası karıştı. Kaşlarının arasında bir çatıklık var ve sanırım bir şey söylemek üzere ama ona fırsat vermiyorum. Tek kelime edemedi ya da nefes bile alamadan onu öpüyorum.

Çenesinde.

Dudaklarımı onun pürüzsüz tenine bastırıyorum ve ruj izi bırakıyorum. Onun yaptığı gibi.

Ve ruhunda olmasını istediğim gibi bir leke olmasa da, bunu kabul edeceğim.

Güzel çenesindeki mükemmel pembe izi alacağım.

"Adı Pembe ve Utanmaz. Benim rujum. İkinci favorim." Sözlerim karşısında gözleri parladı ve çenesi sıkıştı.

Sanki hissedebiliyormuş gibi.

Orada bıraktığım iz.

Sonra, "Hadi gidelim." Kaşlarımı çattığımda, "Seni ve arkadaşlarını geri götüreceğim." diye açıkladı.

Chapter 15

"Konuş."

Kitabımdan başımı kaldırıyorum ve az önce bunu söyleyen Poe ile Salem'i oda arkadaşımın yatağında karşımda otururken buluyorum.

"Şimdi," diye ekliyor Poe sabırsızca.

"Evet. Her şey hakkında," diyor Salem de Poe kadar sabırsızca. "Ama özellikle dün gece hakkında."

Ben daha bir şey söyleyemeden Poe patladı: "Gerçekten onun kamyonetine binebildik mi? Yani..." Bayılmış gibi yapıyor ve Yatağa.

Salem güler. "Biliyorum. Ve bizi cezalandırmadı bile." Bana kocaman gözlerle bakıyor. "Buna inanabiliyor musunuz? St. Mary's'deki en sert öğretmen, *dört hafta* boyunca dışarı çıkma ayrıcalıklarınızı elinizden alan öğretmen, dün gece bizi yakaladı. Ve bu konuda tek kelime bile etmedi. Bu da ne demek oluyor? Bize neler olduğunu anlatmalısın."

Salem'in dün gecedeki bahsetmesi üzerine dudağımı ısırırım.

Onu çizmeme izin verdikten ve çenesini öptükten sonra - Tanrım, ben Onu *öptüm*. Bizi büyük siyah kamyonuyla St. Mary's'e geri götürdü. Ve Haklılar: Bize tek kelime bile etmedi. Teslim noktasını sormak dışında. O da St. Mary'nin arkasındaki ormanlık alan.

Sonra bizimle birlikte -bunu yapacağını biliyordum- tuğla duvarda genellikle gizlice girip çıktığımız noktaya kadar yürüdü. Önce Poe ve Salem gitti ve gitme sırası bana geldiğinde onunla yüzleştirdim ve teşekkür ettim.

O da, "Sözünü unutma. Uslu dur." O zaman da dudağımı ısırığımı hatırlıyorum ve ona bakıp "Arkadaşlarınla gece geç saatlerde maceraya atılmak yok. Yoksa senin için gelirim."

"*Senin için geleceğim*" sözünün bana ne yapacağını fark ettiğinden emin *değilim*. Çünkü şimdi gece maceralarına daha çok atılmak istiyorum.

Ama her neyse, şimdi Cumartesi sabahı ve arkadaşlarımla soruları var.

Yapacaklarını biliyordum.

Ve dürüst olmak gerekirse, onlara cevap vermek istiyorum. Onlarla konuşmak *istiyorum*.

Onlar benim en iyi arkadaşlarımla. İçimdeki her şeyi paylaşmak istiyorum ve bu yüzden kitabı kapatıp oturuyorum. "Tamam ama Callie'ye söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Kalbim sıkışıyor.

Kendimi ihanet etmiş gibi hissediyorum. Özellikle de her zaman çok yakın bir sırdaş olmuşken. O geceyi anlattığım ilk kişi, *tek* kişi oydu. Hayatımdaki o çılgın olayla her zaman çok ilgili ve çok heyecanlıydı.

Ve şimdi ondan bir şeyler saklıyorum.

Çok önemli şeyler.

Ona söylemem gerektiğini biliyorum, özellikle de şimdi beni hatırladığına göre - beni *hatırlıyor* - ama yine de bunu riske atmaya hazır değilim. Arkadaşlığımıza verebileceği ya da veremeyeceği zararı riske atmaya hazır değilim. Bazı şeyleri çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Poe bana gözlerini deviriyor. "Tabii ya. Yoksa neden okul saatleri içinde bu konuyu hiç açmadık sanıyorsun?"

"Ne?"

"Biliyoruz Wyn," diyor Salem bacaklarını ileri geri sallayarak. "Koç Thorne ile aranızda bir şeyler olduğunu biliyoruz. Dün geceki dans pistini hatırlıyor musun? Sana bildiğimi söylemiştim."

Doğru.

Bana söyledi.

Her şeyin ortasında bunu tamamen unutmuştum ve şimdi aklıma bir şey geldi. "Sence Callie biliyor mudur?"

Salem endişelerimi elinin tersiyle itti. "Hayır. O hiçbir şey bilmiyor. Bilmemizin tek nedeni, o geldiğinden beri senin oldukça kötü bir kız haline gelmiş olman."

Poe sırtıyor. "Evet ve seninle çok gurur duyuyorum. Sonunda bir St. Mary's asisi oldun." İki elini göğsüne koyuyor ve mutlu bir şekilde iç çekiyor. "Tüm sıkı çalışmam ve kötü etkim sonunda karşılığını veriyor."

Dilimi ona doğru uzattım. "Evet, işte bu. Cazibene karşı koyamadım, Poe."

Poe siyah saçlarını savuruyor. "Kimse yapamaz."

Salem beklentiyle bana bakıyor. "Ee? Bize her şeyi anlat ki yardım edebilelim."

Bir nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sonra onlara anlatıyorum. Her şeyi.

Başından beri.

Bir yıl önce nasıl tanıştığımızı, hayatımı nasıl değiştirdiğini ve o zamandan beri ona nasıl takıntılı olduğumu. Callie'nin kardeşi çıkmasının nasıl sarsıcı bir şok olduğunu. O da bizim yeni futbol koçumuz oldu.

Ve sonra onlara Helen'dan bahsettim. Onunla olan geçmişini ve keşfettiklerimi.

Kimseye söylemeyeceğime dair ona -aynı zamanda ona- söz verdiğimi biliyorum.

Asla dedikodu yapmayacağımı. Ama bu öyle değil.

Bu dedikodu değil.

Çünkü dün geceden sonra bir şeye karar verdim.

Ona yardım etmeye karar verdim.

Ve bu konuda *onların* yardımına ihtiyacım var.

Bitirdiğimde, tam bir sessizlik oldu. İkiisi de şaka yaptığımı düşünür gibi bana bakıyorlar. Onlara anlattıklarımın gerçek olamayacağını düşünüyorlar.

Sessizliği ilk bozan Poe oldu. "Vay anasını."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor Salem.

Ellerimi kucağımda sıkıyorum. "Evet."

Poe elini bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirten bir hareketle kaldırır. Bunu işleyip ona vereceğim. Sonra, "Onun sayesinde burada, St. Mary's'desin."

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum, hâlâ ellerimi ovuşturarak.

"Yani, beni kolumdan tutup babamın arabasına zarar vermem için zorlamadı. Bunu yaptım çünkü o gece bana ilham verdi. Bir sanatçı olmak için. Beni özgür bıraktı, gerçekten. Hiçbir kızın burada, St. Mary'de olmak istemediğini biliyorum. Ama burası benim mutlu olduğum yer."

Bunun üzerine Salem hafifçe gülümser. "Ve şimdi o burada." "Evet."

Başını iki yana sallar. "Bu ciddi bir şey..."

"Voodoo boku," diyor Poe.

"Kader diyecektim," diye yanıtlıyor Salem. "Burada ciddi bir kader söz konusu. Yani, Arrow ve benim kaderimizde var sanıyordum. Senin gibi

Ben buraya geldiğimde onun nasıl geldiğini biliyor musun? Ama size karşı elimizde hiçbir şey yok."

Eski futbol koçumuz ve Salem'in erkek arkadaşı Arrow Carlisle, Salem ile aynı zamanda St. Mary's'e geldi. Ve bunun kader olduğunu düşünüyorum. Çünkü ondan önce Salem sekiz yıldır ona aşıktı. ve onu hiç fark etmedi.

St. Mary's'e kadar değil.

"Kader konusunda emin değilim," diyorum başımı sallayarak, gözlemine ne diyeceğimi bilemeden.

"Sen ciddi misin? Bu kesinlikle Fate." Salem yüzünü buruşturur. "Gerçi Bayan Halsey'den hoşlanıyor olması hoşuma gitmiyor."

"Ondan sadece hoşlanmıyor," diye düzeltiyorum Salem'i. "Onu seviyor. Yıllar önce lisedeyken onu seviyordu ve sanırım yıllar sonra *şimdi* de seviyor. Yani onun düğününe gitti. Ve onun yüzünü gördüm. O... o kadar donmuştu ki."

"Ve annesi öldüğünde ona bir ültimatom verip gitmesine izin mi verdi?" Salem soruyor.

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve bu yüzden sadece başımı sallayabiliyorum.

Her şey içinde beni acı içinde kıvrandıran tek şey bu. Bir topun içine kıvrılıp hıçkırma hıçkırma ağlamak istiyorum.

Ona en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettiği gerçeği.

Bununla başa çıkamam. Nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Ve gerçekten kocasını onun için terk etmek istemiyor mu?" Salem devam ediyor. "Ona karşı hisleri olduğunu ve tekrar bir araya gelmek istediğini söylemesine rağmen mi?"

"Hayır, en azından şimdi değil," diyorum.

"Vay canına, ondan bunu beklemezdim," diye soruyor Poe, sesindeki güvensizlik açıkça belli oluyor. "Yani, o lanet olası bir rehberlik danışmanı. Böyle bir şey yapmaları gerekmiyor mu?"

ahlakın timsali falan mı olalım? Şu ikiyüzlülüğe bakın. Sırf ödevimizi zamanında teslim etmedik diye ayrıcalıklarımızı *elimizden* alabiliyorlar ve o hiçbir tepki görmeden kocasına sadakatsizlik etmeye hazır. Ayrıca onu *tanıyorsun*. Sen çocukken sana bakıcılık yapardı. *Arkadaş* gibisiniz."

Şu anda aldatma olayını düşünmek istemiyorum. Zor olduğunu bilmem dışında.

Bizim şehrimizde ve toplumumuzda boşanmalar çok zor. Karmaşık ve zor... Yapmak zorunda kalacağı zorlu seçimleri hayal bile edemiyorum. ve bunu yapmak, Seth yerine Conrad'ı seçmek için tüm insanları incitmek zorunda kalacak.

Ama sonra.

Peki ya o?

Bu karmaşada yapayalnız kalan adam.

Her zaman yalnız olan adam.

"Ve tarih öğretiyor," diye devam ediyor Poe. "Tarih dünyanın en sıkıcı dersi gibi. Tarihten nefret ediyorum."

Salem'in de benim de dikkatimiz dağıldı ve Salem "Tamam, tarihten neden nefret ediyorsun?" diye sordu.

Poe cevap vermekte gecikmez. Sonra keskin bir iç çekişle, "Çünkü *o* öğretiyor," diyor.

"Tarih öğretmeni mi?" Ağzımdan kaçırdım.

"*Profesör*," diye düzeltiyor Poe isteksizce. "Bir üniversitede tarih öğretiyor."

Pekala, şimdi elimizdeki konudan tamamen ve tamamen uzaklaştık çünkü Poe üzerimize bir bomba bıraktı.

"Bekle." Salem kaşlarını çatar. "Ama sen hep onun bir şey yapmadığını söyledin."

Herhangi bir şey. Sanki senin velayetini almış emekli, tembel, yaşlı bir adamdı.

Annen öldükten sonra ve sen ölünceye kadar tüm mali durumunun kontrolü kimde olacak?

liseden mezun olmak. Bu yüzden hepimizin size para vermeyen ve sizi ceza olarak buraya gönderen o kötü yaşlı adamdan nefret etmemiz gerekiyor."

Aynen öyle.

Bize vasisi hakkında söylediği buydu. Onun ellerinde ya da Prada topuklarının altında ölmeyi hak eden zalim yaşlı bir adam olduğunu.

Poe yine bizi cevabı için bekletir.

Tavana bakıyor, tırnaklarına göz atıyor, manikür yaptırıyormuş gibi tırnaklarına üflüyor. Sonra iç geçiriyor ve sonunda dikkatini bize veriyor. "Yaşını biraz abartmış olabilirim."

"Ne kadar abartılı?" Şüpheyle soruyorum. Dudaklarını büzüyor. "Çok fazla."

Salem der ki, "Peki o zaman, kaç yaşında-"

Poe onun sözünü keser. "Herkesi inandırdığım kadar yaşlı olmayabilir. Ama o yaşlı, ya da bizden daha *yaşlı*. Ve ben mezun olana kadar mali durumumu kontrol ediyor. Bu da iki ay sonra olacak ve beni buraya ceza olarak gönderdi. Yani evet, onu dinozorlarla birlikte doğmuş bunak bir ihtiyar gibi gösterdiğim için beni dava edin."

Salem ve ben bir an birbirimize baktıktan sonra, "Gerçekten dirsekleri yamalı tüvit paltolar mı giyiyor, Poe?" diye sordu.

"Evet!" Poe vurgulayarak söylüyor. "Yani beni gerçekten suçlayabilir misin?" "Lütfen, *lütfe*n, fotoğrafını görebilir miyiz?" Yalvarıyorum ama daha o söyleyemeden

"Bekle, onun adı gerçekten bize söylediğin gibi mi? Yoksa bu konuda da mı yalan söyledin?"

"Hayır, bu konuda yalan söylemedim," diyor Poe. "İstesem bile o aptal ismi uyduramazdım."

"Artık fotoğrafını görebilir miyiz?" Tekrar soruyorum, meraktan da öte Şimdi.

Poe'nun vasisinin yaşı konusunda bize yalan söylediğine inanamıyorum. Onunla ilgili her şeyi paylaştığına göre neden fotoğrafını da paylaşmadığını hep merak etmişimdir. Ve şimdi nedenini biliyorum.

"Evet." Salem yerinde bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Lütfen mi? *Lütfen mi?* Yani, artık onun hakkında her şeyi biliyoruz. Yapabilir miyiz?"

Poe önce ona sonra da bana bakıp, "Evet, yapabilirsin. Cenazesinde. Özellikle *atılgan* görüldüğü bir fotoğrafını seçeceğimden emin olabilirsin, tamam mı? Şimdi lütfen Wyn'in evine dönebilir miyiz? sorun mu var?"

İç çekiyorum.

Çünkü evet, bana geri dönmemiz gerekiyor.

Ve Salem başını sallar. "Evet. Doğru. Özür dilerim." Bana odaklanıyor. "Peki ne yapacaksın?"

Dağınık, dağınık düşüncelerim geri geliyor ve başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Ben sadece... O yalnız, tamam mı? Yalnız ve tek başına ve kimseye ihtiyacı olmadığını söylüyor ama bu doğru değil. Helen bile onun kendi seçimiyle yalnız olduğunu ve kimseye ihtiyacı olmadığını söyledi. Ama onun ihtiyacı var. O

birine ihtiyacı var. Ve ben ona bunu vermek istiyorum. İstiyorum... Başkaları için çok şey yaptı. Çok şeyden vazgeçti. Ailesi için. Kardeşleri için. Onları her zaman evreninin merkezi yaptı, anlıyor musun? Her zaman başkalarını kendine, kariyerine, aşkına tercih etti ve ben... Şimdi sıranın onda olmasını istiyorum. Seçilme sırası onda. Mutlu olma, neşe duyma, birinin evreninin merkezi olma sırası onda."

Dün gece barda söylediği buydu, değil mi? Ve bunu ona vermek istiyorum.

Buna sahip olmasını istiyorum.

Ona istediği *her* şeyi vermek istiyorum.

"O zaman ona bunu ver," diyor Salem.

İşte sorun da burada.

Yardımlarına ihtiyacım olan sorun.

Bunu ona *nasıl* verebilirim?

"Şey, isterdim. Sadece..." Biraz kendimden emin hissederek yutkunuyorum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmalıyım?

Ne yapabilirim ki?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Salem inanamayarak sorar.

Şimdi sadece utanmakla kalmadım, yatağında kıvranıp saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken düpedüz utandım. "Hayır, utanmıyorum. Bunu onun için nasıl yapabilirim? Ona bir randevu ayarlamak gibi mi?"

Söylediğim anda kusmak istiyorum.

Onun birileriyle çıkmasını istemiyorum.

Onu sevdiği kadın Helen ile görmekten bile *hoşlanmadım*.

Aslında istediği ama evli olduğu için sahip olamadığı kadın.

Onun başka kadınlarla çıkmasını izleyebileceğimi sanmıyorum. Ama bu benim bencilliğim değil mi?

Arkadaşlarımın kıkırdamaları düşüncelerimi böldü ve ben de "Ne?" diye sordum. "Ona bir randevu mu ayarlamak istiyorsun?" Salem kıkırdarak soruyor. "Ben... Ben..."

Poe, Salem'e sırtarak, "Bilmiyor," diyor.

Salem bir an ona baktıktan sonra tekrar bana döndü ve şaşkın yüzümü inceledi. "Aman Tanrım, bilmiyor."

Poe kıkırdar. "Hayır."

Salem üzgün bir şekilde başını sallayarak, "Evet, hiçbir fikri yok," diyor. "Tamam, mola, tamam mı? *Neyi* bilmiyorum?"

Poe o anda kendini kaybediyor ve gülmeye başlıyor. "Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun."

Salem de gülüyor ama onun sözleri Poe'nunkilerden biraz daha yardımcı oluyor. "Wyn, tatlım, onu seviyorsun."

"Özür dilerim?"

Gülüğü yerini gülümsemeye bırakıyor ve şöyle diyor: "Ona aşıksın. Muhtemelen onu gördüğün andan beri ona aşıksın. onu."

Başımı salladım. "Ben değilim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ona aşık *değilim*. Evet, ona takıntılıyım. Ona biraz aşık da olabilirim. Ve evet, o geceden beri onu düşünüyorum. Ama bu sadece hayatımı değiştirdiği için. Sadece Çünkü bana ilham verdi, hayal kurmamı ve olmak istediğim şeyi olmamı söyledi. Ve ben..." Gözlerimin nemlendiğini hissederek gözlerimi kırptıştırıyorum. "Onun mutlu olmadığı bir dünya hayal edemiyorum. Gülümsemediği bir dünya. Gülümsemiyor, değil mi? çocuklar bunu biliyor mu? Onu hiç gülerken görmedim. Her zaman kızgın ve çatık kaşlı ve onu bu şekilde düşündüğümde tüm vücudum acıyor. Onu yalnız düşündüğümde. Vazgeçmek zorunda kaldığı tüm hayallerini düşündüğümde göğsüm *ağrıyor*. Bunun kendi hatası olduğunu düşündüğü gerçeğini. Hayal kurmaya hakkı yok ve ben... Ben bunun bitmesini istiyorum. Şimdi. Artık yalnız kalmasına izin vermeyeceğim. İzin veremem. İşte bu yüzden. Bu... aşk değil."

Olamaz.

Değil mi?

Hayır, olamaz. En iyi arkadaşımın *kardeşine* aşık olamam. Bu Callie'den sakladığım tüm sırlardan bile daha kötü.

Çok daha kötü.

Üstelik burada bir öğretmen. Bir *öğretmen*.

Bir öğretmene aşık olamam. Bu, zamanın sonuna kadar ayrıcalık yok gibi bir şey. Ayrıcalıkları önemseydiğimden değil. Ama o kadar da asi olamam.

ya da. Kuralları bu kadar göz göre göre çiğneyemem.

Ayrıca başka birine aşık. Bu en kötü aşk türüdür: başkasını seven birine aşık olmak.

Ayrıca, Tanrı korusun, eğer öğrenirse.

Benim - bir gencin - ona aşık olduğumu. Kız kardeşi yaşında ve onun öğrencisi olan bir genç.

Beni öldürecekti.

Zaten zamanın yarısında istiyor, yani

hayır. Ona aşık olamam.

Bu bir felaket olur. Bir trajedi. Bir felaket.

Zaten bana karşı çalışan çok şey var ve ben yapamam.

Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam.

Ben *değilim*.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve avuçlarım nemli bir hal alıyor ve sadece iyi bir önlem için tekrar ediyorum, "Ben... Ben onu sevemem. Sevemem. Kesinlikle yapamam ve -"

"Tamam. Tamam. Sorun değil," diye sözümü kesti Salem, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Onu sevmiyorsun. Benim hatam. Ama sanırım bu soruna bir çözümüm var. Aslında bence sen kendi sorununu orada çözdün."

Sonunda nefesimi tuttum ve "Ne? Nasıl?" diye sordum.

Poe'ya bakıyor ve Poe "Yalnızlığını öldürmek istiyorsun, değil mi? Onu gülümsetmek istiyorsun. Onu mutlu etmek istiyorsun."

"Evet."

Omuz silkiyor. "Yalnızlığı öldürmenin tek bir yolu var." Salem başını sallar. "Evet. Ve sen de tahmin ettin."

Bunu düşündüm ve sonra, "Kes şunu. Hayır." dedim.

"Yani, yalnızlık arkadaşın olduğunda geçer, değil mi? Ve randevulara gittiğinizde arkadaşınız olur."

"Aynen öyle. Onu yatağa atmalısın," diye ısrar ediyor Poe. Salem onun koluna vurur. "Bu iğrenç, Poe." "Ne, gerçek bu."

Salem başını sallıyor ve bana odaklanıyor. "Bak, onu mutlu etmek istiyorsun, değil mi? Onun seçilmesini, birinin evreninin merkezi olmasını istiyorsun. Şimdi bu sen ya da başka bir kız olabilir. O zamanlar ben de Arrow'la benzer bir şey yapmıştım. Ve onun için o kız olmak istediğime karar verdim. Şimdi senin karar vermen gerekiyor. Kim olmasını istediğine."

Salem sözünü bitirir bitirmez "Ben," diye geveledim.

"Ben istiyorum..." Ben olmalıyım.

Bunu yapmak istiyorum.

Aşkla ilgili tüm itirazlarıma rağmen, varlığımın merkezinde onun ben olmasını istediğimi biliyorum.

O kız olmak

istiyorum. Onun için.

Çünkü zaten öyleyim, değil mi?

Ben zaten evreni onun etrafında dönen kızım. Ben zaten yerçekimi ona odaklanmış bir kızım.

Bunu onun için yapmam adil değil mi? Ben ve başka kimse.

O benim hayatımı değiştirdi, dikenimi. Benim de onunkini, çiçeğini değiştirmem adil olur.

"Ne istiyorsun?" Salem soruyor.

"O kız olmak istiyorum," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Onun için."

Salem gülümser. "Biliyorum."

Ona bakıyorum. "Ama o benim sadece sinir bozucu bir ergen olduğumu düşünüyor. Kız kardeşinin en iyi arkadaşı."

"O zaman bu sana bağlı. Ona öyle olmadığını göstermek," diyor Salem. "Ona bundan daha fazlası olduğunu göstermek senin elinde."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Poe. "Koç Thorne'a genç ya da değil, kız kardeşinin en iyi arkadaşı ya da değil, onun dünyasını sallayacağını göster. Ona hayalindeki kız olduğunu göster."

Rüya kız.

Kalbim göğsümde sığıyor ve uçuyor.

Onun hayalindeki kız olma
düşüncesiyle. Ama yapamam, değil
mi?

Zaten bir tane var.

Garip bir şekilde, şu an için sorun yok.

Çünkü onun hayalindeki kız olamayacağımı biliyorum ama onu seçen kız olabilirim.

Hayatını renklerle ve neşeye dolduran kız, sanatçı olabilirim.
Yalnızlığını gideren kız.

Ben onun hayalindeki kız değilim ama teselli ödülü olabilirim.

Chapter 16

Havalar sonunda değişti.

Ve St. Mary's bir kış harikalar diyarıdır.

Bembeyaz kardan oluşan bir harikalar diyarı. Yeryüzünü kaplıyor.
beton binalar, taş banklar, tuğla duvarlar. Okulun arkasındaki orman.

Üzerinde durduğum futbol sahası bile bembeyaz ve karlı. Hiçbir
zaman kar hayranı olmadım.

Monokromatik hissettiriyor. Çiçeklerin açtığı ya da yaprakların
döndüğü ve renk patlamasının yaşandığı ilkbahar ya da sonbaharı daha çok
seviyorum.

Ama bugün değil.

Karın tek renkli olduğunu hiç sanmıyorum.

Bence kar harikadır.

Üzerinde yürüyen adam da öyle.

İlk bakışta o da tek renkli gibi görünebilir. Üzerinde siyah bir
kapüşonlu sweatshirt ve bir çift siyah egzersiz pantolonu var. Ayrıca bir çift
siyah koşu ayakkabısı.

Ama.

Daha yakından bakmalısın. Ona doğru yürürken gözlerinizi kısmanız
ve tüm güzel renkleri seçmeniz gerekir. Tıpkı yüzündeki kış kızarması gibi.

yüksek elmacık kemikleri, saçlarının sıcak altın kahverengisi. Dudaklarının kırmızısı.

Bir de bana doğru yürürken bana diktiği gözleri var.

İyi.

Lacivert.

Gördün mü? Çok renkli.

Ona bakmanız yeterli. Ve ben baktım.

Hem de çok.

Özellikle de her sabah onu çizdiğim yerimden ve

Bu Pazartesi sabahı da buradayım. Yine de tipik bir Pazartesi sabahı gibi hissetmediğimi söylemeliyim ve bunun nedeni sadece kar değil.

Birbirimize ulaştığımızda bunu ona ifade ediyorum.

"Hey, aman Tanrım," diyorum nefes nefese ve elimi sahte bir şaşkınlıkla göğsüme koyarak. "Daha önce bir yerde karşılaşmamış mıydık?"

Bir an bana bakıyor, gözlerinin kenarlarında bir şey oynuyor.

Eğlenceye benzer bir şey. "Öyle mi?"

Gülümsememi engellemek için dudağımı ısırıyorum ve "Hı-hı.

Kesinlikle daha önce tanıştığımızı düşünüyorum."

"Bilmiyorum." diye gürlerken bu eğlence artıyor. Bana hatırlatman gerekecek."

Gözlerimi ona dikiyorum ve bu eğlence dudaklarının kenarını kaplayacak şekilde daha da genişliyor ve ona "Hatırladığım kadarıyla, seni yaklaşık bir buçuk yıl önce yolun kenarında, insanoğlunun bildiği en büyük gümüş saati takmış, zor durumdaki bir genç kıza yardım etmeye çalışırken görmüştüm" derken gözleri seğiriyor.

"İnsanoğlunun bildiği en büyük gümüş saat değil bu." diye itiraz etmeden önce gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, yüz hatlarında hâlâ bir eğlence ifadesi var.

Kıkırdıyorum. "Öyle. Şu şeye hiç baktın mı?" "Ve başı dertte bir genç kız değildi."

"Ne?"

Sarı çiçekli, baldıra kadar uzanan eflatun parkama bakıyor. "Ben zor durumdaki genç kızları kurtarmam, unuttun mu?" Keskin mavi gözlerini kaldırıyor. "O bir duvar çiçeğiydi. Sarı balo elbisesi giymiş bir şebboy."

Tanrım.

Tanrım.

O derin sesiyle *balo elbisesi* demesi bir şey ifade ediyor. midemde bir şeyler kıpırdıyor. Beni hatırlaması, bunca zaman hatırlamış olması benim de midemde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyor ve tek yapabildiğim ona başımı sallamak oluyor. "Sen bir pisliksin."

Sonra ağzı yarım bir gülümsemeyle kalkıyor ve ben nefes almayı unutuyorum. "Ben de kendimi harika sanıyordum."

Gülümsedi.

Gülümsedi.

Bir gülümsemenin sadece dörtte biri olsa da - süper bir lanet Hem de onu olduğundan daha da muhteşem yapan muhteşem bir tane -Ben alırım.

Onu alacağım ve onunla koşacağım.

Ben kendimi toparlayıp yorum yapamadan çenesini bana doğru salladı. "Çiçekler, ha."

Kalbim göğsümde çarparken parkama bakıyorum. "Evet."

"Onları kendin mi çiziyorsun?"

"Evet."

"Çünkü sanırım sen de..." Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. "Giysi dekorasyonu. Ya da buna her ne deniyorsa."

"Kapat. Kumaş boyama. Ve evet, her türlü dekorasyona meraklıyım."
O başka bir şey söyleyemeden ben ağzımdan kaçırıyorum:

"Gülümsemelerinize de bayılıyorum."

Hafifçe kaşlarını çatığında, çenemi ona, eğlenen dudaklarına doğru sallıyorum. "Bunu daha sık yapmalısın."

Şimdi bana başını sallama sırası onda, dudakları hala o çeyrek gülümsemeyle yukarı çekilmiş.

Ama o bir şey söyleyemeden, onu görür görmez sormak istediğim şeyi sordum. "Evinizi görebilir miyim?"

Bu onun eğlencesini bozar ve kaşlarını çatmasına neden olur.

"Ne?" Minik gülümsemesinin kaybolmasına biraz üzıldüm, ama bu

Tam

am. Ona daha çok gülümseyeceğim.

Önce bunu halletmem gerek. Ben de boğazımı temizleyerek açıkladım. Yani, sizi evinizde çizebilir miyim? Bu cumartesi."

"Benim evimde."

"Evet. Kişisel alanınızda yani. Özünü yakalamama yardımcı olacağını düşünüyorum. Senin özünü."

Bir iki dakika sessizlik içinde beni inceliyor. "Üniversite başvuruların için, değil mi?"

Tüm sanat malzemelerimin ve eskiz defterimin bulunduğu postacı çantamın askısını çekiştirirken bir an tereddüt ediyorum. "Evet."

"Tamam."

"Ne?"

"Onu yakalayabilirsin. Özünü." "Benim" demeden önce biraz duraklıyor.

"Yapabilir miyim?"

"Ben de öyle dedim."

Şaşkınlıkla başımı salladım. Bu kolaydı. Bütün gece dönüp durdum, hayır diyeceği ve benim de onu bir şekilde ikna etmek zorunda kalacağım senaryoları hayal etmeye çalıştım.

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim. Harika olacak.

Göreceksin." Bunun üzerine mırıldandı. "En sevdiğin yemek nedir?"

Durup dururken sorduğu soru beni biraz şaşırttı. "Ne?"

Sanki biraz rahatsızmış gibi ayaklarının üzerinde kayıyor. "Ne yemekten hoşlanırsın?"

Geri çekiliyorum. "Ne *yemekten*

hoşlanırım?" "Bu zor bir soru mu?"

"Hayır." Başımı salladım. "Sanırım Meksika yemeği. Meksika yemeklerini severim." Başını sallıyor. "O zaman biraz alırım. On iki buçukta."

"12:30 ne?"

"Cumartesi günü saat 12:30'da seni alacağım. Hazır ol."

O kadar az kelimeyle o kadar çok şey söyledi ki

Tüm bunları anlamlandırmak için saniyeler. Ve bunu yaptığımda, göğsümde yine bir şeyler kıpırdıyor.

Sıcak ve rahat bir şey.

Geçen gece ona sarıldığımda giydiği kazak gibi.

"En sevdiğim yemek olduğu için Cumartesi günü benim için Meksika yemeği alacağını mı söylüyorsun? Ayrıca 12:30'da gelip beni okuldan alacağını mı söylüyorsun?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

"Evimde sizin için yemek yapmamı bekliyorsanız, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız," diyor ellerini ceplerine sokarak. "Bunca yıldır öğle yemeklerini paketleyip akşam yemeklerini pişirirken, korkarım bu beceriyi hiç öğrenemedim. Ve evet, gelip seni okuldan alacağım, çünkü nerede yaşadığımı gerçekten bilmiyorsun, değil mi?"

Göğsümdeki o sıcak ve rahat his karnıma doğru iniyor ve başımı sallıyorum. "Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin. Sadece otobüse binebilirim ve ben -"

"Otobüse binmeyeceksin."

"Ama ben -"

"Tartışma bitmiştir," dedi en otoriter sesiyle.

Kalçalarımda onun adını söyleten ses. "Tartışmanın sonu mu? Gerçekten mi? Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz üç," diye yanıtlıyor, olayların en şok edici dönüşüyle. Daha doğrusu ikinci şok edici olay, çünkü ilki gülümsediği zamandı. Bana yaşını gerçekten söylediği gerçeğini sindiremeden Uzun süre reddettikten sonra devam ediyor, "Cumartesi 12:30. Geç kalmayın. Bekletilmekten hoşlanmam."

Bundan sonra gitmeye hazır ama ben ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Yapamazsın."

"Ne?"

"Beni almaya gelemezsin."

"Nedenmiş o?"

Çünkü onun evine gitmemin tek nedeni hayatını kolaylaştırmak. Evine gidiyorum çünkü bunu yapıyorum.

Onun için o kız olacağım.

Onu seçen kız. *Onu* evreninin merkezi yapan kız.

Bu da onunla vakit geçirmem gerektiği anlamına geliyor - dolayısıyla evle. Böylece ona gösterebilirim. Ben zaten *öyleyim*. O kız olduğumu.

Ve onu baştan çıkar.

Evet, yeni futbol koçumu baştan çıkaracağım.

Kendisi aynı zamanda en iyi arkadaşımın kardeşi.

Bunu yaparak en iyi arkadaşıma ihanet ediyorum ve umarım ona her şeyi anlattığımda beni anlar.

Ama her neyse, söylediği gibi beni okuldan almaya gelirse, insanlar konuşacak. Dedikodular, söylentiler olacak. İtibarı sorgulanabilir.

Bu onun hayatını kolaylaştırmıyor ve ben de bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Boynumu yukarı kaldırıp bacaklarımı uzatarak yüzüne bakıyorum. "Çünkü beni almaya gelersen insanlar seni görür. Kızlar konuşur. Sen burada bir öğretmensin. Beni alıp kamyonetine bindirip götüremezsin. Buradaki öğrenciler çok acımasız olabiliyor. Callie'nin başına gelenleri gördün, değil mi? Sen de aynı şeyi yaşayacaksın. İtibarın Şaka."

Aslında daha geçen gün, öğle yemeği sırasında bazı kızlar Callie'yi rahatsız ediyordu ve Conrad onları bizzat yakaladı. Her zamanki korkutucu üslubuyla, televizyon ayrıcalıklarının ellerinden almadan önce onları yere serdi.

Güzel.

Bana bir adım daha yaklaştı. "Seni rahatsız eden biri mi var?"

"Ne, hayır. Tabii ki hayır. Ama yapamazsın -"

"Yaparlarsa bana söylemeni istiyorum," dedi, gözleri ciddiye. "Anlıyor musun?"

"Ama mesele bu değil. Ben iyiyim."

"İyi değilsin. Benim yüzümden *buradasın*, bu cehennem çukurundasın. Ve burayı ne kadar seversen sev, seni rahatsız eden biri, bir öğrenci, bir öğretmen, lanet bir güvenlik görevlisi var mı bilmek istiyorum. Eğer senin ailen seni rahatsız ediyor."

"Ailem."

Çenesi öfkeyle sıkılmış. "Evet. Annen, lanet olası baban, her kimse. Biri seni rahatsız ederse, bana söyleyeceksin."

O zaman göğsüm çok daralıyor. Nefes verirken kalbim onun için çok büyük. "Dünyada kimse var mı?"

"Evet. Dünyadaki herkes. Anlıyor musun Bronwyn?" Elmacık kemikleri tedirginlikten çatlamış. "Eğer biri seni rahatsız ediyorsa, bunu duymak istiyorum."

Sonra başımı eğip birkaç saniye nefesimi tutuyorum.

Hatta bir elimi karnıma bastırıyorum çünkü karnımın derinliklerinde bir kargaşa var.

Vücudumda bir kargaşaya neden oluyor.

Çünkü tam olarak olduğu gibi davranıyor: çiçeğini koruyan bir diken. Bu yüzden onu da korumam

gerekiyor. Dikenimi

korumam gerek.

Sonunda başımı kaldırdım ve fısıldadım, "Geleceğim. Ama sadece beni almaya gelmeyeceğine söz verirsen. Lütfen. Anlamak zorundasın. Kendi iyiliğin için. Sana ağaçta söyledim. Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Burun delikleri açıldı.

Sanki St. Mary'den daha da nefret ediyormuş gibi yüz hatlarında hoşnutsuzluk dalgalanıyor. Anlıyorum. Anlıyorum. Buraya olan sevgime rağmen bazen ben de nefret ediyorum. Özellikle de aramızda bu şekilde durduğunda.

Sonunda sertçe iç çekti. "Pekâlâ."

"Gerçekten mi?"

"Evet. *Senin* iyiliğin

için." "Ne?"

Biraz eğilerek, "Bir şeyi anlamanı istiyorum: İtibarım umurumda değil. Siktir et itibarımı. O gün seninle *onun* hakkında konuşmaya gelmemin tek nedeni

için. Ve daha önce de söylediğim gibi, çok sevdiğin bu Allah'ın belası yerde kimsenin seni rahatsız etmesini istemiyorum, bu yüzden devreye girmeye karar verdim. Seni almaya gelmememin tek nedeni de bu."

Şu anda nefeslerim dağınık. Vahiy üzerine. O gün benimle neden konuştuğu hakkında.

Sorularıyla beni incitti. Kişisel algılamamam gerektiğini bilmeme rağmen. Ama şimdi çok rahatladım.

Çok... mutlu ve bunalmış.

Çünkü bunu beni korumak için yaptı.

Beni hatırlamıyormuş gibi davrandığı zamanlarda bile. "Conrad, ben..."

Ne söyleyeceğimden emin değilim ama dudaklarımdaki ismi gözlerini parlatıyor ve devam ediyor: "*Kapıda*."

"Ne?"

Çenesini gıcırdatıyor. "Yolun virajında olacağım. Hemen ileride."

"Ama -"

"Otobüse binmene izin vermeyeceğim," diyor tekrar, gözleri karanlık ve kararlı.

Daha fazla tartışırdım ama dürüst olmak gerekirse tartışmak istemiyorum. Onunla tartışmak istemiyorum.

Tek yapmak istediğim ona tekrar sarılmakken. Onu öpmek.

Ona teşekkür et.

Ama şu anda bunların hiçbirini yapamayacağım için başımı sallıyorum ve ona istediğini veriyorum. "Tamam."

"Güzel."

Onunla ilgili bir şey fark ettiğimde, gitmeye hazır bir şekilde geri adım attı.

Çok ama *çok* önemli bir şey.

Bunu daha önce görmediğime inanamıyorum. Yani, onu bekliyordum, daha doğrusu umut ediyor ve geri gelmesini istiyordum.

Belki de kapüşonlu giysisi bunu benden sakladı ama.

"Saçların," diye nefes veriyorum ve o da duraksıyor. "Uzun. Eskisinden daha uzun."

Öyle.

İlk geceki kadar uzun değil ama buraya geldiği zamankinden daha uzun. Aslında, şimdi dikkat ettiğim için, saç tellerinin ucundan kıvrıldığını ve kapüşonunun boynunu sıyırdığını görebiliyorum. Hatta bir tane bile görebiliyorum.

Elini kaldırıp onları geri ittiğinde alnına birkaç fiske vuruyor. Başımı sallıyorum, gözlerim kocaman. "Sen... Sen *uzatıyor* musun?" Utanmış görünüyor.

Bunu tarif etmenin tek yolu bu. Gözlerini bir saniyeliğine kaçırıp kaşlarını çatarak nefes alışını tarif etmenin tek yolu bu. Ve parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçişini.

"Öyle de denebilir," diye yanıtlıyor sonunda.

Kalbim göğsümde genişliyor. Genişliyor ve genişliyor. Ve *genişler*.

"Neden?" Ben soruyorum.

Gözleri parlayarak bana geri döndü. "Çünkü havayı hissetme zamanımın geldiğini düşündüm. Saçlarımda."

Part III

Chapter 17

Onun evindeyim.

Oturma odasında durmuş, *kocaman* gözlerle her şeyi inceliyordum.

Ama elimde değil.

Burası onun evi. Onun *evi*. O

burada yaşıyor.

Dikenim burada yaşıyor ve hemen anladığım ilk şey - kapıdan içeri adımımı atar atmaz anladığım - bu evin, bu yerin bir karakteri olduğu.

Taç kalıplama, eski aydınlatma armatürleri veya klasik siyah-beyaz karo backsplash ile gelen türden değil, hayır. Burada yaşamının getirdiği bir karakter bu.

Yıllarca burada yaşayın ki ev sizin kişiliğinizi alsın. Öyle ki sadece bakarak bile bir ailenin, sevgi dolu bir ailenin burayı evi olarak gördüğünü anlayabilirsiniz.

Dört erkek kardeş ve onların sevgi dolu kız kardeşleri.

Kız kardeşinin en iyi arkadaşım Callie olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

Zor olsa da çünkü onun imzası her yerde: rengarenk

Kanepenin üzerindeki örtüler, sehpanın altındaki mavi halı, şöminenin yanındaki örgü sepeti.

Ama en az benim kadar burada yaşayan diğer insanlara da odaklanmaya çalışıyorum.

Yapabilirsin.

Callie'nin bana kardeşleri hakkında anlattığı her şeyden Geçen yıl, uzak duvarın yanındaki büyük kitaplığın çoğunlukla büyük bir okuyucu olan Stellan tarafından kullanıldığını anlayabiliyorum. Bu geniş alana serpiştirilmiş birkaç çerçeveli eski model araba posterleri var. Shepard, arabaları sever. Ve büyük televizyonun altında - ki biliyorum ki kardeşler satın almak için para topladı çünkü spor! - Ledger'a ait olduğunu düşündüğüm ama duyduğuma göre tüm kardeşler tarafından uğruna savaşılan karmaşık bir oyun konsoluna oturuyor.

Biri hariç. *Sanırım.*

Nedense kapının yanında duruyor, kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş.

Ve her şeyde ve her yerde imzası olan. Organizasyon.

Her şeyin nasıl düzgünce düzenlendiğini, kitaplıktaki kitapları, kanepedeki minderleri. Tüm posterlerin hafifçe eğik veya merkezden uzak olmak yerine düz olması.

Bundan onun sorumlu olduğunu biliyorum.

Her şeyi ve herkesi denetlediği için.

Conrad.

Beni buraya getiren de o.

Konuştuğumuz gibi, daha doğrusu Pazartesi günü bana isteksizce söz verdiği gibi, beni otoyoldan ayrılan ve St. Mary's'e giden yolun sonunda bekliyordu. Evine kırk dakikalık yolculuk

sessizlik içinde yapıldı. Eğer normal bir durum olsaydı, biraz sohbet ederdim.

Ama öyle değildi.

Yani, beni evine götürüyordu, şimdi planımı uygulamaya koyacağım yere.

Ben de sessiz kaldım ve

baktım. Ona, çok fazla.

Göz ucuyla tabii ki.

Direksiyonu beni kavramasını istediğim bir şekilde kavrayan güçlü ellerine baktım. Ve sert bir çizgiye oturmuş çenesini okşayıp gevşetmek istedim.

Bir de saçları vardı.

Bu da çok belirgin bir şekilde büyüdü ve bunu görmezden gelmek gerçekten zordu.

Her neyse, şu an buradayız ve henüz birbirimize tek kelime etmedik.

Ama sorun değil.

Önceden gergindim ama artık değilim. Sakinim.

Onun evi, hayatına bir bakış, beni sakinleştirdi.

Gözlerimi oturma odasında gezdirmeyi bitirdiğimde ona diktim ve parlak bir sesle, "Kapıda öylece duracak mısın?

Bütün zaman boyunca? Burası senin evin. İstersen içinde dolaşabilirsin."

Sözlerim üzerine gözlerine bir şey girdi, şimdi eğlence olarak kabul eder. "*Senin* tüm bu işlerine engel olmak istemem. izliyor."

"Sürüngenlik yaptığının farkındayım ama bu harika." Zevkle gülümsedim. "Evini seviyorum."

"Bu şeylerden üç tanesinin sığabileceği malikanenizin aksine," diyor sert bir şekilde.

"Çizim yapmama izin verilmeyen malikaneyi mi kastediyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, sanırım öyle."

Ağzını bir tarafa doğru eğmeden önce bir saniye beni izliyor, hala zafer olarak gördüğüm bir şey, onun çeyrek gülümsemesi.

"Anlaşıldı." Kendi evine bakarak mırıldanıyor, "Burası bir çöplük. Ama burası evimiz. Her zaman evimizdi."

"Biliyor musun, beni zengin, sümüklü bir *genç* prenses sanıyorsun," diyorum ona. "Ama aslında değilim."

"Öyle mi?" diye gürlüyor, "Zengin, sümüklü bir genç çiçeğe ne dersin?" "Hayır," diyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Sadece bir duvar çiçeği." Ve ona bunu göstereceğim.

Onun duvar çiçeği.

Ama şimdilik evini daha çok görmek istiyorum.

Ellerimi arkamda birleştirdim ve yürüyüşüme devam etmek için arkamı döndüm. Oturma odasından aşağıya inen bir koridor var, koridorda birkaç oda ve yukarı çıkan bir merdiven var. Ama ondan önce yemek odası geliyor ve ona baktığımda büyük ikramiyeyi vurmuş gibi hissediyorum.

Çünkü fotoğraflar.

Hem de tonlarca. Bir duvara asılmışlar, neredeyse duvarı kaplıyorlar ve asıl planım olan koridordan aşağı inmek yerine, yoldan sapıp resimlere doğru ilerliyorum.

Onlara ulaşır ulaşmaz dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Onları analiz etmedim ya da birine odaklanmadım bile, ama gülen, kahkaha atan yüzlerden oluşan mozaik beni çok neşelendiriyor.

Merkezde bir fotoğraf seçiyorum, sonra yavaşça ve dikkatlice oradan dışarıya doğru ilerliyorum.

Fotoğrafların çoğu Callie'ye ait, bebekliğinden sanırım bu yazı kadar olan döneme ait. Her birinde etrafı kardeşleriyle çevrili. Ve hepsinde de şakalaşıyorlar.

Özellikle Ledger ve Shepard, tavşan kulakları ve sırtışılarıyla yüzler.

Stellan da öyle ama o kadar sık değil. Gülümsemeleri ve pozları daha bastırılmış.

Orantısız bir gülümseme veya sırtımayla bile daha çok yerçekimi ve kibirle uyumludur.

Sanırım kime çekmiş olduğunu
görebiliyorum. En büyük kardeşine.
Ama onu hiçbir yerde bulamıyorum.

Oturma odasında ve burada her şey düzenli ve temizken oldukça belirgin olan imzasının aksine, fotoğrafını bulamadım ve sanırım yarısından fazlasını elden geçirdim.

Onu diğer yarıda arıyorum ve tam umudumu kaybetmek üzereyken, işte orada.

Kendisi gölgede kalırken ailesinin ön plana çıkmasına izin verircesine kenara çekilmiş.

Ama yapamaz, değil mi?

O bunun için fazla parlak. Fazla manyetik. Bu aileyi birbirine bağlayan çok fazla güç var.

Çok fazla otoriter ağabey.

Ve onun bu fotoğrafı - aslında birkaç tane, hepsi bir araya toplanmış - sihirli. Beni onun geçmişine götüren bir zaman makinesi gibiler.

Çünkü onlarda liseye gidiyor gibi görünüyor.

Hatta birkaçında futbol oynuyor.

Sahada, yeşil beyaz bir üniforma giyiyor - tahminimce okul renkleri - ve neredeyse havada. Bir bacağı koşuyormuş gibi dışarı fırlamış, diğer bacağı arkasında ve dizden bükülmüş, vuruşu yapmaya hazır, iki kolu da denge için açılmış.

Birisi onu saldırının ortasında yakaladı, değil mi?

Onlara çok minnettarım çünkü Tanrım, o muhteşem. Burada hayattan daha büyük.

Zaman ve mekânda donmuş olsa da rüzgârın uzun saçlarını -aslında o zaman saçları onu ilk gördüğüm zamankinden bile uzundu- ve futbol formasını dalgalandırdığını görebiliyorum. Nefes alış verişlerini, topa odaklanışını neredeyse hissedebiliyorum çünkü ağzı hafifçe ayrılmış ve kaşları birbirine yapışmış.

Ve sanırım ekibiyle birlikte olduğu birkaç yer var.

Hepsi kameraya sırtıyor, ellerinde bir kupa var ve o da topluluğun ortasında.

Gerçi olmak istediğini sanmıyorum. Yani fotoğrafta.

Çünkü kameraya orantısız bir gülümseme atan tek kişi o, bu da bana başka bir yerde olmayı tercih ettiğini düşündürüyor. Ama mavi gözlerindeki mutluluğu görebiliyorum. Yaptıklarından, bir ekip olarak birlikte yaptıklarından gurur duyduğunu görebiliyorum.

Kalbim damarlarımda atıyor.

Kükrüyor.

Onu böyle izlemek. Bu kadar mutlu, bu kadar yakışıklı. Ve sadece ona bakarken, göğsümde bir ağrı hissediyorum.

Orada *olma* özlemi.

Geçmişte, onun olduğu yerde.

Tribünde oturup onu gerçekten izleyebilmek için. Ve birden bu özlem o kadar büyük ve derin ki ayak parmaklarımı kıvırıyorum.

Çünkü onun odaya girdiğini
duyuyorum. Ayak seslerini duyuyorum,
yaklaşıyor.

Arkama geçene kadar daha da yaklaşıyor.
Sıcaklığını omurgamda hissedene kadar.

Varlığının sırtımın alt kısmını karıncalandırdığını hissediyorum.
Hatta saçlarımın dalgalandığını, kışıma kadar inen uzun saçlarımın hafifçe
hareket ettiğini hissediyorum,
usulca, teller birbirine karışıyor.

Sanki ona dokunuyor, parmaklarının arasında ovuyormuş gibi.

Yutkunarak, takım arkadaşlarının kamera için futbol forması tuttuğu
fotoğraflarından birine dokunmak için elimi kaldırıyorum. "Sana Thorn
diyorlar, değil mi?"

Ellerindeki formada yazıyor.

Üzerinde adı yazan forması.

Ama soyadını 'e' ile yazmak yerine, kalın siyah harflerle 'Thorn'
yazmışlar.

Nefesini enseme hissediyorum ve parmaklarım resminin üzerinde
titriyor. "Evet. Ya da en azından eskiden öyleydi."

"Eskiden mi?"

"Başlangıçta," diyor bana. "Ama sonra kardeşlerim geldi ve onlar da
Thornes oldu. Yani şimdi başka bir şeyim."

"Ne?"

Göğsü genişliyor ya da en azından o "Orijinal Diken" derken ben bunu
hissediyorum.

Sadece OG."

Dudağımı daha sert ısırıyorum.

"Bayıldım." "Öyle mi?"

"Evet." Cam çerçevenin içinden onun adını okşadım. "Bu senin
türünün ilk örneği olduğun anlamına geliyor. İlk diken. Orijinal."

Ve yardım edemem ama ilk çiçek olmak istiyorum.

Orijinal çiçek. Sadece
ona uyması için.

"Ve muhtemelen en keskini," diye mırıldanıyor ve ben

Kafa

derisi Saçımı çekiştirir gibi.

O... O saçıma mı dokunuyor?

Dokunaklı.

Henüz yapmadı.

Bir keresinde beni ofisinden dışarı ittiği zaman hariç.

Parmaklarını pazıma dolamıştı, ellerini benden hep uzak tuttu.

Bu yüzden geri dönmeliyim. Ona sormalıyım, ama
korkuyorum. Eğer sorarsam duracağından korkuyorum.

Ben de izin verdim.

Bana, saçlarıma gizlice dokunmasına izin verdim.

Göğsümde bir sıcaklık hissederek fısıldıyorum: "Ve en korumacı olan
da sensin." "Burada çok mutlu görünüyorsun. Çok gururlu ve neşe dolu."

Bir yanıt vermesini beklemiyorum ama veriyor ve bu beni
kesiyor. Parmaklarım, izini sürdüğüm o orantısız gülümsemenin
üzerinde titriyor. "Ben bir aptaldım."

Omurgam sıcaktan karıncalanıyor ve şiddetle itiraz ediyorum, "Hayır,
değildin."

Nefes nefese kalıyor. "Öyle mi? Şu adamı görüyor musun? Hemen
yanımdaki?" Çenesini ona doğru eğdiğini hissediyorum. "New York
City'de oynuyor.

FC." Bir nefes daha. "Bir bok için top süremezdi. Bunu ona ben öğrettim.

Ben öğrettim. Ya yanındaki adam? İlk denemede takıma bile giremedi.

İkinci seçmelerden önce haftalarca onunla çalıştım ve işte. Takıma girmişti.

Ve sonra üniversitede oynamaya devam etti. Ve ben hala buradayım,

insanlara bir şeyler *öğretiyorum*. Muhtemelen çok uzun bir süre daha insanlara bir şeyler öğretmeye devam edeceğim."

O zaman geri dönmek istiyorum.

Şu anda baktığım ergen yüzüne değil, onun olgun yüzüne bakmak istiyorum. Çünkü ilki benim için daha değerli.

Daha sevgili ve daha güzel. Bir şekilde daha *benim*.

Ona aptal olmadığını söylemek istiyorum. O bir hayalperestti ve hala *olabilir*.

Ama sanki bunu, geri dönme niyetimi hissediyor ve daha da yaklaşıyor.

Öyle ki sert göğsünün omuzlarımı sıyırıldığını hissediyorum. Hatta Kolunu kaldırıyor, sol kolunu, pazusu yanağıma değiyor, "Ve şuradaki de annem."

Etrafım onunla çevriliyken odaklanmak çok zor.

Etrafımın onunla çevrili olmasını sağladığında.

Aldığım her nefesin tatlı güllerin ve dikenli dikenlerin nefesi olmasını sağladığında.

Ama ben biliyorum.

Odaklanıyorum ve ona o kız olduğumu gösterdikten ve hayatını neşeyle doldurduktan sonra, onu yeniden hayalperest yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

Ona bir şekilde rüya gördüreceğim.

Her nasılsa.

"Annen," diye fısıldıyorum ve başımın üstünde kısa bir baş sallamasını hissediyorum. "O çok güzel."

Annesi gelmiş geçmiş en büyük, en güzel gülümsemeye sahip. Çocukları etrafını sararken o da kameraya sırtıyor.

Arkamdaki adam hariç.

Buradaki tüm fotoğraflarda olduğu gibi, sanırım o arka planda kalmayı ve kameranın arkasındaki kardeş olmayı seçti. Ve benim kalbim tüm bu ona karşı şefkat.

Tüm sıcaklığıyla.

"Öyle," diye onaylıyor, kolu hâlâ havada ve parmakları resmin üzerinde. "Callie'ye benziyor," diye fısıldıyorum, yanağımı onun pazusuna sürterek.

Dokunduğumda esniyor. "Daha doğrusu Callie ona benziyor."

"Babamla lisede tanışmışlar," diyor, göğsü bir nefesle inip kalkarken. "Birbirlerine aşık olduklarında ikisi de son sınıftaymış. Yıl bitmeden bana hamile kalmış ve okulu bırakmış. Babam da okulu bıraktı. Evlendiler, iş buldular, beni doğurdular. Sanırım bir süre mutluyduk, ya da belki de buna inanmak istediğim için bir şeyler uyduruyorum.

Ama sonra başka çocukları oldu ve babam içmeye başladı. Annemi aldatmaya başladı. İşinde de kaytarıyordu. Kovuluyor, başka bir işe giriyor, aynı şeyi yapıyor ve yine kovuluyordu. Böylece annem boşluğu doldurmak zorunda kaldı. Bu da demek oluyor ki ne kadar harika olsa da çocuklar için zaman. Bu yüzden ben

devreye girmek zorunda kaldım."

Burada bir duraklama.

Hareket etmeye korkuyorum. Nefes almaktan bile.

Durmasın diye gözümü kırpmaya korkuyorum. Anlattığı hikâyeyi birilerinin dinlediğini fark etmesin diye. Birisi onun her kelimesine asılıyor, bir hazine, bir hediye gibi değer veriyor.

"Ayrılmaya karar verdiği gün mutluydum," diye devam ediyor.

"Annemin mutlu olmadığını biliyorum. Bir pislik, bir ayyaş, bir dolandırıcı olmasına rağmen annem onu seviyordu. Annem onu sadece sevmekle kalmadı, onun için her şeyden vazgeçti. Okulundan, eğitiminden. O pislikle beş çocuk sahibi olmayı seçti. Beni doğurmayı seçti. Bunun nedenini

biliyor musun?"

"Neden?" Fısıltıyla soruyorum, bedenim hâlâ gergin ve hareketsiz.

"Çünkü o bir genç kızdı." Bununla birlikte kolunu indiriyor. "Ne zaman Yanlış adamla tanıştı ve ona aşık oldu. Ve gençler genellikle ne yaptıklarını bilmezler. Aşık olurlar. Hayal kurarlar. Hayaller kurarlar. Bazen etraflarındaki herkesi etkileyen hatalar. Yani Callie sadece anneme benzemiyor. O benim annem."

Sonra uzaklaşıyor ve ben dönüyorum, sonunda yüzünü görebiliyorum. Ve bu beni göğsümden sarstı. Karnımdan. Sanki yıllar sonra onu görüyormuşum gibi.

Hafifçe kızarmış çıkık elmacık kemikleri ve parlayan gözleri. Sanki bunca zamandır diliyle izini sürüyormuş gibi ıslak ve ayrık görünen kırmızı dudakları.

Bir rüyadan uyanmış gibi hissetsem de çenemi kaldırıp kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, en iyi arkadaşımı savunmaya hazırım. "Haklısın. Callie senin annen gibi. Bu da onun harika bir anne olacağı ve bebeğinin de kardeşlerinden biri gibi olacağı anlamına geliyor. Umarım senin gibi olur. Çünkü sen harikasın. Şu anda o kadar değil ama yine de. Ve ne var biliyor musun?

başka?" Duruşumu genişletiyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. "Belki de annen bir

Babanı seçmek hataydı ama bence *Reed* farklı. *Reed* harika bir baba olacak. Bunu biliyorum çünkü Callie bir zamanlar ona aşıktı. Şu anda sorun yaşadıklarını biliyorum ama Reed buna layık olmasaydı Callie onu asla seçmezdi. Bu yüzden onun kararına güveniyorum. Benim yaşımda, *ergen* olmasına rağmen. Yani onları biraz rahat bırakmalısın. Daha fazlası olabileceklerini göstermeleri için onlara bir şans vermelisin. Daha fazlası *olduklarını*. Çünkü görünüşe göre biz, gençler? Bazen sizi şaşırtabiliyoruz.

"Bu arada bilin diye söylüyorum, hayaller sadece gençler için değildir. Hayaller herkes içindir. Hayal kurmanın yaşı ya da sınırı yoktur. Ve rüya görmek

sizi bir aptal yapar, sizi bir vizyoner yapar ve -"

"Uzun saçla derdin ne senin?" diye aniden sorarak tiradıma bir son verdi.

"Ne?"

Gözleri hala parlıyor ama bu parıltının yanı sıra garip bir şekilde eğlence de barındırıyor. Oturma odasında beni izlediği zamankinden çok daha güçlü bir eğlence, hatta ondan önceki herhangi bir zamandan çok daha güçlü bir eğlence. "Saçların."

Nefeslerim kesiliyor ve eminim ki yüzüm kızarmış durumda. Ama yine de ona bakıyorum.

Uzun kahverengi saçlarımın yarısı omzumun üzerinden, yarısı da sırtımdan aşağı dökülüyor. Neden birdenbire saçlarım hakkında konuşmaya başladığımızdan emin değilim ama ona bakıp "Evet?" diyorum.

"Uzunmuş" demeden önce gözlerini bir anlığına ona dikeyiyor.

Parmaklarımı saç tellerinde gezdirirken kaşlarımı çatıyorum.

"Biliyorum." "Bunu bir kuleye tırmanmak için kullanabilirsin.

Ya da en azından bir ağaca."

Gözlerimi kırıştırıyorum, parmaklarım durma noktasına geliyor.

"Rapunzel saçlarım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır." Başını yavaşça sallıyor. "Diyorum ki *neden* Rapunzel saçların var?"

Gözlerimi ona dikeyorum ve onun eğlencesi daha da artıyor.

"Şu Disney filmi bilgisi," diye soruyorum sonra, kaşlarımı kaldırarak.

"Benim yaşımda bir kız kardeşin olduğu için mi?"

Ellerini ceplerine soktu. "Evet. Aynı zamanda en iyi arkadaşın olan kişi. Az önce o kadar güzel savunduğun kişi."

Kızgınlığıma rağmen, onun *güzelliği* karşısında kızarıyorum ve şimdi dudakları seğiriyor. Bunun da öfkemi biraz daha erittiğini söylemeliyim.

"Çünkü uzun saçını seviyorum," diye cevaplamaya karar veriyorum, bir tutamı parmağımın etrafında kıvrırarak. "Çünkü annemle hemfikir olduğumuz tek şey bu. Uzun saçın güzel görüldüğü. Bir kızda." Ama belki de kızgınlığım tam olarak geçmemiştir çünkü onun muhteşem saçlarına bakıp "Ama bir *erkek*te değil" diyorum.

Kırılacağını düşündüysem, yanılmışım. Kırılmaktan çok uzak.

Gülümsüyor ve ben buna yarım bir gülümseme bile diyebilirim çünkü bana şimdiye kadar verdiği tüm diğer gülümsemelerden daha büyük ve kalbim neredeyse göğsümde patlıyor.

"O zaman erkek olmam iyi bir şey." "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, annenin haklı olduğunu söyleyebilirim." demeden önce tekrar saçlarıma baktı.

Chapter 18

Vakit geldi.

Onun yatak odasıdayız ve ben kıyafetlerimi çıkarıyorum. Ya da en azından öyle hissediyorum.

Gerçekte, sadece benim kazağım. Ama bunu *onun* altında yaptığım için İnceleme, soyunuyormuşum gibi hissediyorum.

Çünkü onun incelemesi yoğun ve teşhir edici.

Odanın diğer ucundan beni izlerken, sanki o sanatçı ben de ilham perisiymişim gibi hissediyorum.

Ama durum böyle değil, değil mi?

Olay şu ki, onu resmetmek için buradayım.

Ayrıca başka bir şey yapmak için buradayım, onu kâğıda çizmekten çok daha zor bir şey.

İşte bu yüzden yemek odasında tüm fotoğraflara baktıktan sonra bana masaya oturmamı söyledi çünkü yemek yiyecektik - en sevdiğim yemek olduğu için benim için aldığı Meksika yemeği - onu yatak odasında resmetmek istediğimi söyledim.

Ve onu evet demeye ikna etmek için, ona bunun daha da kişisel bir alan olduğunu söyledim.

Sadece ve sadece *ona* ait olan bir alan.

Yani öz için iyi olacak. Yakalamaya çalıştığım şey.

Ve tek söylediği iyi olduğuydu. Tıpkı futbol sahasında ona evinde çizim yapmama izin verme gibi çılgınca bir fikir önerdiğimde yaptığı gibi.

Ama her neyse, şimdi buradayız.

Yatak odasında, kazağımı çıkarmayı bitirdiğimde, koyu renkli battaniyesi ve bembeyaz çarşafıyla oldukça Spartalı görünen yatağının ayak ucuna bırakıyorum.

Cesaretimi toplamak için ellerimi pembe elbisemde gezdiriyorum, bileziklerim şingirdiyor ve kol zincirlerim çınlıyor. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki parmaklarımı elbisemle uyumlu pembe taşlarla süslü dört zincirli kolyemin üzerinde gezdiriyorum.

Tüm kıyafetim, elbisem ve süslerim, moda kraliçesi olduğu için Poe tarafından özenle seçildi. Şimdiye kadar elbiseyi ayakta tutan ince spagetti askıları ve neredeyse D-kupa göğüs dekoltemi ortaya çıkaran geniş kare yakasıyla biraz fazla, biraz fazla açık olduğunu düşünüyordum. Uzunluğundan bahsetmiyorum bile. Etek ucu uyluğumun ortasında bir yere denk geliyor ve bacaklarımı çıplak bırakıyor.

Ama artık öyle düşünmüyorum.

Çünkü bakışları ne kadar teşhir edici olsa da, beni ne kadar çıplak hissettirse de, bunu seviyorum.

Çiçeklerle süslü omuzlarıma bakmasını *seviyorum*. Hızlı nefes alıp verirken göğsümün inip kalkmasını izlemesini seviyorum. Gözlerinin kolyemin parlaklığını, bileziklerimin küçük izlerini almasını seviyorum.

Gözlerinin üzerimde olmasını seviyorum.

Ve ona göstermek için sabırsızlanıyorum. Daha fazla.

Gözlerini vücudumun geri kalanına dikmesi için sabırsızlanıyorum, bu kısım daha da süslü - onun adıyla - ve dar elbisemin altında saklı.

Ama hepsi zamanında oldu.

Şimdilik onun karanlık gözlerine bakarak, "Sıra sende" diyorum. Ne kadar hevesli olsam da, sonraki kelimeleri söylerken hâlâ tökezliyorum. "Benim için kazağını çıkarır mısın lütfen?"

Burada ne bekliyordum bilmiyorum.

Belki de protesto etmesini bekliyordum. Ya da belki o kızgın ama lezzetli tarzıyla çenesini sıkmasını.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Yüz ifadesi aynı - her zamanki gibi yoğun ve dikkatli

- Koyu gri kazağının arkasını seksi bir şekilde tutup tek seferde çıkarırken.

Sonra yutkunuyorum.

Mecburum çünkü ağzım kurudu.

Kazağını çıkardığında uzun saçlarını biraz karıştırdı ve şimdi saç telleri alnının üzerinden sarkıyor, gözlerinin ve yanağının köşelerini okşuyor.

Ben kendiminkini dikkatlice onun yatağına bırakırken, o *dikkatsizce* bir kenara atar.

Çok düzenli ve tertipli alışkanlıklarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Şimdiye kadar sadece yakası görünen gömleğini nihayet görebildiğimden bahsetmiyorum bile.

Beyaz ve gevrek.

"Ah," diye boğazımı temizliyorum. "Artık oturabilirsiniz." Çenemle işaret ediyorum. "Şu koltuğa. Hemen arkanda." Sonra, "Lütfen."

Bunu da yapıyor.

Hepsi zarif ve sorunsuz bir şekilde.

Gerçi nasıl olduğundan emin değilim çünkü nereye gittiğine bakmıyor bile. Çünkü gözleri hala benim üzerimde, sabit ve sanki

Ona ne yapacağını söylememi bekliyordu. Ama bir şekilde, yavaşça kendini o yüksek arkalıklı kahverengi deri koltuğa bırakıyor.

Ve tekrar yutkunuyorum.

Çünkü yine boğazım kurudu.

Şu anda ne kadar kral gibi görünüyor. Ne kadar tanrısal. Yüksek arkalıklı taht benzeri sandalyesinde öylece oturuyor. Kot pantolonlu kalçaları yayılmış, dirseklerini kalçalarına dayarken iri vücudu hafifçe eğilmiş.

Oturuyor ve yüzü eğik olsa da gözleri yukarıda ve dik.

Bende

n.

Tanrım

.

Tamam.

Tamam, bunu yapabilirim. Bunu *yapabilirim*.

Bu işin kolay kısmı. Onu çizmek işin *kolay kısmı*. Gerisini zamanı geldiğinde düşüneceğim. Gözlerimi üzerinde gezdiriyorum ve ona objektif olarak bakıyorum.

Bir sanatçının yapacağı gibi.

Neyse ki odasında iyi bir ışıklandırma var. Aslında, onun için seçtiğim yer doğrudan ışığın yoluna oturuyor, bu da parladığı anlamına geliyor.

Mükemmel.

Onu *tam olarak böyle* çizmek istiyorum. Tamamen doğal ve zahmetsiz.

Derin bir nefes alarak çantamdan çıkardığım eskiz defterimi elime alıyorum ve yatağının kenarına oturuyorum. "Tamam, bu iyi. Buradaki ışığı sevdim. Sadece... pozu tut." Boş bir sayfaya ulaşmak için sayfaları karıştırıyorum. "Yorulmaya başlarsan bana haber ver, duralım. Yine de uzun sürmez. Bugün tek yapmaya çalıştığım

poz vermek, büyük şeyleri yapmak. Ayrıntılar ve her şey daha sonra gelecek."

Dudağımı ısırarak, başlamadan önce ona son bir kez şaşş gözlerle bakıyorum. Oda, kalemimin kalın kağıt üzerindeki çizikleriyle doluyor.

Vücudunun hatlarına karşı biraz agresifleştiğimde bileziklerimin şingirtısı.

Ya da ona daha iyi bakmak için yer değiştirdiğimde kolyemin çınlaması.

yüz hatlarında oynayan gölgeler.

Tüm bunlar olurken o orada oturuyor, sessiz ve hareketsiz. Benim kişisel Yunan heykelim.

Hareketli gözleri ve gergin bir yüzü var.

Orada oturuyor ve onu çizmeme izin veriyor.

Uzun, çok *uzun* bir süre.

Sonuncuyu almayı bitirdiğimde ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

- Şimdilik - eğilmiş vücudunun açılarını ve eğimlerini ya da işimin bittiğini nasıl anladığını bilmiyorum ama gerçekten işim bittiği anda ilk sözlerini söylüyor.

"Göster bana."

Onun hışırtılı sesine bakıyorum.

Hâlâ eğilmiş durumda, gözleri aynı sessiz ama ağır bakışı sergiliyor, işimin bittiğini ve hareket edebileceğini açıkça bilmesine rağmen.

Koltuğumda kıpırdanıyorum. "Henüz bitmedi. Hâlâ birkaç seans daha yapmamız gerekebilir. Ve sonra renkleri yapmam gerekiyor ve al..."

Çenesini sıktağı için sözümü

kesiyorum. Sorun değil, bunu her zaman yapar.

Ama bu sefer bana bir bakış atıyor, daha doğrusu gözleri emredici, hafifçe daralmış ve daha da yoğun hale geliyor. Ve sıkı çenesiyle birleşince, kelimelere ihtiyaç duymuyor.

Bana emretmek için. Bana bir şeyler
yaptırmak için. Ben yapıyorum.

Yapmak zorundayım.

Ona çabalarımı göstermekten biraz korksam da.

O gece kalçalarım o gülleri çizdiğimi zaten gördüğünü biliyorum
ve sonra yine eskiz defterimdeki gözlerini. Ama bu farklı. Bu onun bir
şeyi bütünüyle görmesi ve ben gerginim.

Hoşuna gitmesini istiyorum.

Titreyen bacaklarımla ona doğru yürüyorum, süs eşyalarım şingirdiyor.
O

Ben yaklaştıkça doğrulur ve ona ulaştığımda kaslı kalçalarını genişletir.

Sanki aralarına girmeye davet eder gibi.

Ya da daha çok bir emir gibi, eğer o veriyorsa ve ben de bunu
yapıyorum. Mutlu bir şekilde.

Ve bunu öyle bir yapıyorum ki çıplak kalçalarımın kenarları kot
pantolonunun kaba kumaşına sürtünüyor. Ve bunu yaptığımda kasları
esniyor. Seğirip sıcıyorlar ve ben de dizimi büküp, eskiz defterimi ona
sunmadan önce gergin kalçasına daha fazla sürtüyorum.

O da gözleri eskisinden daha karanlık bir şekilde bunu kabul ediyor.

Kocaman eline aldığı anda, odaya girdiğimizden beri bakışları ilk kez
benden uzaklaşıyor. Ve onu görüyor. Benim onu nasıl gördüğümü.

Bir savaşçı. Bir tanrı. Bir
koruyucu. Orijinal diken.

Benim dikenim.

Başı eğik ve gözleri eskiz defterime yapışık bir şekilde birkaç
dakika sessizlik içinde geçiyor. Ve daha fazla dayanamadığımda, hem
tereddütle hem de hevesle, "Beğendin mi?" diye soruyorum.

O zaman yukarı bakar.

Ve onun yüzünü görünce elbisemi yumruklamak zorunda kaldım.

Hepsi sıkı, güzel ve bir şeylerle dolup taşıyor.

Mavi - şimdiye kadarki en mavi - gözlerine ve yanağındaki sıçrayan kaslara yansıyan şeyler. Parmaklarında da. Eskiz defterini o kadar sıkılmış ki kağıdı kırıştırıyor, kalın defteri büküyor.

"Onu saklayacağım," diyor, aşağıdaki gibi şeylerle dolup taşan bir sesle İyi.

Zonklayıcı ve kalın.

"Ama henüz bitmedi," diyorum, kaslarının her zıplamasını hissederek. kendi karnımda yanak.

Bacaklarımın arasındaki yerde.

"Bende *kalacak*," diye tekrarlıyor, neredeyse ısırarak. "Ama ben -"

"Bu benim, değil mi? Benim eskizim." "Evet. Ama benim için..."

Bunu söyleyemem.

Nedense söyleyemiyorum.

Bunu ona daha önce defalarca söylemiş olmama rağmen.

İpliğimi tamamlarken gözleri parlıyor. "Üniversite başvuruların için."

Boynumdan yanaklarıma doğru sıcak bir kızarıklık süzülüyor ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Evet."

"Bir ay önce sunduğunuz." Her zamanki gibi sesini yükseltmedi.

Bunu yapması çok nadirdir. Ama yine de irkiliyorum. Hala ondan kaçmaya çalışıyorum.

Ama gitmeme izin vermiyor.

Kalçalarını benimkilerin etrafında sıkarken beni olduğum yerde *tutuyor*. Dizleri yumuşak etime batıyor ve gözleri hareket etmemem için beni uyarıyor.

bir inç bile.

"Öyle değil mi?" diye soruyor, tek yaptığım sessiz kalmak ve kısa nefesler almak olduğunda.

"Biliyorsun," diye fısıldıyorum.

"Yardıma ihtiyacın olmadığını," diyor yumuşak, ipeksi sesiyle. "Evet, biliyorum. Çoğu üniversite başvurusunun ne zaman yapılacağını biliyorum. Ben de üniversiteye gittim.

Yıllar önce olsa bile. Ve sadece kısa bir süre için olsa bile." Ona yalan söylüyordum.

Kütüphanede bu konuyu ilk açtığımda o zaman da yalan söylemişim; başvurularımı çoktan yapmışım. Sadece kabul etsin diye söyledim ama kabul etmedi. Ve daha sonra kabul ettiğinde, ona gerçeği söylemek istemedim. Söyleyebilirdim. *Söylemeliydim*. Bunu biliyorum. Ama bu zamana ihtiyacım vardı - bu zamana *ihtiyacım vardı*

- Böylece istediğim şeyi yapabilirim.

Ama tabii ki biliyor. *Tabii ki biliyor*.

Baştan aptalca ve dikkatsizce söylenmiş bir yalandı.

"Peki o zaman neden..." Elbisemi yumrukladım ve çözdüm. "Neden yaptın

Bunu yapmayı kabul ettin mi? Kütüphaneden sonra seni çizmekle ilgili tüm planlarımı bir kenara bırakmışım. Senden sonra..."

Beni çok kötü incitti.

O zamanlar yaptıklarından dolayı yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirliyor ve ben onu affettiğimi söylemek istiyorum. Özür dilediği an. Ama kalçalarını bacaklarımdan etrafında sıkıyor ve "Çünkü ben de sana yalan söylüyordum" diyor.

"Ne?"

Dudaklarını yalıyor. "Seni hatırlamamakla ilgili." Sonra, "Hatırlamıyormuş gibi davrandım. Ve hala bunun arkasında dursam da, sana istediğini vermek istedim. Daha önce, hâlâ yalan söylerken. Sana yaşattığım onca saçmalığın karşılığında. Yani ödeştik say. Ve şimdi

istediğin Şeye sahipsin.

Beni çektin." Çenem sıkıştı. "Bu yüzden bunu saklıyorum. Çünkü buna ihtiyacın yok."

"Peki ya sen?" Ben soruyorum.

"Evet. O benim." derken gözleri yüzümde geziniyor.

Benimkini.

Onun.

Bu çizim onun, evet. Ama ben de *onunum*.

On sekiz aydan fazladır onunum, değil mi? Ve sanırım hayatımın geri kalanında da onun olacağım. Benim dikenim.

Bana istediğimi verdi çünkü bana yalan söyledi. Çünkü beni kasıtlı olarak yanlış yönlendirdi ve beni çok fazla kargaşaya soktu. Ve bunu neden yaptığını anlasam da - nefret ediyordum, hala da ediyorum - buna ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

Ondan özür dilemesine, yaptığı hataları kabul etmesine ihtiyacım vardı. Kendi yalanlarından.

Ve şimdi istediğimi bile bilmediğim bir şeye sahip olduğuma göre, ona kendimden bir şeyler vereceğim.

Kalbim.

Çünkü onu seviyorum.

Ona aşığım, değil mi? Tanrım.

Bu adama aşığım. Hep öyleydim. Salem ve Poe haklıydı.

Ve yanılmışım.

Callie ile arkadaşlığımı riske atmayacağımı düşünmekle hata etmişim. St. Mary'nin kurallarını daha fazla çiğnemeyi göze alamazdım. Ya da üniversite hedeflerimi.

Ya da *kendimi*, kalbimi, akıl sağlığımı riske atarım. Çünkü o başkasına aşık.

Ben yapardım.

Onun için her şeyi göze alırdım. *Her şeyi*.

Her gün ve her seferinde onu seçerdim. Onu kendime tercih ederdim.

Yumruklarımı açıyorum ve sevginin bedenimi doldurmasına izin veriyorum. Amacımın da bedenimi doldurmasına izin veriyorum.

Onu sevmek için. Onun bana yaptığı gibi ona bakmak. Onun çiçeği olmak. "İstediğim şeye sahip değilim," diyorum.

"Ne?"

Öne doğru eğilip ellerimi omuzlarına koyduğumda içimde hiç tereddüt yok. Uyluklarındaki kaslar gibi onlar da yumuşak dokunuşumun altında sıcıyor ve geriliyor. Ve bakışları aşağıya düşüyor.

Güzel pembe elbisemin geniş kare yakasına gidiyor. Göğüs dekolteme gidiyor.

Ve bundan önce hiçbir şey, tek bir şey bile *bu kadar* doğru hissettirmemişti. Beni bu kadar utanmazca izlemesi. Hem de öylesine.

Tenimdeki kızarıklığı izlemesi. Tüylerimin diken diken olmasını. Onlara bu kadar yakinken elbisemin altında göğüslerimin ne kadar sıkı ve şiş olduğunu *fark etmesi*. Onlara tek bir odakla bakarken.

O kadar ki ağzı parçalanıyor.

İri göğüslerimi görünce derin bir nefes çekiyor ve sonra kendimi durduramıyorum.

Ayaklarının dibine düşmekten. "Bu da ne..."

Sonunda sersemliğinden kurtuluyor, sandalyede öyle şiddetli sarsılıyor ki, karalama defteri kucağından kayıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ellerimi onun sıkı, *dar* kalçalarına götürerek, "Sana gerçekten istediğim şeye sahip olmadığımı söylüyorum," diye fısıldıyorum.

Çenesi bir an için kapanıyor ve ardından "Hemen yerden kalk" diye emrediyor.

Başımı sallayarak açık avuçlarımı kalçalarında aşağı yukarı gezdiriyorum ve mümkünse daha da geriliyorlar. "Ben başka bir şey istiyorum."

Elleri sandalyenin kollarını yumrukladı, bileğindeki tendonlar gergin bir şekilde duruyordu. "Yerden kalk. *Şimdi*."

Parmaklarımı onun gergin kaslarına geçiriyorum. "Hayır."

O zaman beni izliyor. Öyle bir... şiddetle. Öylesine öfkeli, kavgacı bir bakış ki dudağımı ısıriyorum, onu tekrar kızdırdığım için biraz suçlu hissediyorum.

Ağzını açıp ikinci kez açmadan önce kapattığında dudağımı daha sert ısıriyorum. Ardından gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes daha alıyor.

Sanki kendini kontrol ediyormuş gibi.

Ağaçta yaptığı gibi.

Kendini kontrol altına *aldığında* göz kapaklarını açar, gözleri her zamanki gibi vahşi bakar ve "Tam düşündüğüm anda..." der. Duraklıyor, yumrukları sıkılıyor. "Tam anlamı sağladığımı düşündüğüm anda *behave*, kötü davranışlarını kontrol altına aldım, böyle bir şey yapıyorsun. Sen..." Tekrar duraklıyor, bu sefer yumruğuyla kolçağa vurmadan önce burnunun köprüsünü çimdikliyor. "Hemen yerden kalk. *İn*. Ve ergenlik takıntından kurtul, seni

Anladın mı? Hemen şimdi. Seni uyarıyorum, yoksa daha önce yaptığımdan daha fazla acıtırım. Bu konuda bana güven. Sözüme güven, Bronwyn."

Sesinin öğretmen gibi çıkmasından dolayı kalçalarımı sıkıyorum.

Ne kadar sert ve otoriter. Ne kadar seksi.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve bu onu daha da kızdırıyor.

"Bu gençlik saplantısı değil."

"Evet, o zaman bu da ne?" diye tersliyor, neredeyse bana bakıyor. "Bu benim... sana teşekkür ediyorum."

Bu onu hareketsiz bırakıyor.

"Ne?" diye ısırınca nefesi kesildi. Yutkunuyorum.

Yapmak zorunda olduğumu bildiğim şeyi ona söylerken tırnaklarımı onun affetmeyen kalçalarına geçiriyorum. Onu ikna etmek için. Bu bir yalan değil ama gerçeğin tamamı da değil.

Özellikle de şimdi.

Özellikle de az önce kendime aşık olduğumu itiraf etmişken.

Onu

"Futbol koçum olduğumu düşündüğünü biliyorum ve -" "Öyleyim amina koyayım."

"Ve benden daha yaşlı olduğunu. Çok daha büyük. Ve bir kız kardeşin var.

benim yaşımda, en iyi arkadaşım olan bir kız kardeşim var." Burada dişlerini gıcırdatıyor. "Ama

Sen bundan daha fazlasısın. Benim için. Sen hayatımı değiştiren adamsın.

Beni özgür bırakan. Bana istediğimi bile bilmediğim şeyleri veren adamsın." Yalan söylediği için özür diledikten sonra bu hiç bu kadar doğru olmamıştı. "Ve ben de daha fazlasıyım. Senin için. Ben yardım ettiğin kızım. Kurtardığın kızım. O gece. Birçok yönden. Bu yüzden ben de sana bir şeyler vermek istiyorum."

"Ne gibi şeyler?" diye kabaca sorarken gözleri bana ateş saçıyor, alev alev ve mavi.

Tekrar esneyen kalçalarına masaj yapmaya devam ediyorum. "İstediğin şeyler. Geçen gün barda söylediğin şeyler. Dedin ki

siktiğin kadın..." Burada duraklıyorum - durmak zorundayım - çünkü burun delikleri F kelimemle alevleniyor. "Dizlerinin üzerine çöktüğünü söylemiştin. Senin için.

Ne zaman istersen. Ve ben... Ben bunu yapmak istiyorum. O kız olmak istiyorum. Senin için. Tüm dünyası senin etrafında dönen. Ağırlık merkezi sen olan."

"Ben."

Başımı sallıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Evet."

Birkaç saniye yüzümü inceliyor. Omuzlarımdaki gülü, dört zincirli kolyemi. Orada dokunduğunu bildiğim Rapunzel saçlarımı.

Gözlerimin içine bakıp, "Demek minnettarlık bu," demeden önce.

Hayır.

Bu aşk.

Ama böyle düşünmesi sorun değil. Gerçeği bilmesine ihtiyacım yok.

Sadece onu bir kadın gibi sevmeme izin vermesini istiyorum. Genç bir kız olsam bile.

"Evet," diye fısıldıyorum yalanı.

"Demek bana teşekkür etmek istiyorsun," diye gürlüyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Evet."

"Dizlerinin üzerine çök."

Nefesim hıçkırık gibi çıkıyor. "Evet. Ya da sırtüstü."

Burun delikleri geniş bir nefesle genişliyor. "Ya da sırt üstü." "Dediğin gibi."

"Dediğim gibi," diye sözlerimi tekrarlıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bu yüzden mi beni evimde çizmek istedin? *Yatak odamda.* Söylediğim gibi bana teşekkür edebilmek için."

"Evet."

"Ve bu elbise." diye sormadan önce bir an için aşağıya bakarken çenesi titremeye başlıyor. Bu pembe elbiseyi de mi benim için giyiyorsun?"

"Evet. Senin için."

"Yani sahneyi hazırladın," diye kestirip attı, çenesi titriyordu. "Beni yatak odama getirdin; olgun, süt gibi ve sallanan memelerini daracık bir elbiseyle burnumun dibinde salladın; önümde dizlerinin üzerine çöktün. Ve tüm bunları bana teşekkür edebilmek için *yaptın*, tıpkı söylediğim gibi. Doğru mu anlıyorum?"

Göğüslerim -süt gibi, olgun ve sallanıyor- onun sözleriyle kabarıyor. Titriyorlar ve daha da olgunlaşıyorlar.

O da bunu fark ediyor, gözleri aşağı iniyor. "Evet," diye fısıldıyorum.

Bunun üzerine başını kaldırıp bakar. "Başka ne söylediğimi hatırlıyor musun?" "Neyi?"

Sonunda bana yaklaştı.

O kadar yakın ki vücuduna yer açmak zorundayım. O bana doğru gelirken omurgamı eğmek ve boynumu bükmek zorundayım.

Ve hepsini mutlu bir şekilde yapıyorum.

Karanlık, erkeksi bir tehdit gibi üzerimde asılı kalmasına memnuniyetle izin verdim.

"Bir *kız*," dedi, "ayaklarımın dibindeyken pembe ağzını açması gerektiğini *bilir*, değil mi?"

Ağzım onun açık seçik sözleriyle karıncalanıyor ve ellerimle kalçalarını kavrayarak başımı sallıyorum. "Evet."

"Pembe ağzını benim için açacak mısın, Bronwyn?" "Evet.

Açacağım."

"Öyle mi? Pembe ve utanmaz ağzın, değil mi?" Gözleri bir an için dudaklarıma kayıyor. "O gün sürdüğün rujun adı buydu.

gece, tamam mı?"

Tırnaklarımı pürüzsüz çenesine geçiriyorum. "Evet. Pembe ve Utanmaz." "İkinci favorin."

Onun anısı karşısında dudağımı ısırıyorum. Ne dediğimi ne kadar iyi hatırlıyor

Onu

Hatta o geceyi ne kadar iyi hatırlıyordu.

"Öyle."

"Peki ya bu?" Çenesiyle işaret ediyor. "Bu senin en sevdiğin o zaman?"

"Uh-huh." Başımı salladım. "Pinky Winky Promises."

Elmacık kemikleri daha da gerginleşiyor. "Pinky Winky Promises." "Evet."

Elbisemle uyumlu, koyu, daha pembe bir pembe. Ve benim favorim.

"Yani ağzının *serçe* parmağı bana söz mü veriyor," diyor, çenesi sıkıca hareket ediyor, kalçaları hala esniyor, "bana iyi bir sürüş vereceğini mi? Bana hayatımın sürüşünü yaşatacağını mı?"

"Evet," diye hevesle cevap veriyorum. "Evet. Söz veriyorum." Benim coşkulu cevabım karşısında ürperiyor.

Titriyor ve uzun, çok *uzun* bir nefes alıyor.

Ve sonra onunla tanıştığımdan beri beklediğim bir şeyi yaptı.

O takım elbisesi, gümüş saati ve muhteşem saçlarıyla hayatıma girdiğinden beri.

Sandalyesinin kollarına yerleştirdiğı yumruklarını açıyor ve ellerini öne doğru uzatıyor. Ve sonra bana dokunuyor.

Gerçekten, onlarla bana dokunuyor.

Yemek odasındaki gibi sadece saçımı değil, *beni* de.

Bana dokunmakla kalmadı, beni yakaladı.

Parmaklarını saçlarıma gömüyor ve tekrar yumrukluyor. Ama bu sefer hava yerine saçlarımı tutup çekiyor, böylece boynum daha da geriliyor ve bükülüyor.

Ve bu sadece bir el.

Diğeri boynuma dolanıyor. Dört zincirli kolyeme takılıyor. Onu da avucunun içine almadan önce gürültüyle göğsümden alıyor.

Ve beni ellerine aldığıında, sıkı ve otoriter bir şekilde, gülümsüyorum.

Vücudum sıvı ve yumuşak hale gelirken ellerimi onun gergin pazularının üzerine koyuyorum.

Ve sonunda tamamlanmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sonunda onun çiçeğiyim çünkü engelini kırdım; dikenim bana dokunuyor. Bir şeyleri yumrukluyor ve çekiyor, çok güzel acıtıyor.

Şiirsel olarak.

Hâlâ kat etmem gereken uzun bir yol olduğunu biliyorum. Ama bunu alacağım. Sevineceğim.

"Bana bir şey vaat etmeden önce," diye başlıyor, sesi de dokunuşu kadar sert ve seksi, "bana ne vaat ettiğini söyleyen nasıl olur, ha? Sana ne söylediğimi söyle Bronwyn. Pembe ağzından ne yapmanı istediğimi söyle."

Kalbim göğsümdede çarpıyor, yarışıyor ve uçuyor. Ona karşı büyük bir sevgi besliyorum. Çok fazla şefkatle.

Bu kadar bilgisizken.

Gerçekten bunun beni şok edeceğini mi düşünüyor? Bu soruyu sorması.

Gömleğinin kumaşından bile damarlarını hissedebildiğim sert pazularını okşarken fısıldıyorum: "Ağzımın senin kaslarını emmesini istiyorsun."

horoz."

Açık sözlülüğüm karşısında nefesi o kadar şiddetli, o kadar sert ki başımın tepesindeki saçları dalgalandırıyor. Ve kolyemin etrafındaki eli o kadar titriyor ki, zinciri görkemli bir şekilde çınlatıyor.

"Benim sikim," diye homurdanıyor.

"Evet." Dudağımı ısırıyorum ve kucağına bakıyorum. "Bence bu büyük bir şey.

Çünkü *sen* çok büyüksün. Ve sabırsızlanıyorum."

Dar gövdesinden bir ürperti daha geçiyor ve saçlarımı tekrar çekiştirerek kafamı kaldırmamı sağlıyor. "Ona bakmayı kes."

"Ama -"

"Ve çok büyük."

"Ne kadar büyük?" Kocaman gözlerle soruyorum.

Sorum karşısında dişlerini gıcırdatıyor. Cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama veriyor.

Hatta öyle bir resim çiziyor ki, nefesim kesiliyor.

"Bu otuz üç yaşında bir adamın siki," diye geveliyor, "senin on sekiz yaşındaki ağzına sığmaz. *On sekiz yaşındaki ağzının*, benim sevdiğim gibi emmek bir yana, içine almakta bile zorlanacağı bir canavar. Küçük bileklerinden daha geniş ve o pembe suratından daha uzun, anlıyor musun? Anladın mı? Yüzünü aletimin altına sokarsan Bronwyn, çenenden alınına kadar her yerini kaplarım ve hâlâ birkaç santim kalır. Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

Sadece nefes nefese kalmadım,

salyalarım akıyor. Yemin ederim ki öyle.

Ayrıca kalçalarımı sıkıyor, birbirine bastırıyorum çünkü şu anda gerçekten sabırsızlanıyorum.

O şeyi, onun canavarını pembe ağzıma almak için gerçekten sabırsızlanıyorum.

"İstiyorum, evet," diye fısıldıyorum, gömleğini yumruklayarak. "Ve şimdi gerçekten sabırsızlanıyorum."

"Gerçekten sabırsızlanıyorsun," diye çıkışıyor, parmakları saçlarımı karıştırıyor. "Sikimi o gül goncası ağzına sığdırmak için *gerçekten sabırsızlanıyorsun*, değil mi? O gül goncası ağzını açmak ve benim için iyice germek için. Dilini çıkarıp beni içine almak için sabırsızlanıyorsun. Bunu mu demek istiyorsun?"

Seni lastik bir bant gibi germemi sağla. Çünkü yapacağım. Dudaklarını gereceğim. O güzel rujunu çenene bulaştıracam. En sevdiğin rujunu, lanet çenenin her tarafına sürerim, bütün serçe parmak sözlerini *mahvederim*. O yüzden konuşmadan önce düşün. *Düşün*, Bronwyn."

"Öyleyim."

"Öylesin."

"Evet." Yutkunuyorum, gül goncası ağzımı yalıyorum. "Ve bunu tek seferde yapamayacağımı anlıyorum. Ama sonra... Ama sonra yapabilirim uygulama."

"Aalıştırma."

"Evet. Belki sadece başını emerek başlayabilirim," diye fısıldıyorum, çok hevesliyim, bunu yapmak için çok hevesliyim. "Onu yalayarak, ıslak ve salyalı hale getirerek. Ve sonra bunu iyi yapabildiğimde, belki yapabilirsin... belki bana daha fazlasını verebilirsin. Ve ben de yapabilirim. Herkes iyi bir öğrenci olduğumu söylüyor. Çok çalışkan olduğumu. Hızlı öğreniyorum. Dosyamı okumuştun, hatırladın mı?"

Sanki söylediklerimi özümsemiş, bu fikri kafasında tartıyormuş gibi birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra aşınmış, zımparalanmış gibi gelen bir sesle, "Evet, öyle. Bronwyn Littleton, St. Mary's."

Başımı sallamak istiyorum ama beni öyle bir kavramış ki kıpırdatamıyorum, bu yüzden tüm kararlılığımı ve hevesimi konuşmaya katıyorum

kelime. "Evet. Bazen yaramazlık yaptığımı ve sorun yaratabileceğimi biliyorum. Ama çabuk öğreneceğime söz veriyorum. Sikini sevdiğin gibi yalayacağıma söz veriyorum. Çünkü sen benim dikenimsin ve ben de senin

şebboyunum."

Bu onu hırlatıyor.

Göğsünün derinliklerinde bir yerde çok alçak bir hırıltı.

"Benim duvar çiçeğim," diye tekrarlıyor. "Benim. Ve bana teşekkür etmek istiyor. Sevdiğim gibi sikimi yalayarak."

"Uh-huh."

Parmakları saçlarımda tekrar esniyor. "Çok hoşuma gidiyor, anlıyor musun? Buna çok *ihtiyacım var*. Her gün, günde üç kez sikimin emilmesine ihtiyacım var. Buna hazır mısın?"

Dudaklarımı tekrar yalıyorum, bu sefer ağzımın suyu sonuna kadar akıyor. "Evet.

Evet, öyleyim."

Göğsünü benimkine bastırıyor, neredeyse burunlarımızı çarpıştırıyoruz. "İlk zilden önce ihtiyacım var, tamam mı? Sınıfına gitmeden ve dersini dinlemeden önce.

İyi bir kız gibi öğretmenler. Ve sonra tekrar, öğle yemeği sırasında.

Yemeğini yemeden önce sikimi emmeni istiyorum, böylece o pembe ağzına giren ilk şey ben oluyorum. Ve sonra bir kez daha ihtiyacım var. Son zilden sonra ve ödevini yapmak için yurduna dönmeden önce. Yapabilir misin?

Bu mu?"

"Evet,

ama..."

"Ama ne?"

"Yapamam... Bunu okulda yapamam."

Elmacık kemikleri daha da çıkık. Sanki bu olasılığa, okulda onun sikini yalayamayacağıma kızmış gibi.

Sanki bunu dört gözle bekliyormuş gibi.

Lütfen Tanrım, onu dört gözle beklesin.

"Peki neden olmasın?" diye soruyor.

"Çünkü biri bizi görebilir."

Alnı benimkine düşüyor, öfkeli gözleri çok yakın. "Evet, lanet olası itibarım."

Gömleğini açıyorum ve yüzüne, az önce uzun uzun bakıp çizdiğim keskin, sivri ve güzel yüzüne gidiyorum. Ona dokunuyorum ve fısıldarken alnımı onunkine bastırıyorum, "Evet.

önemsiyorum ama ben önemsiyorum. Yapamam... Ona bir şey olmasına izin veremem. Ya da sana. Seni korumak zorundayım."

"Koru beni."

"Evet," diye fısıldıyorum, yüzünü olabildiğince yumuşak bir şekilde okşayarak. "Sen hep başkalarını koruyorsun. Birinin seni koruması gerekiyor. Ve bu ben olmalıyım. Çünkü ben senin duvar çiçeğimim."

Sözlerim üzerine yüz hatlarında bir şey hareketlendi, bu gerginlikten, sergilediği bu tedirginlikten başka bir şey. İnançsızlıkla karışık bir yumuşaklık gibi bir şey.

Sanki birinin onu korumak istediğine inanamıyormuş gibi.

Ama o kadar çabuk gelip gidiyor ki, şimdi hayal ettiğimi düşünüyorum. "Peki sen ayaklarımın dibine düşer düşmez ofisimin kapısını kilitlememe ne dersin?"

Onun sözleri üzerine dizlerimi yere vurarak, "Ama yine de. Bu riski göze alamayız."

Başka bir fikir önermeden önce göğsünün derinliklerinde mırıldanıyor. "Kapıyı kilitlesem ve seni masanın altına saklasam nasıl olur? Ofisime gelip dizlerinin üzerine çöktüğün anda seni süründürmeme ne dersin? Benim duvar çiçeğimi okul üniformasıyla yerde süründürürüm ve o da masamın altına girer. O zaman sikimi emer mi?"

Göğüslerim göğsünde bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, meme uçlarım kaslarına sürtünüyor. "Masanın altında."

Başını sallıyor, alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Evet, masamın altında. Böylece şans eseri biri gelirse görmez."

"Yok."

"Hayır." Sesi artık zar zor insan gibi çıkıyor. "Koç Thorne'un masasının altında bir genç olduğunu görmüyorlar. Okul devam ederken sikini yalattığını görmüyorlar. Ve pembe ağzını onun canavarına dolamış olan öğrenci, St. Mary's. Bronwyn Bailey Littleton. Duvar çiçeği. *Onun* duvar çiçeği."

"Peki, tamam. Yapacağım."

"Öyle mi?" Gözleri hem parlak hem de uyuşturulmuş, muhtemelen benimkiler gibi. "Böylece duvar çiçeğinin sikini ne kadar sert çalıştırdığını görmüyorlar. Zonklayan, pancar kırmızısı sikini. Ne kadar istekli görüldüğünü, göğüslerinin nasıl

- Muhtemelen porno filmlerdeki sütçü kızlara ait olan göğüsleri, liseli bluzunun altında şişmiş ve eteğinin altında ne kadar da ıslak. Belki de yere damlıyordur, ayaklarımın dibinde su birikintisi yapıyordur. Çenesinden aşağı damlıyor ve boğazının dibinde bir su birikintisi oluşturuyor gibi. Öyle mi?

O mu? Damlıyor, Bronwyn."

"Tanrım, evet. Öyle. *Ben* de."

"Evet, öyle," diye devam ediyor, alnını benimkine yaslayarak. "Çenesinden aşağı *damlıyor* ve *damlamaya* devam ediyor. Akmaya devam ediyor çünkü Koç Thorne'un umurunda değil, değil mi? Şebeğinin sikinin üzerine salya akıtmasını umursamıyor çünkü tek umursadığı daha da derine inmek. Tek derdi kızın boğazına kadar inip görebilmek. Onun ince boğazında sikinin kalın hatlarını görebilmek. Böylece onu nasıl mahvettiğini görebilecek. Ona sahip olduğunu. Onun dar genç karnına dokunuyor."

Karnım spazm geçiriyor. "Evet. Evet, lütfen. Conrad, ben -" "Ama başka kimse değil."

"Hayır."

"Koç Thorne'un masasının altındaki şebeğe ne yaptığını kimsenin görmesine izin yok. Ona karşı ne kadar acımasız olduğunu. Nasıl boğazına boşaltıp, her gün karnını dölleriyle doldurarak öğle yemeğine gönderdiğini."

Başımı salladım. "Hayır. Hiç kimse."

Birden kafa derimdeki ağrı arttı ve başım geriye çekildi.

Birden üzerime çullandı, kızgın ve öfkeliydi, kaşları kocaman ve siyahtı, uzun saçları öfkeli kaşlarına dökülüyordu.

"Evet demeyi kes," diye öfkeleni.

"Ne?"

Yumruğunu saçlarımda sallıyor. "Sana söylediğim her kirli şeye evet demeyi kes."

"Ama ben -"

"Yeter. Artık evet demene izin yok. Anladın mı?"

"Conrad, ben -"

"Kapa çeneni," diye gürlüyor. "Hayatında bir kez olsun o lanet çeneni kapat Bronwyn. Çünkü konuşmayı bırakıp dinlemeye başlamanın zamanı geldi: resim yapma zamanı bitti. Seni kamyonetime bindirip St. Mary's'e geri götüreceğim ve *konusmana* izin yok. Bana tek bir kelime bile söyleyemezsin. Konuşmama izin *vermeyeceksin*. Seninle. Az önce yaptığım gibi. Sanki yolun kenarında tanıştığım ve eve yürüdüğüm masum bir kız yerine bardan aldığım pis bir sürtükmüşün gibi, anladın mı?"

"Önümde diz çökmene izin yok. Ve

Bu lanet elbiseyi bir daha asla giyemezsin. Eğer seni bu lanet olası pembe elbiseyi giyerken, striptizci kışını ve sütçü kız memelerini burnumun dibinde sallarken yakalarsam, onu senden kendim alırım. Ortasından yırtarım ve tüm okulun önünde o daracık vücudundan çıkarırım. Tüm dünyanın, anladın mı? O zaman itibarıma ne olacağını göreceğiz. İşte bu, bu son. Buna bir son veriyorum. Burada minnettarlık olmayacak, tamam mı? Bunu istemiyorum. Bunu yapmanı istemiyorum.

Bana teşekkür et. Konuşmanı istemiyorum. Düşünmeni istemiyorum. Lanet
olası adımı söylemeni istemiyorum."

Chapter 19

The Original Thorn

Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır.

Bin kere hayır.

Bunu yapmayacağım. Bunu yapmayacağım.

Bana attığı şeyi kabul etmiyorum. Almayacağım. O daha genç.

Kız kardeşimin yaşında.

Kız kardeşimin en iyi arkadaşı.

O benim *öğrencim*.

Koşarken, koşarken, koşarken ve muhtemelen bütün gece durmadan koşarken kaldırıma attığım her adımda bu mantrayı tekrarlıyorum.

Onu almıyorum. Onun hevesle verdiği şeyi almıyorum.

Hiç kimse ama hiç *kimse* beni onun kadar sinirlendirmedi.

Onun yaptığı gibi.

Tanıştığım hiç kimse değil. Helen bile. Yine de yapmayacağım.

Ben değilim.

Kafamdaki her ilahiýi onun tatlı sesinin takip etmesi önemli deęil:
Ağzımın sikini emmesini istiyorsun.

Her ilahiýi onun yumuşacık saçlarının kokusunun takip etmesi önemli
değil: güller.

Önemli *değil*.

Chapter 20

Ofisinin kapısında bir posta kutusu var.

İçine bir şeyler koyabileceğiniz ince bir yuvası var - notlar, belgeler ve mektuplar gibi şeyler - ve bu şeyler aşağı kayarak dibe düşüyor. Ve her öğretim üyesine verilen küçük bir anahtarla açıp onları geri alana kadar orada güvenli bir şekilde durur.

Salem'in Arrow'a yazdığı mektupları koyduğu yer.

Arrow'un futbol koçumuz olduğu zamanlar.

Evet, ona gizli mektuplar yazardı. Gizli ve seksi. Çünkü onu baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Tanrım, biz kesinlikle St. Mary's asileriyiz, değil mi?

Salem, Arrow burada futbol koçuyken ona aşık olduğu ve onu baştan çıkardığı için; Callie hamile kaldığı için, bunu yapan ilk kız olduğu için St. Mary'deyken; ve şimdi de ben.

Yeni koça aşık olup onu baştan çıkardığın için. Çünkü ben öyleyim.

Bundan vazgeçmedim. Tabii ki vazgeçmedin. Benden bunu istediğini biliyorum.

Beklediğim gibi.

Eğer buna karşı savaşımasaydı, aşık olduğum, iyi, ahlaklı ve profesyonel olması gerekmeyen adam olamazdı.

Eğer beni itip korkutmaya çalışmasaydı.

O gün beni köpüren bir sessizlik içinde geri götürürken yine bunu yapmaya çalıştı.

Boyama/başarısız baştan çıkarma seansından sonra beni kamyonetine bindirdi ve geri götürdü. Gerçi beni kamyonetine bindirmeden *önce*, eskiz defterimden kendi çiziminin olduğu sayfayı yırttığını, düzgünce katladığını ve cebine koyduğunu fark ettim.

Bu da beni gülümsetti.

Ama her neyse, dönüş yolunda benimle konuşmak şöyle dursun, bir kez bile yüzüme bakmadı.

Bir kez bile çenesini sıkmayı ya da uzun nefesler almayı bırakmadı.

Biliyorum ki şu anda, *bugün* yaptığım şey, onun aynı şeyleri tekrar yapmasına neden olabilir.

Ama bunu yapmak zorundayım.

Pazartesi sabahı ilk iş olarak ofisinin önünde dururken, ona getirdiğim bir şeyi posta kutusundaki o küçük yuvaya bırakmaya hazır bir şekilde uzandım.

Ama son saniyede kapı açıldı ve posta kutusuna girmeye çalıştığım kişinin kendisi orada duruyordu.

Her zamanki siyah kapüşonlu tişörtünü ve eşofmanını giymiş, kaşlarını çatmıştı.

Ellerimi geri çekip o şeyi ondan saklıyorum, o da lacivert gözlerini kaçırarak bunu fark ediyor. Ona bu konuda bir şey söyleyemedim, "Ne yapıyorsun lan sen?" diye soruyor.

Hırıltıyla yapıyor. Kalın ve derin.

Ve her zaman yaptığım gibi kalçalarımı sıkmak zorundayım.
Gülümseyip "Merhaba. Mutlu Pazartesi." demeden önce.

Çenesi sıkıştı.

"Bir şey bırakmak istedim." "Ne?"

"Uh, sadece yazdığım bir şey," diyorum ona, ellerimi hala geride tutarak. "Ve posta kutuna atmak istedim."

Karanlık ruh haliyle tezat oluşturacak şekilde neşeli ve güneşli görünmesini umduğum yüzümü inceliyor. "Senin yazdığın bir şey."

"Evet." Başımı salladım. "Çünkü seninle konuşmaya iznim olmadığını söyledin.

Geçen gün."

Geçen günden bahsedilince çenesi tekrar sıkılıyor ve birkaç saniye öyle kaldıktan sonra gevşeyip "Şimdi de sen konuşuyorsun" diye homurdanıyor.

"Doğru," diyorum, hâlâ gülümseyerek. "Bunun farkındayım. İşte bu yüzden onu bırakmak istedim. Yazdığım şeyi, posta kutuna. Ama sonra sen kapıyı açtın ve ben -"

"İstemiyorum." "Ne?"

"İstemiyorum," diye kestirip attı. "Her ne yazdıysan."

Sonunda onu öne getirdim. "Ama şimdi sana verecektim.

."

"Bu *pembe*," diyor dişlerini sıkarak ve son derece kırılgın görünüyor.

Elimdeki zarfa bakıyorum, gerçekten de pembe.

Daha doğrusu onun bir gölgesi.

Dün bütün günümü ya da en azından altı saatimi bu zarfları aramak için ayırmıştım. Zarfları almak istedim.

Bu yüzden St. Mary's ve komşu kasabalardaki tüm hediyelik eşya dükkânlarını ve kitapçıları dolaştım: onun kasabasını, hatta benim kasabamı.

Sonunda onunkinde buldum.

"Pek sayılmaz. Daha pembe," diyorum dudaklarımı yalayarak.

"Geçen günkü rujum gibi."

Pinky Winky Promises.

Sikini emmeye çalışırsam mahvedeceğini söylediği.

Bunu düşünmek bile kalçalarımı tekrar sıkmana neden oluyor ve bu o kadar büyük bir sıkışma ki o da fark ediyor. Gözleri yukarı çıkıp hızla nefes alan göğsümde bir iki saniye dinlenmeden önce bastırılmış uyluklarıma gidiyor.

Üzerimde bir hırka var, bu yüzden ona meme uçlarım üzerindeki etkisini gösteremiyorum, ama keşke gösterebilseydim.

O zaman bilirdi.

Bütün hafta sonu onu düşündüğümü. Acaba o da beni düşünüyor muydu?

Artık dumanlı olan gözlerini yukarı kaldırıyor. "Geri alabilirsin." "Ama senin için yazdım."

"Ve okumakla ilgilenmiyorum."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve o da eski rolüne bürünerek şöyle hareket ediyor

Geri.

Bu da beni incitiyor.

Çünkü bu geri adım atmak *demek*, değil mi? Tüm ilerlemeden biz yaptık.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum - veremem - ve bu yüzden bir adım daha yaklaşıyorum ve sırtı kapıya gelene ve gidecek hiçbir yeri kalmayana kadar bunu yapmaya devam ediyorum.

Onu tuzağa düşürene kadar.

Bu gülünç çünkü gerçekten yapamam ama en azından şimdilik hiçbir yere gitmiyor.

"Ama bunu geri alamam," diyorum ona, uzlaşmaz yüzüne bakarak.
"Gördüğüm bir rüya hakkında."

Gerçekten öyle.

Ve cumartesiden beri düşündüğüm her şeyi.

Geri dönüp Salem ve Poe'ya olanları anlattığımda, Poe hemen Pazartesi günü ona gizlice saldırmamı ve ofisinde kemiklerini kırmamı söyledi. Salem ise daha ince bir yaklaşım önerdi. Bana Arrow'a mektup yazdığını ve belki benim de aynısını yapmam gerektiğini hatırlattı.

Ve sonra anladım.

Rüyalarım.

Belki de ona onlardan daha çok
bahsetmeliyim. O gün ağaçta yaptığım gibi.
Göğsü bir nefesle genişliyor. "Bir rüya."

"Evet." Başımı salladım. "Ve anlatmak istediğim tek kişi sensin." "Bunu söylemek isteyeceğin *son* kişi benim."

"Lütfen?"

Yumuşak, yalvaran sesimle yumruklarını sıkıyor ve göğsü birkaç dakikalığına hareket etmiyor.

O birkaç dakika saatlere, günlere ve haftalara dönüşüyor, ta ki göğsü yeniden başlayana kadar. Keskin, iç çeken bir nefesle onu benden alıyor.

Ona getirdiğim rüyayı alıyor, pembe kâğıt iri, sıyrıklarla dolu elinde çok kırılgan görünüyor.

Çok mükemmel.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum
minnettarlıkla. Bir keskin nefes daha.

"Sadece sınıfına git." Ve işte bu kadar.

Artık mektubum onda ve derslerime bulutların üzerinde yürüyerek gidiyorum.

Ayrıca günün geri kalanında diken üstünde yürüyeceğim. Tepkisini hayal ederek diken üstündeyim.

Okuyup okumadığını merak ediyorum. Eğer buna kızdıysa.

Belki de ona gitmeliyim. Belki de neler yaşadığını ve bu konuda bir şeyler yapıp yapamayacağımı kendim görmeliyim.

Ama sonra buna gerek kalmadı. Çünkü o bana geliyor.

Daha doğrusu, öğle yemeği sırasında masamıza geliyor.

Poe ve Salem karşı tarafta otururken ben Callie'nin yanında oturuyorum. Ve genellikle o geldiğinde başımı eğiyorum.

Ama bugün yukarı bakıyorum.

Okuyup okumadığını görmek için. Okuduysa tepkisinin ne olacağını görmek için. Ve bu sorunun cevabı... hiçbir şey.

Hiç tepki yok. Hem de hiç.

Her zamanki gibi sakın ve soğukkanlı. Callie, öğle yemeği ve dersleri hakkında her zamanki gibi endişeli, tabii ki öyle olmalı.

Ama bir tepki vereceğini umuyordum.

Mektubu okuduğuna ve buruşturup atmadığına dair bir işaret vermesini umuyordum.

Cesaretim kırılmış bir şekilde ondan uzaklaşıp yemeğime dönüyorum. Sorun yok.

Okumadıysa sorun değil.

Belki yapar. Daha sonra. Belki de yapmaz.

Ve bu da sorun değil.

O pes edip bir tanesini okuyana kadar yazmaya devam edeceğim. Sonra da onu ikna edene kadar yazmaya devam edeceğim.

Onun çiçeği olduğumu görmesini sağlayana kadar.

Sadece neden ağlamak istediğimden emin değilim. Neden bu havuç parçasını tekrar tekrar bıçaklamak istiyorum.

"Yani Reed. Arabalarla arası iyi,
değil mi?" Sesi durup kafamı
kaldırmama neden oldu.

Conrad masanın yanında duruyordu, elleri ceplerindeydi.
Yüz hatları her zamanki gibi nötr, *etkilenmemiş* bir şekilde düzenlenmiş.
Bana baktığı ve kaşlarını çattığı zamanlar hariç.

Ve Callie'nin eski erkek arkadaşı ve bebeğine hamile olduğu Reed Jackson'dan bahsederken.

"Evet," diyor Callie tereddütle, ağabeyinin isteyerek Reed'den bahsetmesine en az ben, Poe ve Salem kadar şaşırmış bir halde.

Arabalarla arası iyi *olan*.

Callie'nin göle sürdüğü ve bu yüzden buraya geldiği arabayı hatırlıyor musunuz? Reed o arabayı kendisi yapmıştı. Yani evet, kesinlikle iyi.

Conrad başını salladı. "Kamyonetime bakacak birine ihtiyacım var. Sence bunu yapabilir mi?"

Callie'nin gözleri - daha açık bir ton dışında ağabeyininki kadar mavi - başını sallarken genişliyor. "Evet, tabii ki. Demek istediğim, neden değil."

"Güzel. Bu cumartesi evinize getiririm." Sonra, "Ve öğle yemeği getireceğim."

"Ne?"

İç çekip ayaklarının üzerinde kaymadan önce bir an için çenesi sıkıştı. "Bir teşekkür olarak. Kamyonetime bakmayı umduğun için. Ve..." Bir iç çekiş daha. "Seninle ilgileniyorum."

O zaman ne olduğunu anladım.

Burada ne yaptığının farkındayım.

Onlara bir şans veriyor. *Bir gence* şans veriyor. Reed ergen değil ama yine de. Kız kardeşi öyle ve bu durumu ne kadar iyi idare edebileceklerini ona göstermelerine izin vermeye hazır.

Ve bunu söylediğim şey yüzünden yapıyor, değil mi? Yapıyor.

Öyle.

Ve o geri adım attığında, gitmeye hazır, bakmadan bile Tüm bu karşılaşma boyunca bana -asla yapmaz ama yine de- varlığımı bile kabul etmeden, "Lütfen gitme" diye bağırdım.

Aptalca ve *düşüncesizce* söylediğim sözler karşısında ellerim yumruk oldu, biri bıçak gibi çatalı tutarken diğeri kucağıma yerleşti.

Yine de onu durduruyorlar.

Sözlerim onu durduruyor ve kot mavis ve *ışıltili* gözleri bana dikiliyor. *Ve* daralıyor. Kalbimin mutlu bir kuş gibi göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"Yani, neden bizimle yemiyorsun?" Tökezleyerek, dilimde yoğun, tatlı aşkın tadını alarak söylüyorum. "Bizimle hiç yemek yemiyorsun."

Poe ve Salem, sırrımı bilen iyi arkadaşlar gibi başlarını sallıyorlar. Callie de başını sallıyor ama sanki bu iyi bir fikirmiş de şimdi aklına gelmiş gibi daha bilgisizce ve düşünceli bir şekilde.

Ancak kardeşi tüm bunları bilmiyor. Çünkü onlara bakmıyor.

Bana bakıyor ve bunu öyle bir şekilde yapıyor ki asla gözlerini kaçırmayacağını düşünüyorum.

"Seninle yiyeceğim," diye gürlüyor, hatta hışırdıyor, bana sabit bir şekilde bakıyor.

Çatalı bırakıyorum ve elimi kucağıma indiriyorum, böylece ikisini birlikte kavrayabiliyorum. "Evet. Yani, bu öğle yemeği ve nasıl olsa yiyeceksin, değil mi? O zaman bunu bizimle birlikte yapabilirsin."

Salem ve Poe tekrar başlarını sallarlar. Callie de. Ve yine tüm bunlardan habersiz çünkü gözleri bana yapışmış durumda.

Çözölmek üzere olan dağınık saç örgömden, kızarmış yanaklarıma kadar.

"Aslında değılim," diyor sonunda.

"Ne değılsin?" Saç tellerimi geriye atarak soruyorum.

"Öğleden sonra yemek yiyeceğim."

"Oh. Neden olmasın?"

"Çünkü bazı yazışmalara yetişmem gerekiyor" diye cevap vermeden önce bir süre bekler.

"Ne?"

Ciddi bir şekilde başını sallıyor, ayaklarının üzerinde kayıyor.

"Yazışmalar. E-postalar, mektuplar. Bu tür şeyler."

Şimdi kalbim hiç atmıyor.

Yavaşladı.

Ayrıca göğsümden karnıma kadar indi.

Sapından kopup yere düşen bir çiçek gibi. Ya birinin nazik parmakları tarafından alınmayı ya da birinin botları altında ezilmeyi bekliyor.

"Mektuplar," diyorum, sesimi sakın ve doğal tutmaya çalışarak.

"Evet," diye yanıtlıyor ve bana mı öyle geliyor yoksa sesi daha da alçaldı, sertleşti mi? "Bu sabah bir mektup aldım ve ben..." Bir duraksama, sonra, "Düşünüyordum."

"Oh." Yutkunuyorum, ellerimi kucağımda çeviriyorum. "Öyle mi?"

"Nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum. Mesajımı nasıl ileteceğimi."

"Mesajınız?"

"Evet." Kaşlarının arasında düşünceli bir çatıklık belirliyor ama gözleri -en azından bana- daha koyu, daha parlak görünüyor. "Bak, bu rahatsız edici. O mektubun içeriği. Ben de bir çözüm bulmaya çalışıyorum."

O zaman gülümsemek istiyorum. Onun '*sıkıntısına*'.

Ama tek yaptığım masumca göz kırpmak ve "Yardım edebilir miyim?" diye sormak. Çözümü bulma konusunda. Bu konuda iyiyimdir. Çözümler yani."

"Ben de senin sadece bir sanatçı olduğunu sanıyordum." "Ben -"

"Yine de teklifin için teşekkürler." Nihayet harekete geçti ve bir adım daha geri çekilerek, "Ama sanırım bunu kendi başıma çözmem gerekecek" dedi.

Bununla birlikte, o gidiyor ve sanırım sandalyemde yanacağım.

Özellikle de Poe bana bakıp göz kırptığında.

Salem çorbasının içinde kıkırdarken Callie de ağabeyinin son derece tuhaf davrandığına dair bir şeyler mırıldanıyor.

"Hayatında hiç 'yazışma' kelimesini kullandığını sanmıyorum. daha önce," diyor. "Mektup almaktan *hoşlandığını* bile sanmıyorum."

Chapter 21

Mektubumu

okudu. *Okudu.*

O yaptı. Yaptı. Yaptı.

Ve böylece ertesi gün, onun için başka bir hayalle ofisinin önünde duruyorum, pembe pembeye sarılmış, bir gülümsemeyle. Ve yine dün olduğu gibi, ben daha posta kutusuna atamadan kapıyı açıyor.

Hatta ben daha mektubu koymak için kolumu uzatmadan kapıyı açtı.

Ben oraya varır varmaz açıyor.

Geleceğimi biliyormuş gibi. Sanki beni bekliyormuş gibi. "Merhaba," diye fısıldadım. "Mutlu Salılar."

Selamlamam, dün olduğu gibi, her *zaman* olduğu gibi, kaşlarını çatmasına neden oluyor ve ben, her zaman olduğu gibi, devam ediyorum. "Senin için başka bir rüyam var. Bu rüya ilkinden hemen sonra başlıyor."

Göğsü nefesiyle birlikte keskin bir şekilde hareket ediyor. "Atla." "Ne?"

"Ofisime gir."

Mektubu göğsüme bastırıyorum. "Ama... Şimdi dersim var."

Dişlerini sıkıyor, yüz hatları taş kesilmiş. "Ve sen de sınıfına gideceksin. Seninle işim bittikten sonra."

Benimle işi *bittikten*
sonra. Kulağa uğursuz
geliyor.

Ama tamam. Tamam. Onu
alabilirim. "Pekâlâ," diyorum ve
yanından geçip gidiyorum.

Ben eşiği geçer geçmez kapıyı kapatıyor ve kilitliyor.

Arkamı dönüp ona bakıyorum ve gözlerinin vücudumda gezindiğini
görüyorum.

Yavaşça, metodik olarak. Tembelce.

Günün bu saatinde, her şeyi toparlamış ve düzenliyimdir.

Yine de bu, içimin temiz ve düzenli olduğu anlamına gelmiyor.

Aslında karmakarışık biriyim.

Çok heyecanlıyım ve huzursuzum.

Hepsi beni öyle izlediği için.

Beni dağıtmayı bitirdiğinde, yukarı baktı. "Şurada dur." Başını
'şuraya' doğru salladı.

Masasının yanındaki çıplak duvarı ilk gün boyamak istemiştim.
Renklerle ve çiçeklerle boyamak istedim, böylece bakabileceği ilginç bir şey
olabilirdi.

Ona neşe verebilecek bir şey.

Şimdi titreyen bacaklarım ve uğuldayan kalçalarımınla ona gidiyorum.
Ve sırtım ona dönük duruyorum.

Hatta sadece kendime biraz denge sağlamak için değil, aynı zamanda
kendim de bir resim olmak için sırtımı ona dayıyorum.

Duvara yapıştırılmış bir
çiçek. Onun için.

Sanki aptalca, hayali düşüncelerimi duyabiliyor.

Çünkü gözleri parlıyor ve sakinleşmeden önce göğsü birkaç hızlı nefesle inip kalkıyor ve büyük gümüş saatin olduğu elini cebine sokuyor.

Ancak bir saniye sonra parmaklarıyla bir şeyi kavrayarak çıkardı.

Elimde tuttuğum zarfın aynısı olan pembe bir zarf.
el.

Dünkü mektubum. "Oku onu."

Dudaklarımı yaladım ve "Ne?" diye sordum.

Elinde tuttuğu mektubu masasının üzerine koyar ve bana doğru kaydırır. "Mektubu oku."

Masasında duran mektuba bakıyorum.

Ortadan katlanmış ve kenarları buruşmuş ve işlenmiş görünüyor.

"Sana yazdığım mektubu okumamı ister misin?" diye soruyorum. Çenesi titriyor. "Evet."

"Ama ben -"

"Eğer yazabiliyorsan," diyor neredeyse ısrarak, "okuyabilirsin de. Şimdi onu al ve bana yazdıklarını oku." İşte o

zaman anladım.

Benden ne yapmamı istediğini anladım. O zaman gülmek istiyorum.

En azından gülümse.

Çözümü bu mu? Benim gibi bir sorun için.

Bunun beni yerime koyabileceğini düşünüyor, kendi sözlerimi ona yüksek sesle okuyarak. Sanki asi bir çocukmuşum gibi.

O bir aptal.

Sevimli, kızgın bir salak.

Tamam, ben yaparım.

Gölmek, gülümsemek ya da başımı sallamak yerine, masasından mektubu almak için bir adım öne çıktım. "Tamam. Eğer istediğın buysa."

Söylediklerim karşısında pazılarındaki kaslar geriliyor ve lacivert tişörtü ve kapüşonsuz kıyafetiyle bunu kesinlikle görebiliyorum.

Ama sonra kalçasını rahatça masasının kenarına dayıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Ne zaman hazır olursan."

Bunun üzerine başımı eğdim ve zarfı açıp kâğıdı alırken gülümsedim.

Zarf kadar pembe ve sağ köşesinde bir gül baskısı var.

Derin bir nefes alarak başlıyorum.

"Sevgili Koç Thorne,

Şu anda öfkelendiğine eminim. Eminim sen de

Bu mektuba kaşlarını çatarak bakıyorsun. Belki de kampüste peşime düşüp ayrıcalıklarımı elimden almak istiyorsun. Bil diye söylüyorum, benim için sorun yok ve beni aramaya çıkarsan, her zaman kolayca bulabilirsin.

Ama bana katlan.

Bu mektubun bir amacı var.

Geçen gün bir rüya gördüm.

Seninle ilgili.

Bildiğiniz gibi bu sık rastlanan bir durum.

Ama her neyse, rüyamda seni çiziyordum. Cumartesi öğleden sonra yaptığım gibi.

Senin evindeydik, aslında senin yatak odandaydık. Sen o günkü gibi aynı koltukta oturuyordun, ben de yataktaydım. Tek fark, o beyaz gömleği giymek yerine hiçbir şey giymiyordun.

Yani, kot pantolonunu giymiştin. Lacivert olanlardan. Bence güzel gözlerinin rengine uyuyor.

Ama gömlek değil. Beyaz olan, sizi seksi ve baskın gösteren keskin yakalı.

Ve böylece seni görebildim.

Vücudunu görebiliyordum. Göğsünün dar yamaçlarını. Omuzlarının kıvrımlarını ve çıkıntılarını. Merdivenlerini ve sırtlarını bile görebiliyordum.

Kaburgaların ve karın kasların. Ve şu V.

Aman Tanrım, sanırım sende V

var. Var, değil mi?

Ve bunu görebiliyordum. Her şeyi görebiliyordum.

Her şeyi görebildiğim için neler yaşadığımı tahmin edebileceğinizi düşünüyorum.

Sadece rüyamda değil, yatağında da.

Dönüp durduğum yerde. Hararetli ve huzursuz.

Külotum yapış yapıştı ve kıcımın çatlağına kadar çıktı. Benim Geceliğim karnıma dolanmıştı. Ve her hareket ettiğimde Göğüslerim ağrıyordu. Meme uçları kumaşa sürtünüyordu ve bu çok acı vericiydi. Sanki yanıyorlardı.

Yanıyordum.

Ve sanırım inledim. Aslında birçok kez ve bunu o kadar yüksek sesle yaptım ki oda arkadaşımı uyandırdım. Çıkardığım kargaşaya çok kızmıştı.

Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, seninle ilgili beni ıslatan, şişiren ve ağrıtan bir rüya görmeme rağmen, o kadar ki oda arkadaşım uyumaya geri döndükten sonra amıma dokunmak zorunda kaldım, yine de kuralını çiğnemedim. Çünkü

Pembe dudaklarımda senin adınla geldiğimde sana Conrad değil Koç Thorne dedim. Senin istediğin gibi.

Gördün mü? İyi bir kız.

Hızlı öğrenen. Çalışkan.

İnsanların Wyn dediği ve sizin yanlışlıkla bela olduğunu düşündüğünüz Bronwyn'iniz (duvar çiçeğiniz).

Not: Lütfen burada bile size Conrad değil Koç Thorne olarak hitap ettiğime dikkat edin."

İşim bittiğinde, parmaklarım titriyor.

Ve bacaklarımın sıkıca kenetlendiğini söylemekten hiç utanmıyorum.

Hatta kalçalarımı sağa sola salladığımı, kıcıımı duvara yasladığımı, dudağımı ısırığımı, ağır ağır nefes aldığımı söylemekten hiç utanmıyorum.

Başımı kaldırdığımda uyuşturulmuş bakışlarımı odaklamam bir saniye sürüyor. Ancak onun bakışlarının da benimkilerle aynı olduğunu gördüm.

Lacivert gözlerinin ışıltılı ve karanlık olduğunu. Göz bebekleri mavi gözlerini bütünüyle yutmuş.

Ve artık masasına yaslanmıyor bile, hayır.

Dik duruyor, ayakları omuz genişliğinde açık ve elleri iki yanında yumruk olmuş. Ve bahsettiğim bedeni hareket ediyor, nefes alış verişleriyle yer değiştiriyor.

Ona bakıyorum, vücudum şehvetten sırılsıklam olmuş ve amım o rüyayı gördüğümde olduğu gibi külotumun içinde ağlıyor ve elimde olmadan sızlanıyorum, "Conrad, lütfen, ihtiyacım var -"

"Bir sonrakini oku," diye kesiyor, sesi daha sert, daha gırtlaktan. O kadar ki, sesi bedenimi sıyrıp geçiyor.

Sanki ellermiş gibi.

"Ama ben -"

"Oku."

Bunu nasıl başardığımdan emin değilim ama bir şekilde ilk mektubu indirip bugün ona yazdığım mektupla değiştiriyorum ve başlıyorum.

"Sevgili Koç Thorne,

Umarım son mektubumu atlatmışsınızdır ve bu mektup sizi İlki kadar delirmiş olmalıyım. Çünkü yine bana katlanırsanız, bunun da mutlu bir sonu olduğunu fark edeceksiniz.

Hala seni yatak odanda çiziyorum ve sen hala o Koltuk. Ben hala yatağındayım ve sen hala gömleğini giymemişsin. Ama bu sefer kıyafetlerime kızgınsın.

Cumartesi günü senin için giydiğim pembe elbise.

Hani şu artık giymeme izin verilmediğini söylediğin. Çünkü ne kadar dar ve ne kadar kısa olduğunu. Çünkü striptizci kıcıma ve sütçü memelerime yapıştığını düşünüyorsun.

Ve söz veriyorum -"

Tüm yapabildiğim bu. O üzerime gelmeden önce.

Vücudu beni duvara sıkıştırmadan ve kolları başımın iki yanına dikilmeden önce, hiçbir yere gitmediğimden emin olmak için.

"Konuşmayı kes," diyor öncekinden daha da aşınmış bir sesle.

"Ne?"

Kaşlarının arasındaki çatık çukur daha da derinleşiyor. "Mektubun canı cehenneme.

Siktir et."

Katılıyorum.

Ben de mektubu avucumun içinde buruşturdum ve cevap vermeden önce yere düşmesine izin verdim, "Ama okumamı istediniz ve ben de okudum. Bunu

Sen. Ben senin duvar çiçeğimim."

"Konuşmayı kes. Bana bunları söylemeyi bırak."

"Ama ben -"

"İşe yaramıyor," diye homurdanıyor. "Bütün bu şey işe yaramıyor. Bütün bu *fikir* saçmalıktı. Sana serçe parmak harflerini yüksek sesle okutmak, en başta bana yazmaman gereken harfleri. Benimle bu şekilde konuşmaman gerektiğini *anlamamı* sağlamıyor."

O zaman vücudumu ona bastırıyorum. Göğsümü sertçe kesilmiş kaburgalarına bastırıyorum ve tişörtünü yumrukluyorum. "Ama ben seninim. Ve bu şekilde konuşmak istediğim tek kişi sensin. Ve..."

Cumartesi günü olduğu gibi yine bana dokundu.

Ellerini duvardan çekip saçlarıma gömüyor ve bu sırada özenle düzenlenmiş örgümü bozuyor. Parmaklarını kafa derime sokuyor ve başımı geriye doğru çekiyor, ağzı bana çok yakın.

Evindeki kadar yakındı. Aslında hayır, daha da yakın.

Ve göz kapaklarım onun yakınlığı karşısında titriyor. Bana tekrar dokunduğu ve bunun muhteşem olduğu gerçeğiyle çırpınıyorlar.

Nedense şimdi eskisinden daha da fazla.

Ama sonra daha da görkemli bir şey oluyor. Dünyamın eksenini değiştiren bir şey.

Çünkü beni yerden kaldırıyor. Yerden.

Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Çünkü bir saniye önce elleri örgümü karıştırıyor, başımı geriye doğru çekiyordu ve bir saniye sonra belimdeydi.

Belimi *sıkıyorlar* ve beni yerden kaldırıyor, Mary Janelerim beni vücuduna yapıştırmadan önce havada süzülüyor. Ama o

orada durmuyor. Eli kıcıma iniyor ve beni daha da yukarı çekiyor.

Böylece kalçalarım onun ince beline dolanıyor ve onunla duvar arasında sıkışıp kalıyorum.

Ellerim omuzlarına gidiyor, orada tişörtünü yumrukluyorum ve nefes nefese "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Ellerimi üzerine koyuyorum," diye homurdanıyor, iki eli de kıcımda, eteğin üzerindeki eti sıkıyor ve yoğuruyor.

"Neden?" Soruyorum, umursadığımdan değil.

Olayların bu şekilde gelişmesi beni şaşkına çevirdi.

Kalçalarımın onun kalçalarına dolanması ve onu sıkmadan duramamaları beni şaşırtıyor. Onun sert kaslarından zevk almayı bırakamadıkları yerde.

Ona, onun vücuduna yapışmış olduğum gerçeğine sevinmeden duramıyorum.

Kaslarının kafesine ve ağına.

"Çünkü sana öğreteceğim," diyor parmakları kıcıma batarken.

Kıvraniyorum. "Bana neyi öğreteceksin?"

Daha yakına eğiliyor, göğsü göğsüme bastırıyor, sert meme uçlarıma sürtünüyor. "Dünyanın yöntemleri. Ve bir erkeğin sınırlarını zorladığında neler olduğunu."

Şimdiye kadarki en sıkı sıkımayla bitiriyor ve ben anlıyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum - sözleri haftalar önce ağaçta bana söylediklerini anımsatıyor - ve o sıkımayı bir şaplakla takip ettiğinde ona bir şey söylemek için ağzımı açıyorum.

Kıcımın üstüne.

Odanın içinde çınlayan ve sadece kıcımı değil tüm vücudumu sallayan yüksek sesli, kırbaç gibi bir şaplak.

Bu beni de onun kollarına attırdı.

Dudağımı ısırmama neden olduğundan bahsetmiyorum bile. Sertçe. Çok sert. Çünkü acıtıyor.

Acıtıyor.

Ve o bunu biliyor. Biliyor çünkü "Acıyor, değil mi?" diye gürlüyor. Evet demekten nefret ediyorum.

Onu haklı çıkarmaktan nefret ediyorum ama bunu saklayamıyorum.

Yüzümden okunuyor, yüzümü buruşturuyorum. Ben de "Evet." dedim.

"Peki o zaman, belki bu mesajımı iletir. Belki bu bana böyle şeyler söyleyemeyeceğini anlamanı sağlar."

Hayır, olmayacak.

Hiçbir şey mesajını iletemeyecek çünkü mesajı saçmalık. "Bu değil -"

Bir tokat daha. Bu sadece kelimelerimi çalmakla kalmıyor, aynı zamanda sırtımı da kamburlaştırıyor.

Ve beni de inletiyor.

"Cumartesi günü sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor, hararetli gözleri yüz hatlarımda gezinirken. "Konuşmaya iznin yok. Sana söylediklerim dışında hiçbir şey söylemene izin yok."

Ağır nefes alarak göğsüne bastırıyorum. "Kötü davranıyorsun."

O zaman kalçalarımın arasında kayıyor ve Tanrım, *Tanrım* bir şeyler oluyor.

Kıçımdaki yanığı seksi bir şeye dönüştüren lezzetli ve şaşırtıcı bir şey.

Muhtaç ve şehvet dolu bir şeye.

Çünkü yer değiştirdiğinde, kabarık gövdesi mükemmel noktaya süründü. Klitorisime karşı ve bu tüm oyunu değiştirdi. Ve şu anda bunu hissedebildiğimi bile bilmiyordum.

Ta ki ona karşı hareket edene
kadar. Bana vücuduyla
söyleyene kadar.

Ta ki bana istediğimi verene kadar.
Her zaman yaptığı gibi.

Ve o da bunu biliyor. Beni incittiğini biliyor ve bu yüzden şimdi
Özür diledi. Çünkü tekrar yer değiştiriyor, kıcıma bir tokat daha atarak eşlik
ettiği noktaya vuruyor ve "Evet. Ben de birazdan
daha acımasız."

Tanrım, harika biri, değil mi?
Kötü davrandığında bile.
Şimdi durmamın imkanı yok. Hiçbir
şekilde.
"Conrad, ben... Lütfen..."

Kıçımı sıkıyor ve hırlıyor, "Benden sonra tekrar et: Koç Thorne'a
uygunsuz mektuplar yazmayacağım."

Ve *Tanrı aşkına*, bu bile doğrudan içime işliyor.

Beni amımdan vuruyor.

Onun sert, otoriter sözleri. Ve tek yapabildiğim inlemek ve kıvranmak.

Belli ki bu onu tatmin etmiyor çünkü kıcıımı tekrar tokatlıyor.

"Söyle Bronwyn. Lanet kelimeleri söyle. "Koç Thorne'a uygunsuz
mektuplar yazmayacağım" de.

Bunun mesajını nasıl *ileteceğinden* emin değilim.

Beni onun vücuduna karşı böyle kıvrandırıyor. Sürtük, azgın bir kız
gibi karnına vurmamı.

Ama ona karşı kıvranırken, istediğini veriyorum. "Koç Thorne'a
uygunsuz mektuplar yazmayacağım."

Teslimiyetim ona derin bir nefes aldırıyor ve kıcıımı tekrar tokatlıyor.
"Koç Thorne'a rüyalarımдан bahsetmeyeceğim."

Bu da tişörtünü bırakıp saçına yapışmama neden oluyor. "Koç Thorne'a rüyalarından bahsetmeyeceğim."

"Koç Thorne mektuplarımı istemiyor," diyor ve beni tekrar tokatlayarak karnını daha fazla ovuşturmamı sağlıyor.

"Koç Thorne mektuplarımı istemiyor."

Titriyor, bir sonraki emrini verirken göğsü benimkine sürtünüyor. "Ona yatağında dönüp durduğumu söylemeyeceğim."

Saçlarını yumruklayarak ritmimi artırıyorum. "Ona yatağında dönüp durduğumu söylemeyeceğim."

"Yatağında dönüp durmayacağım, nokta."

"Yatağında dönüp durmayacağım, nokta."

Sonra bana doğru eğildi. Sanki artık kendini tutamıyormuş gibi. Onun Parmakları kıcıma masaj yapıyor, hem acıyı veriyor hem de yatıştırıyor, burnu kulağımın altında bir yere iniyor.

Ve sonra beni kokluyor.

Tenimi kokluyor ve hırlıyor.

Başımı yana eğip kollarının arasında dönerek ona daha fazla erişim sağlıyorum.

"Uyurken geceliğimin karnıma kadar çıkmasına izin vermeyeceğim," diye hırlıyor tenimde.

İnleyerek söylediklerini tekrarlamaya çalışıyorum,

"Yapmayacağım... Yapmama izin vermeyeceğim..."

Ama yapamam.

Çünkü şimdi burnu orada, boğazımda, ovalıyor. Çok yumuşakça. Çok nazikçe.

Parmaklarının yaptığığın aksine. Dudaklarının bana söylediklerinin aksine.

Bu bana gerçekten onun çiçeğiymişim gibi hissettiriyor.

Tenimin kadife gibi olduğunu ve ona doyamadığını.

Bana.

"Söyle Bronwyn," diye hatırlatıyor bana, boğazımın sütununa burnunu sokarken. "Söyle, 'Uyurken geceliğimin sıkı, pembe karnımı yukarı çekmesine izin vermeyeceğim' de."

"Yapmayacağım..." Yutkunuyorum, onu daha da yakınlaştırmak için başının arkasına bastırıyorum. "Uyurken geceliğimin daracık pembe karnımı yukarı çekmesine izin vermeyeceğim."

"Onu aşağıya çekip küçük bedenimin etrafına sıkıştıracağım." "Onu aşağı çekip küçük vücudumun etrafına sıkıştıracağım."

"Evet," diyor, şimdi boğazımın tam ortasında, ağzı açık ve nefes alıyor. "Böylece amımı, bacaklarımın arasındaki o sıkı gülü gizliyor."

Kukum - sıkı gülüm - kasılıyor ve yemin ederim neredeyse boşalıyorum. Neredeyse kaybediyordum.

"Yani... amımı gizliyor, bacaklarımın arasındaki o sıkı gülü."

Göğsü tekrar titriyor. "Pembe miydi? Geceliğin."

Sersemlemiş bir halde ona cevap verirken başımı duvarda ileri geri yuvarlıyorum, "Evet. En sevdiğim."

"Üzerinde çiçekler var mıydı?"

"Evet."

"Onları kendiniz mi boyuyorsunuz?" "Uh-huh.

Güller."

"Yatarken en sevdiğim pembe geceliğimi giymeyi bırakacağım" derken bir başka ürperti, bir spazm, bu seferki öncekilerden daha şiddetli.

Kollarımı boynuna doluyorum, hâlâ kollarında dalgalanıyorum.

"Yatarken en sevdiğim pembe geceliğimi giymeyi bırakacağım."

Hâlâ kıcımda olan ama bir süredir ceza vermeyi bırakmış olan parmakları şimdi kalçalarımın gidiyor. Kalçalarımın masaj yapıyorlar.

eteğimin üzerinden, tam adının olduğu yerden, ve ben inliyorum.

İnliyorum ve burnumu saçlarına gömüyorum.

"En sevdiğim geceliğimi atacağım," diyor, dudakları örgümün üzerinde

Şim

di. "En sevdiğim geceliğimi atacağım."

Dudaklarını saçlarıma sürterek homurdandı, "Külotumu
kremlemeyeceğim

Koç Thorne'u düşünüyorum."

"Koç Thorne'u düşünerek donuma krem sürmeyeceğim," diye
hıçkırıyorum.

"Onlar da pembe miydi?" diye soruyor, eteğimi aşağı yukarı okşuyor,
saç örgümü okşuyor.

"B-beyaz. Ama pembe dantelli."

Saçlarımda bir nefes püskürdü ve kollarımı ona doladım. "Bana ne
kadar ıslak olduklarını söyle. Beyaz ama pembe dantelli külotun."

"Çok ıslak."

"Öyle mi? Kukuna mı yapışmışlardı?"

"Evet."

"Bahse girerim o kadar sıkışmışlardı ki görebiliyordun, değil mi?"
diye fısıldıyor. "Bahse girerim ıslak külotunun içinden pembe amının
şeklini görebiliyordun. Bahse girerim pembe amcığın o kadar şişmişti ki,
külotundan dışarı taşıyordu.

külot da. Fıskırıyor ve damlıyor, her şeyi yapış yapış yapıyor."

Yanağımı onunkine sürterek başımı sallıyorum. "Evet. Her şey yapış
yapış ve sıcaktı."

Her şey yapış yapış ve sıcak.

Her şey şişmiş ve ağrıyor. Her şey şehvet ve benim kremimle
sırılsıklam.

Ve ben sadece gelmek istiyorum.

Sadece beni boşaltmasını istiyorum ve bunu ona söylemeye gidiyorum ama onun başka planları var.

Benden başka bir şey istiyor, çünkü kalçalarımı bırakıyor ve iki elini yüzüme götürüyor. Tutuyor ve beni şehvetli, ateşli gözlerine bakmaya zorluyor. "Bana mutlu sondan bahset." Ona ve muhteşem, ateşli yüzüne sadece göz kırptığımda, dudaklarını yalıyor ve açıklıyor, "O ikinci rüyanın."

Nefes nefese, fısıldıyorum, "Yak onu." Anladı.

Neden bahsettiğimi anladı. "Elbise."

"Evet." Dudaklarımı yalıyorum. "Çünkü ondan çok nefret ediyorsun ve bu seni çok kızdırıyor. Söylediğin gibi onu bedenimden koparıyorsun ve... onu yakıyorsun."

"İyi," diye homurdanıyor. "Çünkü ona bakmak ve merak etmek istemiyorum. Bacaklarının arasındaki o daracık küçük gülün, o daracık küçük *yasak* gül, senin lanet elbisen kadar pembemsi ve pembe."

Ona bunun yasak olmadığını söylemek istiyorum.

Benim gülüm onun.

Ona vermek istiyorum.

Ama bana cevap verecek zaman vermiyor. Çünkü bir şekilde beni hareket ettiriyor, vücuduna karşı öyle bir manevra yapıyor ki paramparça oluyorum.

Onun ve benim giysilerimin arasından bile, üzerimdeki, amımdaki o noktaya dokunmayı başarıyor, böylece parçalara ayrılıp boşalıyorum.

Nefesim kesildi. Kalbim de gitti.

Kalbimi asla geri alamayacağımı biliyorum ama o bana nefeslerimi geri verecek kadar nazik.

Ağzını benimkinin üzerine açacak, buğulu, buharlı
dudaklarımızı birbirine değdirecek ve içime üfleyecek kadar nazik.

Sadece acıtıyor.

Çünkü o dudaklarını benimkilerin üzerine kapatıp bana gerçekten
istediğim şeyi verecek kadar nazik değil.

Gerçekten ihtiyacım

olan şey. Onun

öpücükleri.

Ve bunu yapmaya devam ediyor.

Günlerdir tatlı nefesleriyle canımı yakmaya devam ediyor.

Çünkü her gün ona yeni bir rüya yazıyorum ve her gün ilk zilden
önce ona vermeye gittiğimde, bana ofisine girmemi söylüyor. Beni aynı
duvarın dibine oturtuyor ve onları yüksek sesle okumamı istiyor.

Sonra beni kollarından tutup kaldırıyor ve
tokatlıyor. Bana bir şeyler söylememi söyledi.

Ya da en azından öyle başlıyor çünkü şaplakları, hırıltılı sözleri,
vücudu, beni koklama şekli, tüm bunların ortasında beni cezalandırmayı
unutması ve sadece etimi yoğurması, sadece hissetmesi, şekillendirmesi,
büyük ellerinde şekillendirmesi beni boşaltıyor.

Sadece öpüşme yok ve onun tarafından kımıldama
yok. Ama hala pes etmiyorum.

Asla pes etmeyeceğim.

Onu seçtiğimi her gün göstermem gerekiyorsa, gösteririm.

Ama bunu yapamam.

Çünkü böyle bir günde, düşündüğüm gibi St. Mary's'de değildim.

ol.

Beni götürüyorlar.

Chapter 22

"Eve geldik, Bayan Littleton."

Ses beni uyandırıyor ve arabanın hareket etmeyi bıraktığını fark ediyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak pencereden karanlığa bakıyorum ve gerçekten de evde olduğumuzu görüyorum. "Doğru ya. Özür dilerim." Koltuğumda doğruluyorum. "Teşekkür ederim, Charles."

Şoförümüz Charles ön koltukta başını sallıyor ve ben de babamın arabasının halı kaplı zemininden sırt çantamı alıp inmeye hazır oluyorum. Ama kapıyı açar açmaz bir şey hatırlıyorum ve duruyorum.

Charles'a "Bunu unutmuşum," diyorum ve sırt çantamı karıştırıp bir şey arıyorum. "Janie için çok sevimli bir çizim yaptım. Martha bugünlerde Örümcek Adam'ı çok sevdiğini söyledi." Bugün çerçevelettiğim eskizi buluyorum. "Janie'ye harika bir seçim yaptığını söyle. Ama *asıl* adam Demir Adam. I

"Son filmde onu öldürdükleri için bir daha Marvel filmi izlemeyi reddediyorum."

Yani, Tom Holland harika ama Robert Downey Jr. tam bir rüya gemisi. O sakal, o kibir. Kuru alaycı sözleri. Bu sadece yaş ve deneyimle gelir.

Charles benden torunu Janie'nin eskizini aldı; Martha onun kızı ve mükemmel ellere sahip çalışanlarımızdan biri ve

çok iyi arkadaşlarımdan biri.

Charles ona bakar ve gülümser. "Bu harika bir şey. Ama bunu yapmak zorunda değildin."

Memnuniyetle yüzüm kızardı; Charles ve tabii ki Martha sanatımı her zaman desteklediler. Yine de eskizlerimi sergilemeye ve Janie için bir şeyler yapmaya -her zaman istememe rağmen- St. Mary's'e gönderilip kabul görmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar başlamadım.

Artık her fırsatta Janie için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Omuz silkerek, "Meh. Sorun değil. Umarım Janie beğenir." Çizimi gösteriyorum. "Ayrıca ona arkada küçük bir Demir Adam yaptım. Sadece, bilirsiniz, onu doğru yöne itmek için."

Charles güler. "Bunu ona söyleyeceğimden eminim. Janie'nin buna bayılacağını biliyorum.

Teşekkür ederim, Bayan Littleton."

Sırt çantamı alıp arabanın kapısını daha geniş açıyorum, dışarı atlamaya hazırım. "Bil diye söylüyorum, teklifim hâlâ geçerli." Charles kaşlarını çatıyor ve ben de açıklıyorum: "Bana Bayan Littleton yerine Wyn demen için. Unuttuysan diye söylüyorum."

"Sadece geçtiğimiz yıl bana yirmi otuz kez hatırlattıktan sonra mı? Elbette hayır, Bayan Littleton."

Gözlerimi ona diktim. "Ha. Ha. İyi geceler, Charles."

Kıkırdıyor. "Pazartesi görüşürüz, Bayan Littleton."

Evet, pazartesi.

Gerçek evime, St. Mary's'e döneceğim zaman.

Charles'a el sallayarak nihayet arabadan iniyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Sırt çantamı omuzlarıma atıp duşa girmeye ve bu uzun, *berbat* günü vücudumdan atmaya hazırım.

Şu anda devam etmemi sağlayan tek düşünce bitmiş olması. Ailemin yapmamı istediği ve bunun için okulu kaçırdığım şey. Artık yapmayacağım.

bir daha yapmak zorunda kalmayacağım. Pazartesi günü Charles sabah altı gibi burada olacak ve beni St. Mary's'e geri götürecektir. Ayrıca bir sonraki hafta sonu ziyareti için babamın doğum gününe daha haftalar var.

Sırt çantamı omuzlarıma almış, evimin garaj yolunda yürüyordum ki bir ses duydum: bir arabanın kapısının gürültüsüyle kapanma sesi ve keskin, gümbür gümbür ayak sesleri.

Ardından adım geldi, "Bronwyn."

Onun sesiyle.

Onun.

Bir an için iyi aydınlatılmış evime körlemesine bakıyorum.

Ben de duruyorum, olduğum yerde donup kalıyorum, kalbim hala duyabildiğim o ayak sesleri kadar gürültülü atıyor.

Her vuruşunda daha da yaklaşan ayak sesleri

Kalp.

Onlar durana ve kalbim de onlarla birlikte durana kadar.

Sadece ismimi tekrar duyduğum için hayata geri dönmek için, bu bir sabırsızlıkla. "Bronwyn." Arkamı döndüm

ve işte oradaydı.

Sanki geçmişten çıkıyormuş gibi.

Uzun boylu, geniş ve karanlıkla örtülü, beni eve bıraktığı gece olduğu yerde duruyor.

Eğer daha iyi bilmeseydim, bunun bir halüsinasyon olduğunu düşünürdüm. Onun bir hayalet olduğunu.

Ama daha iyisini biliyorum ve bana doğru yürümeye başladığında, ne kadar çılgınca görünse de, onun burada olduğunu anlıyorum.

O gerçekten burada ve yaklaşıyor.

Bana doğru geliyor, adımları kararlı ve uzun, gözleri parlıyor, karanlıkta ışıltıyor. Ve bana ulaştığında, sırt çantam

omzumdan kayıyor ve yere düşüyor.

"Conrad? Ne..." Şu anda kelimeleri oluşturamıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Bana bakıyor, bakışları sersemlemiş yüz hatlarımda geziniyor. "Sen iyi misin?"

"Ne?"

"İyi misin lan sen?"

Sesindeki aciliyeti anlamıyorum ama yine de ona güven veriyorum, "Evet, tabii ki. Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayacağımı düşündün ki?"

Hemen cevap vermiyor.

Onun yerine yüz hatlarımı biraz daha inceliyor. Sanki iyi olduğum konusunda yalan söylemediğimden emin olmak ister gibi.

Ve hala nedenini anlamıyorum.

Burada neler olduğunu hâlâ anlamıyorum.

Sonra, "Bu sabah gelmedin -" "Futbol antrenmanına gelmedin" demeden önce kendini durduruyor.

"Oh."

Hâlâ kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatarak ona bakarken tek söyleyebildiğim bu.

Acaba futbol antrenmanını kaçırmak onun böyle bir tepki vermesini gerektiriyor muydu?

Öyle mi olmalı?

Yani onun benim futbol koçum olduğunu biliyorum ama gerçekten bu yüzden mi geldi, antrenmanı kaçırdığım için mi?

"Ne oldu lan? Ailen sana bir şey mi yaptı?" "Ne, hayır." Başımı sallıyorum, kalbim sıkışıyor çünkü o her zaman ailem söz konusu olduğunda çok gerginim. "Hiçbir şey yapmadılar. Evet,

Bugün beni okuldan almak dışında. Ama her neyse, beni götürmek istediler."

"Seni nereye götüreceğim?"

"New York'a. Kampüs turu için," diye açıklıyorum. "Aslında daha çok babamın okulda davet edildiği bir etkinlik içindi. Okul onun mezun olduğu okul ve babamın onur konuğu olduğu bir yardım etkinliği düzenliyorlardı. Bu yüzden beni de götürdüler. İnsanlarla tanışmak, kampüsü görmek gibi şeyler için. Aslında şimdi dönüyorum. Ama babamın ofisinden biri okulu arayıp bugün gelemeyeceğimi bildirmiş."

Bu arada nefret ederdim.

Okulu kaçırmaktan nefret ederdim.

Bu sabah ofisine gitmemekten nefret ettim. Nefret ettim çünkü onu özledim.

Çok fazla.

"Kampüs turu mu?" diye soruyor, çenesi titriyor. "Evet," diye yanıtlıyorum.

"Babanın mezun olduğu okul." Başımı salladım.

"Evet."

"Oradaki sanat programı nasıl?"

Karanlık yüz hatlarını tamamen yalanlayan rahat ses tonu karşısında dudacağımı ısııyorum. "Onlarda yok."

"Onlarda yok." "Hayır, ama -"

"Yani tamamen zaman kaybıydı." Sonra, "Senin için."

Yüzümü buruşturuyorum. "Zaman kaybı değildi. İyi bir kampüstü. Sadece oraya gitmeyeceğim."

"Bunu biliyorlar mı? *Ailen*."

Yüzümü daha sert buruşturuyorum. "Pek sayılmaz." Göğsü keskin bir şekilde hareket edince iki elimi de havaya kaldırıyorum. "Sana söyledim. Doğru zamanı bekliyorum. Kabul mektubumu bekliyorum, tamam mı? Ve kabul mektubunu alana kadar bunu onlara söyleyip onları üzmenin bir anlamı yok. Özellikle de daha bir tane alıp alamayacağımı biliyorum ve -"

"Tabii ki kabul mektubu alacaksın," diye sözünü kesiyor kırbaç gibi bir sesle.

Ve kalbim göğsümde yükseliyor. Bana olan inancından dolayı. Hayallerime.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sormadan edemiyorum.

Yani, yapmak istediğim şeyin bu olduğunu ve bunu yapabileceğimi *biliyorum* ama ya...

Ya yapamazsam?

Ya hepsi kafamın içindeyse?

Ya sanat okuluna gitmek için yeterince iyi değilsem?

"*Sanırım* öyle," diye soruyor, sesi eskisi kadar kırbaçlı - aslında şimdi daha da kırbaçlı. "Evet, öyle düşünüyorum. Öyle düşünüyorum çünkü bunun için çok çalışıyorsun. *Ve* çok yeteneklisin." Bana yaklaşıyor, başı eğik, sesi

Gözleri ateş ve inançla doluydu. "Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Bir konuda yetenekli olmak ve aynı zamanda ondan bir şeyler çıkaracak kadar disiplinli olmak? Çok nadirdir. O kadar *nadir* ki, koçluğunu yaptığım oyuncular arasında hem yetenekli hem de bunun farkına varacak kadar zeki olanları bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Geri kalanlar ise doğuştan sahip oldukları yetenekle ne yapacaklarını bilmeyen küçük mankafalar."

O zaman ona bir şey söylemek için ağzımı açtım. *Seni seviyorum* gibi bir şey.

Ya da *neden beni sevemiyorsun* gibi? *Neden başkasını seviyorsun?*

Ve bu dürtü o kadar büyük ki, kelimeleri içimde tutmak için dişlerimi sıkarak zorunda kalıyorum.

Çünkü eğer yapmazsam, gidecek.

Ve asla geri gelmeyecek. Ve ona istediğim her şeyi gösterme şansım olmayacak.

Onun olma şansını asla elde edemeyeceğim. Kısa bir süre için bile.

"Annenle baban nerede?" diye aniden sorarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Ne?"

"Eğer sizi bugün New York'a götürdülerse ve daha yeni dönüyorsanız, neredeler?"

"Ne, neden?"

"Çünkü doğru zaman şimdi."

"Ne?" Neredeyse ciyaklıyordum, tamamen dehşete düşmüştüm.

"Hadi," diyor eve bakarak. "Gidip onlara söyleyelim. Onlara sanat okuluna gideceğini söyleyelim. Seni bu şekilde okuldan alıp herkesin vaktini boşa harcamasınlar."

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Adam deli.

O kesinlikle deli.

Şu anda aileme söylemeyeceğim.

Söyleyemem.

Bugün çok mutluydular. Benimle olabilecekleri kadar mutluydular ama yine de. Babam ilk kez beni insanlarla tanıştırdı ve Bir yıl içinde yüzünü buruşturdu. Arabasına zarar verdiğimden beri.

Şu anda onlara söyleyip her şeyi mahvedemem.

Bir kere yaptım
zaten. Zamana
ihtiyacım var.

Onlara nazikçe haber vermeliyim.

Ve bu hiç nazik değil. Bu adam burada, çılgınca nefes alıyor, büyüdüğüm eve dik dik bakıyor.

"Hayır," diyorum ve o da bana odaklanıyor. "Kesinlikle olmaz. Ailemle hiçbir şey hakkında konuşmayacaksın. Bir önemi yok. Bu bir kampüs turuydu ve artık bitti. Bir daha yapmak zorunda kalmayacağım."

Ağzını açtığında onu tekrar durduruyorum. Ama bu sefer bunu hem sözlerimle hem de ellerimle yapıyorum. İkisini de göğsüne koyup parmaklarımı açıyorum. "Onlar benim ailem Conrad ve onlarla kendim başa çıkabilirim. Bunu on sekiz yıldır yapıyorum. Her şey yoluna girecek. Kabul mektubumu aldığında, onlara o zaman söyleyeceğim. Bu kararı benim yerime sen veremezsin, tamam mı? O yüzden geri çekil."

Şimdi de *bana* ters ters bakıyor.

Göğsü avuçlarımin altında kocaman ve sertti.

Korkutucu. Ama umurumda değil.

Bu kararı benim adıma kesinlikle o veremez.

Bunu kendim yapacağım. Bunu yapmak için zamanı ve yeri ben seçeceğim. Sonunda yüzündeki inatçı ifadeyi kaybediyor ve derin bir nefes alıyor.

Bu da benim derin ve rahat bir nefes almamı

sağlıyor. "Benimle geliyorsun."

Emri kafamı karıştırdı. "Ne?"

"Arabadan tek başına indiğine göre ailenin burada olmadığını varsayıyorum," diye açıklıyor. "Öyle mi?"

"Hayır."

Babam DC'de çünkü son dakikada katılması gereken bir toplantı için arandı. Gerçekte, sanırım kız arkadaşıyla buluşmak için uçu ya da

metresi ya da her kimse. Annem bunu fark ettiğinde hafta sonu için kendine bir spa rezervasyonu yaptırdı ve New York'tan hiç dönmedi.

"Peki ya hizmetkâr ordunuz? Onlar da bu gece izin alıp gidecekler mi?"

"Evet, ama..." Başımı salladım. "Bekle, sen benim hizmetkâr ordumu nereden biliyorsun?" Ama o bana cevap vermeden devam ediyorum:

"Öncelikle, lütfen onlara hizmetçi demeyin. Hepsi burada, ailem için çalışıyor. Dürüst bir yaşam sürüyorlar ve işleri sadece ailemin evini korumak. Onlara hizmetçi demek aşağılayıcı. İkincisi, dediğim gibi ailem için çalışıyorlar, yani benim değiller. Ayrıca ordu falan da yok.

Mülkümüzde çalışan beş ya da altı kişi var." Sonra kaşlarımı çatıyorum.

"Bekle, iki kişi daha var. Ama biri haftada sadece iki gün geliyor, bu yüzden ona tam zamanlı diyebilir misiniz bilmiyorum ama -"

"Bronwyn," diye uyarıyor.

Ve saçmaladığımı fark ederek çenemi kapadım. "Doğru ya. Özür dilerim. Ama nereden biliyorsun?" Gözlerimi ona dikip kazağını yumrukluyorum. "Çünkü her sümüklü zengin genç prensesin bir hizmetçi ordusu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Eğer buna evet derse, yemin ederim ona vuracağım. Ama vurmaz.

"Hayır, sanırım prenses olmadığınızı çoktan tespit ettik." Sonra, "Onlardan biriyle... konuşmuş olabilirim" demeden önce bir an için gözlerini kaçırıyor.

"Onlardan biriyle mi konuştun?"

İç çekiyor. "Buraya geldiğimde, evet. Kapıyı çaldığımda içlerinden biri açtı - bir kadın. Sizi sorduğumda burada olmadığınızı ve bir iki saat içinde döneceğinizi söyledi."

Şaşırdım.

Çok şaşırdım.

En azından onu burada, araba yolumun sonunda gördüğüm zamanki kadar, hatta daha fazla.

Bu gerçeküstü.

O zaman yüz hatlarını incelemeyi bırakıyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum çünkü bir şey hatırlıyorum: adımı ilk söylediğinde arabanın kapısının kapanma sesi.

Geldiği yöne bakıyorum ve kamyonetinin cilalı ışıltısını fark ediyorum.

Bakışlarımı tekrar ona çevirerek soruyorum, kalbim tekrar göğsümde çarpmaya başlıyor, "Yani sen... Benim eve dönmemi mi bekliyordun? Son bir ya da iki saattir."

Tereddütlü ve umutlu sorum onun çenesini sıkmasına neden oluyor. Kalbinin göğsünde kükremesine de neden oluyor.

Tıpkı benimki gibi.

Avuçlarımın altında hissediyorum.

Sadece bunun nedenini bilmiyorum.

Benimkiyle aynı mı? Sebebin.

Beni gördüğüne benim onu gördüğüme sevindiğim kadar sevindiği için mi? Ve benim onu özlediğim kadar o da beni özlediği için mi?

Bu yüzden geldi, değil mi? Aptal futbol antrenmanı yüzünden değil.

"Hadi, gidelim."

Tek söylediği bu ve ben kazağını öncekinden daha da sıkı yumrukluyorum. "Ama bilmem gerek. Beni bekleyip beklemediğini bilmem gerek. Ve eğer bekliyorsan, beni özledin mi? I -"

"Beceriksiz anne baban burada değil," diye sesleniyor üstümden. "Ve seni bu evde bırakmayacağım. Ebeveyn gözetimi olmadan."

Göğsümde hızla çarpan ve kükreyen kalbim gıcırdayarak durdu. Büyük nefesler çekerken dudaklarım aralanıyor. "Ebeveyn gözetimi." Öte yandan kalbi iyi ve canlı. Hâlâ atıyor, kükrüyor ve göğsünde gürlüyor.

"Evet."

Gözlerimi keskin hatlı yüz hatlarında gezdiriyorum, şu anda kafamda çizdiğim sonuçların yanlış olduğunu söyleyecek bir şey, *herhangi bir* şey arıyorum. Hatta ona "Futbol antrenmanını kaçırdığım için mi beni kontrol etmeye geldin?" diye soruyorum.

O anda göğsünde bir patlama, bir gök gürültüsü kopuyor. "Evet."

"Çünkü ailemin bana bir şey yaptığını düşündün."

Gürleyen bir vuruş daha. "Ailenizin geçmişi göz önüne alındığında, bu çıkarılması gereken açık bir sonuçtu."

Yumruklarımı göğsünde sıkıyorum. "Ve şimdi onlar burada olmadığı için seninle gelmemi istiyorsun. Çünkü ebeveyn gözetimine ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun."

Gözleri benimkilere dikildi. "Evet."

"Ve tek sebep bu, başka bir şey değil." "Evet."

"Doğru." Başımı salladım. "Tamam."

Yumruklarım kazağının etrafında gevşerken başımı sallamaya devam ediyorum. Onlar bıraktıkça

bun

un.

Ayrıca ondan uzaklaştığımda başımı sallayıp duruyorum. *Onun* da bunu fark ettiğini fark ettim.

Bir tane daha alırken gözleri ayaklarıma, kışlık botlarıma kaydı. ondan uzaklaş.

"Gitmelisin," diyorum ona.

Sesimi duyunca gözlerini kaldırdı. "Sensiz olmaz, hayır." Ondan üçüncü bir adım uzaklaştı. "Seninle gelmiyorum."

Her zaman yaptığı gibi "Bronwyn" diye uyarırken burun delikleri alevleniyor.

Ondan uzaklaşmaya devam ederken başımı sallıyorum. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Gitmeni istiyorum. Şimdi."

"Benden uzaklaşmayı kes," diye homurdanıyor. Uzaklaşmıyorum.

"Git buradan," diyorum sertçe ve yumruklarını sıkıyor. "Şimdi." Emrime aldırmadan öne doğru bir adım atıyor ve ben de ellerimi kaldırıyorum. "Şu anda yanıma yaklaşırsan çılgılık atarım. Buranın altını üstüne getiririm, anlıyor musun? Gitmeni istiyorum. Git Conrad."

Tabii ki tehditlerim onu korkutmuyor.

Tabii ki onları önemsizmiş gibi görmezden geliyor. Ve neden

O

mu
?

Yaptığım hiçbir şey onun için önemli değil. Yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmıyor. Yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmayacak, onun bunu görmesini sağlayamayacak.

Ben bir gençten daha fazlasıyım.

Daha fazlası olduğumu.

Beni özlediği için buraya geldiğini düşünecek kadar aptaldım.

"Sana karşı çok sabırlı davrandım," diyorum ona, ellerim hâlâ yukarıda ve ayaklarım hâlâ geriye doğru hareket ediyor. "Son derece sabırlı. Ama bunun bir önemi yok, değil mi? Çünkü bana asla *ebeveyn gözetimine* ihtiyacı olan bir gençten başka bir şey olarak bakmayacaksın."

Destansı bir rol değişimiyle, "Sen lanet olası bir ergensin" derken bana yaklaşan yine o *oluyor*.

Sözleri tenimi, kalbimi delip geçiyor, "Biliyorum. Öyle olduğumu biliyorum ve öyle olmam ne kadar büyük bir suç, değil mi? Ne kadar büyük bir suç

on sekiz yaşında olmam." Ellerimi havaya kaldırdım ve kırık bir kahkaha attım. "Ve eğer bu konuda bir şey yapabilseydim, yaşımla ilgili bir şey yapabilseydim, yapardım. İnan bana, yapardım. Kendimi senin için uygun olduğunu düşündüğün yaşa getirirdim. Çünkü diğer her şeyi yaptım. *Her şeyi*. Bir gençten daha fazlası olduğumu görmenizi sağlamak için. Yani, istediğin her şeyi yaptım. Her sabah orada durup senin emirlerini yerine getirdim, sana daha fazlası olduğumu göstermek için mektuplarımı yüksek sesle okudum. Ve senin tek yaptığın bunun için beni cezalandırmak. Ve beni öpmeye bile tenezzül etmiyorsun. *Öpmeyeceksin, değil mi?* Bunu şimdi anlıyorum. Çünkü sen önyargılı, yargılayıcı ve tam bir pisliksin. Yaş ayrımcısısın. Sen busun ve senden nefret ediyorum. O yüzden gitmen gerek yoksa otuz üç yaşına kadar hiç görmediğin *türden* bir öfke nöbeti geçireceğim.

Koç Thorne."

Bununla birlikte arkamı döndüm,
gitmeye hazırdım. Odama çıkıp
ağlamaya hazırdım.

Ve ağla, ağla.

Çünkü yakın zamanda duracağımı sanmıyorum.

Ağlıyorum.

Kendim için. Yaşım için. Beni bir genç kızdan başka bir şey olarak görmeyecek bir pislige aşık olduğum için. Ve ben...

O zaman düşüncelerim durur.

Çünkü onu sırtımda hissediyorum. Sıcaklığını hissediyorum, ani ve sarsıcı, nefeslerini ve sonra tutuşunu hissediyorum.

Parmaklarının pazumu kavradığını ve sonra etimi sıkıldığını hissediyorum, beni geri döndürüp kendisine doğru çekene kadar baskı uyguluyor. Ve göğsüne çarpıyorum.

Ve sonra homurdandığını hem duydum hem de hissettim, "Benden uzaklaşmayı kes."

Gitmeye ve ağlamaya hazır olduğum gibi onu itmeye de hazırım. Ağlıyorum.

Hatta onu uzaklaştırabilmek için avuçlarımı çılgınca nefes alan göğsüne koyuyorum.

Ama son anda, bir aptal gibi, *lanet* bir aptal gibi, başımı kaldırıp, "Daha büyük olsaydım," diye soruyorum ve dudaklarımı yalıyorum. "Beni öper miydin o zaman?"

Gözleri yine aynı ivedilikle yüz hatlarımın üzerinde geziniyor. Yine de bu sefer aceleciliğinin farklı bir tadı olduğunu düşünüyorum.

Farklı bir kenar.

Bu kez aceleciliğine garip bir çaresizlik karışıyor. "Hayır," diye fısıldıyor, başını yavaşça sallayarak.

O zaman şimdi tam zamanı.

Şimdi onu uzaklaştırma zamanı, çünkü cevabımı aldım.

Ama nedense parıldayan gözlerindeki çaresizliği görmezden gelemiyorum. "On dokuz yaşında olsam bile mi?"

Pazumdaki parmakları esniyor. "Hayır."

"Yirmi mi?"

"Hayır."

Artık durmalıyım.

Durmalıyım.

Her hayır kalbime bir bıçak gibi saplanıyor. Her hayır beni kanatıyor. Her hayır bana bir diken gibi batıyor.

Yine de zavallı bir mazoşist gibi devam ediyorum. "Yirmi bir mi?" "Hayır."

Sonunda onu uzaklaştırmak için kendimi korumaya alıyorum ama o zamana kadar çoktan kapana kısılmış oluyorum.

O sırada diğeri eli saçlarımdaydı ve pazumu kavrayan eli yüzüme yapışmıştı.

Ve parmaklarını vücuduma soktu.

Acıyan, sıyrıklarla dolu, mükemmel parmaklarını saçlarıma ve yanağıma batırdı ve çaresizlik sesine sızarak şöyle dedi: "Geçen gün bana bir şey söyledin. Eğer seni aramaya çıkarsam Kampüsün diğeri ucunda olsaydın, seni bulmak kolay olurdu. Ama yalan söyledin, değil mi? Çünkü bu sabah orada durup emirlerimi yerine getirmek ve o pembe harflerini okumak için gelmediğinde, seni aramaya çıktım. Koridorlarda, kafeteryada, kütüphanede seni aradım. Her sınıfta seni aradım. O karla kaplı arazinin her santimini aradım. Ama sen orada değildin. Buradaydın. İşe yaramaz lanet olası kampüs turu."

"Beni mi aradın?"

"Evet." Bana daha da yaklaşıyor, boynumu ve yüzümü geriye doğru çekiştiriyor ki bana gerçekten bakabilsin ve benim de ona bakmamı sağlayabilsin. "Ve eğer daha büyük olsaydın seni öpmeyecek olmamın nedeni seni *şimdi* öpecek olmam. On dokuz, yirmi ya da yirmi bir yaşındayken değil. On sekiz yaşındaki ağzını hemen şimdi öpeceğim çünkü öpmemekten bıktım. Ve bunun için benden nefret edebilirsin. Benden nefret edebilirsin çünkü bunu ağzına kızgınlığım gibi yapacağım. Sanki ona kızgınlığım gibi. Ama bunun tek nedeni suçlu bir ağzın olması, Bronwyn. Somurtkan, dolgun, *pembemsi* ağzın bana seksi küçük şeyler söylediği için seksi küçük bir suçlu. Bana işkence ettiğin için. Beni *delirttiğin* için. Ve her seksi düşüncemin yıldızı olduğun için."

Ve sonra yaptı. Beni

öpüyor.

Beni *öpüyor*.

Ağız üzerimde. Sıcak, ıslak ve yumuşak. Çok, çok yumuşak.

Ama aynı zamanda emredici, ağız.

Çok emredici ve hükmedici. Sahiplenici ve cezalandırıcı. Ama. Ama.

Beni öpemez. Şimdi olmaz. *Burada* olmaz.

Ve bunu ona da söylemeliyim. Ona beni öpemeyeceğini söylemeliyim.

Bura Birinin görebileceğini. Yakalanabiliriz diye.

da. Ama görünüşe göre ona bir şey söylememe gerek yok. O her şeyi anlıyor.

kendi başına. Anlıyor çünkü benim onu korumak istediğim kadar o da beni korumak istiyor.

Bir elmanın iki yarısı gibiyiz, değil mi?

Ofisinde her zaman yaptığı gibi beni ayağa kaldırdı. Ellerini belime koyuyor ve bana her sabah verdiği desteği veriyor. Vücudum onun hareketlerine çok alışkın olduğu için yukarı çıkıyor.

Ayaklarım yerden kesiliyor ve kalçalarım onun kalçalarının etrafına yerleşerek yayılıyor.

Amımı karnına yerleştirdi ve beni aydınlattı.

Ve beni kendi üzerine oturttuğunda, hareket etmeye başlıyor. Beni bir yerlere götürmeye başlıyor ve ben onun kollarında kıvranırken, parmaklarım kazağını kavrarken, ağız benimkinin üzerinde gezinirken kafamın arkasında nereye gittiğini merak ediyorum.

Görünüşe göre çok uzak değilmiş.

Sadece birkaç adım sonra durur ve sonra işler biraz değişir.

Aşağı indiğini hissettiğimde kalçalarımı onunkilerin etrafında sıkıyorum.

Dizlerinin üzerine çöktüğünü ve beni yere yatırdığını hissettiğimde.
Yumuşak çimlerin üzerinde.

Sanki ben onun güller yatağıymışım, onun küçük şebboylar
yatağıymışım ve o da benim üzerime uzanmış.

Ve onun öpücüğüyle iç çektim.

İç çekiyorum çünkü artık onu öpebiliyorum. Artık saklı, güvende ve
emniyette olduğumuza göre onu kalbimdeki tüm sevgiyle öpebilirim.

Öpücüklerim onun için her şeyi mahvetmeyecek.

Ben de öyle yapıyorum.

Ben de onu öperim.

Ve ben bunu yapar yapmaz, o canlanıyor.

Ağzı agresifleşiyor, sanki benim de katılmamı bekliyormuş gibi. Onu
öpmemi bekliyordu ve şimdi öptüğüm için beni ağzımı açmaya zorluyor.

Bir çiçek gibi.

Böylece içeri girebilir.

Böylece beni keskin bir diken gibi delebilir. Ve bunu yaptığında, ona
karşı hareket ediyorum. Ağzımın çiçek açması gibi çiçek açıyorum.

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

Onu üzerime çekmek için. Ben kalçalarımı beline sararken ve amımı
karnına sürterken ağırlığını bana vermesi, üzerime bastırması için. Çünkü
onun tarafından bastırılmamayı *hayal* edemiyorum. Onun şebeği olmamayı
ve ağırlığının altında ezilmemeyi hayal edemiyorum.

Sanırım o da aynı şekilde düşünüyor.

Çünkü hareketlerim karşısında beni daha sıkı kavırıyor. Kavrayışı
ezici ve yaygın hale geliyor.

Sanki aynı anda her yerdeymiş gibi.

Ağız benimkini tüm sahipleniciliğiyle kavıyor. Parmakları yanağıma kavıyor, ağzımı daha da açmak için sıkıyor. Bir şekilde beni ona daha da yaklaştırmak için başımın arkasını da kavıyorlar.

Sertçe nefes alan vücuduna, ustaca öpen ağzına. Ve inliyorum.

Çok yüksek sesle inledim. Çünkü istediğim buydu.

İhtiyacım olan şey buydu.

Yere yatırılmak ve böyle yayılmak. Her gün yaptığım gibi şişmiş çürük amımı karnına sürmek için. Islak ve ağlamaklı amımı onun karın kaslarının çıkıntılarına sürmek ve böylece gömleğinde gözyaşı lekeleri bırakmak.

Ve görünüşe bakılırsa, onun da buna ihtiyacı vardı. Hem de çok ihtiyacı vardı.

Haftalardır buna ihtiyacı olabilir. Ve sonra başka bir şey hissettim.

Kalçalarımın arasında bir şey var. O şey ilk kez giysilerimin arasından bana sürtünüyor ve beni itiyor ve ben ona karşı koymaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Sikini.

Yüzümü altına sokarsam çenemden alnıma kadar beni kaplayacağını söylediği büyük, sert aleti.

O canavar alet şimdi bacaklarımın arasında ve tıpkı ağız gibi henüz dokunmama izin vermedi.

Her sabah utanmaz bir sürtük gibi amımı karnına sürttürüyor ama sikine sürtmeme izin vermiyor.

Ve denedim.

Son günlerde pek çok kez denedim.

Ne zaman onun istediği yerden daha aşağıya kaysam, kıcıımı tokatlıyor. Her gece ve bu günlerde ofis seanslarımızdan hemen sonra hala adını yazdığım kalçalarını da tokatlıyor.      dikenim sayesinde acıyan pembe tenime güzel güller çizme düşüncesi hoşuma gidiyor.

Ama bu gece değil.

Bu gece ağzının yanı sıra bana aletini de veriyor. Sadece vermekle kalmıyor, kalçalarının birleştiği yeri aşağı yukarı ovuyor. Kalçalarını yuvarlıyor, her seferinde doğru noktaya vuruyor.

Ve onunla birlikte hareket ediyorum. Onunla dans ediyorum.

Mutlu, şehvetli ve onun öpücükleriyle uyuşmuş bir halde.

Onun için dans etmem ve kıvranmam hoşuna gidiyor      inliyor.

Ağzımın içine doğru inliyor, beni kışkırtıyor, kalçalarını hareket ettiriyor, tıpkı benim onun ofisinde amıma vurduğum gibi bana vuruyor. Umutsuzca ve şehvetle ve orgazm olmamı istediğini düşündüren bir şekilde.

Ve ben de ona verdim.

Onun altında

sarsılıyorum.

Sarsılıyorum, b k l yorum ve boşalıyorum.

Her gün onun ofisine geldiğim gibi ailemin  n bahçesine geliyorum, vücudum kasılıyor, uzuvlarım onun etrafında daha da sıkılıyor, başım geriye atılıyor ve inlemelerim gökyüzüne ulaşıyor.

Sadece bu gece dudakları beni sakinleştirmek için orada.

Dudakları yanaklarımdaki allığı öpmek, alnımdaki teri üflemek için orada. Parmakları  enemin, burnumun şeklini izlemek için orada.

Gözleri ışıl ışıl ve sahiplenici bir şekilde bana bakıyor ve "Hap kullanıyor musun?" diye soruyor.

Kalbim  arpıyor.

Benim de kukum titriyor.

Ve nefes nefese, şaşkın bir şekilde başımı salladım. "Evet." "Temiz olduğumu bilmeni istiyorum."

"Tamam."

Dudaklarını yalıyor, gözleri yüzümde gezinirken sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, "Hiçbir şey işe yaramadı. Tek bir şey bile işe yaramadı. Yaptığım *hiçbir* şey seni daha az istememe neden olmadı. Yapmamam gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum. Bırak seni istediğim gibi istemeyi, seni düşünmemeliyim bile. Daha 18 yaşındasın. Kız kardeşimin en iyi arkadaşısın. Sen benim öğrencimsin. Bu yüzden son bir şey deneyeceğim."

"Ne?"

"Seni alacağım" diye gevelerken gözlerimin içine bakıyor. Yine içimden bir nabız atışı geçiyor ve onun altında sarsılıyorum. "Al beni." "Evet," diye fısıldıyor, başparmağı yanağımı okşuyor, nefesleri

dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Senin her santimini alacağım. Her bir santimini. Ve sonra seni yiyip bitireceğim. Seni içime çekeceğim. Seni içime çekeceğim. Kan dolaşıma enjekte edeceğim. Seni *yaşayacağım*, Bronwyn. Artık istemeyene kadar. Bu çılgın mantıksız

Arzu yok oldu. Ta ki seni okulda aramayınca ya da kasabana gidip bir bağımlı gibi kapını çalmayınca kadar. Sırf bugün seni göremedim diye. Doyuma ulaşamadım diye. O yüzden benimle geliyorsun. Çünkü sen benim küçük şirin duvar çiçeğimsin ve senin için çıldırıyor."

Chapter 23

Yine onun evindeyim.

Yatak odasında.

Kapıda durmuş bana bakıyordu.

Aslında kapıya yaslanmıştı - kapı pervazına, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yoğun ve sahiplenici gözlerle bana bakıyordu. Tıpkı benim evimde, ailemin ön bahçesinde olduğu gibi.

"Biliyorsun, sadece *sorabilirdin*," diyorum.

Sanki sesimle uyanıyor, gözlerini kırptırıyor.

Ve öyle olmadığını fark ettim. Göz kırptıyordu yani.

Bana baktığı süre boyunca hiç bakmamıştı. Yaklaşık yirmi dakika önce evine vardığımızdan beri neredeyse her zaman öyleydi. Gelir gelmez kışlık botlarımı ve sarı çiçekli eflatun parkamı çıkarıp yatak odasına doğru ilerledim ve o da beni takip etti.

"Ne sordun?"

"Nerede olduğumu" açıklıyorum. "St. Mary's'de. Birine nerede olduğumu sorabilirdin. Beni aramak yerine. Her sınıfta. Ve koridorlarda." Gözlerimi alaycı bir şekilde büyüttüm. "Ve futbol sahasında. Kütüphanede."

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Ve kafeterya." "Ne?"
Dudakları seğiriyor. "Ben de seni kafeteryada aradım."
"Doğru ya. Onu unutmuşum. Benim hatam." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Yani? Kendini zahmetten kurtarıp birine sorabilirdin."
"Ben yaptım."
"Kim?"
"Arkadaşlarından biri."
Bu sefer gözlerim ciddi bir şokla kocaman açılıyor. "Ca değil..."
Ancak gözlerinde bir şeyler parlıyordu. "İtibarımı kız kardeşimden de mi koruyoruz?"
Dudağımı ısırdım. "Hayır.
Sadece..." "Sadece ne?"
Yüzümü buruşturuyorum, onca yer ve zaman arasında bu konuyu şimdi açtığım için kendime kızıyorum. Ya şimdi fikrini değiştirirse?
Ya bunu yapamayacağımızı anlarsa?
Harika, Wyn. Sadece harika.
"Sadece o biliyor. Gizemli Adam'ım hakkında. Ben de sana öyle diyordum. Ben bilmeden önce..." Gözlerinin içine bakıyorum. "Kim olduğunu. Ama her neyse, biriyle tanıştığımı ve onun hayatımı değiştirdiğini biliyor ve... Ama o kişinin sen olduğunu bilmiyor. Daha önce tanıştığımızı bilmiyor ve ben de ona söylemeyerek ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Ama eğer ona söylersem, korkarım ki..."
"Olabilir mi?"
"Çıldırma mı? Bilmiyorum. Tüm bu sırları ondan sakladığım için benden nefret edebilir. Ayrıca," diye yutkunuyorum, hâlâ gözlerinin içine bakıyorum, "artık her şey çok daha karmaşık, değil mi?"
Çünkü seninleyim. Al bakalım.

Çünkü alınmayı bekliyordum ve bekliyordum. Ve sonunda beni aldığın için.

Bunu ona söylememe gerek yok. O zaten anlıyor.

Bana bakarken keskin hatlarla belirlenmiş yüz hatlarında bu açıkça görülüyor.

"Senin için değil, hayır," diyor
sonunda. "Ne?"

"Senin için karmaşık değil," diye açıklıyor, gergin pazuları esnerken.
"Benim için karmaşık. Çünkü seni buraya getiren benim. Seni alan bendim. Buna rağmen..." Çenesi sıkılır. "Her şeyi. Artık bu sır benim. Bana ait. Ona ihanet eden benim. Yani kız kardeşim birinden nefret etmek istiyorsa, benden nefret edebilir. Senden değil."

"Ama ben -"

"Sen değil, Bronwyn," diyor sertçe. "Anlıyor musun?"

Tekrar yutkunuyorum, kalbim sıkışıyor.

İstediğim bu değildi.

Ona daha fazla yük vermek istemedim. Ya da sorumluluklar.

"Artık benimsin," diye devam ediyor. "Yani sırların benim. Böyle bir şey için endişelenmeni istemiyorum. O senin en iyi arkadaşın ve her zaman da öyle kalacak. Bundan emin olacağım."

O gittikten sonra bile, demek
istiyor. Demek istediği bu, değil
mi?

Bu iş bittikten sonra. Ben işimi yaptıktan ve onun hayatını tüm renklerle ve tüm neşeyle doldurduktan sonra. Ve beni istemeyi bıraktıktan sonra, arkadaşımı kaybetmediğimden emin olacak.

Çünkü beni bu yüzden buraya getirdi. Beni sisteminden çıkarmak için. Beni sikip atmak için.

Ellerimi iki yanımda yumrukladım. Karnımı içeri çekiyorum.

Çünkü acı çok büyük. Ve
beni hiçbir yerden vurmuyor.

Ama görmezden geliyorum çünkü onu seviyorum ve ne isterse
vereceğim. Onu kendime ve bu acıya tercih ederim.

Yutkunarak fısıldıyorum, "Tamam." Bir yutkunuş daha, bu sefer titrek
bir gülümsemeyle. "Teşekkür ederim."

Gülümsememi fark edince yüz hatları bir an için geriliyor. Sanki o da
aynı şeyi düşünüyormuş gibi. Sanki daha başlamadan sonunu
düşünüyormuş gibi.

Ama hemen geçiyor ve "Diğer arkadaşındı" diyor. "Hangisi?"

"Her zaman" - hafifçe yüzünü buruşturarak başını sallar

- "bana bakıyor."

Neredeyse kıkırdamaya yakın bir ses beni aniden
sarsıyor. "Poe mu?" "Evet."

"Yani sana evde olduğumu mu söyledi?"

"Hayır," dedi. "Bana bunun onun bilmesi ve benim öğrenmem gereken
bir şey olduğunu söyledi. Nerede olduğunu."

Bu sefer kıkırdamama izin verdim. "O yapmadı."

"Söyledi. Tam olarak bu kelimelerle."

Ben biraz daha gülünce gözleri yumuşuyor. "Peki nasıl öğrendin?"

"Diğer arkadaşın," diye yanıtlıyor, hâlâ kapının yanında dururken.

"Hani şu

futbol oynamayı bilen tek kişi. Futbol oynamayı bilen *tek* kişi."

"Yani Salem o zaman. Evime geleceğini böyle mi anladın?"

"Evet."

"Ve sen de öyle

yaptın." "Ben de

öyle yaptım."

"Ve kapımı çalıp beni sordu."

Sonra kollarını açıyor. "Ve kapını çalıp seni sordu, evet."

"Ve -"

Bana doğru bir adım attı. "Ve iki saat *bekledim*."

Başımı sallayarak bir adım geri çekiliyorum. "Biliyordum.

Biliyordum. Beklediğini çok iyi biliyordum."

"Ve sonra hayranlarından biriyle flört ettiğini gördüm," diyor, sesi tehlikeli bir hal alıyor, ilerlemeye devam ederken gözlerini bana diyor.

Ayaklarım tökezliyor ama geri dönmeye devam ediyorum, yatağının yanındaki duvara yaklaşıyorum. "Hangi fan?"

Çenesi bir an için geriliyor. "Konuştuğun adam.

Birlikte *gölmek*. Arabada."

"Charles mı?"

"Demek artık bir Charles da var."

"Aman Tanrım, sen delisin," diyorum gülererek. "Charles şey gibi... O benim arkadaşım. Ve yaşlı."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

Sözleri, bana sorduğu tanıdık soru içimden bir akım geçiriyor. Ben geri çekilirken o bana doğru ilerlerken gözlerindeki bakışta.

"Daha yaşlı," diye

fısıldadım. "Ne

kadar daha yaşlı?"

Dudağımı ısırdım. "Çok." Gözleri daha da parlayınca, "Muhtemelen altmış yaşındadır. Janie adında bir torunu var. Ona bir eskiz veriyordum.

Onun için yaptım. Örümcek Adam'ı seviyor ama ben onu Iron Man'e dönüştürmeye çalışıyorum."

Neden bilmiyorum ama bu bilgi karşısında göğsü dalgalanıyor. Sanki içinden bir şey, büyük bir duygu geçiyormuş gibi kıpırdanıyor ve yumruklarını sıkıyor. Sonra sanki kendi kendine mırıldanıyor: "Hiç vazgeçmiyor, değil mi?"

"Bırak -"

"Bunun adı ne?" diye soruyor, çenesini dudaklarıma doğru eğiyor, gittikçe yaklaşıyor.

Rujum.

Şu an bir tane giyiyorum.

Beni buraya getirdikten ve bana her şeyi açıkladıktan sonra, gitmemiz için hazırды. Ama ona gitmeden önce birkaç şeye ihtiyacım olduğunu söyledim. Ben de koşarak eve girdim, ihtiyacım olan şeyleri aldım, bunların arasında şu an sürdüğüm ruj da vardı ve onunla gitmek için dışarı koştum.

Martha beni girip çıkarken yakaladı ama ona bir partiye gittiğimi söylediğimde ve üzerimdeki kıyafetleri gördüğünde - evet, değiştim. Kıyafetler de; kendimi onun için süsledim - gözünü bile kırpmadan gitmeme izin verdi.

Her neyse, dudağımı ısırarak cevap veriyorum,

"Kırmızı Bağımlı." Gözleri hafifçe parlıyor.

Ta ki seni okulda aramayana ya da kasabana gidip bir bağımlı gibi kapını çalmayana kadar.

Bana böyle dedi, ben de onun için dudaklarımı bu renge, koyu bordo kırmızısına boyadım.

"Beğendin mi?" Ben soruyorum.

Sorum üzerine titriyor ve sesi kalınlaşıp gürleliyor. "Buraya gel."

Bilmiyorum.

Devam ediyorum. "Elbisem ne olacak?"

Gözleri elbiseme takıldı. Rujumla uyumlu bordo bir elbise. Dantelli ve onu çizdiğim gün giydiğimden daha fazla göğüs dekoltesi gösteriyor. Eflatun parkayı çıkarıp ona gösterdiğimde bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama henüz söylemedi.

"Bronwyn, buraya gel."

Yine de ona itaat etmiyorum. Yapamayana kadar geri yürümeye devam ediyorum. Duvara dokunana kadar.

Her sabah karşısında durduğum ofis duvarı kadar çıplak olan duvar. Ama bugün bunu yapamadım.

Ben de burada duruyorum.

Dağınık nefeslerle, "Senin için bir hayalim var" diyorum.

Bunun üzerine sarsılarak durur, yüz hatları gergin ve sert bir şekilde çizilir.

"O pembe kâğıda senin için bir şey yazdım. Dün gece gördüğüm bir rüya," diyorum elbisemin kumaşıyla oynayarak. "Ama bugün sana veremedim. Şimdi de vermek istemiyorum. Sana bir kâğıda yazdığım bir şeyi vermek istemiyorum. Oysa sana gerçekten başka bir şey vermek istiyorum, farklı türde bir rüya."

İşim bittiğinde, vücudu şimdiye kadar gördüğüm en sıkı hale geldi.

Koyu renk kazağının altında şişkin kaslar ve çıkıntılar vardı.

"Farklı türde bir rüya," diye tekrarlıyor aşınmış bir sesle.

"Evet," diye fısıldıyorum, koyu renk elbisemin kumaşını elime alıp etek ucunu yukarı doğru kaydırıyorum.

Bakışları hemen ellerime düşüyor. Ve kilitleniyor.

Daha hızlı nefes almaya başladığını, göğsünün genişleyip daraldığını izliyorum ve "İstiyordum ama..."

Doğru zamanda. Senin istemeni, *beni* istemeni bekliyordum. Ve beni istediğın ortaya çıktı. Ve rol yapıyormuşsun. Bu konuda çok iyisin, tüm düşüncelerini ve duygularını kontrol altında tutmakta. Doğru olmasa bile düşünmemi istediğın şeyi düşünmemi sağlama konusunda. Bundan nefret ediyorum ve bir noktada bunun hakkında konuşacağız."

Sözlerim karşısında gözlerinde bir şeyler titreşiyor ve hareket ediyor ama ben devam ediyorum, hem sözlerimle hem de elbisemin eteğiyle. "Bu yüzden sana yaptığım bir şeyi vermek, göstermek istiyorum. Her gece yaptığım bir şeyi.

Keskin dikenler ve güzel güllerle süslediğım bir şey. Bir sanat eseri. Vücudumda. Kıyafetlerimin altında sakladığım. Herkesten. Senden."

Tekrar durup elbisemi tam oraya getirdiğimde yutkunuyor. Tam oraya.

Bir mikro inç yukarı ve o görecekt.

Kendime yaptığım şeyleri görecekt. Onun adını nasıl yazdığımı. Bu son engel, değil mi?

Onun tüm engellerini yıktım ve şimdi bu benim. Benim küçük engelim.

Bir süredir yıkmak istediğım bir şeydi ve bu yüzden rahatlı

ama. Ona gösterebilmek için bir coşku. Ve gösteriyorum.

Eteklerimi yukarı ve yukarı çekiyorum ve sonra dantelli elbisemi tamamen çıkarıyorum,

vücudumu ona gösteriyorum. Külotumu bile çıkarıp atıyorum, kendimi süslü ve çıplak bırakıyorum.

"Sana bedenimde yazılı bir hayal verebilecekken, bir kâğıt parçasında yazılı bir hayal vermek istemiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim cesur ve

utanmaz, Rapunzel saçlarım açık kahverengi bir perde halinde çıplak omurgamdan aşağı dökölüyordu.

Bir saniyeliğine hiçbir şey olmuyor.

Çıplak bedenimin karşısında donmuş, kıpırdamıyor. Dikenlerimin ve güllerimin karşısında.

Kalbim göğsümde *güm güm* atıyor ve ısınan tenimi maviye çeviren bir soğukluk hissediyorum.

Ama sonra oldu.

Parça parça. Azar azar.

Çözölmeye başlar. Hatta ısınmaya başlar.

Gözleriyle başlıyor, koyu mavi ve şu anda daha da koyu görünüyor. Daha ağır, daha yoğun, daha canlı. Ve bir saniye önce ellerime odaklanmışlardı, ama şimdi... odaklanmamışlar.

Çılgınlar. Her yerdeler.

Beni öperken ellerinin olduğı gibi.

Uyluklarımda onun adı özenli girdaplarla yazılmış. Karnımın alt kısmında, bıçak gibi bir yazı tipiyle adını yazdığım yerde. Sonra her ikisini bir arada kullandığım kaburgalarımın yanına atlıyorlar. Ardından göğüslerimin hemen altına ve sonra yine göbeğime, göbek deliğimin etrafına bir gül çizdiğim yere ve yaprakların üzerine yine küçük bir yazıyla adını yazdığım yere.

Ve gözleri hareket halindeyken, vücudumda daireler çizirken, süpürürken ve ileri geri giderken, onun kasları da değişiyor.

Değişiyor, genişliyor, yükseliyor ve alçalıyor.

Vahşi nefesler alırken. Ağzını açtığında. Nabzı boynunun kenarında atarken.

Ve sonra sesler geliyor. Bir hırıltı, sanırım.

Kabaran göğsünün derinliklerinden geliyordu. Muhtemelen kasılmakta ve genişlemekte olan midesinin bir yerinden geliyordu.

Sonunda - ona olan bu fenomen, bu çözülme ve ısınma - bacaklarına ulaşır.

Çünkü hareket ediyorlar.

Hayır aslında, hamle yapıyorlar.

Aramızdaki mesafeyi sıçrayarak geçiyorlar ve ben daha gözümü kırpamadan o tam karşımda beliriyor. Önümde beliriyor, bana o kadar yakın ki kazakla kaplı göğsü *neredeyse* göğüslerimin ucunu sıyrıyor.

Sonra eğilip kolunu çıplak belime doladığında bu neredeyse sıyrık olan dokunuş, ezici bir fişek patlamasına dönüşüyor. Beni kendine çektiğinde, dizlerini büktüğünde ve beni yukarı çektiğinde. Ve tüm bunları yaptığında, çıplak yumuşak bedenim, çıplak yumuşak tenim onun sıyrık kot pantolonunun ve yün kazağının üzerinde kayıyor ve kıvranıyor.

Nefesimi kesiyor.

Beni huzursuz ve ateşli

yapıyor. Ve çok ıslak.

Bana verdiği öpücükler kadar ıslak.

Çünkü öyle.

Beni vücuduna tırmandırır tırmandırmaz, ağzını üzerime koydu. Ve tabii ki ben de yapıştım. Tabii ki onun dolgun alt dudağını emiyorum ve o da benimkini aynı güçle emiyor.

Ve beni bir yere götürüyor. Evimde beni kollarına aldığında yaptığı gibi.

Sadece bu da değil, daha önce yaptığı gibi yine dünyamı eğip büküyor ama bu sefer sırtım soğuk çimenler yerine sıcak çarşaflara çarpıyor. Ve yine her yerimde o var.

Çıplak bedenimin üzerine yerleşti, kaslı, acımasız göğsü dolgun göğüslerime baskı yapıyor ve kot pantolonlu kalçaları benimkilere sürtünüyor. Elleriyle beni yoklarken ağız hâlâ öpüyor, ısırıyor ve emiyor.

Kıyafetleri kadar sert ve lezzetli elleri üzerimde gezinirken Vücut.

Çıplak göğüslerimi sıkıyorlar. Önce narin kaburgalarım bastırıyorlar. aşağı inip kışımı yoğurdu. *Daha da* aşağı inip kalçalarım masaj yapmadan önce. Aslında kalçalarımı çekıştırıyorlar, beline doğru çekiyorlar ve ben de kalçalarımı sıkıca sarıyorum. Hatta bacak bacak üstüne atıyorum. ayak bileklerini arkasına bağla ve hareket et.

Öpüşmeyi kesip boğazıma uzanırken çıplak amımı kıyafetlerine sürtüyorum.

İlk yaptığı şey dişlerini geçirip ısırarak oluyor. Sanki biri bana elektrik vermiş gibi sarsılıyorum.

Ayrıca yüksek sesle ve net bir şekilde inliyorum ve ona vermek için başımı yana eğiyorum

daha fazla alan, ısırarak için daha fazla deri. Emmek için, ki bunu bir saniye sonra yapıyor.

Yumuşak etimi içiyormuş gibi emiyor. Söylediği gibi.

Ayrıca beni içine çekiyormuş gibi burnunu tenime sürtüyor.

Ağızını göğsüme götürmeden önce. Tam olarak göğüslerime.

Meme ucundan değil ama. Ona en çok ihtiyacım olduğunu fark ettiğim yerden. Ama göğsümün eğiminde, etli kısmında, sırtım titreşen akımlarla yükselirken hemen dişlerini tekrar batırıyor.

Ve sonra dolgun etimi emmeye başladı.

O emdikçe ve emdikçe ben yukarıya ve onun ağızına doğru kıvrılıyorum. Böyle bir güçle

- Tanrım, öyle bir çekiyor ki yanakları çukurlaşıyor. Bunu fark ediyorum, gerçekten. Sivri yanakları çukurlar oluşturuyor ve ağır mememi emip vücudumdan uzaklaştırırken yüksek elmacık kemikleri daha da yükseliyor.

Bırakmadan ve zıplatıp sallamadan önce. Ve solgun
tenimde kırmızı bir çürük oluşuyor.

Nefes almaya fırsat bulamadan tekrar dalıyor. Meme uçlarıma
yönelmeden önce diğer mememe de aynısını yapıyor. O zonklayan, acı
veren

yıllardır dikkatini çekmesi gereken şeyler var.

Ve sonra aşağı iniyor.

Kaburgalarım, belime, karnıma.

Ben de onun için bir göbek zinciri ile süsledim - sadece
uygun olacağını düşündüğüm bir mücevher parçası. Onun adı dışında
üzerimde bir şey olsun istemedim.

Şimdi zinciri çekiştiriyor. Göbek deliğime doğru inerken çekiştiriyor.

Bu arada ben onun altında kıvranıyor, iniyor, gittikçe ıslanıyordum.

Hepsi buharlı ve sıcak.

Ama karnımın alt kısmına vurduğunda ve omuzlarının uyluklarıma
sürtündüğünü hissettiğimde, çenesinin çok ıslak tümseğimin tepesine
sürtündüğünü hissettiğimde, saçlarını yumrukluyorum.

Onu çekiyorum ve "Conrad, bekle..." derken ona doğru
dönüyorum. O yapmaz.

Dişleriyle tenimi boyamakla ve bana aşk ısırıkları vermekle
meşgul. "Conrad." Saçlarını tekrar çekiyorum, titreyen bedenimin
üzerine çıkıyorum.

dirsekler. "Ne... Ne yapıyorsun?"

Sonunda başını kaldırıyor ve gördüğüm şey dirseklerimin kaymasına
neden olup beni yatağa geri gönderiyor.

Gördüğüm şey, ele geçirilmiş bir adam.

Koyu renk gözleri - simsiyah - ve sert bir yüzü vardı.

O kadar keskin, dikenli kenarları olan bir yüz ki, evime döndüğümde bunu söylememiş olsaydı, beni çiçeği olarak sahiplenmemiş olsaydı, kendimi hala bir çiçek gibi hissederdim.

Onun katıksız erkekliği karşısında kendimi hâlâ kadifemsi, yumuşak ve kadınsı hissediyordum. Onun keskin ve yoğun sahipleniciliği.

Kalçalarımı onun için açık tutan elleri bile sahiplenici ve erkeksi.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sorduğumda göğsünün yatağa doğru inip kalktığını görebiliyorum.

Koyu kırmızı dudaklarını yalıyor. "Özür diliyorum." "Ne?"

"Sana tekrar yalan söylediğim için." Gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Seni benden sakladığım için."

Hatırlayınca kalbim sıkışıyor. Aslında bana yine yalan söylemişti.

"Beni aradın."

"Evet."

"Evime geldin," diye fısıldadım. "Beni istedin. Bunca zamandır." Saçlarını biraz daha okşadım. "Ama istemiyormuş gibi yaptın."

Pişmanlık yüz hatlarında parıldıyor. "Ben yaptım."

Başımı sallıyorum, tırnaklarım kafa derisini kazıyor. "Sen bir pisliksin." Sonra kısık gözlerle, "Koç Thorne." diyorum.

Koç Thorne'a bir şey oldu.

Gözlerimin önünde genişliyor ve büyüyor. Onun Kasları şişer ve yüzündeki çukurlar keskinleşir. Daha güzel, daha ölümcül olur.

Bir şekilde daha çok benim.

Çenesini sıkıp hırlarken, "Evet ve şimdi bunun için özür dileyeceğim," diyor.

Bununla birlikte, amıma geri dönüyor.

Burnunu kremesi dudaklarıma sürterek onları kokluyor. Kokularını içine çekiyor. Neredeyse kokumu içine çekiyor. Ve sonra yalıyor.

Tanrım, yalıyor.

Bütün amımı yalıyor, ağzına alıyor ve beni boşaltıyor.

Bu kadar kolay olmam utanç verici.

Bir yalamayla nasıl da sürtükleşiyorum. Ağzına boşalıyorum ama bunun için kendimden nefret edemiyorum. Uzun zamandır bu anı bekliyordum ve beni tamamen gaza getirmişti.

Beni kenara çekti, böylece gülüm ağzında patladı ve hepsini içti.

Hatta dilini içeri sokuyor ve bir baskı hissediyorum. Çok az ama orada. Bu bana içimde bir şey olduğunu söylüyor, beni yumruk yapıyor. Ben onun ağzında kıvranırken, göbek zincirimi sallıyor ve yumuşak sesler çıkarıyordu.

Conrad da sesler çıkarıyor ama yumuşak değiller.

Tanrım, hayır.

Büyüyorlar ve azgınlar ve yemin ederim onları amımda hissediyorum. Ve Tanrım, yine boşaldım.

İkinci kez.

Yoksa bu üçüncüsü mü, bilmiyorum.

Ve sayacak beyin gücüm yok çünkü beni boşalttığı anda kalçalarımın arasından kalkıyor.

Bir tür Yunan tanrısı gibi, uzun, koyu sarı saçları gözlerine kaçan bir Viking savaşçısı gibi, dizlerinin üzerine kalkıyor, ağzı ıslak.

Ve şişmiş.

Sonra onu boyadığım ve kazağını çıkarmasını istediğim günkü gibi, uzanıp kazağının arkasını tutuyor ve vücudundan çıkarıp bir yere atıyor.

Ama nefesimi kesen, çıldırtan ve midemi bulandıran Şey Bana bakarken gömleğinin düğmelerini açmaya başlaması beni titretiyor. Aslında manŐetlerinden başlıyor, bu da bir Şekilde her Şeyi daha da ateşli hale getiriyor.

Çünkü her nedense, manŐetlerinden başlayarak büyük gümüş saatini ortaya çıkaran bu kıyafet onu çok olgun ve yetişkin gösteriyor.

Sonra st düğmeye geçiyor ve gözlerimin önünde düğmeleri o kadar zarıf, o kadar hızlı ama o kadar yavaş ilikliyor ki, işi bitip de gömleğinin kuyruğunu kotundan çıkardığında ben darmadağın oluyorum.

Berbat durumdayım.

Daha önce
olmadığımdan değil.

Ama çoktan orgazm olduğuma eminim çünkü kanalımın titreŐimi durmuyor. Kanalım fiŐkırmayı durdurmuyor. Ve Son birkaç saniye içinde bir yerlerde, muhtemelen gözümü falan kırptım çünkü bir sonraki bildiğim Şey, onun görkemli, dalgalı, kaslı etinin ortaya çıktığı.

Tanrım, gerçekten de bir V'si var.

Ama ben buna hayret edemeden, o bana doğru geliyor.

Ama sonuna kadar değil.

Üzerime eğiliyor, iki eli yüzümün iki yanında, uzun saçları alnının üzerinde süper seksi ve erkeksi bir perde oluşturuyor ve kollarım ona uzanıyor.

Ellerim onun pazularını kavırıyor ve hatta kalçalarımı kaldırıp bir tür utanmaz, azgın jimnastikçi gibi sıcak, çıplak yanlarına sarıyorum.

Çok gırtlaktan ve derinden gelen bir sesle, "Ben bir pisliğim, Bronwyn. Koçun Thorne zalim, bencil bir pislik. Sana bunu yaptığı için. Seni tekrar bu saçmalığın içine soktuğu için."

Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Hayır, lütfen. Ben sadece... Ben sadece..." "Özellikle de her gün o duvarın yanında dururken. Ve kokusunu alıyorum."

"Ne?"

"Senin durduğun duvarın yanında duruyorum ve burnumu tuğlalara sürterek senden bir koku almayı umuyorum. Bulduğumda da ağzımı açıp içiyorum. Koçun Thorne seni içiyor ve sonra bunu yaptığı için kafasını duvara vuruyor. Bu kadar ahlaksızca bir şey yaptığı için. Ve sonra, kendine küfrediyor olsa da, yasak küçük şebeği istediği için kendinden nefret ediyor olsa da, sandalyesine gidiyor. Üzerine oturur ve onun pembe mektubunu açar. Açar ve kendi kendine okur."

Şimdi titriyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, tırnaklarımı onun pazularına geçiriyorum. "Conrad, lütfen."

"Ve bunu yaptığımda aletim sertleşiyor. *Daha da sertleşiyor,*" diyor midesi kasılırken. "Çünkü genellikle kapıdan girdiğin anda zaten sertleşir ve sen çıkana kadar da öyle kalır. Ama mektuplarını okuduğumda, Bronwyn, o narin, çiçekli el yazınla yazılmış kelimeleri gördüğümde, kendimi kaybediyorum. Sikim zonkluyor. Zonkluyor ve ön sperm damlaları sikimden aşağı kayıyor. Ama mastürbasyon yapmıyorum, hayır. Çünkü kendimi cezalandırıyorum. Bu kadar genç ve tatlı bir şey istediğim için kendimi cezalandırıyorum. Ama yanılmışım, değil mi?"

"Çünkü bunca zaman ben de seni cezalandırıyordum. Sana işkence ediyordum."

Seni bekletiyorum, ellerimin altında acı çekmeni sağlıyorum, her gece benim için kendini yapıyorsun. Kendini süslüyorsun. Vücudunun her santimetresine adımı yazıyorsun tatlı tatlı. Üzerine çiçekler yapıyorsun. Benim duvar çiçeğim dikenini için vücuduna çiçekler yapar ve buna değer vermek yerine,

Vücudunun her santimini öpmek yerine, etini yakıyorum. Onu pembeye boyuyorum ve morartıyorum. Ama artık değil, anladın mı?"

"Conrad, sen -"

"Benden saklanmana izin vermeyeceğim. Benden değil," diyor, pazıları ellerimin altında bükülüyor. "Başkalarına yapmak zorunda kaldığın gibi değil."

Kalbim yine sıkışıyor.

Neyi kastettiğini biliyorum. Neyi kastettiğini biliyorum, ailemi, kasabamı, ve ben sadece... Ben sadece onu burada istiyorum. Yanımda. İçimde. Yakınımda.

"Conrad," diye fısıldıyorum çünkü üzerime bastıran bu kadar sevgi karşısında yapabildiğim tek şey bu.

Onun için.

"Daha fazla sır saklamana izin vermeyeceğim," diye ısrar ediyor. "Aramıza hiçbir şey giremeyecek Bronwyn. Bunu yapan her şeyi yok edeceğim. O küçük et parçasını bile."

"Küçük et parçası mı?"

Kendini hafifçe indiriyor, kolları geriliyor, sanki sınav çekecekmiş gibi eğiliyor. "Takıntı haline getirdiğim o küçük et parçası. Bu sizi sıkı ve saf tutar."

Kanalım bu gece milyonuncu kez titreşiyor. Ya da belki de hiç durmadı.

"Bekâretimi mi?"

Bunun üzerine daha da alçalıyor ve ben sırtımı eğiyorum, morarmış meme uçlarım sert göğsünü sıyrıyor. Amım çıplak karnına sürtünüyor, artık bunu yapabilmem için yeterince alçaldı.

"Evet. Bekaretin." Nefes nefese kaldı. "Ve buna sadece takıntılı değilim, hayır. Sadece sürekli olarak, *sürekli olarak* dilimi oraya, pembe deliğinin içine sokmayı düşünmüyorum, böylece onu tadabilirim, bu

küçük bir et parçası. Ağzımın içinde. Sikimle parçalamadan önce. Az önce yaptığım gibi."

"Sen..."

"Evet. Ve tadı senin amın kadar güzel. Rosy."

Dilini içeri soktuğunda içimde oluşan basıncı hatırlayarak kanalıma nabız gibi atıyor. Ve "Başka ne düşünüyorsun?" diye sorarken ıslak, kaymak gibi deliğimi onun karın kaslarının sıkı çıkıntılarına sürtmeye devam ediyorum.

"Benim için orada olduğu gerçeğini de düşünüyorum," diye gürlüyor, Parmakları çarşafı yumrukluyordu. "Onu, kızlık zarını benim için hiç bozulmadan *sakladığını*. Bunca yıldır bacaklarını kapalı tuttuğunu ve eteklerini dizlerine kadar indirdiğini düşünecek kadar kibirliyim, böylece her şeyi güvende tutabilirsin. O şerefsizlerin geri kalanından, o lanet olası hayranlarından, çünkü beni bekliyordun. Gelip almamı bekliyordunuz. Sikimin onu senden çalmasını ve kanını akıtmasını istiyorsun. Ve sonra aletimin oradaki gülünü, o güzel serçe gülünü döllerimle boyamasını istiyorsun. Ben ve başka kimse. İşte bu kadar kibirli ve *bencilsin*. Öyleydim, Bronwyn. İşte Koçunuz Thorne bu kadar bencil ve acımasız, sizi bir duvarın dibinde durup o mektupları okumaya zorluyor ve vücudunuzu ondan saklamanızı istiyor."

Ellerim yüzüne doğru uçuyor, terli ve gergin. "Ben de istiyorum. Ben de istiyorum.

Ve sakladım. Onu senin için sakladım. Kimsenin almasına izin vermezdim."

"Öyle mi?" Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve ben de onları sert bir şeker gibi emiyorum.

Başımı sallıyorum ve bir patlamayla dudaklarını bırakıyorum.

"Evet. Sadece sen. Sadece benim dikenim."

Sonunda üzerime çöktü ve kulağıma fısıldadı, "Evet, amını benim için pembe ve saf tuttun. Şans verilse seni pazar gününe kadar yedi yönden dövecek olan tüm o azgın piçlere karşı sıkı sıkıya kilitlendin.

istememesen bile. Çünkü sen benimsin, değil mi? Çünkü sen benim için yaratılmışsın."

Şu anda o kadar çılgınım ki yine başımı salladım. Sözsüzce.

Sonra kulağıma gitti, kulak mememi yalarken fısıldadı, "Özür dilerim Bronwyn. Çok özür dilerim."

Ona artık kızgın olmadığımı söylemek istiyorum. Evet, yalanları hakkında konuşmak istiyordum ama şimdi istemiyorum.

Şimdi tek istediğim o.

Ama o kayboluyor. Kendini benden uzaklaştırıyor.

Sadece bir saniyeliğine.

Daha gözlerimi kırpıştırıp açamadan ve tutarlı kelimeler kurmayı düşünmeden, o burada ve sikiinin ucunun açıklığını dürttüğünü hissedebiliyorum.

Dirseklerinin üzerinde asılı dururken eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve "Benim şebboyum" diye fısıldıyor.

Ve giriyor.

Sikini içime sokuyor ve ben sırtımı dönüyorum. Ve yemin ederim, tekrar boşaldım.

Kanalım her zaman istediği tek şeyin etrafında titreşiyor, onun. Ve sanırım onun da her zaman istediği tek şey benim çünkü inliyor ve tamamen vücuduma düşüyor.

Benim dikenim.

Yüzümü kucaklayarak başını boynumun kıvrımına sıkıştırıyor, bana sarılıyor, dudakları nefes alıyor ve beni susturuyor. Aleti eskiden bakir olan kaymak gibi amımın içine girmişti.

Bu kadar yeni bakir olduğu için, bu kadar... hışırtilı davranıyor.

Bu gece o kadar çok orgazm olduğum için amımın tamamen yağlanıp açıldığından emin değilim. Ya da belki de hala onun uzunluğunun etrafına geldiğim gerçeğidir.

Ama acıyı hissetmiyorum.

Evet, baskı var. Ve doluluk var. Hem de çok fazla. Ama bunu o kadar uzun zamandır arzuluyorum, *o kadar* uzun zamandır bunun için can atıyorum ki, buna aldırmıyorum. Dolu ya da gergin hissetmeyi umursamıyorum.

Aslında hoşuma gidiyor. İçimde sıkışıp kalması, kalbim gibi içimin de onunla dolu olması hoşuma gidiyor.

O yüzden gidiyorum.

Çünkü durmasına ihtiyacım yok. Beni susturmasına ya da daha iyi hissetmemi sağlamasına ihtiyacım yok. O içimdeyken zaten hissediyorum.

Bunu ona altında hareket ederek, eğilerek ve kıvranarak söylüyorum. O da yukarı bakıyor.

Kalbimi çarptırıyor.

Gözleri uyuşturulmuş, göz bebekleri karanlık ve şişmiş. Yüz hatları da karanlık, gergin ve gergin. Alnında bir ter lekesi var, sanırım kendini tutmaktan. Herhangi bir acı hissetsem bile, onun bakımı ve mücadelesi karşısında bu acı artık yok olurdu.

"Bronwyn, kes şunu..." diye devam ediyor, kelimeleri bulanıklaşıyor. Sorun yok.

Konuşmasına gerek yok. Onunla ben ilgilenirim. Ben de bir çiçek gibi gülümserim.

Onun duvar çiçeği.

Ve yanağını okşayarak fısıldıyorum, "Dikenim."

Sonra gözleri gülümsememe odaklanıyor. Vücudu hareketlerime odaklanıyor ve tetikte oluyor.

Kıvrılan bedenimin üzerinde canlanıyor ve beşinci ya da daha fazla hareketimde benimle birlikte hareket ediyor. Nefesim kesiliyor, belini kavıyorum ve kalçalarımı daha da yukarı kaldırıyorum.

Bu yüzden onun için daha açığım.

Yani beni alabilir. Ne isterse alabilir. Bütün sularımı. Nektarımı.

Tüm sevgimle.

Ve hepsini alıyor.

Önce yukarıda durmuş beni izliyor, çenesi gergin ve saçları gözlerine kaçmış. Terli kasları üzerimde dalgalanıyor, amımın içindeki siki gibi hareket ediyor ve kayıyor. Ama birkaç vuruştan sonra, pembe amıma geliyor.

ve hızlanıyor. Hızlı bir ritim kuruyor ve gerçekten hareket etmeye başlıyor. Gerçekten amıma vuruyor, *gerçekten* onu hissetmemi sağlıyor.

Yine acıyı bekliyorum ama sadece zevk var.

Sanki bedenlerimiz birleştiğinde dünyada her şey yoluna giriyormuş gibi. Her şey pürüzsüz ve yumuşak. Her şey güllük gülistanlık. Böyle olduğumuzda, öpüştüğümüzde ve birbirimize dokunduğumuzda, tüm acılar, tüm eziyetler yok oluyor.

Bir rüya gibi.

Bizim rüyamız.

Yani bu rüyada sadece zevk, o ve onun güzel dikenli öpücükleri var.

Ve kalçaları benimkilere çarparken bile bana vermeye devam ediyor.

Etin *şak şak* seslerini duyabilsem bile. "O

Göbek zincirim *çın çın çınlaması*.

Birdenbire tüm bunlar üzerimde sarsıldığında, tüm vücudu kaskatı kesildiğinde durur.

Ve inliyor, ağzı hala benimkine yapışık.

Sonra ona sıkıca sarıldım. Her zamankinden daha sıkı.

Çünkü geleceğini biliyorum.

Onun duvar çiçeğinin içine geldiğini biliyorum.

Chapter 24

Gözlerimi boş, karanlık bir odada açıyorum.

Önce panikliyorum.

Nerede olduğumu bilmediğim için değil - nerede olduğumu ve az önce ne olduğunu kesinlikle biliyorum - ama saatin kaç olduğunu bildiğim için.

Yolda Conrad'a, ailemin yokluğunu anlamaması için gecenin sonunda evime dönmem gerektiğini söyledim. Yine de bu konuda hiçbir şey söylemedi. Sadece çenesini sıkı ve parmaklarını direksiyona geçirdi.

Bu yüzden geç kaldığım için endişeleniyorum ve şimdi her şey dağılacak.

Her şey başladıktan sadece iki saniye sonra.

Ama komodinin üzerindeki yanıp sönen saate baktığımda saatin henüz 2 olduğunu görüyorum ve iç çekiyorum.

Bir sonraki soruna odaklanmadan önce. Conrad nerede?

Çünkü benimle birlikte uyuduğunu biliyorum.

İşimiz bittiğinde kendini geri çektiğini hatırlıyorum. Tazelenmek için banyoya gitti - hala çıplaktı; özellikle muhteşem sırtının dalgalandığını, yürürken son derece sıkı ve kaslı kışının kıvrıldığını gördüğümü hatırlıyorum - ve bana sıcak bir havlu getirdi. Uyluklarımın arasını temizledi.

Ona bunu kendim yapabileceğimi söylememe rağmen. Tepkisi şaklamak oldu Gözlerini yukarı kaldırdı ve sahiplenici elleriyle kalçalarımı açık tutmaya devam etti ve homurdandı, "Sen benimsin."

Bu kadar.

Bunu şu anlama getirdim: Sen benimsin, sana bakıp temizleyeceğim. Bu yüzden bıraktım.

Ve sonra temizlik bittikten sonra, sırtı bana dönükken kot pantolonunu yukarı çektiğini hatırlıyorum - o zaman kesinlikle kıcına baktım - tekrar banyosuna girdi ve bir şişe hap getirdi. Bana verdi. Bir tane suyla birlikte ve nedenini sorduğumda basitçe "Ağrı için" dedi.

Tartışmak istedim çünkü gerçekten hiç acı yoktu. Ama yüzündeki ifade çok kararlıydı, ben de bunu kabul ettim.

Ve sonunda yatağa geldi.

Tek kelime etmeden beni kollarına aldı, üzerimize bir battaniye çekti ve göğsünde uyuyakalmamı sağladı. Kolunu üzerimden çekmedi bile - yine özellikle hatırladığım bir şey - çünkü bu benim gülümsememe ve burnumu çıplak göğsüne sürtmeme neden oluyordu.

Ondan sonrası şimdi.

Ne zaman uyandığını ve yataktan çıktığını bilmiyorum.

Çıplak bedenimi yukarı çekip battaniyeyi kenara ittim ve aşağı indim. Ya da denemeye. Çünkü bacaklarımı yere doğru salladığımda irkiliyorum.

Vay be.

Tüm vücudum ağrıyor. Göğüslerim ağırlaşıyor ve meme uçlarım donuk bir ağrıya zonkluyor. Ama kalçalarım... onlar gerçekten acı içinde. Aralarındaki yerde *büyük* bir ağrı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bir şeyleri test etmek için yatakta kıvrandım ve evet, yine irkildim. Sanırım Conrad haklıydı.

Her zamanki gibi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Bu da beni acıya rağmen hafifçe gülümsetiyor ve onu bulmaya daha kararlı hale getiriyor.

Bu yüzden dikkatlice yataktan kalktım ve orada burada yüzümü buruşturarak etrafından dolaştım. Ama garip bir şekilde hiçbir yerde bulunmayan elbisemi aradığım zaman, yürüyebilecek durumdayım. Yine de kazağını buluyorum, çok seksi bir şekilde attığı yerde yatıyor. Onu giydim ve onu aramaya başladım.

Ev sessiz ve koridor loş bir şekilde aydınlatılmış. Mutfaktan ve oturma odasından ışık geliyor, ama koridorun sonunda açık olan bir kapıya doğru dönüyorum. Orasının arka bahçe olduğunu varsayıyorum ve haklıyım.

Öyle ve onu orada buldum. Futbol oynarken.

Ya da daha doğrusu, topu ağlara göndermek.

Ayaklarının dibinde, fileli bir çuvaldan dökülen tonlarca balık var ve onları teker teker tekmeliyor.

Dışarı çıkıp onu yakından izlemek için korkulukların yanına gittiğimde, ağa farklı noktalardan vuracak şekilde vurduğunu fark ediyorum.

Topu iki elinin arasında döndürürken önce ona, fileye bakıyor, sonra eğilip önüne koyuyor. Sonra birkaç adım geriye gidip ileri doğru koşuyor ve topa vuruyor, top uçarak istediği yere gidiyor ve fileye çarpıyor. Bazen tam ortaya;

Bazen sola, bazen sağa. Bazen de üstteki direğe çarpıyor ve bu olduğunda top sekerek geri geliyor ve tekrar vuruyor. Ve top yine havayı yırtıp fileye çarpıyor.

Nefes kesici.

Oyun oynama şekli. Uyandığında giymiş olması gereken gri tişörtünün altında vücudunun hareket etme ve dalgalanma şekli.

Ve Tanrım, bir noktada havada bir takla atıyor, uzun saçları yüzünün etrafında dalgalanıyor, muhteşem vücudu yana doğru gidiyor, güçlü bacağı topa vuruyor ve nefesim kesiliyor.

Kendimi kaybediyorum ve burada titreyerek ve huşu içinde duruyorum.

Ve belki de düşüncelerimi, kalbimin çılgınca atışlarını duyabiliyordur - şaşırıyorum çünkü çok gürültülüler; bedenimde havai fişek gibiler - çünkü dönüyor, göğsü nefes nefese, dudakları ayırık ve nefes nefese sürükleniyor.

"Bronwyn," diyor bir elini saçlarında gezdirip alnına doğru iterek.

Korkuluklara sıkıca tutunuyorum. "Merhaba."

Topu ve tek kişilik futbol oyununu bırakıp bana doğru adım atmaya başladı. "İyi misin? Neden ayaktasın?"

Cevap vermek yerine onu sapık gibi izliyorum.

Geriye itilmiş olmasına rağmen alnına sarkan saçlarını izliyorum. Kocaman, görkemli göğsünü, sivrilen gövdesini izliyorum. Yürürken hafifçe sallanan kollarını, kalçalarını.

Arka verandanın alt basamağına ulaştığında, üst basamakta durmak için hareket ediyorum. "İnanılmazsın."

Kaşlarını çatıyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Bronwyn, ne halt ediyorsun? Hava soğuk. İçeri gir."

"Sen de buradasın."

Kaşları daha da çatılıyor ve ben ne olduğunu anlamadan eğilip kollarını çıplak kalçalarıma ve belime doluyor ve beni verandadan kaldırıyor. Beni kollarının arasına aldı ve uyluklarım - acı çeksem de çekmesem de - onun beline dolandı.

Kollarımı boynuna dolayarak nefes nefese soruyorum, "Şimdi ne var? Ne yapıyorsun?"

"Seni içeri götürüyorum," diye cevap veriyor, bir eli omurgamda, diğeri başımın arkasında. "Soğuk olmayan bir yere."

Bunu nasıl yaptığından bile emin değilim, nereye gittiğine bile bakmadan beni içeri götürüyor.

Beni izlerken.

Ama onun kollarında olduğum sürece umurumda değil. Terden ıslanmış saçlarının ucunu çekiştirerek soruyorum: "Ne dediğimi duydun mu? Sen harikasin."

"Seni duydum."

Saçını tekrar çekiştiriyorum. "Yani bu bir iltifat."

Artık evin içindeyiz ve hala beni taşıırken, kapıyı ayağıyla arkasından kapatıyor ve beni koridorun duvarına yaslıyor. Beni yere bırakacağını varsayıyorum ve bunu yapmasını istemiyorum, bu yüzden onu daha yakına çekmeye gidiyorum.

Ama o zaten orada.

Kendisi de yaklaşıyor, ellerini kalçalarımın *koymadan* önce kendini kalçalarımın arasına yerleştiriyor.

Çok yukarıdalar.

Diğer yerlerin yanı sıra adının yazılı olduğu yer.

Aslında sadece dokunmakla yetinmiyor. Kalçamın ortalarında bir yerde olan kazağının eteğini yukarı doğru itiyor, ta ki adını gösterene kadar.

Onun için yaptığım dikenleri ve gülleri ortaya çıkarıyor.

Ve bu süreçte bacaklarımın arasındaki gülü de ortaya çıkarıyor.

Beni bu şekilde açmayı, gözlerine ziyafet çekmek istediği tüm parçalarımı ortaya çıkarmayı bitirdiğinde yukarı bakıyor. "İltifat."

"Evet" derken onun sert, terli vücudu ve duvar arasında kıvranıyorum.

"İlginç saçlar gibi demek istiyorsun."

"Uh-huh." Başımı sallıyorum, kanalım titreşiyor.

"Sence..." "Ne mi düşünüyorum?"

"Sence ben hiç" - gözlerinin içine bakıyorum - "gelip seni oynarken izleyebilir miyim?"

Parmakları kalçalarımnda esniyor. "Hayır."

Kaşlarımı çatıyorum, saçlarının ucuyla oynuyorum. "Neden olmasın?"

Bir an için çenesini sıkarak cevap veriyor: "Çünkü artık oynamıyorum. Hatırladın mı?"

"Ama sen koçsun," diyorum ona. "Eminim bazen onlarla oynuyorsundur."

"Bilmiyorum."

"Ne, neden olmasın?"

Bir sıkışma daha. "Çünkü istemiyorum."

Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak yüz hatlarını inceliyorum. Söylediğinden emin değilim. Onu gecenin bir yarısı oynarken gördüğümü düşünürsek. "Belki de yapmalısın. Çünkü bence bunu seviyorsun." Saçını tekrar çekiştirerek ekliyorum, "Kendi başına çalacak kadar. Gecenin bir yarısı."

"Tek başıma çalmayı *seviyorum*. Gecenin bir yarısı."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu senin 'Kimseye ihtiyacım yok çünkü hiç kimseye ihtiyacım olmadı ve yalnız mutluyum' demenle aynı şey mi?"

Çünkü barda ona ilk kez sarıldığımda da böyle demişti.

"Ağrın nasıl?"

Tabii ki.

Derin sorular sorduğumda yaptığı şey bu, dikkatimi dağıtmak.

Ama pes etmiyorum. "Hiç acı yok. Yani her gece oynuyor musun?"

Bana bir bakış fırlattı. "Acı yok."

"Hayır." Başımı sallıyorum ve tekrar saçını çekiştiriyorum. "Yani? Öyle mi?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, parmakları üst baldırlarımın yumuşak etine gömülüyor. "Evet. Ve acı hakkında yalan söylemeyi bırak."

"Yalan söylemiyorum," diyorum. "Madem her gece oynuyorsun, neden takımınla ve koçluk yaptığın tüm çocuklarla oynayamıyorsun?"

Kalçalarımın arasında kayıyor, gövdesini çıplak amıma sürterek beni nefessiz bırakıyor. "*Yalan* hakkında yalan söylemeyi bırak. Ve sana söyledim: Tek başıma oynamayı seviyorum ve zaten fazla uyumuyorum."

"Neden olmasın?"

İç çekerek, "Bronwyn." diye uyarıyor. Gözlerimi açıyorum.

"Conrad."

Kalçalarımı tekrar sıkıca kavıyor. "Başka bir hapa ihtiyacın var mı?" "Hayır," diye cevap veriyorum sırf inatçı olmak için, çünkü o da öyle davranıyor.

Sonra daha da yaklaşıyor, avuç içleri daha da yukarı çıkıyor, başparmağı göbeğimin dikişine çok yaklaşıyor. "Amını gördüm Bronwyn. Mahvolmuş. Koyu pembe ve kabarık. Aletimdeki ve çarşaflardaki kanı da gördüm. Bu yüzden sana hap verdim. Şimdi bana başka bir hapa ihtiyacın olup olmadığını söylemeni istiyorum."

Sanırım öyle.

Ama o *bana* cevabını söyleyene kadar bunu ona söylemeyeceğim.

"Bir hapa daha ihtiyacım olup olmadığını sana söyleyeceğim," diyorum çenemi kaldırarak, "eğer sorularıma cevap verirsen." Sonra parmağımla onu işaret ederek, "Dürüstçe."

Bana bakıyor, neredeyse kavgacı bir şekilde, ama ben onu bekliyorum.

Sonra, "Ev sessiz olduğu için pek uyuyamıyorum. Çok sessiz. Ben daha fazla gürültüye alışkınım. Kardeşlerim birer birer gidince ve sonra Callie gidince benim de uykum kaçtı. Ve öğrencilerimle oynamayacağım çünkü bu bana çok şey hatırlatıyor."

"Neyin?"

Derin bir nefes. "Geçmişten. Eskiden takımımınla nasıl oynadığımı. Ve ben geçmişe bakmayı sevmiyorum."

O zaman kalbim sıkışıyor.

Göğsümde dönüp duruyor.

Sıkışıyor, kasılıyor ve normal çalışan bir kalbin yarısı kadar oluyor.
Attığını bile sanmıyorum. En azından normal şekilde.

Kırık bir şekilde atıyor, ağırlı bir şekilde.

Onun için.

Ve gözlerimde bir sızı hissediyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda boğazımda büyük bir yumru. Ne söyleyebileceğimden emin değilim. Bu durumda ona ne söyleyebilirim ki, ama söylemek zorunda değilim.

Çünkü oraya ilk o varıyor. Ve
oraya kaşlarını çatarak gidiyor.

"Sen..." Yüzümü sadece şaşkınlık olduğunu tahmin edebileceğim bir ifadeyle inceliyor. "*Ağlıyor* musun?"

Bunu söylediği anda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama yine de başımı sallıyorum. "Hayır."

Elleri kalçalarımın ayrılıyor ve yanaklarımı okşuyor.

"Bronwyn. Bana yalan söylemeyi kes."

"Yalan söylemiyorum."

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını *silerken* sıkıca, "Ve ağlamayı kes," diyor. Sertçe ekliyor, "Hemen şimdi."

Tiştirünün yakasını yumrukladım. "Birinin ağlamasını bu şekilde durduramazsın Conrad. Onlara bağıramazsın." Hıçkırıyorum. "Bu şekilde değil.
çalışır."

Yüzü acı ve duygu seliyle dalgalanıyor. Tıpkı benim gözyaşlarım gibi. Ve alnı benimkinin üzerine düşüyor, parmakları yanaklarımı sıkıyor, "Bronwyn, lütfen, tamam mı? Ağlamayı kes. Ağlamayı kes. Lütfen, bebeğim."

Onun 'bebeğine' daha çok ağlıyorum.

Bu, bana tam adımdan başka bir şeyle hitap etmeyi seçtiği andır.

Bu.

Zaten onun için bu kadar duygusalken.

Ona zaten o kadar aşıkken, dikişlerimi patlatıyorum.

Kollarımı boynuna doluyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum.

"Nefret ediyorum, tamam mı? Sana söylemiştim. Yalnız olmandan nefret ediyorum. Böyle yalnız oynamandan bile nefret ediyorum. Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Ne olursa olsun ben her zaman bir sanatçı olacağım. Ve sen de her zaman bir futbolcu olacaksın. Çünkü Bir koç olmanız ve bir şeyler öğretmeniz artık oyuncu olmadığınız anlamına gelmez. Bir takımla oynamaktan keyif almak için profesyonel olmak zorunda değilsiniz. Bunu hala yapabilirsiniz. Hâlâ yeni hayaller kurabilir ve yeni keyifler bulabilirsiniz. Size söz veriyorum. Yapabilirsin."

Sonra ağzını benimkine bastırdı. Beni öpmek için.

Gözyaşlarımı öpmek ve muhtemelen bu konuda söyleyebileceğim diğer tüm sözleri susturmak için.

Ama ben de onu öpmeden edemiyorum.

Onu sevdiğimi her fırsatta göstermeden edemiyorum.

Gösteriyorum da. Onu tüm çaresizliğimle, içimdeki tüm aşkla öpüyorum. Ve tüm şehvetle.

Çünkü ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken, kalçaları amıma doğru kayıyor. Yaralı, dövülmüş amım çiçek açıyor, krem leniyor ve onun için kendini suluyor.

Öpüşmeyi keserek ağzıma karşı pantolonunu indirdi, "Daha önce amını dağıttığımı biliyorum. Onu dövdüğümü biliyorum ama ben -"

Bu sefer öpücüğümle önünü kesiyorum, o da açlıkla, umutsuzca yapışıyor, sonra fısıldıyorum, "Yap lütfen. Becer beni."

Loş ışıkta gözleri parlak ve ateşli görünüyor. Çılgınca.

Pantolonunun fermuarını açmak için inen elleri kadar çılgınca. Ben de kambur değilim. Kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum ve vücudumu kavislendiriyorum. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki, ıslaklığı etrafa yaymak için elimi aşağıya sürükleyip amımı ovuyorum.

Pembe dudaklarımı açıp işleri onun için kolaylaştırmak için.

Gerçi buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Çünkü zaten çok açık, çok ıslak ve kaymak gibiyim.

Ve böylece içimde kolayca kayıyor. Bir rüya gibi.

Yine çok az acı hissediyorum.

Önceden kalma bir acı var ama bu onu itmeme için yeterli değil. Ona durmasını söylemem için yeterli değil.

Ayrıca, eğer yapsaydı, ölürdüm.

Ben de onu daha da yaklaştırdım ve onunla birlikte nefes aldım.

Ve benimle birlikte nefes alırken, ona - sessizce, gizlice ve bir kez daha - hayatını o kadar çok renkle, o kadar çok neşeyle, o kadar çok hayalle dolduracağıma söz veriyorum ki asla yalnız kalmayacak.

Ben yokken bile.

Chapter 25

The Original Thorn

Üç erkek ve bir kız kardeşim var.

Toplamda dört kardeşiz.

İnsanlar bana sık sık en sevdiğim kardeşimin kim olduğunu soruyor.

Bu aptalca bir soru; tüm kardeşlerimi eşit derecede seviyorum. Ama spekülasyon yapmak isterlerse onları durdurmuyorum. Ve en popüler spekülasyonlarına göre, bu Callie.

Dört kardeş arasında en sevdiğimin Callie olduğunu söylüyorlar. Stellan da benim en sevdiğim kardeşim.

Bu çok açık bir varsayım: Callie hepimizin en genci.

O benim küçük kardeşim. Onu ilk kucağıma alan bendim; annem zor bir doğumdan sonra dinleniyordu ve babam ortalıkta yoktu.

Bir hafta sonra bize ayrılacağını söylemek için geri geldi.

Tabii ki Callie benim favorim.

O benim kalbim. Aslında o hepimizin kalbi.

Doğduğu günden beri hepimiz, dördümüz de onu seviyoruz.

Diğer spekülasyon, Stellan'ın en sevdiğim kardeşim olduğu, yine bariz bir spekülasyon. Benden sekiz yaş küçük olmasına rağmen Shepard'dan birkaç dakika büyük, sıradaki o.

O her zaman benim sağ kolum oldu.

Bana en çok benzeyen o. Ben orada değilsem, yetki ondadır. İşleri yürüten ve diğerlerinin hesap verdiği kişi o. Yani yine, bu çok açık.

Ama gerçek şu ki, ne kadar denersem deneyeyim, favori bir kardeş seçemiyorum.

Favori bir org seçmek gibi.

Favori organ diye bir şey yoktur. Hepsi eşit derecede önemlidir. Hepsi sizi hayatta tutar. Yani kız kardeşim benim -bizim- kalbim olabilir ama kardeşlerim de benim eşit bir parçam.

Ve şu anda her birini boğmak istiyorum.

Bugün Cumartesi ve kardeşlerim New York'tan ziyarete geldiler. Sürpriz bir ziyaretti. Ben marketten alışveriş yaparken aradılar ve evde olduklarını söylediler.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar kadar şaşırtıcı değil.

Callie hamile olduğu için programları elverdiğince buraya gelmeyi seviyorlar. Ve programlarının ne kadar yoğun olduğu göz önüne alındığında - Shepard New York City FC'de oynuyor, Ledger yeni seçildi ve Stellan onlarla birlikte yardımcı antrenör - her hafta sonu hala burada olmaları şaşırtıcı, bu da kız kardeşimizi ne kadar sevdiğimizin bir kanıtı. Onunla ne kadar ilgilenmek ve onu kontrol etmek istediğimizin.

Ve bunu yapması için Reed Jackson'a ne kadar güvenmediğimizi.

Hepimiz babamızın bize yaptığı gibi onun da çuvalldamasını bekliyoruz.

Ama itiraf etmeliyim ki şu ana kadar öyle olmadı. Şimdiye kadar bizi şaşırttı. Ve şahsen ben de onun harika otomobil tamirciliği becerilerine tanıklık edebilirim.

Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, market alışverişinden yeni döndüm ve şimdi kardeşlerimi öldüreceğim.

Hâlâ kapıda durmamın tek nedeni

Henüz harekete geçmedim çünkü gördüklerim karşısında şoktayım - lanet olası bir şoktayım - ve ilk olarak kime gideceğime karar veremedim.

"Memeler," diyor Ledger, gözleri televizyon ekranında bir ileri bir geri gidip geliyor ve başparmakları durmaksızın kumandasının düğmelerine basıyor. "Kesinlikle memeler."

"Ne?" Shepard da aynı şeyi yaparak başını sallar. "Memeleri sikeyim, dostum.

Göğüsler soğuk bir gecede sizi sıcak tutmaz."

"Öyle mi? Peki ya kıç?"

"Uh, evet. Bir kıçı becerebilirsin."

Ledger Shep'e yan gözle bakar. "Memeleri de becerebilirsin, dahi."

"Biliyorum. Ama delik deliktir dostum," diyor Shep bilgece.

"Doğru. Her neyse." Ledge omuz silkiyor. Sonra, "Hey, Stellan. Senin sıran."

Kitabına odaklanmış olan Stellan, gözlerini kaldırmadan dikkati dağılmış bir şekilde soruyor: "Neyde benim sıram?"

"Soruyu cevaplamak için." "Ne sorusu?"

Ledger bıkkınlıkla başını sallar. "Memeler ya da göt. Birini seçmek zorundasın. Ve hayatının geri kalanında sadece bunu alırsın."

"Ben" - Stellan sayfayı çeviriyor - "ikinizin de çenenizi kapatıp beni rahat bırakmanızı seçiyorum."

Bunun üzerine Shep o kadar yüksek sesle gülüyor ki atışı kaçırıyor ve Ledge öne geçiyor. En azından ben bu yüzden Ledge'in aptal bir cadı gibi kıkırdadığını düşünüyorum.

Shep oyuna geri dönerek, "Onu rahat bırak, Ledge," diyor. "Stella üzülüyor."

Stellan sert bir şekilde, "Bana bir kez daha Stella dersin seninle yerleri *paspaslarım*," diye karşılık veriyor.

Bu da Shep'in kaşlarını oynatmasına neden oluyor. "Ooh, kelime oyunu.

Stella bu gece çok alıngan."

Ledger, Stellan'a kaşlarını çatır. "Ne sikime surat asıyorsun?"

Stellan cevap vermek için ağzını açar ama tabii ki Shepard önce davranır. "Çünkü hoşlandığı bir piliç beni seçti."

Bunun üzerine tüm şenlikler durur.

Ledger oyunu durdurur. Shepard "Ben kazanıyordum, salak". Ve Stellan Shep'e yumruk atmaya hazır görünerek kitabı bir çırpıda kapatır.

"Hangi piliç?" Ledger sorar.

Yine Shepard önce davranıyor. "Onun gözünü diktiği ama tabii ki onun da gözünü diktiği şu deli gibi seksi piliç. Isadora."

"Seni uyarıyorum," diyor Stellan ciddi bir şekilde.

Ledger elini kaldırır. "Şunu açıklığa kavuşturalım: Isadora adında bir piliç senin yerine Shepard'ı seçti. Ne, deli mi o?"

Shepard, Ledger'in kafasına vurur. "Siktir git, dostum. Kızın zevki var. Açıkça görülüyor ki ben daha iyi bir avım."

Ledger Shep'in sırtına vurur. "Evet, eğer klamidya *kapmak* istiyorsa belki."

Shepard kaşlarını çatıyor, dik oturuyor. "Seni lanet olası -"

"Bu da ne böyle?" Daha fazla saçmalıklarını dinlemek istemediğim için yumruklarımı sıkıp açarak bom diye bağırdım.

Üçü de yerlerinden sıçrayıp bakışlarını bana doğru çevirdi. Ve gözlerimin nereye dikildiğini *gördüklerinde*, gözleri genişliyor.

Ayaklarını masadan kaldırmak için çabalarlar. Shepard ve Ledger kontrol cihazlarını bir kenara iter ve Stellan kitabını masanın üzerine fırlatır.

Kaydığı ve tam da baktığım Şeye dokunduğu yerde. "Nereden buldun bunları?" Kimse bir Şey Őöylemediđinde soruyorum.

"Peki sehpanın üzerinde ne işleri var?"

Hepsi yüzlerini buruşturur ve suçluluk duygusuyla birbirlerine bakarlar.

Bu beni daha da sinirlendiriyor ve gürlüyorum, "Eğer önümüzdeki beş saniye içinde kimse cevap vermezse, hepinizin burnunu yüzünüze çarpmaya geliyorum. O yüzden deliklerinizi açıp konuşmaya başlasanız iyi edersiniz."

Parmağıyla Ledger'ı işaret eden Shepard ilk kırılan kişi olur. "O yaptı."

Shepard'a hitap ederken Ledger'ın gözleri kocaman açılır. "Ne oluyor lan?

Dostum?" Bana dönerek, "Ben değildim, Con. Ben senin odana bile girmem, bırak..." Nesnenin genel yönüne doğru el sallıyor. "Oradan bir Şey getirin. Ölmek istemiyorum. Shep'ti. Pil aramak için evin altını üstüne getiriyordu, odana girdi, komodinin çekmecesini açtı ve onları orada buldu. Ve onları buraya getiren de oydu."

Shep, Ledger'ın kafasının arkasına bir tokat atar. "Evet, Con'un sevişme zamanının geldiğini kim söyledi, ha? Elimdeki külotu görür görmez, Tanrı'ya şükür ağabeyimiz sevişti diyen kimdi?"

"Külot" kelimesi sonunda beni harekete geçirdi.

Sehpaya doğru yürüyorum ve onları alıyorum. Elimde demet haline getirip, boncuk gözlerinden uzakta, arka cebime sokuyorum.

İşte o zaman en sevdiğim kardeşim sessizliğini bozmaya karar veriyor. "Peki bunlar kimin?"

Bakışlarımı beni kurnaz gözlerle izleyen Stellan'a çeviriyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Omuz silkiyor. "Sadece soruyorum. Sana bir kızın gelmesi çok nadirdir. Peki kim o?"

Yumruklarımı sıkıyor, her zaman en yakın olduğum kardeşimi boğup boğmayacağımı tartışıyorum - benden sekiz yaş kúçük olduğu gerçeğini göz önünde bulundurursak, gerçekten biriyle olabileceğim kadar yakınım - ya da sadece konuşmayı bırakması için dişlerini kırıyorum.

Gözlerimi diğer iki morona dikmeden önce ona "Temizle şu pisliği," diyorum. "Ve siz ikinize. Eğer hafta sonu boyunca ikinizden birini görürsem, benimle akraba olduğunuzu unutacağım, anladınız mı?"

Bununla birlikte, gerçekten ciddi bir şey yapmadan önce odadan çıkıp onlardan uzaklaşıyorum.

Saatler sonra ve kardeşlerimle gergin bir akşam yemeğinden sonra, kendimi her zamanki gibi gecenin bir yarısı uyanık buluyorum. Ama topa vurmak yerine

Her zaman yaptığım gibi arka verandadaki sallanan sandalyeye oturdum ve karanlığa baktım.

"Bira mı?"

Arkamdan gelen sesi duyuyorum ve daha bakmadan kim olduğunu anlıyorum. Ruh halim bok gibiyken gelip benimle konuşacak kadar cesur olan tek kişi o.

Benim oturduğum eski sallanan sandalyenin etrafında dolaşan Stellan, hemen yanındaki sandalyeye çöküyor ve ayaklarını ahşap korkuluklara dayıyor

"Ateşkes olarak mı?" demeden önce.

Onun ateşkesine bakıyorum ve kalçamda duran şişeyi kaldırıyorum. "Hiç havamda değilim."

"Viski, ha."

Omuz silkiyorum ve cevap olarak bir yudum alıyorum.

"İşler çok kötü olmalı," diye devam ediyor. "Zor şeyleri almanız için."

Dire. Evet.

Çok korkunçlar.

Tek cevabım bir yudum daha viski içmek oldu.

İç çekiyor ve birasını yudumluyor. "Peki bunu hiç düşündün mü?"

"Hayatını bir gün daha bağışlama konusunda mı? Evet." Ona bir bakış attım. "Sanırım yaşamana izin vereceğim."

Kıkırdıyor, başını sallıyor. Sonra, "Bundan daha ne kadar kaçınacaksın?"

Parmaklarım şişeyi sıkıca kavırıyor çünkü konuyu açacağını biliyordum.

Hep öyle yapar.

"Bundan kaçınmıyorum," diye cevap veriyorum. "Hayır diyorum. Sadece nasıl karşılayacağını bilmiyorsun."

"Con, cidden," diyor Stellan ciddiyetle. "En azından yukarı gelip tesisleri kontrol edebilirsin. En üst düzeydeler, tamam mı? Bunu biliyorsun. Ve FC seni istiyor. Seni gerçekten istiyorlar."

Biliyorum.

New York City FC beni koçları olarak istiyor.

Beni uzun zamandır istiyorlar. Ve beni elde etmek için her şeyi denediler. Birkaç yıl öncesine kadar, beni iki ayda bir arıyorlardı. Bardstown Lisesi'ne gelirlerdi. Bir ya da iki kez, bu eve bile geldiler. Ve her seferinde onları geri çevirdim.

Denemeyi bıraktıklarında mesajı aldıklarını düşünmüştüm.

Ama şimdi Stellan onlar için çalıştığından, yeniden başladılar. Pozisyonumu değiştirdiğimden değil ama beni işe almak için Stellan'ı da aralarına aldılar.

"Beni istediklerini biliyorum," diyorum ona. "Ve ilgilenmediğimi de biliyorlar. Hiçbir zaman da ilgilenmedim. O yüzden neden onlar için pis işlerini yapmayı bırakıp onlara bir kez daha işi kabul etmediğimi söylemiyorsun?"

Stellan'ın çenesi benimki gibi sıkılaşıyor ve bu işin peşini bırakmayacağını anlıyorum.

O *benim* kardeşim.

"Onlar için kirli işlerini yapmıyorum. Siktir et onları. Ben sadece Bunun senin için doğru hareket olduğuna seni ikna etmek. Yani burada temel olarak senin işini yapmaya çalışıyorum: düşünmek. Profesyonel bir takıma koçluk yapmak senin ait olduğun yer."

"Profesyoneller umurumda değil, tamam mı?" diye cevap verirken sesime kızgınlık sızıyor. On dört yıldır yapmadım ve geri dönmek gibi bir isteğim de yok. Ayrıca Callie burada. Hamile amına koyayım. Onun yanında olmalıyım."

Callie'nin hamileliğinden söz edildiğinde çenesi yine sıkıştı ve bu duygu gösterimine tamamen katılıyorum.

Hepimiz onun için
endişeleniyoruz. Onun
geleceği için, bebek için.

"Evet ve hepimiz onun için buradayız," diyor. "Ve bebeği olduğunda, o zaman da onun yanında olacağız. Sonra da üniversiteye gidecek Con. Muhtemelen hayalindeki okula gidecek. Hayatını yaşayacak. Ve tüm bunlar boyunca onun yanında olacağız. *Ama* bu *senin* hayatını yaşayamayacağın anlamına gelmiyor. Tekliflerini düşünmemen için hiçbir sebep yok."

Kız kardeşimiz bir balerin, hem de harika bir balerin ve hayalindeki okul Juilliard. Hamile kaldığında ve bebeği doğurmaya karar verdiğinde en büyük endişem buydu. Hayalinden vazgeçmek zorunda kalabilirdi ama Reed'in desteği sayesinde hala hayaline ulaşmaya çalışıyor.

Ve biliyorum, kalbimden biliyorum, bunu başaracak. O yetenekli. Çok çalışkan. Olağanüstü biri. En iyi arkadaşı gibi.

Bu düşünceyle tüm vücudum
sarsıldı. Kalp atışlarım da
hızlanıyor.

Sanki bir şekilde, bir nedenden dolayı, her zaman olduğu gibi.

Ama görmezden geliyorum, onu düşünmek bile böylesine mantıksız ve şiddetli bir tepki. "*Sebebi*, ilgilenmiyor olmam."

"Ne yani, hayatının geri kalanında lise koçu mu olacaksın?
hayat
?"

Acı, onun sözleriyle kafatasımın tabanına saldırıyor.

Acımasızca, vahşice.

Isırarak.

Acı asla uzakta değildir.

Ama bazen dişleri çıkıyor. Pençeleriyle beni tırmalıyor. "Neden, şimdi senin için yeterince iyi değil mi?" Parmaklarımı şaklatıyorum.

şişeyi sıkıp sıkıp duruyordu. "Lise futbol koçu olduğumu mu? Artık hepiniz profesyonellerde yerinizi aldığınıza göre?"

Söylediğim anda, söylememem gerektiğini
anladım. Kardeşimin öyle demek
istemediğini biliyorum.

Ve biliyorum ki *o* da az önce söylediklerimde yanlış bir şey
kastetmediğimi biliyor.

Bu dünyada emin olduğum bir şey varsa o da kardeşlerimle aramdaki
bağdır. Birlikte çok şey atlattık.

Alkolik bir baba, onun terk edişi, aşırı çalışan ve yorgun bir anne,
onun hastalığı, ölümü. Annem öldüğünde ne olacağının belirsizliği. Her ne
kadar her zaman bu düşünceleri kovduğumdan emin olsam da.

Onlar için endişeleniyorum ama yine de.

Onları sevdiğimi biliyorlar. Sadece bu da değil, onlarla gurur
duyduğumu da biliyorlar.

Hayal kurdukları ve bu hayalleri *gerçekleştirdikleri* için onlarla gurur
duyuyorum. Oraya gidip hayatlarını yaşadıkları için. Hayatlarını
kurdukları için.

Onlar da biliyorlar ki, eğer bunu yapmasalardı, onları daha da
zorlardım. Cenneti ve dünyayı, dağları ve

onlara hayallerini vermek için vadiler.

Çünkü acıyı biliyorum.

Pişmanlığı, yıkılmış hayallerin ıssızlığını *bilirim*.

"Tanrım, öyle demek istemediğimi biliyorsun Con," diyor Stellan, özür dilemek zorunda olmasa da. "Bunu biliyorsun. Tek demek istediğim..." İç geçiriyor, duraksıyor, ciddi ve içten bir bakışla beni süzüyor. "Dinle, sen benim ağabeyimsin, tamam mı? Seni çok seviyorum. Seni örnek alıyorum.

Sen tanıdığım en iyi adamsın. Ve bu beni çok üzüyor, tamam mı? Burada tek başına olman beni kahrediyor. Hepimiz dışarıdayken. Hepimiz hayatlarımızı yaşarken. Daha önce yapamadığını biliyorum.

Yükümlülüklerin olduğunu biliyorum. *Biz* vardık. Biz senin en büyük engelin, en büyük engeben olduk. Ve bizim için çok şeyden vazgeçtin. Bizim için tüm hayatından vazgeçtin. Kariyerinden, eğitiminden, her şeyden. Bunu değiştirebilseydim Con, değiştirirdim. Hem de çok isterdim. Ama değiştiremem. Tek yapabileceğim artık burada olmak zorunda olmadığını görmeni sağlamak. Kendini tutmak zorunda değilsin. Hayatını yaşayabilirsin. Hayatını yaşamalısın. Ve o takımda olmalısın çünkü orası senin yerin.

Ayrıca, şu anda sahip olduğumuz koç bok gibi."

"Yardımcı antrenör olarak profesyonel görüşünüz bu mu?" Şaka yapıyorum. "Aynen öyle," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak.

"Sana söylüyorum. Sen oraya ait."

Ben oraya aidim, diye düşünüyor.

Hayatımı dışarıda yaşamam gerektiğini.

Bir zamanlar ben de onun gibi düşünüyordum.

Hayatımın dışarıda olduğunu sanıyordum. Bu kasabanın her şey olmadığını. Bu şehirden gideceğimi, yapmam gereken şeyi yapacağımı düşündüm - profesyonel olarak futbol oynamak; beş yaşındayken tesadüfen bulduğum ve yeteneğimi besleyen koçlarla çalışacak kadar şanslı olduğum

bir şey

- ve ailemi bu cehennem çukurundan çıkaracağım.

Annemin gün doğumundan gün batımına kadar çalışmak zorunda kalmayacağını hayal ettim. Kardeşlerim bu yüzden kendilerini ihmal edilmiş hissetmek zorunda kalmayacaklardı. Hepimizin büyük bir evde yaşayacağını, her zaman yeterince Noel hediyesi alacağımızı, tatillere çıkacağımızı hayal ettim. Mutlu olacağımızı hayal ettim.

Ama sonra annem hastalandı ve daha da hastalanmaya devam etti. Ailemizin sahip olduğu küçük mutluluk, bizden uzaklaşmaya devam etti. Hastane yatışları, Doktor ziyaretleri, ilaçlar, kemoterapi, radyasyon. Aslında  niversiteye hiç gitmemeye karar vermiştim ama annem ısrar edince gittim.

Ta ki öldüğü için beni geri çağırana kadar.

Ve annemi bu kasabadan çıkarma, ona hak ettiği hayatı verme, kardeşlerime hak ettikleri hayatı verme hayallerim yok oldu. Kendi hayallerim, yaşamak istediğim hayat yok oldu.

Bu konuda üzgündüm,
evet. Yıkılmıştım.

Ama sonra o kapıyı kapattım. Yıkılan hayallerimin parçalarını gömdüm çünkü yapacak işlerim vardı.

Çünkü hayallerim yıkılmış olsa da kardeşlerimin, kız kardeşimin hayallerini gerçekleştirmelerine yardımcı olabilirdim. Onlar gençti. Dokunulmamışlardı. Henüz potansiyellerinin farkına varmamışlardı.

Ben de onların hayallerini gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Onları ittim, cesaretlendirdim, neşelendirdim, sıyrıklarını sardım, d ş klerinde kaldırdım.

Ve teker teker diledikleri her şeye sahip oldular. Hak ettiklerini.

Artık hayatım bu.

Bu şehirde. Bu evde. Kardeşlerime bakıyorum, hepsi benden büyük olsalar bile. Ve bu iyi bir şey. Her ebeveyn çocuklarının uçmasını ister.

Ve evet, onların benim çocuklarım olmadığının farkındayım ama onlara çocuklarımmış gibi baktım.

Burası ait olduğum yer.

"Sen bir engel değilsin," diyorum sonra ısrarla. "Ya da bir engel. Siz benim ailemsiniz ve ben ne yaptıysam sizi sevdiğim için yaptım. Bir zorunluluk olduğun için değil." Viskimden bir yudum daha almak için duraksadıktan sonra ekliyorum: "Ve ben iyiyim. Hayatımı yaşıyorum. Yani benim için endişelenmene gerek yok."

Çünkü yıllar geçtikçe bazı insanların hayal kuramadığını fark ettim.

Bazı insanlar kanatlarını açıp uçamazlar. Bazı insanlar ağaçlar gibi toprağa kök salmıştır.

Sağlam, güvenilir ve güçlü. Benim gibi insanlar.

Ben o ağacım. Her zaman o ağaç oldum.

Bir kez kökünden sökmeye çalıştım. Bir kez hayal kurmaya çalıştım ve yüzümde patladı. Bunu bir daha yapmayacağım. Hayal kurmayacağım ya da

yıldızlar ya da insanlara ilham vermek için söyledikleri her neyse.

Hiçbir şey bu acıya değmez.

Bu dünyadaki hiçbir şey o acıyı tekrar yaşamaya değmez.

Her neyse, Stellan pes etmiş gibi görünüyor çünkü tek tepkisi iç çekmek ve başını sallamak. Ki bu harika. Biraz sessizlik işime yarayabilir.

Ne yaptığımı düşünmek için. Dün gece.

Ama görünüşe göre, onu alamayacağım. Çünkü sadece birkaç dakika sonra kardeşim konuştu. "Peki o özel biri mi?"

"Ne?"

Bana bir sırtıma fırlatıyor ve ben de gözlerimi kısıyorum.
"Pembe donlu kız."

Dik oturuyorum. "Ne -"

"Şey, harika bir zevki olduğunu söylemeliyim," diyerek sözümü kesti. "Yani, pembe dantelli külotlarda bir erkeği etkileyen bir şey var, bilirsin. Ve -"

"Seni uyarıyorum Stellan," diye homurdandım. "Onun hakkında böyle konuşursan, bir daha asla konuşamazsın."

Piç kıkırdıyor ve birasını yudumluyor. "O zaman özel biri."

"Kapa şu lanet çeneni."

Tekrar kıkırdıyor ve omuz silkiyor. "Yine de mutluyum." Dişlerimi sıkıyorum.

"Bana nedenini sormayacak mısın?"

Parmaklarımı şişeye sokarak sessiz kalıyorum. Her nasılsa çok Pantolonumun arka cebinde hâlâ onun külotunun olduğunu farkındayım. Bu sabah onları elime aldığımı -yatağın altına itilmişlerdi- ve onları dikkatlice komodinine koymadan önce kaba parmaklarımda ipek ya da benzeri bir şey *gibi* hissettiğimi çok iyi biliyorum.

Onları atmak yerine.

Ama bu sabah da olduğu gibi, bu düşünce beni iğrendiriyor. Onları ya da ona ait herhangi bir şeyi dikkatsizce atma düşüncesi... kabul edilemez.

Belli ki büyük bir hataydı. Onları komodine koymak.

Herhangi birinin, benim pislik kardeşlerimin, onları bulabileceği bir yerde. Şimdi bana yakın duruyorlar, arka cebimde. En azından bu hafta sonu için.

Sadece onları koruyabileyim diye. *Tek* sebebi bu.

Pazartesi günü bunları ona geri vereceğim ve hepsi bu kadar olacak.
Bir yudum viski daha içiyorum.
yine bir şekilde sakıncalı bir düşünce.

Onları geri vermek.

Lanet olsun.

Bana yaptıklarından nefret ediyorum. İçimi bu şekilde bükmesinden
nefret ediyorum ve nedenini anlamıyorum.

Hiç yapamadım.

"Yine de sana söyleyeceğim," diye başlıyor Stellan. "Çünkü
."

"Yapma."

"Çünkü o Helen değil." Bu beni
duraklattı.

Likörden bir yudum daha alıyordum ki, şişe
Neredeyse ağzıma götürüyordum ama indirip kardeşime baktım.

Orada oturmuş, sanki kayda değer bir şey söylememiş gibi birasını
yudumluyor.

Sanki bana bomba atmamış gibi.

Helen ile olan ilişkim kardeşlerimden sakladığım bir sır değil ama
çok bilinen bir gerçek de değil. On yedi, on sekiz yaşlarındayken kısa bir
süre onunla birlikte oldum ve o zamanlar tüm kardeşlerim çocuktı. Stellan
ve Shepard on, Ledger sekiz ve Callie sadece dört yaşındaydı.

İkizlerin bir fikri vardı ama Ledger ve Callie'nin o zamanlar biriyle
çıktığını bildiklerini bile sanmıyorum. Ayrıca ilişkimiz zaten çok uzun
sürmedi, yani hayır, bu çok bilinen bir gerçek değil.

Ve Stellan'ın bu konuyu açtığı muhtemelen bir ya da en fazla iki
durum olmuştur. Özellikle hatırladığım ilk sefer annemin ölümünden
hemen sonraydı, eve geri taşındığımda bana annemi sormuştu.

Bildiği için bile şok olduğumu hatırlıyorum ve ona bunun endişelenmesi gereken bir şey olmadığını söyledim. İkinci sefer muhtemelen bundan yıllar sonraydı ve o zamana kadar Helen geçmişimde o kadar geride kalmıştı ki ne söylediğimi bile hatırlamıyorum.

Yani bunun nereden çıktığını anlamadım.

Neden şimdi onun adını ansın ki?

Ama bir nedenle beni yemlediğini biliyorum ve bunu bilmeme rağmen yemi yutuyorum. Yemi.

"Bu da ne demek şimdi?"

Sonra bana baktı. "Bir şey yok. Sadece sen hiç böyle davranmazdın. Bu kadar sahiplenici ve kızgın. Onunlayken."

"Ben onunla birlikteyken sen on yaşındaydın. Nasıl davrandığım hakkında ne biliyorsun?"

Bana bir bakış atarak, "Mutsuz olduğunu biliyorum. Her zaman stresli olduğunu biliyorum. İş, futbol, biz ve o arasında hokkabazlık yapıyordun. Hepimiz uyuduktan sonra gece yarısı gizlice dışarı çıktığın günler olduğunu biliyorum.

Annem gece işine ya da her neyse ona giderdi ve eve şafak vakti falan gelirdi. Çok yorgun olduğun günler olurdu. Bunu yüzünde görürdüm. Ve evet, on yaşındaydım, hatta dokuz, ben de bir çocuktum. Ama çok önemli bir şeyi unutuyorsun ağabey - sen ve ben hiç çocukluk yaşamadık. Shep her zaman kaygısızdı. Ledge bebektir. Callie aslında bebektir. Beni de çocuk olarak gördüğünü biliyorum ama değilim. Hiç olduğumu sanmıyorum. Senin sağ kolun olmamın bir sebebi var. Yani evet, ben biliyorum."

Devam ederken şişesinin ağzını bana doğru uzatıyor, "Ve ayrıca biliyorum, bana hiç söylememiş olsan bile - söylemeyeceğinden değil çünkü sen

Konu siz olduğunuzda asla konuşmayın. Geçen yaz evlendi. Ve şimdi St. Mary'de çalışıyor. Aslında ben

Geçen yıl boyunca seni izledim. Artık St. Mary'de de çalıştığın için daha çok. Sadece iyi olup olmadığını görmek için. Çünkü iyi olmadığında, insanların kafasını koparmak gibi bir huyun var. Bu gece yaptığın gibi. İşte bu yüzden mutluyum."

Şaşırdım kaldım.

Ben... "Bu kadar şeffaf olduğumu... bilmiyordum" dışında ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Başkaları için değil, hayır. Ama

bana göre, evet." Küçük kardeşime

karşı şeffafım. Bana karşı.

Onu yetiştiren adam.

Bu nasıl... Bunu hesaplayamıyorum bile, belki de bu yüzden böyle söylüyorum: "Belki *de Helen'dir*."

Kahkahalarla uluyor ve yalan söylemeyeceğim, bu beni çok kızdırıyor. Biraz.

"Helen mı? Evet, doğru." Devam ederken yine gülüyor, "O Evli. Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmazsın. Çünkü aldatmanın bir yuvaya ne yaptığını biliyorsun. Babamızı gördün. Sen sert içkiye bile dokunmayan bir adamsın çünkü babamız alkolikti."

Elimdeki şişeye sert bir bakış fırlatıyor: "Durumun son derece vahim olduğu zamanlar hariç. Seni hiç akşamdan kalma ya da sarhoş görmedim. Bunun için fazla iyi, fazla ahlaklısın. Yani hayır, Helen değil. Ve bu konuda çok mutluyum."

O haklı. En azından bir konuda.

Babamın yaptığını yapmamam hakkında: hile ve içki.

Durumun son derece vahim olduğu zamanlar dışında sert içki içmem. Ve St. Petersburg'a başladığımdan beri her şey son derece vahim. Mary's.

O zaman onu hafife mi aldım, Stellan? Diğerlerini hafife aldığım gibi.

Kardeşlerim arasında her zaman en olgun ve bilinçli olan o olmuştur. Ve evet, bu yüzden her zaman işleri ona bırakırken kendimi rahat hissettim. Ama o hala benim küçük kardeşim ve ben de diğerleri gibi onu her şeyden korudum, kolladım.

Ama onun bir şeyleri fark ettiğini bilmiyordum.

Çevresine sandığımdan daha fazla uyum sağlamış. "Bu Helen'in suçu değil," derken buldum kendimi. "Biz sadece hiç mutlu olma şansım olmadı. Baştan beri boktan bir erkek arkadaşım. Ona hiç zaman ayıramadım. Ona sözler verdim ama hepsini tutmadım. Onu beklettim. Onu umutlandırıdım. Yani hata benim."

Öyle.

Kendime hayal kurdurmanın yanı sıra ona da hayal kurdurdum. Daha iyi bir hayatın. Daha iyi bir ilişki. Bilmem gerekirdi.

Yapmamam gerektiğini bilmeliydim.

Stellan, "Siktir et, hayır," diye vurguluyor. "Bu senin hatan değil. Belki ona ayıracak vaktin yoktu. Ama bu senin seçimin değildi. Olanlar senin seçimin değildi. Bizden sorumlu olmak istemedin. Annemin kanser olmasını istemedin. Ama Helen ne yaptıysa, kendi lanet seçimiyle yaptı. Hayatının en kötü döneminde senden ayrıldı. Ona en çok ihtiyacın olduğu anda. O yüzden siktir et onu, tamam mı?"

Başımı salladım. "Ondan bu yolda benimle yürümesini isteyemezdim. Onu aşağı çekiyordum ve o da kendisi için doğru olanı yaptı. Profesyonel kariyerim daha başlamadan bitmişti. Çok zengin bir aileden geliyordu. Beni asla seçmezlerdi. Bu yüzden kendi başının çaresine baktığı için onu suçlayamam."

O adamla evlendiği için de onu suçlamadım. Çünkü gerçek şu ki, biz hayatımıza devam etmiştik.

Göründüğü kadar küçük ve sıkıcı bir hayatım *vardı*. Bir iş, sorumluluklar. Evet, kesinlikle kimseyle çıkmadım ama kadınlarla birlikte oldum. Ben lanet bir keşiş değilim. Yıllar boyunca bir arkadaş istediğimde, onu aradım. Sanki onu bekliyor ya da özölüyormuşum gibi değildi.

Yani hayır, onu suçlamıyorum.

Hem yolunuza devam ettiğiniz hem de geriye dönüp bakmak istediğiniz için. Çünkü ben de bunu istemiştim.

Ama hayır. Ben asla aldatmam ve bu kuralı kimse için bozmayacağım. Helen için bile.

"Ama yapabilirim," diye karşılık veriyor Stellan dişlerini sıkarak. "Seni seçmediğim için. Seni hak ettiğin şekilde sevmediğim için. Seni seven bir kadın, Con, seni soğukta bırakmaz. Gerekirse karda ve ince buzda seninle birlikte yürür. Ve eğer bu yeni kadın -"

"Bu yenisi on sekiz yaşında amına koyayım," diye çıkışıyorum. Stellan bir an duraksadı. Sonra, "Ne?" Çenemi gıcırdatıyorum. "St. Mary's'e gidiyor."

Ben ona bakmıyorum ama onun bana baktığını biliyorum. Ağzının açık kaldığını ve şok içinde bana bakarken "Lanet olsun" diye nefes aldığını biliyorum.

Evet, lanet olsun doğru.

Yine de bu, işlediğim suçun, yanlışın derinliğini yansıtmıyor.

Bunun sebebi de bunun bir suç gibi hissettirmemesi.

Bir suç gibi hissettirmiyor.

Yanlış hissettirmiyor. Bütün gün onu düşündüğüm gerçeği. Evin her yerinde onu kokluyordum. O noktaya bakıp durdum.

ÇarşafLARımda kan izleri var. Ona mastürbasyon yapıyordum.

Kardeşlerim gelmeden önce bütün gün bunu yaptım.

Yatağımdaki kırmızı lekeye otuzbir çektim.

Dün gece benim için ağladığı gerçeğine. Beni korumak istiyor.

Benim çiçeğim olmak istiyor.

Benimkini.

Ama hepsi bu kadar değil.

Dün gece, onu gönülsüzce evine bırakmadan önce, o uyurken vücudunu inceledim. Parmaklarımla teninin izini sürdüm. Adımı yazdığı tüm yerleri. Vücudunu süslediği tüm gülleri ve dikenleri.

Benim için.

Benim adıma.

Saçlarıyla da oynadım.

Çünkü beni delirtiyor. Beni daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar *delirtiyor*.

Siktir. Sikeyim. *Lanet*

olsun. "Dora."

Stellan'ın sesi beni öfkeli düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum. "Ne?"

Çenesi titriyor. "Konuşmamıza kulak misafiri olduğunu biliyorum. Isadora hakkında. Ben ona Dora diyorum."

Kaşlarımı çattım. "Shepard'dan hoşlanan kız mı?"

"Shepard'ı seviyor." Isırmadan önce alay ediyor, "Onu ilk ben gördüm." Oh lanet olsun.

Bu konuda içimde kötü bir his var. Kötü bir his.

Yine de her zaman yaptığım gibi sakinliğimi koruyor ve "Ve?" diye soruyorum.

Birkaç saniye boyunca karanlığa bakarken yüz hatlarındaki gerginliği görebiliyorum.

Bir süre sonra başını sallayarak, "Fark etmez," dedi. "O haklıydı. Onu seçti."

"Ama sen onun seni seçmesini istedin."

Birkaç saniye daha geçer.

Sonra birasından büyük bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Yani, o beni istemezken ben onu neden isteyeyim ki? Eğer benim bok kafalı kardeşimi istiyorsa onu alabilir."

"Ama," diye tekrar dürtüklüyorum çünkü Stellan'la buna ihtiyacınız var. Ledger ve Shep genellikle daha açık olurlar. Callie de öyle.

Yutkunuyor. "Onu istiyorum." Bana bakarak, "İkiz kardeşimin yeni kız arkadaşını istiyorum." diyor.

Ona bakarken benim de çenem sıkıştı.

Yüzünü incelerken, yüz hatları, anlattıkları. Bu seferki acıtacak.

Bunu görebiliyorum.

Ve her zaman olduğu gibi, kardeşlerim bir şey istediğinde ama elde edemediğinde kendi göğsüm daralıyor. "Uzaklaşmanız gerek" dediğimde kendi göğsüm daralıyor. Buraya geri dönün. Eve."

Acıyı atlatmanın tek yolu bu olabilir.

Benim çözümüm onun gülümsemesine ve başını sallamasına neden oluyor. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Çünkü hep bizi düşünüyorsun. Ben iyi olacağım

Yine de." Başını bir kez daha salladı. "Anlatmaya çalıştığım şey, ağabey, buradaki en büyük pislik sen değilsin. On sekiz yaşında bir öğrenciyi istediğin için. Bu yüzden kendini biraz rahat bırakmalısın."

Slack.

Hayır. Yapamam.

Yapamam çünkü o çok genç. Çok parlak, çok değerli.

Ve biliyorum ki ben de onu hafife aldım. Bu yüzden hayatta harika şeyler yapacağını biliyorum.

Belki de gitmesine izin vermeliyim. Ona bir kez sahip oldum ve bunu yapmamın tek nedeni onu zihnimden, sistemimden uzaklaştırmaktı.

Ama bunun düşüncesi bile, ondan şu anda vazgeçme düşüncesi bile, bir şekilde külotunu atmaktan daha sakıncalı.

Yine de burada otururken kendime söz veriyorum. Gitmesine izin vereceğime *söz veriyorum*.

Onu tutmayacağımı.

Buna bir gün son
vereceğim. Lanet olası
bir gün.

Çünkü onun yumuşak, kadife, şebboy bedeninin her santimetresinde benim adım yazıyor olsa da, o aslında benim değil.

Chapter 26

Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Buradaki protokolün ne olduğundan emin değilim. Ama Pazartesi sabahı uyandığımda sırtımdan duramıyorum.

Charles beni Wuthering Garden'dan okula bırakacağı için sabah erkenden yapacağım eskiz seansını kaçıracağımı biliyorum. Bu yüzden onu futbol sahasının etrafında tur atarken göremeyeceğim.

Bu da beni biraz üzüyor.

Çünkü onu görmek istiyordum. Okul başlamadan önce, herkesten uzakta onunla konuşmak.

Gerçek olduğundan emin olmak istedim.

Aramızda olanlar.

Ve benimle bir değil iki kez sevişti.

Biliyorum. Burada aşk olmadığını biliyorum. Bunu biliyorum. Onun için çok gencim ve o başka bir kadına aşık ve beni asla sevmeyecek ama yine de.

Bana göre bu, onu sevdiğim için sevişmektir.

Çünkü ben onun dikenine karşı bir şebboyum.

Yani şu anda kimse hevesimi kıramaz.

Özellikle de koridordaki ikinci seks turundan sonra,
Beni öpmeyi bırakmadığı, ciğerlerindeki havadan başka bir şey solumama
izin vermediği yerde ona kahvaltı hazırladım ve onu tamamen şaşırttım.

Geçen gün bana pek iyi bir aşçı olmadığını söyledikten sonra,
eğer fırsatım olursa ona yemek yapmaya karar verdim.

Çünkü ben harika bir aşçıyım.

Birkaç yıl boyunca arkadaşım olan ve bana bir şeyler öğreten bir
aşçımız vardı. Bu yüzden hemen hemen her şeyi pişirebiliyorum. Ve o
zamandan beri

Gecenin geç saatlerinde, ki buna sabahın erken saatleri de denebilir, ona krep
ve ıspanaklı omlet yaptım.

Yalan söylemeyeceğim, biraz şaşırmıştı. "Ne
düşündüğünü biliyorum."

"Öyle mi? Ne düşünüyorum Bronwyn?" diye sordu, mutfağın eşiğinde
durmuş, kendi alanında beni izlerken her zaman yaptığı gibi duvara
yaslanmıştı.

"Düşünüyorsun, *Conrad*" - gözlerimi büyüttüm, bu da onun çeyrek
gülümsemesini kırmasına neden oldu - "Bronwyn'in yemek yapabilmesi nasıl
mümkün olabilir? Dünyanın yollarını bilmeyen bir *genç*. Nasıl olur da
Bu mümkün mü? Ama bilmeni isterim ki -"

O üzerime gelmeden önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

Beni tekrar kucağına almadan önce, ağzıyla beni öpüyordu.
Sanki öpüşmelerimizi bozma düşüncesine katlanamıyormuş gibi, beni
mutfak adasına yatırdı.

"Ama artık dünyanın nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi?" dedi
dudaklarımın arasından. "Sana ben öğrettim. Öğretiyorum da. Ve sana daha
fazlasını öğreteceğim."

Saçını tuttum. "Artık ergen olmadığımı mı söylüyorsun?"

"Öylesin," dedi gözlerini yüzümde gezdirip devam etmeden önce,
"ama sen farklısın. Sen daha fazlasısın."

Sonra sırttım.

Yavaşça ve emin
adımlarla.

Çünkü aman Tanrım. Bunu gerçekten söyledi mi?

Ona sormak, teyit etmek için içeri girdim ama beni tekrar öpmeye
devam etti ve aşağı inip *oramı* da öptü.

Ayrıca, ben ona krep yaparken ve o aynı mutfak adasında oturup
ıslak, kırmızı dudaklarıyla bana bakarken elbiseme ne olduğunu da
anladım.

Görünüşe göre onu atmış.

Nedenini sorduğumda cevabı şu oldu: "Çünkü sütçü kız memelerini
ve striptizci kışını zar zor içine alabilen bir elbise giyersen neler olacağını
sana söylemiştim." Parlak gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı
gezdirirken gözleri karardı. "Sana onu yırtıp atacağımı söylemiştim. Ama
zaten vücudundan çıkmış olduğu için onu aldım ve çöpe attım."

Bu şoku atlattıktan sonra kekeleyerek "Ben... Ben eve dönerken ne
giyeceğim?" diye sordum.

Sonra bakışları sahiplenici bir hal aldı. "Benim kıyafetlerim. Ve hayır
diyemezsin." Vücudumdan aşağı bir ürperti yayıldı. Güçlü, zonklayan
bir ürperti.

"Hayır diyemem."

Başını çok ama çok yavaşça salladı, dudaklarının bir kenarı
sırıttıyordu. "Hayır."

"Peki neden olmasın?"

"Çünkü" - gözleri tekrar hareketlendi, çıplak bedenime bakıyordu
Vücudumdaki sanatı kısmen gösteren bacaklar - "Her yerinde benim adım
yazıyor. Bu da sana sahip olduğum anlamına geliyor. Bu da seni benim
kıyafetlerimle görmek istersem hayır diyemeyeceğin anlamına geliyor."

İşte böyle.

Hayır demeye iznim yok ve hayır demek de istemiyorum. *Tabii ki* cumadan beri sırtıyorum.

Salem ve Poe bunu kesinlikle fark ediyor. Ve her ikisi de Tahmin edin neden, benimle sırtıyorlar. Salem bana göz kırpmıyor ve Callie bakmadığı zaman Poe omzuma vuruyor.

Bu da her şeye rağmen heyecanımı biraz azaltıyor.

Bugün neden bu kadar mutlu olduğumu bilmeye hakkı var. Sadece Çünkü o benim en iyi arkadaşlarımdan biri, ama aynı zamanda mutluluğumun sebebi onun kardeşi.

Ama yine de ondan bir şeyler saklıyorum.

Conrad'ın her zaman en iyi arkadaşım olacağını söylediğini biliyorum ama artık o kadar emin değilim. Ona daha önce gidip her şeyi itiraf etseydim, arkadaşlığımızı hala kurtarabilirdim. Ama şimdi bu kadar çok sırdan sonra, özellikle de Cuma günü olanlardan sonra, şansımı kaybettiğimi biliyorum.

İşleri olması gerekenden daha fazla berbat ettiğimi biliyorum. Yine de yakında ona söyleyeceğim.

Söyleyeceğim.

Yapmalıyım.

Ama şimdilik onu görmem gerek.

Kızlarımla sınıfa gitmek yerine bir bahane uydurup ofisine koştum.

Dediğim gibi, buradaki protokolden emin değilim. Onun beni bulmasını mı beklemeliyim yoksa gidip kendim mi bulmalıyım? Yani en iyi seçeneği seçiyorum.

Ama o hiçbir yerde bulunamıyor. Ya da en azından ofisinde değil.

Ayrıca kapı kilitli, ki bu çok alışılmadık bir durum. Bugün St. Mary'e hiç gelmemiş olabileceğini düşünüyor. Bu da oldukça sıra dışı.

Çünkü başladığından beri bir gün bile kaçırmadı.

O zaman daha önce hissettiğim kaldırma kuvveti ve hafiflik kaybolmaya başlıyor.

Ama öğle yemeğine de gelmeyince endişelenmeye başladım. Ki bunu saat gibi yapar. Her gün Callie'yi görmek için. O kadar huzursuz oluyorum ki neredeyse ona kardeşinin nerede olduğunu soracağım.

Yani, sadece sormak şüphe uyandırmaz. Conrad hakkında soru sorabilirim, değil mi?

Ama görünüşe göre buna gerek yok. Salem bunu benim için yapıyor ve çok da rahat yapıyor. "Koç Thorne nerede?"

Poe yine gelişigüzel başını sallıyor. "Evet, genelde şimdiye kadar burada olurdu." Tanrım, arkadaşlarımı seviyorum.

Onları çok seviyorum.

Hiçbir şeyden haberi olmayan Callie -ki bunu kafamda tekrarlayıp durmaktan kendimi alamıyorum ve her gün milyonlarca kez pişman oluyorum- omuz silkiyor. "Oh, bugün burada değil. Bu hafta da burada olmayacak."

"Ne?"

Sesim o kadar yüksek ve tiz çıkıyor ki kendimi bile şaşırtıyorum ve elimdeki çatal tepsiye çarpıyor.

Callie kaşlarını çatarak beni izliyor. "Wyn, iyi misin?"

Ciddi misin, Wyn? Ciddi misin?

Ben büyük bir aptalım.

"Evet," diyorum ona çok daha sakın bir sesle, hafifçe titreyen elimle çatalı alırken. "Özür dilerim, düşündüğümden daha yüksek sesle söyledim. Ben sadece... Evet, ben iyiyim."

Herhangi bir açıklama yapmaktan kurtuluyorum çünkü Poe ve Salem yine imdadıma yetişiyor. Poe bana endişeyle baktıktan sonra her zamanki gibi Callie'ye surat asıyor. "Peki, neden olmasın? Şimdi göz için ne yapacağım? şeker?"

Salem gözlerini deviriyor. "Bugünkü futbol antrenmanımızı kim yapacak o zaman?"

Callie artık dikkati yeterince dağılmış bir halde, "Bu hafta Bardstown Lisesi'ne yardım ediyor. Yeni koçları dizinden sakatlandı ve bu Cuma kendi sahalarında büyük bir maçları var, bu yüzden ondan yardım etmesini istediler. Bütün hafta orada olacak."

Bütün hafta
boyunca.

Bu hafta
boyunca.

Onu göremeyeceğim. Onunla
konuşamayacağım. Ona dokunamayacağım.

Yapacağımdan değil. Burada değil. İnsanların görebileceği bir yerde değil.

Hal

a. Bir hafta boyunca burada olmayacak.

Beni neden bu kadar kötü etkilediğinden emin değilim. O kadar çok ki Dişlerimi sıktım, ellerimi kucağımda yumruk yaptım, yaklaşan gözyaşlarımı bastırmak için defalarca yutkundum.

Yani, bir hafta içinde dönecek.

Gitmedi. Bu geçici bir durum.

Ama mesele şu ki, bizimle ilgili her şey geçici. Tüm bu ilişki - eğer buna ilişki diyebilirsiniz - geçici.

Şimdi burada ama bir gün yok olacak.

Ya beni keskin bir diken gibi ezecek ya da bir çiçeğin yaprakları gibi kendi başıma dağılacağım.

Yani yaşamak için çok az zamanım
var. Onun olmak için çok az
zamanım var.

Ve böylece günün geri kalanı bir sis içinde geçer. İç karartıcı gri bir sis. Yine de kendime aşırı tepki verdiğimi söylüyorum. Her şeyin hala yolunda olduğunu.

Peki ya onu bugün ve haftanın geri kalanında göremezsem?

Bir hafta hayatta kalabilirim. O kadar çaresiz ya da zavallı değilim. Ta ki son zil çalana ve ön kapıdan çıkarken onu bir şekilde avluda görene kadar.

İşte o zaman o kadar zavallı *olduğumu* fark ediyorum. O kadar çaresizim.

Çünkü onu her zamanki koyu renk kazağı ve mavi kot pantolonuyla görmek bile kalbimi hızlandırıyor. Ciğerlerimi de harekete geçiriyor. Sanki bu sabah onu görme umuduyla St. Mary's'e ayak bastığımdan beri ilk kez nefes alıyorum.

Sonuçlarını ve neden yapmamam gerektiğini düşünmeden ona doğru bir adım atıyorum.

Tam o anda sanki kapıyı izliyormuş, son zilden sonra çıkmamı bekliyormuş gibi başını kaldırıp bakıyor.

Ve tüm umutsuzluk, doğru protokole ilişkin aptalca endişe ortadan kaybolur.

Çünkü gözleri, o lacivert gözler, sahiplenmeyle parıldıyor. Hatta sahiplenme.

O zaman bana doğru bir adım atıyor, yumrukları sıkılı, göğsü uzun bir nefesle titriyor ve dudaklarımda bir gülümseme çiçek açıyor.

Ama sonra ölür.

Çünkü ilerlemesi bir şey tarafından durduruldu.

Ona o notu yazan kırmızı çivili, narin bir el. Helen.

Sevdiği kadın.

Bir elini onun göğsüne koyuyor ve bir adım daha atmasını engelliyor. İşte o zaman yalnız olmadığını fark ediyorum. Helen'in de aralarında bulunduğu bir grup öğretmenle birlikte duruyor ve bir şeyler hakkında sohbet edip gülüşüyorlar.

Yalnız olmadığım da bahsetmiyorum, değil mi?

Etrafımda arkadaşlarım var - hatta Callie hemen yanımda duruyor.
Avlu öğretmenler ve öğrencilerle dolu.

Tabii ki yalnız değiliz. Bir
an için bunu unuttum.

Helen burada ve gülümseyerek ona bir şeyler söylüyor.
Tek sorun ona dikkatini vermiyor olması. Gözleri benimkilere yapışmış ve o kesik çenesi sıkılıyor.

Ama başka tarafa bakıyorum.

Ona bu şekilde bakmaya devam edemem. Kalbim kırılıyormuş gibi.
Özellikle de o bana bakarken ve eğer kendimi dizginlemezsem, benimle birlikte mezara götüreceğim sırrı öğrenecek.

Artık saklanmamı istemese de, ona söyleyemediğim tek şey bu.

Ayrıca Helen, Callie ve buna tanık olamayacak diğer insanlar da var.

Bu yüzden arkadaşlarımın konuştuklarına odaklanmaya çalışıyorum.
Ama bu çok zor oluyor çünkü sürekli ona dönüyorum ve her döndüğümde o da bana bakıyor.

Ta ki Callie sorusuyla beni şoke edene kadar. "Hey, naber?"

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Neye bakıyorsun?" "Hiçbir şeye."

"Emin misin? Bir şeye çok sert bakıyordun." Tanrım.

Vay be.

Başımı eğiyorum ve aptal bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ah, hayır. Ben sadece... bir şey düşünüyordum."

O zaman endişeleniyor. "Ne hakkında? Biliyorsun, son günlerde oldukça sessizsin. Bir şeyler mi oluyor Wyn? Bana anlatabilirsin, bunu biliyorsun, değil mi? Yani, bunu bilmek *zorundasın*. Seni seviyorum."

Aman Tanrım.

O fark etti.

Ben de zeki olduğumu sanıyordum. Her şey hakkında kurnaz ve gizli davranıyordum.

Her nasılsa gülümseyecek ve saçma bir neden uyduracak kadar aklımı topluyorum. "Biliyorum. Sadece sanat okulu başvuruları için stres yapıyorum. Şubat ayının sonuna geldik ve henüz bir cevap alamadım. Yani çizimlerimi beğenip beğenmediklerini bilmiyorum."

Ne berbat bir yalan.

Kabul mektubu almayı düşünmediğimden değil.

Ancak herhangi bir yanıt almak için henüz erken ve ayrıca bu düşünce şu anda radarımda bile değil.

Ama o satın alıyor.

Ve bu da onu daha da berbat bir yalan haline getiriyor. Endişemi tamamen satın aldı ve bu konuda daha iyi hissetmemi sağlamaya devam etti. Sadece o değil, Poe ve Salem de beni teselli etmeye geldi. Bunu Callie için yaptıklarını biliyorum, yarattığım bu yalan ağına dahil olduğunu hissettirmek için.

Callie bugünlük gittiğinde rahat bir nefes alıyorum. Ayrıca ona son bir kez bakıyorum.

Elbette hala burada, aynı yerde duruyor ve Helen hemen yanında, gülüyor ve sohbet ediyor. Diğer öğretim üyeleri de öyle. Sadece şu anda benim yerime onlara odaklanıyor ve neden bilmiyorum ama bu daha da acı veriyor.

Yani, orada öylece durup bana bakamazdı, değil mi? Bir *öğrenci*.

Bu yüzden ağlama isteğimi durdurmalıyım.

Merdivenlerden inerken, aklımın bir köşesinde onun göğsündeki o eli, *onun* elini görmeyi ya da Bardstown Lisesi'nde olması gerekirken burada ne işi olduğunu düşünmeyi bırakmalıyım.

Birlikte çalışıyorlar. Tabii ki birbirlerine yakın olacaklar. Tabii ki. "Bronwyn."

Adımı söylediğinde sarsılarak duruyorum. Arkamda bir yerden. Arkadaşlarım da sarsılarak durdular.

Aslında içlerinden biri elimi tutuyor. Salem olduğunu görmek için yukarı baktım.

Altın rengi gözlerinde bir parça hüznün var ama gülümsemesi cesaret verici. Onun da gördüğünü biliyorum, onunla birlikte. Ve Arrow'la benzer bir şey yaşadığı için bana destek veriyor.

Poe'nun desteği bir fısıltı şeklinde gelir. "Başını dik tut, düğün çiçeği." Burnunu kıvrıyor. "Ya da onun gibi bir şey. Olmaya çalışıyordum uygunsuz olmadan destekleyici. Ama her neyse, git getir onu. Seni odanda bekleyeceğiz."

Tam o sırada yaklaştığını duyuyoruz.

Bana, daha doğrusu sırtıma hitap etmeden önce. "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Kalbim küt küt atmaya başlıyor ve Salem beni bırakmaya hazır bir şekilde elimi son bir kez sıkıştırdığında bir an tereddüt ediyorum. Nedense korkmaya başlıyorum. Cuma günü beni eve bıraktığı andan beri onu görmek, onunla birlikte olmak istememe rağmen.

Ama arkadaşım da bunu anlıyor.

Elimi tekrar sıkıyor ve fısıldıyor: "Bunu yapabilirsin. Güven Ben."

O zaman gitmesine izin verdim.

Çünkü o haklı. Bunu yapabilirim. Bu her neyse.

Cesur olabilirim.

Derin nefes alıp, tüm duygularımı kontrol altına alarak sakın görünmeye çalışıyorum ve arkamı dönüp onunla yüzleşiyorum. Ve hemen dizlerimin bağı çözüldü.

Çünkü gözlerinde daha önce olduğu gibi aynı bakış var.

Sadece şimdi çok daha yakın ve bu yüzden etkisi daha güçlü.

Daha kalın ve ağır.

Gözlerindeki bu sahiplenme duygusu. "Merhaba," diyorum usulca.

"İyi misin?" demeden önce onu selamladığımda çenesi bir saniyeliğine - her zamankinden çok daha sıkı bir şekilde - kenetlendi.

Nedense derin sesi bugün beni daha farklı etkiliyor.

Bana çok daha güçlü bir şekilde çarpıyor ve yutkunarak başımı sallıyorum. "Evet." "Bu sabah okula iyi gittin mi?"

"Evet."

"Güzel."

Onu rahatlatmak için "Bu hafta sonu ziyaretine ilk gidişim değil," dedim, çünkü 'iyi'si pek inandırıcı gelmedi.

Çenesi tekrar hareket ediyor. "Ve bu soruyu ilk kez sormak istemiyorum."

Sonra kalçalarımı sıktım ve ağzımdan kaçırdım, "Bu sabah seni görmeye gittim.

Ofisinde. Ama kilitliydi."

Yüz hatları bilinmeyen bir duyguyla dalgalanıyor. "Bu hafta burada olmayacağım."

Başımı sallayarak, "Evet, Callie söyledi. Bardstown Lisesi'ne yardım ediyormuşsun."

Göğsü bir nefesle kıpırdıyor ve tiksintiyle başını sallayarak şöyle diyor: "Yeni koç görünüşe göre dizini çekmiş. Sahada *dururken*. Lanet olası beceriksiz pislik. Beni de iyilik olsun diye çağırdılar.

Fakülteden başka birinden görevi devralmasını istemek yerine. Şimdi zamanımı bir daha asla maç kazanamayacak bir takımla harcamak zorundayım çünkü yeni koçları işini elinden geldiğince iyi yapıyor."

Sinirlenmesi karşısında dudağımı ısırdım. "Ama bu senin takımın, değil mi? Yani buraya gelmeden önce. Onlarla antrenman yapıyordun."

"Yani?"

"Belki de her şey en iyisi için oldu. Callie bana bu Cuma önemli bir maç olduğunu söyledi. Belki kazanmalarına yardım edebilirsin," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Onlara daha önce öğrettiğin her şeyi hatırlatabilirsin. Belki de bu yeni koçlarının onlar için yaptığı en iyi şeydir. Dizini çekip kenara çekiliyor. Böylece eski koçları yardım edebilir."

Birkaç dakika sessiz kalıyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Ve bunu yaptıkça daha da koyulaşıyorlar ve ben yardım edemiyorum ama dudaklarımı ayırıyorum.

Bir süre onlara baktıktan sonra bakışlarını kaldırıyor ve kabaca, "Pes etmiyorsunuz, değil mi?" diyor.

Sert ve şefkatli ses tonuyla tüylerim diken diken oluyor. "Neyi bırakayım?"

"Her zaman çok tatlı ve pembe olmak."

Sonra göğsüm genişliyor. Nefeslerim dağınık ve garip bir hal alıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sormadan edemiyorum.

Neden ona bu kadar yakın duruyordun?

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez kendimi kötü hissediyorum.

Çok, çok kötü bir his.

Ezici bir his.

Belki de buraya onu görmeye gelmiştir. Çünkü göremeyecek. Bir
Hafta sonraki

Belki de...

"Ben yapmadım," diye başladı, beni karanlık düşüncelerimden çekip
çıkarak, "Ben yapmadım

burada olacağını biliyordum. Ben geldiğimde. Ve ben... Biz..." Sonra iç
geçiriyor, tökezliyor ve konuyu toparlamadan önce şöyle diyor,

"Bütün gün pratik yaptık. Çünkü o kadar kötüler ve... Bu öğleden sonraya
kadar kendimi dışarı atamadım."

"Tamam."

Bir sonraki bölüm için bakışlarını üzerime dikti, "Yoksa daha önce
burada olurdum..."

"Ne yapmak için?"

Ellerini ceplerine sokarken bir vuruş geçer. "Anlatmak için
sen."

"Söyle bana?"

Bir nefes daha. "Bu hafta burada olmayacağımı."

Bir an için yüzünü, gözlerini inceledim, ne demek istediğini anlamaya
çalıştım.

anlamına geliyor. Sonunda her şey yerine oturdu ve "Buraya beni görmeye
geldin" diye nefes aldım.

Sözlerim üzerine bana bir adım daha yaklaştı. "Beklenmedik bir şeydi.
Onların çağrısı. Kimseye söyleyecek zamanım olmadı. Sana da."

Bunu yapmanın tehlikeli olduğunu bilsem de ona bir adım daha
yaklaşıyorum.

Ona bakarken aşka vurulmuş ve aşktan sıırılsıklam olmuş gibi
görünmeliyim. Ama beni çiçek gibi açtırmışken ondan uzak durmak çok ama
çok zor.

Cuma gecesi beni aramak için kasabama, evime geldiğinde yaptığı
gibi.

"Ne zaman..." Yutkunarak soruyorum. "Ne zaman..."

Birlikte olun.

Gözlerindeki o sahiplenici ışıltı parlıyor, eskisinden daha parlak. "Cuma." Cebinden bir şey çıkarıyor, pembe bir izin kâğıdı, bana vermeden önce. "Al."

Aldım ve bir gecelik geçiş kartı olduğunu gördüm. Tüm hafta sonu için. Gözlerimi kaldırıp kaşlarımı çatıyorum. "Ama bu bir hafta sonu ziyareti değil ki." "Öyle," diyor, "eğer öyle olmasını istersem."

Doğru.

Elbette, öğretim üyeleri hafta sonu ziyaret kartı verebilirler ziyaret hafta sonları dışında. Her öğrenci bunları alamıyor. Sadece benim gibi en yüksek ayrıcalıklara sahip bir avuç.

"Hoşuma gitmedi," diye devam ediyor alçak, sert bir sesle ve ben başımı kaldırıp bakıyorum, aniden mutlu oluyorum.

"Ne?"

"Seni geri götürmem gerektiğini. Sonra. Seni bir hırsız gibi gizlice evine geri soktuktan sonra."

Pembe fişi göğsüme bastırıyorum. "Eve dönerken bu yüzden mi bu kadar kızgındın?"

Çünkü öyleydi.

Hepsi kızgın ve huysuz, sorularıma homurdanarak ya da ağır sessizliklerle cevap veriyorlar.

"Aynen öyle," diye ısıırıyor. "Bu sefer yatağımdan çıkmaya izin vermeyeceğim. Orada kalacaksın. Benimle birlikte. Ve Pazartesi geldiğinde, hafta sonu ziyaretinden sonra seni St. Mary's'e geri götüreceğim."

Sırtmamak için yanağımın içini ısıırıyorum. "Tamam."

Birkaç dakika boyunca yüzümü inceliyor, sanki önümüzdeki hafta göremeyeceği için yüz hatlarımı ezberliyormuş gibi. Ben de aynısını yapıyorum, şu anda hem üzgün hem de mutlu hissediyorum.

Önce hafif bir çekiştirme hissettim ve kaynağını görmek için
aşağı baktım. Bu o. Onun parmakları.
Örgümün kuyruğuna sürtünüyorlar.
Büyük parmaklarının hareketini izliyorum. Bir kere. İki kez.
Ve sonra geri çekilip ellerini tekrar ceplerine sokmadan önce bir kez
daha. "Cuma günü seni alırım. Saat yedide. Öncekiyle aynı yerden."
Arkasını döndü ve gitti. Ben de
gülümsememi bıraktım.
Cuma o zaman.

Chapter 27

Bugün cuma.

Ama olmam gereken yerde değilim.

Benden istediği gibi saat yedide yolun virajında onu beklemiyorum.

Aslında onu Bardstown Lisesi'nde bekliyorum. Daha doğrusu futbol sahasında tribünden onu izliyorum. Diğer yüzlerce insanla birlikte, çünkü maç başladı.

Son bir saattir devam ediyor ve yakında sona erecek.

Ve kazanıyoruz.

Bu okula gitmediğim ve bu şehirden de olmadığım halde takıma 'biz' demem çok saçma. Ayrıca hiçbir takıma 'biz' diyecek kadar sporla ilgilenmedim.

Yine de bu takım "biz" gibi

hissediyor. Onun sayesinde.

Çünkü o onların koçu. Eski koçları ama bu hafta onlara koçluk yaptı ve kazanmalarının sebebi de o.

Öyle.

Çünkü o muhteşem. Ve

oynamıyor bile.

Kenarda duruyor, ayaklarını omuz genişliğinde açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, çok soğukkanlı bir yüz ifadesiyle maçı izliyor. Bazen, *çok* nadiren, oyuncularına bir şeyler söylüyor. Etrafında yardımcı koçlar olduğunu tahmin ettiğim birkaç kişi bağırıp çağırıyor, küfrediyor ve çok hareketli görünüyorlar.

Ama yine de gösterinin yıldızı o. Aslında hayır, o yıldız değil. O kral. Bu oyuncuların etkilemeye çalıştığı tanrı o. Çünkü öyleler.

Kısa bir süre sonra koçlarına bakıyorlar, etraflarındaki palyaçolara değil, ona, baş koça, onun onayını, geri bildirimini bekliyorlar.

O da kısa bir baş sallama ve dudaklarını hafifçe bükme hareketiyle karşılık veriyor.

Ve bu beni çok gururlandırıyor. İnsanların ona verdiği tepkiler. Onlara ilham vermesi, anlarını, günlerini, hayatlarını bu şekilde değiştirmesi.

Aslında bu yüzden geldim.

Çünkü onu kendi ortamında izlemek istedim.

Ona sürpriz yapmak da istedim ama daha çok onu hayali olan futbol etrafında izlemeye geldim. Ve şunu söylemeliyim ki *kesinlikle* parlıyor.

O kadar ki onu hemen şimdi, burada eskiz defterime kaydetmek istiyorum. Ona *göstermek* için. Her zaman istediği gibi oynayamasa da bu oyunu daha iyi hale getirmeyi başardığını görmesini sağlamak için. Ve bunun ona gurur verdiğini de hissediyorum. Doğru bir şey yaptıklarında. Potansiyellerine ulaştıklarında.

Çünkü maçı kazandıkları an gülümsüyor. Ve maç başladığından beri ilk kez alkışlıyor. Yerinden kalktı ve

Onu özlemiş gibi aralarına kabul eden oyuncularına.

Onun rehberliğini özledim.

Yine de onlarla uzun süre kalmıyor. Kalabalıktan ayrılmadan önce birkaç dakika onların arasında duruyor. Başını sallayışını izliyorum. kalmak, hatta belki onlarla kutlama yapmak için davetler.

Sonra onun büyük gümüş saatine baktığını gördüm ve anladım.

Nedenini biliyorum.

Onları reddettiğini biliyorum çünkü bana ulaşması gerekiyor. Beni almak için tam elli dakika içinde St. Mary's'e gitmesi gerekiyor ve ben de o zaman hareket ediyorum.

Takım kazandığında zaten ayaktaydım, yüzlerce seyirciyle birlikte alkışlıyordum ve şimdi kalabalığın arasından ilerliyorum. Yoluma devam ediyorum

sıranın sonuna gelene kadar yolumu kesen ve ayrılmaya çalışan insanların arasından geçip merdivenlerden aşağıya iniyorum ve çıkışa, stadyuma açılan kemer gibi bir şeye doğru koşuyorum.

Nereden çıkacağını biliyorum.

Aslında şu anda orada, ben oraya ulaşır ulaşmaz ağzında.

Çıkan insan selinin arasından ilerlediğini görebiliyorum ve tam ona seslenmek üzereyken görüşüm engelleniyor. Bir grup adam tarafından. Görünüşe göre onlar da çıkmaya çalışıyorlardı.

Acelemden onlara çarptım. "Oh, özür dilerim."

"Sorun değil," diyor içlerinden biri ama yolumdan çekilmek yerine devam ediyor, "Kayıp mı oldun?"

"Hayır," diyorum onu geçmeye çalışarak. "Sadece ihtiyacım var..."

İlkinden daha uzun olan ikinci adam soruyor: "Burada okula gidiyor musun? Kaçınıcı sınıftasın?"

Onlardan bir adım geri çekiliyorum. "Hayır, istemiyorum. Ben sadece... Birine ulaşmam gerekiyor."

Üçüncü adam da katılıyor ve ben tekrar geri çekilerek birine çarpıyorum. "İstersen onları bulmana yardım edebiliriz. Nereye gittiğinizi bilmiyorsanız burası kafa karıştırıcı olabilir."

"Evet ve burada biriyle olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye araya giriyor ikinci adam.

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"Özür dilerim, biraz ürkütücü oldu." İkinci adam gergin bir şekilde gülerken

diğer ikisi inliyor. "Sadece aynı sırada oturuyorduk ve -" "Bronwyn."

İsmimi duyunca rahat bir nefes aldım.

Sadece -açıkçası beni ürkütmeye başlayan- erkek denizinin bir parçası olduğu için değil, aynı zamanda o burada olduğu için.

Beni *gördü*.

Bu yabancı adamlardan korkmanın yanı sıra, birbirimizi özleyeceğimiz için de huzursuzlanmaya başlamıştım.

Sadece birkaç adım ötemde duruyor, uzun boylu ve kaşları çatık bir şekilde bana bakıyor. Ben de ona küçük, rahatlamış bir gülümseme atıyorum. Tam o sırada çocuklardan biri, "Selam Koç Thorne. İyi maçı."

İkincisi sırtıyor. "Harika oyundu dostum. Bu sezonun mahvolduğunu sanıyordum."

Üçüncüsü de bir şeyler söylüyor ama ben pek dikkat etmiyorum. Onu.

Ben sadece Conrad'a dikkat ediyorum.

İlk iki adam konuşur. Çünkü tüm odağı benim üzerimdeydi ve sonra başladı.

ve kalbim, takımımızın zaferi için hâlâ tezahürat yapan stadyumdan daha yüksek sesle atmaya başlıyor.

Onlar konuşmaya devam ederken bana ulaşmak için tek bir kelime bile etmeden onların arasından buldozerle geçiyor.

Ama adamlardan biri bir şey söylemek için önüne geçtiğinde, bakışlarını kaçırıyor ve ona doğrultuyor. Ve gözlerimin önünde o sıcak kot mavisi öyle buz gibi bir tona dönüşüyor ki ürperiyorum. Conrad'ın yoluna çıktığı için o adama fırlattığı soğuktan ürperiyorum.

Bu da çocuğun Conrad'ın yolundan çekilmek için çabalamasına neden oluyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor.

Sonra gözleri de tekrar ısınıyor.

Ve bana ulaştığında, parlıyorlar ve yoğunlar. O kadar yoğun ki onlara doğru, *ona* doğru bir çekim hissediyorum ve kalbim boğazımda fısıldarken boynumu yukarı kaldırıyorum, "Sürpriz."

Yumuşak sesim karşısında burun delikleri açıldı.

Önce elimi tuttu ve benimle birlikte tekrar yürümeye başladı.

Ondan sonra başka bir şey söyleme şansım olmadı. Sırt çantamı omuzlarıma asmış, onun arkasında koşarken etrafıma da bakamıyorum.

Şu anda etrafıma bakmak bile istemezdim. Ya da konuşmak.

Bu bir sürpriz, çünkü onunla her zaman konuşmak istiyorum.

Ancak şu anda, çekilip bir yerlere götürülmekten mutluyum.

Bu tuhaf, kalabalık yerde kaybolmaktan korktuğum kadar onun da beni kaybetmekten korktuğunu düşündüren bir şekilde bileğime giren sert parmakları beni mutlu ediyor.

Kısa süre sonra otoparka girdik ve hızlıca karşıya geçtik ve sonunda onun kamyonetinin yanındaydık.

Hâlâ elimi tutuyor, kapıyı açıyor ve beni öne doğru çekiyor. Ellerini belime koyuyor ve beni sessizce ve düşünceli bir şekilde kamyonetine atıyor. Kalçalarım deri koltuklara çarptığında, kapıyı büyük bir gürültüyle kapatıyor ve aracın etrafında dönüyor.

Ön camdan, yanağındaki kasın tik tak ettiğini görüyorum ve kalbim de onunla birlikte tik tak ediyor. Onunla geçireceğim hafta sonu için hazırladığım sırt çantamı yere, dizlerimin arasına koyuyorum ve tam o kamyonete girerken emniyet kemerimi bağlıyorum.

Yine de tek kelime etmeden kontağı çalıştırıyor, geri geri gidiyor ve sonra yola çıkıyoruz.

Nereye gittiğimizden emin değilim - sanırım onun evine dönüyoruz - ama oraya bir an önce varmak istediğimi biliyorum. Yalnız olduğumuz bir yere gitmek istediğimi biliyorum.

Gerçekten yalnız.

Ve sanırım o da benim gibi
hissediyor. O da aynı çaresizliği
hissediyor.

Bence tüm bu telaşı, araba kullanma hızı ve az önce sarı ışıktaki geçmiş olması, gideceği yere hızlıca varmak istemesinden kaynaklanıyor.

Ve sonraki birkaç dakika içinde, gideceği yere bile varamadığında haklı olduğum kanıtlandı.

Tabii gideceği yer karanlık otoyolda rastgele bir nokta değilse, o zaman yoldan çıkar ve ormana doğru sürer. O kadar sürüyor Kamyonunu sarsarak durdurmadan önce biraz daha içerideydik ve yol kalın gövdeler arasından görünmüyordu.

O indiğinde, ben çoktan çözülmüştüm, hem gerçek anlamda - emniyet kemerim takılı değil - hem de mecazi anlamda, çünkü tüm

huzursuzluk. Bu yüzden kapıyı açıp ellerini tekrar belime doladığında, bu sefer beni taksiden çıkarmak için, minnettar oluyorum.

Ona o kadar minnettarım ki kollarım kolayca boynuna dolanıyor. Sonra kapıyı tekrar kapatıyor ve beni kapıya yaslıyor, kalçalarımı yukarı çekip vücudunun etrafında sıkıyor, sonra da yüzüme uzanıp onu kucaklıyor.

"Buraya nasıl geldin?" diye soruyor kalın bir sesle, gözleri benimkilere, hatta ruhuma bakıyor.

Benim ellerim de onun yanaklarına yerleşiyor, parmaklarım uzun saçlarında geziniyor, onları muhteşem gözlerinden uzaklaştırıyor. "Otobüse bindim."

Bir nefesle göğsünü göğsüme bastırıyor. "Otobüs."

Başımı salladım, ona doğru eğildim, hayatımda geçirdiğim en uzun haftadan sonra ağır göğüslerimi göğsüne sürttüm. "Bundan hoşlanmadığınızı biliyorum.

Ben otobüse biniyorum. Ama seni görmek istedim. Maçı görmek istedim. I Bunun önemli olduğunu ve kazanamayacağınızı düşündüğünüzü biliyorum, ama bakın, kazandınız. Ve sana söyledim -"

Yanaklarımı sıkıyor, "Sikmişim oyunu" diye gevelerken sözümü kesiyor. Ve sonra beni öptü.

Ağzımı yakalıyor ve dilini içeri itiyor. Ben de ona yapıştım. Ona yapıştım.

Daha önce olmadığımından değil.

Ama sanki dudakları, öpücükleri beni hayata döndürdü ve günlerdir ilk kez hayattayım.

Pazartesi'den beri ilk kez hayattayım ve *nefes alıyorum*.

Bana o pembe izin belgesini verdiğinden beri.

Yastığımın altına sıkıştırıp uyuyordum. Günleri, saatleri ve dakikaları sayıyorum.

Kendimi iterek öpücüğü kesiyorum ve bunu ona söylüyorum. "Elimden geldiğince çabuk geldim. Çıkmama izin verdikleri anda."

Yaptım.

Üç saat sonra orada olacaktı ama ben serbest kaldığım anda o kapılardan çıktığımdan emin oldum.

Tepkisi, öpücüğü bozduğum, dudaklarımı ondan uzaklaştırdığım için mutsuzmuş gibi hırlamak oluyor. Ve böylece onları almak için geri döndü. Beni öpmek için geri döndü ve ağzının emilmesi ve dişlerinin ısırılması arasında içgüdüsel olarak "Bir şeyler gördüğümü sanıyordum" dedi.

Saçını yumrukladım. "Ne zaman?"

Alt dudağımı emiyor, emiyor, acıtıyor, beni kollarının arasında ıslak ve kıvranır hale getiriyor, vücudumu utanmazca okşuyor. "Seni gördüğümde. Orada."

"Değildin."

Alnını bana bastırıyor, gözleri karanlık ve fırtınalı, ağzı nefes nefese benimkinin üzerinde. "Geri dönmeliyim. Sana baktıkları için gözlerini oymalıyım. Seninle konuştukları için. Seni *düşündükleri* için bile."

Sesindeki şiddetten yine ürperiyorum. "Sanırım onları şimdiden oldukça korkuttun."

Gözlerindeki şehvet öfkeyle savaşırken çenesi geriliyor.

Ya da belki ikisi de birbirini körüklüyor, bilmiyorum.

"Senin üzerinde *kokusunu* aldılar, anlıyor musun? Onu kokladılar," diye homurdanıyor.

Gergin yüz hatlarına yumuşak öpücükler yağdırırken kazağının arkasını yumrukluyorum. "Ne kokusu?"

Sorum üzerine derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Sanki şu anda yumuşaklığını istemiyormuş gibi saçlarımı yumruklayıp başımı geriye çekerek beni durdurmak zorunda kalıyor.

"Kukun" dediğinde. Kukum nabız gibi atıyor.

O kadar güçlü ki, kollarında sarsılıyor ve dalgalanıyorum, sadece göğüslerimi değil, göbeğimi de vücuduna sürtüyorum. Ve böylece tek cevap verebildiğim muhtaç bir inleme oluyor.

Başını eğip burnunu boğazımın sütununda gezdirerek tekrar hırladığında sesi daha da yükseliyor: "Amının kokusunu alabilirler. Yeni kırılmış olduğunu koklayarak anlayabilirlerdi. Bir hafta önceki kadar taze. Yedi gün öncesine kadar kimsenin ona dokunmadığını koklayabilirlerdi. Kimse ona gözlerini bile dikmemişti. Kimse onun tadına bakmamıştı. Hiç kimse.

Benden önce." Sanki bunu amıma yaptığını hayal ediyormuş gibi tenimi yalıyor. "Kimse onun pembe rengini görmemişti. Ya da ne kadar pembe olduğunu. Pembe ve utanmaz. Tıpkı senin rujun gibi, değil mi?"

Başımı sallıyorum, şu anda onun için sürdüğüm ruju fark ettiği için, tonunu hatırladığı için çok mutlu ve azgınım, boynumu yana eğip ona yalaması, ısırması ve emmesi için daha fazla erişim sağlarken.

Ve bunun için gidiyor.

Yumuşak etimi ağzına alıyor ve emiyor, emiyor, tekrar hırlayarak devam ediyor, "Kimse onun ne kadar sıkı olduğunu da bilmiyordu. Ne kadar küçük. Kırılgan bir çiçek gibi. Lanet olası tatlı bir gül. Geçen haftadan önce kimse bunu bilmiyordu Bronwyn. Benden önce."

"Evet."

Vücudu yeniden geriliyor, bastırılmış tüm saldırganlığıyla titreşiyor. "Ve bunu hissedebiliyorlardı. Bunu istediler. Sıranın kendilerine gelmesini istediler."

"Ama sen -"

Tekrar dudaklarıma yapıştı, çılgınca nefes alıyor, gözlerimin içine ateşle bakıyor. "Ve erkekler azgındır. Sana ne dediğimi anlıyor musun? Önlerine çıkan her amı sikerler. *Herhangi bir* amı. Ama bu burada" - kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor, beni tekrar inletiyor, gözlerimi kapamamı sağlıyor - "bu birinci sınıf bir amcık. Bu amcık sihirli.

Bu

rüyaların neyden yapıldığını. Çünkü geçen hafta etrafımı sardığında, gelip gelip durduğunda ve etrafımda titreşip beni *boğduğunda*, yıldızlar gördüm. Pembe parıltılar ve tek boynuzlu atlar gördüm. Senin pembe amcığın iki katını görmemi sağladı Bronwyn. Ve bunu kendileri için istediler. *Benim* duvar çiçeğimi istediler. Ve bunun için, sadece bunu *düşündüğüm* için. ölmeyi hak ediyorlar. Lime lime edilmeyi hak ediyorlar. Ve bunu yapmalıyım. Acele etmemeliyim."

Elini kamyonu vuruyor ve sözlerini bitirirken tüm kabini sarsıyor.

O zaman uzuvlarımı onun etrafında sıkıyorum, sıkıyorum, *sıkıyorum*.

"Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun" derken adeta kendimi onunla kaynaştırıyorum. Sana izin vermeyeceğim. Çünkü ne düşündükleri önemli değil. Beni kendileri için isteyip istemedikleri önemli değil. Ben onların değilim."

"Hayır, değilsin," diye tersliyor, gözlerini neredeyse öfke bürümüş. "Sen benimsin. *Benimsin*."

"Öyleyim. Bu yüzden benimle ilgilenmelisin. Ve benim de seninle ilgilenmeme izin vermelisin. Çünkü bir hafta oldu, tamam mı? Sensiz koca bir hafta. Seni özledim." Gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Seni çok özledim."

Ateş birkaç saniye gözlerinde kalıyor, şiddet yerini şehvete bırakana kadar.

Karanlık ve sıcak.

"Evet," diye mırıldanıyor, yüz hatlarıma da bakıyor ve bu yeterli.

Bilmem için. Mutlu olmam için.

Beni özlediğini kabul etmesi.

Geçen hafta bana vermediği. Beni aramaya geldiğinde. Hafifçe gülümsedim ve dudaklarımı tekrar yakaladı.

Omurgamı eğip göğüslerimi göğsüne bastırıyorum ve beni daha da derinden öpebilmesi için başının arkasına bastırıyorum. Geçen haftayı telafi etmek için.

Ama ne kadar çok emerse ve ne kadar çok acıtırsa, o kadar çok ağrım oluyor. Eskisinden daha ağrılı.

Daha ağır, daha şişkin, daha şehvet yüklü.

Öyle ki onu itmek, ağzını dudaklarımdan çekmek ve hatta kollarından inmek için derinlerde bir yerden güç alıyorum.

Sonra diz
çöküyorum.

Ayaklarının
dibinde.

Göğüslerim kazak elbisemin altında sallanıyor ve dizlerim buz gibi soğuk zemine çarpıyordu.

Ve pozisyonumu aldığımda, yukarı bakarım.

Uzun ve iri bedenine bakıyorum. Eğik yüzüne, parlak gözlerine. Alnından sarkan uzun saçlarına, sert yanaklarına.

Ben de "Sikine ihtiyacım var."
dedim. Kıpırdamadı.

"Ağzıma."

Tek yaptığı ayrılmış, nefes nefese dudaklarıyla bana bakmak olduğunda Parmaklarımı iki yanında kenetledim, ellerimi kalçalarına koydum ve "Büyük olduğunu ve ağzıma sığmayacağını biliyorum. Ama yine de ona ihtiyacım var ve Hayır."

Sonunda sessizliğini bozdu. "Yapamam."

Başımı sallıyorum. "Hayır. Çünkü eğer ben senin şebeğin isem, o zaman sen de benim dikenimsin demektir. Ve eğer senin canavar gibi aletini çiçek gibi ağzımla emmek istersem, bunu yapabilirim. Bana izin vereceksin. Hayır diyemezsin."

Sözlerim üzerine kalçaları esnedi.

Geçen hafta mutfağında bana söylediği sözler.

Benim için onun hayal edebileceğinden çok daha fazla şey ifade eden kelimeler. O zaman yaparım.

Pantolonunun düğmelerini açmaya hazır bir şekilde kot pantolonuna uzanıyorum, yanağımı pantolonundaki çadırın üzerine sürüyorum, sıcak ve zonkluyor. Bu da yumuşak yanaklarımın biraz daha zonklamasına neden oluyor.

Ama ensemden tutup beni yukarı kaldırıyor. Eğildi ve şehvetli gözlerini bana dikerek dudaklarımın arasından homurdandı: "Sikimi emmek ister misin bebeğim?" Başımı sallıyorum, onun sevgi dolu bakışlarıyla aydınlanıyorum ve o da dudaklarıma sert, sahiplenici bir öpücük kondurdu ve devam etti: "Sikimi yalayabilirsin. Ama sana söylediklerimi unutma. Unutma ki benim canavar horozum senin çiçek gibi ağzını mahvedecek. Boğazına aynısını yapmadan önce serçe dudaklarını mahvedecek ve gelecek. Seni uyardığımı unutma. *Dikenin* seni siki hakkında uyarmıştı."

Doğrulup işimi yapmam için beni yalnız bırakmadan önce ağzıma sahiplenici bir öpücük daha konduruyor.

Ve biliyorum.

Ellerim zıplayıp kotunu açmak için sıçrarken işimi yapıyorum. Onları çekiştirmek, indirmek ve horozunu çıkarmak için.

Ve dışarı çıktığında, bunu söylemekten nefret ediyorum ama her şeyi unutuyorum. Tamamen bencil ve benmerkezcil oluyorum.

Şımarık bir genç.

Ormanı, kışı, tepesinde dikilen çılgınca nefes alan adamı kavramayan bir genç kız. Onun sadece bu şeye ihtiyacı var, önünde zonklayan bu kırmızı şeye.

Yalamak ve başını emmek istiyor. O da öyle yapıyor. Ben de yapıyorum.

Geniş mor kafasını ağzıma almak için öne doğru atıyorum ve zonkluyor

Dilimde bir kalp gibi. Bu yüzden daha fazlasını yapıyorum. Ellerimi kalçalarına bastırarak sikinin başını emiyor, emiyor, zonklatıyor, sıkılaştırıyor ve büyütüyorum.

Ta ki sıkılana kadar. Sanki bir oyun oynuyorum ve şimdi başka bir oyun oynamak istiyorum.

Şimdi bana söylediklerinin doğru olup olmadığını görmek istiyorum.

Ellerimi kalın gövdesine sarıp yüzüme koyuyorum.

Çenesinden alnına kadar. Ve haklıydı. *Haklıydı.*

Beni tamamen kaplıyor ve hala birkaç santim kaldı. Mor kafası alnımın yanından geçiyor ve ben gülümsüyorum. Ve inliyorum.

Ben de yanağımı onunla tokatlıyorum, burnumu karanlık çubuğunun alt tarafına sürüyorum. O damarı yaladığım gibi.

Geçen hafta içimdeyken zonkladığımı hissettiğim -sanırım- o kalın damar. Sanırım boşaldığında genişledi ve şimdi onu boşalttığımda da aynı şeyi yapıp yapmadığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Ağzımda.

Bu yüzden bu oyunu da bırakıyorum.

Bu da iyi oldu çünkü sanırım onu kızdırdım.

duygusuz oyunlar. Kesik gözleri ve sıkılı yumruklarıyla bana bakarken onu yeniden saldırganlaştırdım.

Ben de dudağımı ısırdım ve kirpiklerimin arasından ona pişmanlık dolu bir bakış attım.

Ama bu sadece onun daha da hırlamasına neden oluyor.

Bu sadece sikinin ellerimde zıplamasına ve ön sperm sızmasına neden oluyor, dilimle yakalıyorum, başının etrafında döndürüyorum, yalayarak temizliyorum, benim

Tuzlu ve misk kokulu tadıyla tüm vücudum titriyordu.

Sonra da bırakmıyorum.

Ondan sonra sikiinin ağızından çıkmasına izin vermedim. Dilimin üzerinde tutuyorum, emdikçe dudaklarım etrafında geriliyor. Öne doğru eğilip daha fazla içine itiyorum.

O anda yumrukları açıldı ve elleri başımın arkasını kavrayıp saçlarımı yumrukladı. Beni itmiyordu, hayır. Ama sadece orada, karanlık ama rahat bir tehdit gibi.

Devam etmek için beni daha da heyecanlandıran bir tehdit.

Onu ağızıma daha da sokmak için ve birkaç denemeden sonra Biraz öğürsem de bunu yapabiliyorum. Onu daha derine sokuyorum, ağızımın çatısına, arkasına dokunuyor.

Ama bir saniye sonra, sikiinden kurtuldum ve yukarı çekildim. Gözümü bile kırpamadan beni döndürdü ve kıcıımı kaldırdı.

Ellerim kamyonetinin camlarına gidiyor ve nefes nefese geri dönüyorum. "Ama ben..."

Tam elbisemi yukarı itip dantelli külotumu indiriyordu ki, kızgın ve takıntılı bir şekilde başını kaldırıp bana baktı. "Artık yok, sen Anladın mı? Artık bu oyunu oynamıyoruz. "Bakalım Bronwyn'in sık emmesiyle Conrad'ı ne kadar delirteceğiz?" oynamıyoruz. "" "Artık bunu aştım" diye devam ederken kıcıma inlememe neden olan sert bir tokat atarak sözlerini bitiriyor.

Hem uyuşturulmuş hem de hevesli gözlerle ona bakarken kazağını yumrukluyorum. "Ama hoşuna gitti mi? Gördün mü? Neredeyse hepsini alıyordum. Neredeyse -"

Sanki şu anda konuşmamı duymaya dayanamıyormuş gibi tekrar şişmiş ağızıma gelerek sözümü kesiyor. Sanki ondan, bana öpücüklerini vermekten uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi.

Onun güzel diken öpücükleri.

"Evet bebeğim, gördüm," diye hem mırıldanıyor hem de hırlıyor, ağzı dudaklarımı emiyor. "Ve olağanüstüydü, değil mi? Ve bir gün ağzına boşalacağım ve çenenden aşağı damlayışımı izleyeceğim. Ya da belki göğüslerine boşalırım" - bir tanesini yakalamak için öne uzanıyor ve elbisemin üzerinden sıkıyor

- "Onları kremimle hortumla yıka. Sonra başında durup, döllerimi sütçü memelerine sürmeni izleyeceğim. Böylece benim gibi kokacaksın. Ama şimdilik, o birinci sınıf amcığın içinde bir gezintiye ihtiyacım var, tamam mı? Yedi gün oldu.

Yedi lanet gün ve ben başka hiçbir şey düşünmedim. Başka hiçbir şey Bronwyn. Ne oyun, ne antrenman. Sadece o serçe parmaklı amcığın içine girip onu dövmek."

O zaman onu nasıl reddedebilirim?

Amcığıma bu kadar ihtiyacı varken nasıl şımarık, bencil bir genç olup ona sikini yalamama izin vermesini söyleyebilirim?

Tek düşündüğü buyken.

Ben de onu öptüm ve fısıldadım, "Tamam."

Yüz hatları tekrar sertleşmeden, iblis şehvetiyle damlamadan önce kolay kabullenişimle bir duygu dalgası geçiyor ve kendini yumuşak, duygusal girişime konumlandığını hissediyorum.

İçeri itmeden önce başının bir saniyeliğine deliğimi dürttüğünü hissediyorum. Ve dibe vurana kadar devam ediyor.

Ta ki karnımda, rahmimi dürtüyormuş gibi hissedene kadar.

O zaman inliyor, sanki zevkini kontrol edemiyormuş gibi kıcıma tekrar vuruyor. Ve yemin ederim, Tanrı'ya yemin ederim, oynadığım damarın şiştiğini ve zonkladığını hissediyorum. Bir elim kazağında kıvrılıyor, diğeri Ben parmak uçlarımda yükselirken, o daha da yükseğe çıkabilsin diye kıcıma daha da kaldırarak pencereden kayıyor.

Ve sonra ağzında inliyorum çünkü hareket etmeye başladığında beni öpüyor.

İçime pompalamaya başladığında.

İlk başta yavaşça, tembelce.

Çünkü sanırım bana alışmam için zaman tanıyor. Çünkü hala neredeyse bakireyim. Hala sıkı ve tazeyim çünkü onunla sadece bir gecede iki kez birlikte oldum. Geçen Cuma.

Bana ulaşmak, amıma girmek için deli olmasına rağmen Conrad'ım bana her türlü zamanı veriyor.

Kalın sikiyle kanalıma açıyor, tüm dikkatiyle. Tatlı bir şekilde.

O beni öpücükleriyle yumuşak ve rahat tutarken.

Ve yavaşça, geri itmeye başlıyorum.

Kıçımı sikinin üzerinde zıplatmaya başladım. O da bunu bekliyordu.

Öpüşmemizden geri adım atıyor ve pozisyonlarımızı ayarlıyor. Beni daha da aşağı eğiyor, iki elimi de cam pencereye koymamı sağlıyor ve kıçımı kaldırıyor, böylece gerçekten alabiliyor. Ve sonra hareket ediyor. İçeri ve dışarı kayıyor. En iyi amıma binerken pompalıyor ve vuruyor, sıkı karın kasları kıçıma, bana şaplak attığı noktalara karşı zıplıyor, bu sikişi ilkimizden daha da lezzetli hale getiriyor.

Bu arada tek yapabildiğim, o bana her yaklaştığında geri sıçramak.

Tek yapabildiğim yayıldığını hissetmek, bu sıcak, sıvı şehvet.

Her tarafım kaplanana kadar.

Ta ki tam orada, uçurumun kenarında olana kadar.

Ve ta ki öne doğru eğilip koca göğsüyle sırtıma nefes verene, kalçalarımı tutan elleri şimdi belime dolanana, beni doğrultana ve ona yaslayana kadar.

Aletin bana vurduğu acıyı değiştiriyor ve ben de "Tanrım, Conrad, ben..." diye soluk soluğa bağıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" "Uh-huh."

Bir elini kaldırıp boğazımı kavırıyor, dudakları kulağıma fısıldıyor, "Evet, benim şebboyum bundan hoşlanıyor. Amını mahvettiğimde de hoşuna gidiyor. Onu o kadar iyi dövdüğümde elinde olmadan sikime boşalıyor. Boşalacak mısın Bronwyn?"

Başımı salladım.

"Evet." Ama olmuyor.

Hemen olmuyor.

Öyle olacağını düşünmeme rağmen.

O beni itene kadar uçurumun kenarından geçmiyorum. Elini kıcıma vurana kadar, şimdiye kadarki en gürültülü, en ısırıcı tokat ve boşalıyorum.

Uçuyorum ve yapraklar gibi dağılıyorum. Ama o beni toparlıyor.

Kendisi de boşalırken beni kollarının arasına alıp bağlı tutuyor.

İçimde, kalın, sıcak ve kırbaçlı.

Giysilerimi düzelterip külotumu giymek için eğildiğinde ve beni taksiye bıraktığında uykum gelmiş ve doymuş oluyorum. Ama "Tebrikler" demeyi unutmadım.

Kaşlarını çattığında uykulu bir şekilde gülümsüyorum ve saçlarını gözlerinden çekiyorum. "Oyunu kazandın. Kazanacağını biliyordum. Çünkü sen harikasin."

Darmadağınık, uykulu halime harika *biriymişim* gibi bakarken yüz hatlarında bir iki saniyeliğine bir gerginlik oluyor. Sanki dünyanın en harika kızımıymışım gibi.

Beni tekrar öpmeden ve "Uyu" diye fısıldamadan önce.

Chapter 28

Her hafta sonunu onunla
geçiriyorum. *Her* hafta sonu değil.

Çünkü her hareketimizin izlendiği ve hesaba katıldığı bir okula
gidiyorum. Ve en fazla ayrıcalığa sahip birkaç kızdan biri olsam da, yine de
bunları ister istemez kötüye kullanamıyorum.

Bu yüzden tempo tutmalıyız.

Dikkatli olmalıyız.

Bir haftalık ayrılıktan sonra zor olsa da.

Conrad bana *her* hafta sonu yerine birkaç haftada bir pembe bir izin
belgesi veriyor. Dışarı çıkıp onunla kalmak için kullanabileceğim. Ve o
hafta sonları, beni Bardstown'daki evine götürmek için kamyonetiyle yolun
virajında bekliyor.

Evine bayıldığımı söyleyebilir miyim?

Eski olduğunu ve hayatı boyunca bu evde yaşadığını biliyorum.

Bu da pek hayranı olmadığı anlamına geliyor, ama yine de.

Ve sırf daha çok sevmesini *istediğim* için, ona yeni bir

Bir.

Yeni bir ev yani.

Duvarlarını yeni bir renge boyayarak.

Özellikle de yatak odasının duvarları.

Böyle bir hafta sonunda yatak odasının ortasında dururken ona "Biliyor musun, duvarlarını boyamak istiyordum" dedim.

Yine kapıda duruyor, kollarını kavuşturmuş kapıya yaslanmış, beni kendi alanında özgürce dolaşırken izliyor.

Ya da kalçalarımı izliyor; özellikle de üzerlerindeki sanatı.

Geçenlerde aramızdaki modacı Poe'dan başkasına moda danışmanlığı yapmadım. Ona kısa ve hafif bir şey istediğimi söyledim.

daha açık ve seksi. Belli ki bunun Conrad için olduğunu düşündü - ki öyle - ve bana bir sürü kıyafetini ödünç verdi. Bu iyi bir şey.

göğüs kısmı aynı. Gerçi onunki benimkinden daha büyük ama ben ondan daha uzun olduğum için kısa elbiseleri bana biraz daha kısa geliyor.

Ki bu iyiden bile daha iyi.

Çünkü onun kısa, bana göre daha kısa elbiseleriyle vücudumdaki sanatı gösterebiliyorum.

Hala her gece yataktanemde yazdığım ismini gösterebilirim.

Oda.

Gözlerini diktiği şey de bu zaten: İsmi, kapının altından dışarı bakıyor. Kırmızı elbisemin eteği.

Gözlerini kaldırarak kapının yanındaki yerinden, "Duvarlarımı boyayın," diyor.

Sesi ve gözlerindeki karanlık parıltı karşısında kalçalarımı biraz sıkıyorum. Evine vardığımızdan beri bana bakmayı bırakmadığı gerçeğine ve eflatun parkamı çıkardım.

"Evet." Kaşlarımı kaldırarak başımı salladım. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama duvarlarınız çıplak. Özellikle de ofisinizdekiler. Oraya gittiğim ilk gün fark ettim."

O ilk günden bahsedince gözleri kısıldı. Beni aldığı gün ayrıcalıklar. "Ofisimde şöyle bir dolaştığın günü mü kastediyorsun?"

senin kişisel eğlence parkındı." Doğru.

"Evet, bu arada hâlâ çok üzgünüm" derken pişman görünmeye çalışıyorum.

Ama sanırım başarısız oluyorum çünkü onu harekete geçiren şey özrüm. Özrüm onun kollarını açmasını, kapıdan uzaklaşmasını ve bana doğru bir adım atmasını sağlıyor.

Ve onu kızdırmak için bir adım geri atıyorum.

Bana bakmadan önce çıplak, pembe tırnaklı ayak parmaklarıma, gümüş halhallerle süslenmiş ayak bileklerime bakıyor. "Öyle misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum hemen, heyecanlı gülümsememi engellemek için yanağımın içini ısırıyorum. "Ama burada anlatmak istediğim bu değil."

Bana doğru bir adım daha atıyor. "Peki burada anlatmaya çalıştığın şey nedir?"

"Anlatmaya çalıştığım şey, o gün duvarlarınızı boyamak istediğim," diyorum ona, geri çekilerek. "Sen sıkıcı koltuğunda oturup sıkıcı koçluk işlerini yaparken sana bakabileceğin güzel ve renkli bir şey vermek istedim."

Gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdirirken, pembe ayak tırnaklarıma, kırmızı elbiseme, kırmızı boncuklu altın kol zincirime, kırmızı taşlardan yapılmış kolyeme bakarken dudakları 'koçvari şeylerle' seğiriyor. "Güzel ve renkli bir şey, ha?"

Yüzüm kızardı. "Evet. Çiçekler gibi." Bu onu duraksattı.

Yumuşak, yırtıcı adımları da duraksıyor.

"Çiçekler," diyor, biraz kırılgan görünüyor.

Duruyorum çünkü artık duvarın dibindeyim, "Evet. Çiçekler."

Bir süre bana baktı. "Yapmadığına sevindim."

"Peki neden?" Çenemi kaldırarak soruyorum. "Bir çiçeği sevmeyecek kadar erkek misin, Conrad Thorne?"

Bu sırada şaşırtıcı bir şey olur.

Bir iki saniyeliğine nefesimi kesen ve ne hakkında konuştuğumuzu unutturan bir şey.

Kıkırdıyor.

Kıkırdamal

ar.

Gerçekten.

Onu daha önce böyle bir şey yaparken gördüğümü ya da duyduğumu sanmıyorum. Çünkü hatırlardım. Ne kadar derin olduğunu hatırlardım. Ne kadar alçak ve sert, tıpkı sesi gibi. Yunan tanrısı yüzünü nasıl parlattığını.

Bu da bana hedeflerimin çok düşük olduğunu düşündürüyor.

Onu gülümsetmek istedim ve o gülümsediğinde kendimi hep muzaffer hissettim.

Yap

tım. Ama *bunu* hedeflemeliydim.

Kıkırdamasını hedeflemeliydim. Şaşırtıcı, güzel ve seksi Kıkırdamalar.

Bu harika olay karşısında o kadar büyülenmişim ki, yürümeye devam edip bana kadar geldiğinde farkına bile varmıyorum. Ta ki bir elini başımın üstündeki duvara koyup eğilene kadar. "Hayır Bronwyn Littleton, ben çiçek sevmeyecek kadar erkek değilim. Aslında, gerçekten sevdiğim bir çiçek var."

Bunun üzerine bir şey söyleyecek oluyorum ama bana dokunduğu için sadece bir nefes sesi çıkıyor.

Diğer eliyle de *orama* dokunuyor.

Elbisemin üzerinde olsaydı, muhtemelen sorun olmazdı.

Ama öyle değil.

Bir şekilde diğer elini elbisemin *altına* ve amıma sokmayı başardı. Bir şekilde parmaklarını külotumun kasıklarına dolamayı ve onları çekmeyi başardı. Kanalıma doğru, o küçük Sinir demeti.

"Bu güzel küçük gül," diye mırıldanıyor, gözleri neredeyse beni canlı canlı yakıyor. "Tam burada."

Kalçalarımı sıkıp sırtımı eğiyorum ki külotumu kullanarak beni daha sert ovabilsin. Hatta onun hareketlerine karşı sallanacak kadar ileri gidiyorum ve nefes nefese pazusunu tutarak "Yapacağım" diyorum.

"Ne yapmak?"

"Çıplak duvarlarınızı boyayın. F-çiçekleriyle."

Bunun üzerine külotumu yumrukladı ve daha sert çekerek sarsılmama neden oldu. "Öyle mi?"

"Evet."

Elini duvardan çekti ve beni yukarı ve daha yakına çekmek için diğer elini de vücuduma, enseme koydu. "Ve ne yapacağımı biliyor musun?"

"Beni becermek mi?"

Utanmazca verdiğim cevap karşısında çenesi hafifçe geriliyor. "Evet. Çünkü buna ihtiyacın var. Ayrıca sana çok önemli bir şeyi hatırlatmama da ihtiyacın var, değil mi?"

"Ne şeyi?"

Parmak eklemleri klitorisime sürtünerek bir kez daha sertçe çekti. "Benden uzaklaşmaya iznin yok. Conrad'dan uzaklaşmana izin yok." Bunu söylediğinde omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve gözlerimi kapatmanın eşiğine geliyorum ama boynumu sıkıyor ve devam ediyor, "Ama önce bu elbiseyle ilgileneceğim."

Şimdi parmak uçlarımdan üzerindeyim, tamamen gerginim ve orgazmın kıyısında sallanıyorum ve onun tek yaptığı klitorisimle oynamak. "Yani vücudumdan çıkarıp çöpe mi atacaksın?"

Poe'ya gardırop danışmanlığı için gitmemin bir diğer nedeni de buydu, onu biraz kızdırmak için.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bu yüzden giydin, değil mi?"

"Evet. Ayrıca sonrasında senin kıyafetlerini giyebileceğim için."

"Madem benim için bu kadar güzel giyindin," diyor, parmakları hâlâ külotumu kavrayıp bükerken, "o zaman sana istediğini vermem adil olur. Ama sanırım bu sefer kıyafetlerim bende kalacak."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Çünkü sanırım seni çıplak tercih ederim. Sadece bakacak güzel ve renkli bir şeyim olsun diye."

İşini bitirir bitirmez beni öpüyor ve ağzını ağzıma değdirir değdirmez boşalıyorum.

Konu ona gelince ne kadar kolay olduğuma hâlâ inanamıyorum. Beni ne kadar kolay boşaltıyor ve parçalara ayırıyor.

Ama her neyse, ertesi gün beni boya ve malzeme almaya götürdü, böylece ona yeni bir ev vermeye başlayabilirdim.

Birkaç hafta sonra bile hala geride kaldığını söylemekten nefret ediyorum.

Planlarımdan çok gerisinde kaldım.

Çünkü her ne kadar ona cesur ve renkli çiçeklerden oluşan güzel bir resim vermek istesem de, bunu yapmama izin vermiyor.

Dikkatimi dağıtmaya devam ediyor.

Otorite ve kontrolün timsali olan Conrad Thorne'un yapabileceğini asla düşünmediğim bir şey.

Ama her cumartesi sabahı kahvaltımızı yaptıktan sonra - ki bunu *ben* yapıyorum çünkü her fırsatta onun için yemek yapmaya karar verdim çünkü yemek yapmayı gerçekten beceremiyor - ve işe gitmek için bol kot tulumumu giydikten sonra odaya gelip beni izliyor.

Ve bu normal bir izleme değil.

Sanki beni izlerken bir şey yapıyormuş gibi değil. Örneğin kitap okuyor ya da arada bir asıl işine dönmeden önce bana bakıyor gibi, hayır.

Gerçekten beni izliyor.

Ya her zamanki gibi kapıda durur, kollarını kavuşturur ya da oturur. yatağının kenarında, eğilmiş, dirseklerini açılmış kalçalarına dayamış, gözlerini mücevherlerle süslü kollarımda ya da tulumumun altına giydiğim sütyen tarzı bluzun içinde açıkta kalan göbeğimde gezdiriyor.

Ve orada olduğu her saniye, *beni izliyor*, düşünemiyorum. Çalışamıyorum.

Doğru düzgün nefes bile alamıyorum.

Ve ona ne yaptığını düşündüğünü sorduğumda bana her zaman "Renkli ve güzel bir şeye bakıyorum" diyor.

Bu beni her zaman, *her zaman* eritir ve sonra iş hakkında düşünmenin bir anlamı kalmaz.

İhtiyacım olan şey ona doğru sürünmek ve ayaklarının dibinde diz çökmek.

İhtiyacım olan şey, genellikle iş için taktığım topuzumu çözmesi ve Rapunzel saçlarımı özgür bırakması.

Sonra aletini çıkarıp emiyorum. Onu tamamen emene kadar emiyorum - pratik yapıyorum - ve o kadar çıldırıyor ki saçlarımı yumrukluyor ve beni aletinden çekiyor. Böylece ağzım yerine onu amıma sokabilir, tam orada, yerde, diğerlerinin arasında. renkler ve boyalar.

Ama hepsi bu kadar değil.

Dikkatimi dağıttığı tek zaman bu değil.

Ayrıca *onu* boyarken dikkatimi dağıtıyor.

Bunu çok daha fazla yapmaya başladım ve bu bir şey sylyyor çünkü onu zaten yirmi dört yedi çizdim.

Buğunlerde daha eğlenceli, çünkü artık ondan saklamak zorunda değilim *ve* yaratıcılığım her zaman en güçlü halini alıyor. Özellikle de yatakta, beni az önce boşalttığında.

Nedense orgazmları afrodizyak etkisi yapıyor.

Yaratıcı tanrıların nektarı.

Bana ilham veriyorlar, onun aleti, vücudu, öpücükleri. Bana bu epik kaşıntıyı veriyorlar, çizmek ve dünyayı renkler ve konfetilerle doldurmak için epik bir *ihtiyaç*.

Ben de telefonuna müzik koyuyorum - genellikle bir adama aşık olan ve onunla sarhoş olup vücudundaki iller gibi takımyıldızları sayan bir kızla ilgili yavaş ve seksi bir şarkı - ve çizmek için en sevdiğim şeye dönüyorum: o.

Ayrıca ona poz da verebiliyorum. Evet!

Aşık olduğum adama poz vereceğim.

Sevişmemizden sonra dağınık ve güzel saçlarıyla oynayabiliyorum. Hareket ettirebiliyor, şekillendirebiliyor, alnının üzerinde istediğim gibi dzenleyebiliyorum. Ona beyaz yastıkların üzerine oturmasını söyleyebiliyorum, göğsü çıplak ve terli.

Karın kaslarının çıkıntıları nefes alıp verdikçe genişleyip daralıyor, kalçaları beyaz çarşafın altına yayılıyordu.

Bazen ondan kolunu başının üzerine koymasını, gğs kaslarının yontulmuş kaslarını germesini ve pazularını sıkmasını istiyorum. Ve bazen de

Doğru yapmadığında, gidip kendim düzenliyorum. Aslında, doğru yaptığında bile onu kendim düzenliyorum.

Çünkü onun vücuduna
bayılıyorum. Ve ayrıca gümüş
saatine.

Ben de ona hep giymesini söylerim. Özellikle seks ve resim seansları sırasında.

İlk kez bahsettiğimde kafası karışmıştı. "Saatim." Seksten sonra onun üzerine yayıldığında gülümsedim. "Uh-huh."

"Benim... gümüş saatime karşı bir şeyler hissediyorsun," diye tekrar sordu, çenesini eğip bana seksi bir şekilde bakarak.

"Evet." Terli göğsünü öperek başımı salladım. "Seni seksi ve baskın gösteriyor. Otoriter." Sonra sesimi biraz alçalttım. "'Saatın kaç olduğunu biliyor musun? Saat 11:15.'"

Kıkırdadım ve o da saçımdan tutup başımı yukarı çekti. "Bunun komik olması mı gerekiyordu?"

Sahte bir korkuyla gözlerimi açarak, "Hayır efendim," dedim.

Yumrukları saçlarımda sıkılaştı ve dudakları seğirdi. "Sen..." "Ben neyim?"

Gözleri kızarmış yüz hatlarımda gezindi. "Sen tanıdığım en tuhaf insansın." Sonra beni dudaklarına yaklaştırarak, "Ve eğer bana bir daha efendim dersen, bana söyleyebileceğin tek şeyin bu olduğundan emin olacağım."

Sonra beni öptü ve becerdi. Hepsi
bileğindeki gümüş saatle oldu.

Çünkü kalbimin istediği her şeyi yapmama izin veriyor.

Ona dokunmama, onu dürtmeme, kalemimin kör ucuyla onu dürtmeme, onu çizerken saatlerce ona bakmama, tüm ayrıntıları doğru yapmaya çalışmama izin veriyor. O benim tüm tuhaflıklarımı hoş görüyor, ben de onunkileri: onu çıplakken çizmek gibi.

Çünkü o da bana bakmayı seviyor.

Her zamanki izlemesinin dışında, vücudumdaki sanat eserlerine bakmayı seviyor. Adı güller ve dikenlerle süslenmiş.

Aslında, adını üzerime kendisi yazmaya başladı. Ve bu konuda çok sinsi.

Mesela ben uyanırken ya da izlerken yapmaz, hayır.

Ben uyurken adını bedenime yazıyor ve kolayca bulabileceğim yerlere yazıyor. Uyandıktan sonra duş almaya gittiğimde aynada kolayca seçebildiğim yerlere: köprücük kemiklerime, göğüslerimin arasındaki vadiye.

Bulduğumda da gülümsüyorum ve etrafına güller yapıyorum. Sadece ona gördüğümü ve sevdiğimi söylemek için.

Mücevherlerimi de seviyor.

Elbiselerimi yırtıp attığında bile devam etmemi söylüyor.

Vücu

t. Aslında bana da bir tane aldı.

Evet. Göbek zinciri.

İlk seks yaptığımızda giydiğim gibi. Onunki daha basit, bir Altından yapılmış narin bir zincir, sarkan, çınlayan bir şey yok. Ve onu hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

Tamamen o.

Bu yüzden sürekli takıyorum.

Okulda bile, üniformamın altında.

Ama her neyse, benim onun kaslarıyla oynadığım gibi o da benim mücevherlerimle oynamayı seviyor.

Uzanıp sallanan bileziklerime parmağıyla dokunarak onları şingirdatmayı seviyor. Ya da serçe parmağını kolyemin küçük deliklerine sokup çekmeyi.

Bazen bunu benim saçıma da yapıyor, büyük erkeksi parmaklarının etrafında kıvrıyor ve çekiyor.

Ve ben onu çizerken bunu yaptığında, elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum ve ona çalıştığımı söylüyorum.

Odaklanmaya çalıştığımı.

"Zaten hareket etmemen gerekiyor," diyorum, gözlerim eskiz defterinde, kalemim hareket ediyor. "Senin benim modelim olman gerekiyor. Olduğun yerde kalmalısın Conrad."

Dinlemiyor.

Tekrar gevşek saçlarıma yöneliyor ve parmaklarının arasında ovmak için bir tutam alıyor.

Sonunda ona kesmesini söylemek için gözlerimi kaldırıyorum. Ama bir de baktım ki bakışları yanıyor.

Her şey karanlık ve azgın bir hal aldı ve aldığım bir sonraki nefes titrek. Sonraki kelimelerim de titrek. "Conrad, dur."

Yine yapmıyor.

İtirazım üzerine, zaten sıcak olan gözlerinde sahiplenici bir şey parlıyor, kibirli bir şey de, beni daha da yakıyor.

"Buna inanamıyorum," diyorum sonra, onun hem olgun hem de çocuksu kibri karşısında güçlü durmaya çalışarak. "Senin iyi olduğunu sanıyordum. Tüm kurallara uyduğunu sanıyordum. Kimsenin dikkatini ciddi bir işten alıkoymayı aklının ucundan bile geçirmeyen, tutucu, disiplinli, iyi kalpli biriydin."

Yastıklara yaslanmış, rahat ve tembel görünmeli. Ve bir dereceye kadar öyle. Ama benim sözlerimle sanki vücudu bir akımla titriyor. Saçımı tekrar çekiştirip bileğime uzanarak mırıldanırken, "Belki senin için ben farklıyım. Ben kötüyüm. Belki de senin için, Bronwyn, belayım."

Uzun zaman önce ona söylediklerimi tekrarladığı için nefes alış verişim tamamen karıştı. Ve bu sözleri söylerken bile içimden gelmiyor. "Bunu bitirmek zorundayım."

"Öyle mi?"

Önünde cırılçıplak otururken, göğüslerim açıkta ve kabarıkken, kucağında sadece bir yastık ve üzerinde açık duran eskiz defterim varken başımı olabildiğince nazikçe sallıyorum.

"Evet," diye fısıldadım. "Çünkü ben bir sanatçıyım ve bu çizimi yapmam gerekiyor."

Parmaklarını bileğimin etrafında sıkıyor ve bir çekiş veriyor, biraz güçlü bir çekiş ve işte gidiyorum.

Ona doğru sarsılıyorum, çizim defterim yastığımdan kayıyor, kalemim parmaklarımdan düşüyor, o da öne doğru eğiliyor, yastıklarından çıkıyor.

Kocaman omuzları ve kara gözleriyle üzerime inerken.

"Bakalım ne kadar sanatçısın," diye geveliyor, diğer elini öne uzatıp kolyemi kavırıyor. "Bakalım bu çizimi dizlerinin üzerinde bitirebilecek misin? Sana köpek stili verirken çizgiler içinde renklendirebilir misin? Bu dar vücudu salladığımda ve serçe parmağındaki amcığını konuşturduğumda." Dudakları şimdi üzerimde nefes alıyor, parmakları bileğimin etrafında bükülüyor. "Hadi Bronwyn. Bakalım benim küçük şirin çiçeğim, sıkı kışını tokatladığımda ve vücudundaki tüm zilleri çaldığımda sanat yapabilecek mi?"

O zaman onu
öperim.

Çünkü sanatı
sikeyim.

İsteddiği zaman kışıma şaplak atabilir ve vücudumdaki tüm zilleri çalabilir. Ayrıca spoiler uyarısı: Yapamadım.

Çizgiler içinde renklendir, demek istiyorum.

Bana köpek stili verirken.

Tanrım, onunla geçirdiğim bu hafta sonlarını seviyorum. Kesinlikle seviyorum.

Evini boyamayı seviyorum. *Onu* boyamayı seviyorum.

Ona Disney filmleri izletmeyi seviyorum - evet, ona Disney filmleri izletiyorum. Başlangıçta bu konuda hoşnutsuzdu ama ona benim favorim olduklarını söylediğimde kabul etti. Aslında onlar benim favorim değil. Yine de en sevdiğim. Yani, onları seviyorum ama onunla birlikte izlemeyi ve acı dolu ifadelerine gülmeyi daha çok seviyorum.

Onun yatağında uyanmayı, istediğim zaman onu öpmeyi, o istediği zaman öpülmeyi seviyorum. Onunla dışarı çıkmayı seviyorum, çünkü çıkıyoruz. Tanınabileceğimiz bir yere değil. Sadece uzun yolculuklarda.

Beni futbol antrenmanına da götürüyor.

Sadece kayıt için: Bunu başarmak kolay bir şey değildi.

Hala Bardstown Lisesi'ne yardım ettiğini bile bilmiyordum. Onu bir haftalığına ödünç aldıklarını ve o kadar olduğunu sanıyordum. Ama görünüşe göre hafta sonları onlara yardım ediyormuş.

Ben onunla kalırken cumartesi günleri iki kez ortadan kaybolduktan sonra bana bunu çok isteksizce söyledi.

Doğal olarak ilk sorum muayenehanesini görmeye gelip gelemeyeceğim oldu. O da kesinlikle hayır dedi. Ama ben ısrar ettim, ısrar ettim ve bir hafta sonu kabul etti. Açık tribünde oturup onu izlemem şartıyla. Bir yerde gizli bir yer bulup, tüm oyunculardan saklanıp onu izlemenin aksine.

Planım buydu tabii ki.

Çünkü insanların ona benim hakkımda, orada ne yaptığım ve beni nereden tanıdığı gibi sorular sormasını istemiyorum. Açık bir alanda 'saklanmayı' nasıl başaracağımdan emin değildim ama şöyle yapacaktım bir şeyler bul.

Ama o her şeyi kapattı ve ilgileneceğini söyledi. Ve halletti de. İcabına bakacağını yani.

Mary'den öğrencisi olduğumu, sanatçı olduğumu ve üniversite portfolyolarım için futbolla ilgili bir dizi portre yaptığımı herkese anlattı. Bu yüzden iyi bir öğretmen olarak antrenmanına katılmama izin verdi. Koç Thorne çok iyi bir üne sahip olduğu için kimse onun yalanına gözünü bile kırpmadı.

O zamandan beri birkaç kez muayenehanesine gittim.

Çizim defterim açık bir şekilde tribünde oturuyorum ve yaklaşık yirmi gençten oluşan bir grubu yönetmesini izliyorum.

Bir oyuncu doğru bir şey yaptığında gözlerinin nasıl parladığını ve yapmadığında nasıl ilham verici koç moduna geçtiğini izliyorum. Onlara rehberlik ediyor, sabırla onlarla birlikte çalışıyor ve başarılı olana kadar pes etmelerine izin vermiyor.

doğru yolda. Oh, ve eğer etrafta dolanırlarsa, o da kolayca sert koç moduna geçer ve onlara izin verir.

Her şeyi o maçta hissettiğim duygularla izliyorum.

Conrad'ın bundan *hoşlanabileceğini*. İşini seviyor olabilir. İnsanlara koçluk yapmayı, rehberlik etmeyi ve *öğretmeyi* seviyor olabilir.

Ama o bunu bilmiyor.

Belki de buna çok kızgın olduğu içindir. Yıllar önce profesyonel hayallerini gerçekleştirmek yerine bu işi kabul etmek *zorunda kaldığı* için.

Onu izlerken, resim yapıyorum.

Tüm bunları eskiz defterime çiziyorum ve daha sonra evine gittiğimizde ona tüm çizimlerimi gösteriyorum.

Ona futbolun içindeyken nasıl parladığını ve ışıldadığını gösteriyorum. Çocuklara koçluk yaparken, onlara rehberlik ederken ve onları daha iyi oyuncular haline getirirken. Ona bunun ne kadar harika olduğunu söylüyorum. Her gün bu kadar çok hayata dokunmasının ne kadar harika, şaşırtıcı ve hayranlık uyandırıcı olduğunu.

Eskiz defterimin sayfalarını çevirmeme ve bir şeyler hakkında saçmalamama, bir şeyleri işaret etmeme izin veriyor, ta ki o yapmayana kadar.

Ta ki ensemden tutup ağzıma girene kadar.

Bunu dikkatimi dağıtmak için yaptığını biliyorum. Beni susturmak için, çünkü bunları duymaktan hoşlandığını sanmıyorum.

Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyor.

Ona anlatmaya devam edeceğim, profesyonel bir futbolcu olma hayali gerçekleşmemiş olsa da bu oyundan hala keyif alabileceğini anlamasını sağlayacağım. Bu, yıllar önce kabul etmek *zorunda kaldığı* bir iş olsa da, bundan nefret etmesi gerektiği anlamına gelmiyor.

Ama en önemlisi, ona her gece yarısı kalkıp arka bahçesinde tek başına top tepmek zorunda olmadığını söylemek istiyorum.

Çünkü bunu o da yapıyor.

Son birkaç aydır birkaç hafta sonunu onunla geçirdikten sonra belki de ilerleme kaydettiğimi düşünüyorum. Belki de koçluk işinin onun yeni tutkusu olabileceğini görebilir.

Ama bir gün antrenmanda birkaç kişi gelir ve bu onun ruh halini hemen bozar. Hemen ve gözle görülür bir şekilde. Ve hedefimden o kadar uzakta olduğumu fark ettim ki bu komik bile değildi.

Daha sonra evinde bunları sorduğumda beni görmezden geldi. Ama şu ana kadar taviz vermeyeceğimi anlamış olmalı. Ve yapmadım da. Ta ki bana onların New York City FC'den olduğunu söyleyene kadar.

"Tamam," diyorum kaşlarımı çatarak. "Peki senden ne istediler?"

Bu sorudan hoşlanmıyor çünkü sadece çenesini sıkarak kalmıyor, buzdolabına doğru yürüyor, kapağını açıyor ve içinden bir Gatorade alıyor.

Daha sonra bir yudumda tamamını içmeye devam ediyor.

Mutfak adasında durup tekrar dürtmeden önce onu bekliyorum. Çünkü artık dozunda itilmesi gerektiğini biliyorum. İşi bittiğinde ve şişeyi bir gümbürtüyle adaya bıraktığında, "Conrad. Senden ne istediler?"

Keskin bir nefes alıp bana bakıyor. "Beni koçları olarak istiyorlar."

"Koçları mı?"

Neredeyse saldırmadan önce çenesini sıkıyor, "Evet."

"Ama bu iyi bir şey değil mi?" diye sormadan önce ona birkaç saniye sözsüzce baktım.

Tepkisi yine çenesini sıkmak oluyor.

Ama bunun beni caydırmasına izin vermedim. "Conrad, aman Tanrım." Olduğum yerde sıçırıyorum. "Bu inanılmaz. Seni istiyorlar. Takımlarına koçluk yapmanı istiyorlar. Profesyonel bir takım. Aman Tanrım. Şu anda nasıl zıplamıyorsun?"

"Çünkü ilgilenmiyorum." diye kestirip atmadan önce bir saniye mutluluğuma baktı.

"Pardon?"

Göğsü keskin bir nefesle hareket ediyor. "İşi almakla ilgilenmiyorum. O işi almakla hiç ilgilenmedim."

Kafamdaki karışıklığı gidermeye çalışarak gözlerimi kırpiştiriyorum. "Bekle, bu sana ilk teklifleri değil mi? İşi."

Bir nefes daha, ama bu daha çok bir iç çekiş, sanki bu konuşmayı yapmaktan yorulmuş gibi. Ki daha yeni başlamıştık. Az önce boşalttığı plastik Gatorade şişesini alıp geri dönüşüm kutusuna attıktan sonra dikkati dağılmış bir şekilde, "Hayır, ilk kez değil. Ve kesinlikle ilk kez onları geri çevirmiyorum."

"Ama neden?" Adanın kenarına tutunuyorum. "Bunu neden yaptın? Neden onları geri çeviresin ki?"

"Çünkü ilgilenmiyorum," diye tekrarlıyor sanki bu satırları ezberlemiş gibi, yanımdan geçip gitmeye çalışırken.

Yine de onu durdurdum.

Elini tuttum ve onu durdurdum.

Sert profiline bakarak tekrar soruyorum: "Conrad, söyle bana, tamam mı? Neden? Neden onları geri çeviriyorsun? Koçluğu seviyorsun. Seviyorsun. Seni gördüm. Oyuncularınla. Onlarla nasıl olduğunu gördüm. Nasıl

Onlara öğretmek ve daha iyi oyuncular olmalarını sağlamak konusunda tutkulusunuz. I

O gün seni maçta gördüm. Kazandıklarında gülümsedin. Sen asla gülümsemezsin,

Conrad. Bu büyük bir olay. Bunu seviyorsun ve bunu yapamayacağını düşündüğünü biliyorum.

yeni hayalleriniz ya da yeni tutkularınız olabilir. Ama olabilir. Sadece bunu kucaklamalısınız ve -"

Bakışlarını bana dikti. "Yapma."

"Ama -"

"Hayır," diyor sertçe, sesi St. Mary's'e ilk başladığında bana karşı takındığı mesafeli ve soğuk tavrının bir yankısı gibi. "O işi kabul etmiyorum çünkü ilgilenmiyorum. Bektan bir işi başka bir işle değiştirmekle ilgilenmiyorum. Bu şehri tekrar terk edip on dört yıl önce yaptığım gibi New York'a dönmekle ilgilenmiyorum. İlğilenmiyorum. Hayatımı tekrar kökünden değiştirmekle *ilgileniyorum*, anlıyor musun? Bu benim hayatım.

Burası benim yerim. Ve bu da benim işim. Tartışma bitmiştir."

Bununla birlikte mutfaktan ayrılır ve duş almak için banyosuna doğru yürür.

Ben orada sarsılmış dururken.

Orada durup onun sözlerini tekrar tekrar dinledim. İçlerindeki kararlılığı. Hayatındaki harika bir fırsatı değerlendirmeyi bile mutlak reddedişi.

Belki de hiç anlamayacağının farkındayım.

Belki de onu asla ikna edemeyeceğim.

Belki de bu dünyada, *bizim* dünyamızda onu anlamaya yetecek kadar hafta sonu yoktur.

Ama yok, değil mi?

Çünkü gelecek hafta sonu burada olmayacağım.

Chapter 29

Aynada kendime bakıyorum.

Bir tarafı yırtmalı, gül pembesi balo elbisesi gibi bir elbise giyiyorum. Straplez ve üzerime eldiven gibi oturuyor. Özellikle göğüs bölgesine.

Annemin özellikle sevdiği.

"Arkanı dön," diyor ve dönüyorum. Gözlerini vücudumda aşağı yukarı gezdiriyor ve titremelerini gizlemek için ellerimi uyluklarımın üzerinde yumuşatmak zorunda kalıyorum. "Tamam, sanırım bu işe yarayacak. Sonunda seni ceset gibi göstermeyecek bir renk bulduk." Gözlerini kısıyor. "Ya da belki ışık

iyi. Bu durumda, partiyi bizim eve taşımak zorunda kaldığımız için memnunum."

Bu babamın doğum günü partisi ve genellikle babamın tüm kasabayı ve tanıdığı herkesi davet ettiği şehir kulübünde yapıyoruz.

Aslında tanıdığı herkes. Ancak son dakikada bir boru patladı ve annem mekânı değiştirmek zorunda kaldı. Dün bütün gün bu konuda çok stresliydi ama en azından şimdi mutlu görünüyor.

Neredeyse bütün bu elbiseye degecek. Çünkü dürüst olmak gerekirse, beğenmedim.

Bu kadar açık olmasından hoşlanmıyorum.

Onu giyebilmek için adını yazdığım yerleri dikkatlice ve özenle ovmam gerekiyordu. Aslında tenimi açıkta bırakmaktan hiç hoşlanmıyorum. İnsanların görebileceği bir yerde. Gözlerini süslenmemiş tenimde gezdirebilecekleri bir yerde ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok.

Daha önce böyle elbiseler giymemiş değilim.

Giydim.

Ama şimdi sadece ona göstermek istiyorum. Şimdi sadece gözlerinin vücudumda olmasını istiyorum, dikenlerimde.

Ve onu özlüyorum.

Onu çok özlüyorum.

Dünyanın geri kalanı hayalet gibi olduğumu düşünürken benim pembe tenli olduğumu düşünen adam.

Bu hafta sonunu onunla geçiremeyeceğimi zaten biliyordum - babamın doğum günü ve ayrıca bir önceki hafta sonunu birlikte geçirmiştik - ve bu yüzden hafta boyunca her şey kasvetli hissettirdi.

Her şey senkronize değilmiş ve tepetaklak olmuş gibiydi.

Ne zaman onunla üç muhteşem gün geçiremeyeceğimi bilsem başıma gelen bir şey. Ya da iki buçuk gün.

Çünkü okulda birlikte olamayız.

Bir araya geldiğimiz tek zaman sabah koşularını yaptığı zaman. İşte o zaman onu ağacın altında oturmuş, kapüşonunu giymiş bir şekilde görüyorum - bir keresinde bana verdiği kapüşonu hatırlıyor musun? Evet, onu çok giyiyorum, kollarını etrafımda hissetmeye çalışıyorum. Beni onunla görmeyi seviyor çünkü biliyorum ki o da bana bakıyor.

Ama geri kalan zamanlarda mesafemizi koruyoruz.

Ofisine gidip ona o mektupları okuduğumda zaten şansımı zorlamıştım. Artık bunu yapmayacağım.

Geçen hafta sonu New York City FC temsilcileri ile bir nevi ilk kavgamızı yaptığımız ve hedefimden ne kadar uzakta olduğumu fark ettiğim için bu haftadan daha da nefret ettim.

Dün akşam onunla paylaşmak için sabırsızlandığım bir şey öğrendiğimden bahsetmiyorum bile.

Yani evet.

Parti havasında değilim ama bugün babamın doğum günü ve iyi bir evlat olmaya çalışacağım.

Gerçekten olmadığım gerçeğini telafi etmek için.

Pembe elbisem ve askılı gümüş topuklu ayakkabılarımla, tüm misafirlerin toplandığı arka bahçeye gitmek için evimin merdivenlerinden iniyorum. Devasa bir şekilde dekore edilmiş alana açılan Fransız kapılarının önünde durup kalabalık manzarayı inceliyor ve hangi yöne gideceğime karar vermeye çalışıyorum.

Aslında annemi bulup bir şey yaptırması gerekip gerekmediğini öğrenmeliyim.

Tüm bu mekan olayı onu bir döngüye soktu ve...

Araştırmam sırasında bir şey bulduğumda tüm düşüncelerim yok oluyor. Birini.

Uzun boylu, geniş ve uzun saçları var.

Ayrıca takım elbise giyiyor.

O gece giydiği değil. Bu farklı. Bu muhtemelen yeni. Ve onu ilk gördüğüm kıyafet olduğu için eski takımına çok bağlı olsam da, bunu da beğendim.

Ancak buradaki en kayda değer şey bu değil.

En dikkat çekici şey - bir şekilde burada olması dışında - karanlık bir köşede, herkesten uzakta durup ağır bir hareketsizlikle bir şeye bakmıyor olması.

İnsanlardan uzakta, evet. Ve donmuş görünüyor. Ama *bana* bakıyor.

Ve gözleri hareket ediyor. Beni içine çekerken gözleri parlıyor ve ışıltıyor. Vücudumda aşağı yukarı gezdirmeyi bitirdiğinde gözlerini tekrar yüzüme çeviriyor ve ben kendimi durduramıyorum.

Okulda yaptığım gibi kendimi durduramıyorum.

Ona doğru koşmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Ve o da kendini durduramıyor.

Çünkü ben hareket edince o da hareket ediyor.

Yine de adımları konusunda daha kontrollü olduğunu düşünüyorum. İnsanların ne olup bittiğini görmek için başlarını çevirmelerine neden olmadan, alan boyunca adım atma şekli konusunda daha kontrollü ve zarif.

Ama ben değilim.

Sanırım birkaç kişi bana, koşu formuma bakıyor ama şu anda umurumda değil.

Şu anda ona ulaşmam gerekiyor ve oraya ulaştığımda neredeyse kollarımı ona dolayacağım. Neredeyse kollarına atlayacaktım. Ama sonra uzaktan bir kahkaha sesi duyuyorum ve bir şekilde gerçeklik geri geliyor.

Nerede olduğumuzun gerçekliği.

Yapacağım şeyin gerçekliği.

Bunun yüzümde gerçekleştiğini görüyor ve çenesi sıkılıyor. Yüz hatları geriliyor ama ellerini ceplerine sokarak benden bir adım uzaklaşıyor.

Nefes nefese, "Ne... Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

Birkaç saniye daha bana baktı. Sanki ilk incelemesi yeterli değilmiş gibi. Sanki uzaktan yaptığında onu tatmin etmemiş gibi. Bunu yapmalı, beni yakından incelemeli.

Ve o bitirdiğinde, ben daha da kabarıyorum.

"Davet edildim," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Omuz silkiyor. "Tüm St. Mary's fakültesi
öyleydi." Doğru.

Tabii ki.

Babamın tanıdığı herkesi davet ettiğini söylediğimde, demek istediğim
Herkes.

Her biri. Bir.

St. Mary's'in öğretim üyeleri de dahil. Önceki okulumun öğretim
üyelerini de davet etmişti. Ve bu konuda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.
Bu kasabadaki ve tüm komşu kasabalardaki herkesi dahil etme konusunda
hiç bu kadar istekli olmamıştım.

O kadar ki gülümsedim. "Bunu tamamen unutmuşum." Bu
harika.

Bu *destansı*.

Onu çok özledim ve şimdi burada. Ve hayır, onunla çok fazla zaman
geçiremeyeceğim ya da uygun olanın dışında konuşamayacağım ama yine
de onu görebilirim. Hâlâ bu partide olduğunu bilmenin tadını çıkarabilirim.

Pazartesiye kadar beklemek yerine ona haberlerimi şimdi bile
verebilirim.

Ben de tam bu yönde bir şey söyleyecektim ki çenesini omuzlarımın
üzerinden bir şeye doğru sallayarak "Baban mı?" dedi.

"Ne?"

Düşünceli bir ifadeyle omuzlarımın üzerinden bir şeye bakıyor.
"Onunla tanışmak isterim."

Sözleri karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ve şimdi babamın yönü olduğunu bildiğim yöne doğru hareket ettiği
anda onun yoluna çıkıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Conrad gözlerini yüzümde gezdiriyor, bakışları saçlarıma gidiyor.

Annemin kuaförünün bir saate yakın uğraştığı özenli bir saç modeli. Dokunmak için kolumu kaldırıyorum, örülmüş ve bağlanmış saç tellerine dokunuyorum.

Bu açıkçası sofistike yerine gülünç görünüyor. Ve acı verici.

Ve sıkı ve hapsedici.

Benim bu hareketim üzerine mırıldanıyor: "Saçındaki o yuvayı indirmeli ve serbest bırakmalısın."

"Ne?"

"Bilirsin işte, rüzgârı saçlarında hissedebilmek için. Bence bu hoşuna giderdi."

Sözlerimi bana geri fırlatarak babamla buluşmaya gitmek üzere ayrıldı. Ve tabii ki bunun olmasına izin veremem.

Çünkü Conrad'ı tanıyorsam, bu hiç hoş olmayacak. Ve babam bunu daha da çirkinleştirecek.

Conrad babama doğru yürümeye başladığında ben de aynısını yapıyorum. Ama Conrad gibi yürümek yerine, koşuyorum. Tekrar. İnsanların gözlerini üzerime çekiyorum ama bu sefer öncekinden daha az umursuyorum.

Conrad'dan önce babama ulaşmalıyım.

Oraya vardığımda ne yapacağımdan emin değilim ama orada olmam gerekiyor. Tüm gücümü topladım ve Conrad'dan muhtemelen dört saniye önce oraya vararak babamı şaşırttım.

Elinde bir kadeh şampanya ile bir grup insanla konuşuyordu ve beni orada hisse der hissetmez aniden bana döndü, alnında onaylamayan bir kaş vardı.

"Baba, hey," diyorum nefesimi kontrol etmeye çalışarak. "Ne -"

Çevresel görüşümde Conrad'ın yanıma geldiğini gördüğümde sözünü kestim. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum." Endişeyle gülümseyerek Conrad'a dönüyorum. "Bu benim futbol koçum, Koç Thorne. Bu da babam, Jack Littleton."

Babam Conrad'a gülümseyerek bakıyor.

Memnun, dostça bir gülümseme.

Bu genellikle insanlara babamın cana yakın bir adam olduğunu söyler. Cilalı ve yüksek sosyete, evet. Ama aynı zamanda bir insan. Bir savcı.

Conrad öyle düşünmüyor.

Karşılığında babama bir gülümseme bile sunmuyor.

Aslında babamın tokalaşmasını kabul etmesi birkaç saniye sürüyor - benim ellerimi önümde sıkıp durduğum saniyeler -.

"Koç Thorne," diyor babam, Conrad'ın elini aşağı yukarı sallayarak ve düşünceli bir ifadeyle.

Conrad babama başıyla kısa bir selam veriyor. "Bay Littleton."

Ses tonu kibar olsa da yine de gerginlikle yutkunuyorum.

Çünkü gözlerindeki soğukluğu görebiliyorum. Şu anda ne kadar soğuk göründüklerini görebiliyorum.

Babam hiç anlamamış olacak ki, "Thorne. Conrad Thorne, doğru mu?"

"Evet."

Babamın gülümsemesi büyüyor. Aslında oldukça samimi bir hal alıyor. "Tabii ki. Tabii ki. St. Mary's'e katıldığını duydum. Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Parti nasıl gidiyor?" Kadehini kaldırdı. "Şampanya var. Ve tabii ki kek."

Conrad babamın şampanya kadehine bir bakış atıyor. "Sanırım şampanyayı sana bırakacağım. Pasta da sevmem."

Babamın gözleri hafifçe kısıldı ve ben yüzümü buruşturmaya başladım ama o

bırakır ve der ki, "Sen bilirsin. Yine de son birkaç aydır oldukça konuşulan bir konu olduğunuzu söylemeliyim. Aslında İnsanlar arasında her zaman bir sohbet konusu oldunuz."

"Öyle mi?"

"Evet, neden olmasın?" Babam kıkırdıyor. "Sen yıllardır gördüğümüz en iyi futbol koçusun. Herkes seni takımında görmek istiyor. Şehirdeki her okul

bu kasaba ve çevresindeki dört kasaba için. Aslında, bu eyaletteki tüm okullar. Bu da yetmezmiş gibi, profesyonellerin sürekli kapınızı çaldığını duydum." Babam şampanyasından bir yudum alıyor ve devam ediyor: "St. Mary's'den gelen teklifi kabul ettiğinde insanlar çok şaşırdı."

Conrad ellerini ceplerine sokar. "Evet, o benim. İnsanları şaşırtmayı severim."

Babam yine kıkırdıyor. "Umarım St. Petersburg'da geçirdiğin zamanın tadını çıkarıyorsundur.

Mary'nin." Sonra bana baktı. Aslında kolunu bana doladı.

ve gururlu bir babanın yapacağı gibi bana yandan sarıldı. "Umarım kızım sana çok fazla zorluk çıkarmıyordur. Bana kalırsa spor konusunda çok umutsuz olabiliyor."

Conrad'ın yüz hatlarında öfke parlıyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor - kesinlikle sert bir şey - ama ona izin vermiyorum.

"Evet, futbol bana göre değil, üzgünüm."

Babam yine kıkırdıyor, bırakmadan önce omuzlarımı sıkıyor. "Öyle olmasına gerek yok. Muhtemelen kendi işine daha fazla odaklanmalısın. Zamanınızı çamurlu bir topun etrafında tekmeleyerek harcamaktan daha iyidir." Bunun üzerine Conrad'a bakar. "Alınma tabii ki."

Conrad kaynıyor.

Bunu görebiliyorum. Çenesi sıkıca kenetlenmiş ve gözleri ateş saçıyor. Ve bunun sebebi babamın futbolla ilgili yaptığı yorum değil.

Conrad sonunda bir açıklık bulup, "Anladığım kadarıyla kızınız sanatla ilgileniyor. O bir sanatçı, değil mi? Yani evet, ilgilenmediği bir şeye odaklanmasına gerek yok."

Babamın gözlerinde öfke parlıyor ama sesini alçaltmayı başarıyor ve "Evet, tam bir evreydi, değil mi?" diyor.

Bana bir bakış fırlatıyor ve ben de utançtan kızarak başımı eğiyorum.

"Bir aşama," diye mırıldanıyor Conrad kibarca.

Babam açıklamadan önce iç geçiriyor, "Evet, ne yazık ki. Ergenler ve onların öfke nöbetleri, değil mi? Ne yapabilirsin ki?" Tekrar kıkırdıyor.

"Ama St.

Mary's bir nimet oldu, değil mi?"

Kalbim sıkışıyor ama yine de gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Evet." Yani, öyle.

Ama babamın düşündüğü şekilde değil.

Conrad mırıldanır. "Bilmiyorum, Bay Littleton, sanırım bazen Gençler seni şaşırtabilir." Gözlerimi ona çevirdiğimde babama odaklanmadan önce bana baktığını görüyorum. "Bu kavramı kavramak çok zor. Aslında yakın zamana kadar ben bile bunun farkında değildim. Ama büyüdüğümü söylemek isterim. Ve şimdi bazen gençlerin tam olarak ne olduğunu bildiğini düşünüyorum. ve öfke nöbetleri hiç de öfke nöbeti değildir. İster sokağa çıkma yasağını ihlal etsinler, ister pahalı bir arabaya zarar versinler."

Kalbim göğsümde çarpıyor, çarpıyor, çarpıyor, babam Conrad'ın yorumlarını pek umursamıyor. Ve bu sefer kızgınlığı kolay kolay geçmiyor. Biraz gözlerine, biraz da sesine sızıyor. "Öyle olabilir. Ama ben kızımı tanıdığımı düşünmek istiyorum. Onun için en iyisinin ne olduğunu biliyorum."

Conrad'ın gözleri hafifçe kısılır ve "Evet, bundan korkuyordum" der.

"Neyden korkuyorsun?"

"Öyle düşündüğünüzü. Kızınız için en iyisinin ne olduğunu bildiğinizi." "Özür dilerim ama" - babam yine şampanyasını yudumluyor - "bunun

bir şey mi demek istiyorsun?"

"İkimizin arasında hukuk fakültesine giden sensin," diyor

Conrad, gözleri ölümcül ve soğukken ses tonu rahat.

"Harvard'ı duydum. Eminim bunu anlayabilirsin. Bunun ne anlama geldiğini."

Babam Conrad'a şaşkınlıkla ya da daha doğrusu düşünceli bir şekilde baktıktan sonra şöyle dedi: "Sen gerçekten ins-"

Ama onunla konuşmak isteyen birkaç yeni gelen tarafından önü kesildi ve bu yüzden uzaklaştırıldı. Ve ben rahat bir nefes aldım. Aslında sadece nefes alıyorum.

Çünkü Conrad benimle konuşmaya başladığından beri bunu yapmadım. Baba.

Ona bakarak, "Bu da neydi? Delirdin mi sen? Sen sadece *doğum günü partisinde* babama hakaret etti." Sonra, "Gerçekten anladığını sanmadığım bir şekilde, ama yine de."

Bence bunun nedeni kimsenin babamın yüzüne karşı hakaret etmemiş olması. Özellikle de kendi partisinde.

Conrad babama bakıyordu ama benim sözlerim üzerine bana odaklandı. "Cumhuriyet savcısı, ha?"

"Beni dinliyor musun? Ne -"

"En derin üzüntülerimi sunarım. Halkın başı sağ olsun." Ve sonra dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum.

Yapmak zorundayım.

Çünkü gülmek istediğime inanamıyorum. Ve bu gülünecek bir durum değil. Bu bir felaket olabilirdi. Ve ona bunu söyledim. "Emin değilim

Burada yapmaya çalıştığın şey. Sana zaten geri çekilmeni söyledim ve -"

"Yapmaya çalıştığım şey," diye ısrarak sözümü kesti, "seni durman gerektiğinin farkına varmalısın." "Neyi durdurmak?"

Sertçe nefes alıp bana bakıyor. "O gece sana ilham verdiğimi söylemiştin, değil mi? Kendini ve sanatını savunman için sana ilham verdiğimi." Alay ediyor. "O zaman sanatını yükselttiğin için kendini cezalandırmayı bırak.

ses. Ayağa kalktığın için kendini cezalandırmayı bırak. Seninle baş edemedikleri için boktan ebeveynlerinin üzerine titremeyi bırak. Onları sonsuza dek memnun etmeye çalışmayı bırakın çünkü hayatınızda bir kez olsun kendiniz için bir şey yaptınız. Sanatçı olduğunuz için *özür dilemeyi* bırakın ve lanet olası bir sanatçı *olun*."

O zaman bir şey söylemek istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

Ve ben bir cevap verme şansı bulamadan, babam gibi çekilip alınıyorum. Annem tarafından ve gece bundan sonra daha da felakete dönüşüyor.

Çünkü Conrad'la bir kez bile konuşamadım. Bir kez olsun ona yakın olamadım.

Önce anneme düzenlemelerde falan yardım etmekle meşgulüm. Sonra biraz soluklanınca annem beni tanıştırmak için yanına çekiyor. Bu noktada babam da katılıyor ve Ondan sonra kaçış; medya üzerimize çöküyor, fotoğraflar ve kamera tıklamaları ve bir sürü insan. Daha da kötüsü, müzik başladığında annem beni tanıştırdığı insanlarla dansa gönderdi - birkaç üniversiteli çocukla.

Ve yanlış hissettiriyor.

Her zaman böyle hissettirmiştir.

Ama daha önce huzuru korumak, ailemi mutlu etmek için buna katlanıyordum, çünkü zaten benimle çok mutsuzlardı. Ama bugün bu adam garip kolları ve daha da garip vücudu beni neredeyse hasta ediyor. Beni sinirlendiriyor. Beni normalden daha fazla boğuyor.

Kalabalığın içinde onu tekrar aramama neden oluyor.

Ve işte orada, bu küçük derme çatma dans alanının kenarında durmuş, bana bakıyordu. Adama büyük bir vahşetle bakıyordu. Kendi kalbime işkence eden bir gerginlikle ve anlıyorum.

Sonunda, *sonunda* anladım.

Söylemeye çalıştığı şey. Bana söylemeye çalıştığı şey.

Doğr

u. Kesinlikle haklıydı.

Bir sanatçı olduğum için kendimi hep suçlu hissettim. Her zaman denedim.

Özür dilemek, ünlü bir avukatın kızı olarak eksikliklerimi telafi etmek. Babamın arabasına yaptığım şeyden sonra bu his daha da arttı ve ben de bunu telafi etmeye çalışıyorum. Onları daha çok memnun etmeye, ne pahasına olursa olsun huzuru korumaya çalışıyorum. Sanat okuluna gitme kararımı bile onlardan saklıyorum.

Ve başka bir adamın kolları etrafımdayken ve Conrad öfkeyle beni izlerken, artık bunu yapmayacağımı anladım. Artık özür dilemeyeceğim.

Durmam lazım.

Bana söylediği gibi.

Tanrım, ne kadar aptalmışım.

Bu yüzden dans pistinden uzaklaştığında, tavrı gergin ve kızgın, dans etmeyi bırakıyorum.

Adamdan uzaklaşıyorum ve ondan özür dileyerek ben de dans pistini terk ediyorum.

Kalabalığı yarararak gözlerimi dört bir yana çevirip onu aramaya çalışıyorum. Ama onu hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden parti alanından ayrılıp evin kendisine, garsonların ve misafirlerin girip çıktığı Fransız kapılarına doğru yöneliyorum, belki onu çıkarken yakalayabilirim umuduyla.

Şimdi koridordayım, koridorda koşuşturuyorum, hala onu arıyorum, birdenbire biri elimi sıkıca tutuyor, aramamı etkili bir şekilde durduruyor ve beni bir banyoya çekiyor. Kapıyı arkamdan büyük bir gürültüyle kapatıp beni kapının önüne oturtuyorlar ve ben o kadar sarsılmışım, o kadar şok olmuşum ki her şeyin olmasına izin veriyorum.

Ama sonra uyanıyorum ve tam çılgılık atacakken ağzıma bir el bastırılıyor ve kim olduğunu anlıyorum - nihayet, *nihayet* -.

Benim de aradığım adamın o olduğunu fark ettim.

Chapter 30

Onu görünce zaten kocaman olan gözlerim daha da açılıyor ve vücudum gev iyor.

O anda elini çekti ve ben de "Tanrım, ben... Beni korkuttun" diye nefes aldım.

Bana baktıkça daha da gerginle en çenesiyle kızarmış yüzümü inceliyor. "Biliyorum."

Yutkunuyorum, sert ve kavgacı gözlerine bakıyorum. "Ben de seni arıyordum."

"Neden?"

Kızgın olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum.

Beni o adamlarla görmenin onu   kelendirdi ini biliyorum. Nasıl olduğunu biliyorum.

Ne kadar sahiplenici. Ne kadar bölgeci. Geçen sefer birileri benimle *konuştu* ve o da tedirgin oldu. Birinin bana *dokunmasını* kesinlikle iyi kar ılamayacak ve bu sadece kendimi tokatlamak istememe neden oluyor.

Çünkü ne düşünüyordum ki?

Ailemin kuklası olmanın sorun olmadığını nasıl düşündüm? Onların emirlerini yerine getirmenin, evdeyken çizim yapmamanın, istemediğim kampüs turlarına çıkmanın, tanışmak istemediğim insanlarla bulu manın, kameralara poz vermenin, dans etmek istemediğim erkeklerle dans etmenin sorun olmadığını.

Neden bunun barış getireceğini düşündüm?

Asla huzur getirmiyor. Ne yaparsam yapayım, ailem benden asla memnun olmuyor. Asla mutlu olmuyorlar.

Ve aptalca arayışım sırasında ne yaptığıma bir bakın. Kendime acı çektirdim, evet.

Ama ona da acı çektirdim. Onu incittim.

Arkadaşlarım dışında bana inanan tek kişi. Beni destekleyen.

Bana bir değil iki kez ilham verdi.

Ve bunu ona söylemem gerekiyor. Ona duracağımı söylemeliyim.

Göğsüm hâlâ kabarıken beyaz gömleğine tutundum. "Özür dilerim. O adamlar... Kim olduklarını bilmiyordum. Annem beni onlarla tanıştırdı ve -"

Burun delikleri alevleniyor ve bir elini başımın üstündeki kapıya vuruyor. "Annen."

Şu anda tehditkâr ve öfkeli bir şekilde üzerime eğilmiş, karanlık gölgesiyle beni örtüyor olsa da, dün St. Mary'den ayrıldığımdan beri ilk kez kendimi güvende hissediyorum.

Kendimi bütün hissediyorum.

Kendimi yumuşak, kadınsı ve güzel hissediyorum.

Ellerimi gömleğinin içinde döndürerek, "Evet ama şunu bilmeni isterim ki

."

Daha da yakına eğiliyor, çılgınca nefes alan göğsü benimkine bastırıyor.

sözümü kesti ve "Peki ya bu elbise? Annen de sana bu elbiseyi giydirmişti."

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, kesinlikle nefret ediyorum ama ona cevap veriyorum. "Evet. Ama onu giydiğimde farklıydım ve -"

Yine konuşmama izin vermiyor ve beni keskin, ısırtıcı bir soruyla kovuyor. "Neden?"

"Conrad, lütfen, dinle -"

"Cevap ver bana," diye ısırtıyor, göğsünü daha fazla içime bastırıyor, sert nefesleriyle meme uçlarımı ovuyor.

İstemiyorum.

Çünkü bunun sadece öfkesini körükleyeceğini biliyorum. Bu sadece onu kızdıracak.

Daha fazla. Ama bunun peşini bırakmayacağını biliyorum.

Dudağımı ısırtarak ona dedim ki, "Çünkü o düşünüyor... o benim göğüsler büyük görünüyor ve..."

"Ve ne?"

"Ve bunun gibi adamlar."

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Benim de karnım sıkıştı. Cevabımın onun üzerinde yarattığı etkiyle içimde bir şeyler kıvrılıyor ve kıvranıyor. Gözlerinde gördüğüm mutlak öfke ve ıstırapla. Ve tekrar deniyorum.

Ona "Ama yapmayacağım" demeye çalışıyorum. "Neden?"

"Conrad -"

"Hayır," diye gürlüyor. "Sikeyim hayır. Tek kelime bile. Sorumun cevabından başka bir şey duymak istemiyorum, anladın mı? Az önce seni başka bir adamla gördüm. Az önce genç bir azgının benim olana dokunduğuna *şahit* oldum. Size azgın olduğunuzu söylemiştim, değil mi? Eğer sana sorduğumdan başka bir şey söylersen, kendimi kaybederim. Zar zor,

zar zor, pamuk ipliğine bağlı. Sadece nedenini cevapla. Annen neden seni erkeklerin sevdiği kıyafetlerle giydirmek istiyor?"

Ve onu reddedemem.

Yapamam.

Çünkü şimdi özür dileme sırasının bende olduğunu fark ettim. Ona bu saçmalıkları yaşattığım için bunu telafi etme sırası bende.

Ona sonra söylerim. Ona haklı olduğunu ve bugünün kendimi cezalandırmayı bıraktığım gün olduğunu söyleyeceğim.

Şimdilik öfkesini yatıştıracağım. Ona istediğini vereceğim. Özür dileyeceğim.

"Çünkü onların sevdiği şeyleri giyersem, sonunda *benden* hoşlanabilirler. Ve eğer... birlikte olursak, babam... kampanyasına yardımcı olabilir. Bağışlar, bağlantılar ve diğer şeylerle. Robbie de öyleydi. Ailelerimiz bizi ayarlamak istedi. Çünkü babası önemli bir potansiyel bağışçıydı. Ama ben... babamın arabasına zarar verince geri çekildiler ve..." "Beni de ondan kurtardın" diye eklemeyi edemiyorum.

Bitirdiğimde burnundan nefes alıyor.

Göğsü meme uçlarıma sürtünüyor, sürtünüyor ve aşağıda bir ağrı başlatıyor.

Leğen kemiğimde. Bacaklarımın arasında.

Ve bu konuda konuşmayı kesmeyi çok istiyorum. Ağzımı onun üzerine koymak istiyorum. Onu öpmek, yatıştırmak.

Ama bana izin vermeyeceğini biliyorum.

Özrüm onun şartlarına göre olmalı.

"Yani seni pazarlamak istiyor," diyor, sesi kalın, parmakları tahtaya batıyor. "En yüksek teklifi verene. Sana sahip olmak için babana en çok parayı ödeyecek adama. Sütçü kız memelerine ve striptizci kıkına sahip olmak için."

Onun pis sözlerinden
ürperiyorum. Titriyorum ve
kasılıyorum.

Omurgamı da yukarı kaldırıyorum çünkü vücudumdaki, zonklayan meme uçlarımdaki, amımdaki ağrı en yüksek seviyede. Her tarafım şişmiş ve dolmuş durumda ve her şeyim onun iğrenç sözleri, karanlık ve tehlikeli varlığı yüzünden acıyor.

"Conrad."

Onun adını bir yalvarış olarak kullanıyorum. Bunu durdurması, kendine işkence etmeyi bırakması için bir yalvarış ve öfkeli gözleri kayıyor.

Yüzümden uzaklaşıp kambur boynuma, çılgınca çırpınan nabzıma gidiyorlar. Aşağı doğru inmeden önce göğsüme, elbisemden dış hatları açıkça görülebilen sert meme uçlarıma.

Onları görünce dişlerini sıkıyor.

"Yine de haksız değil, değil mi? *Annen*," diyor, sesi sert. "Erkekler büyük memeleri sever. Ve senin sihirli amın gibi, göğüslerin de sihirli. Erkeklerin mastürbasyon yaptığı şey senin memelerin. Yumruklarını sikerken sikmeyi hayal ettikleri şey."

Gömleğini bıraktım ve yüzünü tuttum. Kucaklayıp yukarı bakmasını sağladım. "Conrad, ben -"

Gözleri karanlık ve parlak. "Bana bir şey söyle."

"Ne?"

"Ya o adam ben olsaydım?" "O adam mı?"

Tekrar yüzüme odaklanmadan önce bir saniyeliğine göğüslerime bakıyor. "Evet. Ya göğüslerini beğenseydim? Ya parasını ödeyecek kadar beğenseydim? *Annen* izin verir miydi?"

"Tanrım, lütfen, özür dilerim. Ben -"

"Seni bir banyoya çeksem, elbiseni indirsem ve sikimi arasına soksam nasıl olur? Bu ne kadara mal olur? Göğüslerini sikmenin bedeli ne Bronwyn?"

İçimden geçen kısır akıntıya karşı dudağımı ısırıyorum.

Ama henüz işi bitmedi.

Devam ederken beni şehvet akımlarıyla sarsmayı bitirmedi, "Peki ya baban, ha? Ünlü şöhretli baban. Kızının memesini becermeme izin verecek mi? O dışarıda şampanya içip işe yaramaz hayatını kutlarken." Dudaklarını yalıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Yeterince param olsaydı Bronwyn, seni ondan satın almama izin verir miydi?

Seni tutmama izin verir

miydi?" Beni tut.

Bunu daha önce hiç söylememişti.

Bunu daha önce hiç istememişti.

Ve sorusundaki bir şey, gırtlaktan gelen sesiyle *seni tutma* şekli gözlerimi yakıyor. "Hayır" diye fısıldarken parmaklarımı onun keskin, dikenli yanaklarına bastırmama neden oluyor. Homurdanıyor ve ben devam ediyorum,

"Çünkü ben zaten seninim."

Samimi cevabım karşısında bir an durdu. *Dürüst* cevabım karşısında. Tabii ki onunum.

Beni elinde tutmak için bir şey yapmasına gerek yok. Sorun bu bile değil, değil mi?

Sorun şu ki o istemiyor. Başta söylediği buydu. Her şey bu yüzden başladı, çünkü beni elinde tutmak istemiyor. İşte bu yüzden geçen haftalar boyunca hiç unutmadım.

Kimi sevdiğini hiç unutmadım.

Kimi istediğini.

Ağzıma geldiğinde tüm düşüncelerim dağılıyor. Ne zaman o Yakalıyor, hapsediyor, emiyor. Ağzıma kendi ağzıyla saldırdığında ve diliyle ihlal ettiğinde. Dişleriyle seviştiğinde.

Ve ben de gitmesine izin vermeyeceğim. Bırakamam.

Sonunda onu sakinleştirebileceğim. Sonunda hayal kırıklığını gidereceğim ve sabırsızlanıyorum.

Nerede olduğumuz umurumda bile değil.

Daha temkinli, çevremize karşı daha dikkatli olmamız gerektiği umurumda bile değil.

Çünkü ondan özür dilemek zorundayım.

Göğüslerimi ona vermeliyim ki onları becerebilsin. Çünkü benim gibi onlar da onun.

Ben de öyle yapıyorum.

Onu itiyorum ve ayaklarının dibine çöküyorum. Geçtiğimiz haftalarda sevmeye başladığım yere, onun için dizlerimin üzerine çöküp yukarı bakıyorum. Hevesimin onu nasıl etkilediğine, nasıl titrediğine ve yüz hatlarının nasıl kararak kıpkırmızı olduğuna bakıyorum. Gözleri nasıl da azgınlaşıyor ve saçları gözlerinin içinde sallanırken nasıl da güzelleşiyor.

Elbisemin fermuarını açmak için çabalıyorum ve titreyen pembe göğüslerimi ortaya çıkararak aşağı çekiyorum.

Çılgınca nefes alan, yüksek bedenine bakarken, ağır bedenimi avuçluyorum.

ve ona sundu. "Bak, onlar senin de. Üzerlerine senin adını yazdım, gördün mü? Çünkü vücudumun diğer kısımlarından silmem gerekiyordu. Onları becerecek misin? Memelerimi."

Her zaman olduğu gibi, içinden bir ürperti geçer.

Diz çökmüş, itaatkâr halimi incelerken büyük bir ürperti, bir spazm Form

Ama bugün durum daha kötü.

Titremeleri durmuyor. Göğsünün kayması durmuyor ve nefes aldıkça genişliyor. Hatta şakağındaki bir damar zonklayarak ortaya çıkarken uzanıp elinin tersiyle ayırık dudaklarını silmek zorunda kalıyor.

Bir de aleti var.

Bu da zonkluyor, pantolonunda büyük bir çadır yapıyor.

Ve bunu çok istiyorum. Ağır, ağrıyan göğüslerimin arasında onun canavar aletini o kadar çok istiyorum ki onları sıkıyorum. Eti yoğuruyorum, ağırlığımı getiriyorum

"Lütfen Conrad." diye fısıldayarak yalvarırken onları ayırmadan önce bir araya getirdim. Onunla dans etmekten nefret ediyordum. Bu elbiseyi giymekten ve vücudumu başkalarına göstermekten nefret ediyordum. *Nefret* ettim. Lütfen, özür dilerim. Lütfen göğüslerimi sik."

Son ricam üzerine, içinde bir şey parçalanıyor.

Tüm bedeninde bir şeyler dalgalanıyor ve kolunu uzatıyor. Hafifçe eğiliyor ve parmaklarını saçlarıma gömüyor, karmaşık ve acı veren topuzuma.

Bana bakarak homurdandı: "Seni özgür bırakmanın bir yolunu bulacağım, anladın mı? Bunu bir daha yapmayacaksın. Bir daha olmaz. Sana izin vermeyeceğim."

Ve böylece beni özgür bıraktı. Bir iğneyle tutturulmuş karmaşık topuzumu açıyor ve saçlarımin sırtımdan aşağı dökülmesine izin veriyor. Ağır saçlarımin nefes almasına izin verdi. Nefes *almama* izin verdi.

Ve sonra ben onun peşindeyim.

Pantolonunun fermuarını elbisemi çıkardığımdan daha hızlı açıyorum. Aletini memelerimi çıkardığımdan daha hızlı, daha zarif bir şekilde çıkarıyorum. Islaklığı aletine sürmeden önce avucuna tükürdüğünde elini geri çekiyorum.

Çünkü bu benim işim.

Onun aletini yağlamak benim işim. Göğüslerimi sikmeden önce onu hazırlamak. O benim sikim. Bana ait.

Bu yüzden ben devraldım. Aletine tükürdüm. Açık ağzımı damarlı aletinde aşağı yukarı gezdiriyorum. Yalıyorum, emiyorum ve göğüslerimi ıslak, yapışkan ellerimde toplayıp onun için bir vadi yapmadan önce tamamen ıslatıyorum.

Sonunda sikini sokuğunda onu inlelen dar bir vadi

o.

Uyluklarını ve hafifçe bükülmüş dizlerini titretiyor. İri elleriyle göğüslerimi kavrayıp birbirine bastırıyor, aşağı yukarı inip çıkarken daha da sıkılaştırıyor.

Aletini pompalarken, iri elleri etimi çukurlaştırıyor, kalçaları sevdiğim şekilde hareket ediyor.

Gördüğümde neredeyse boşalacağım.

Dilimi dışarı sarkıtıyorum, böylece her yukarı itişinde sikinin tadını alabiliyorum. Kızarmış, şişmiş aletinin ön spermlerini yalayabiliyorum.

Ama birkaç yalamadan ve içimde tutamadığım birkaç inlemeden sonra göğüslerimi bırakıyor. Aletini çekip beni tezgâhın üzerine oturttu. Orada olduğunu fark etmemiştim bile. Tam yanımda. Çok yakın, çok kolay beni oturtup becermesi için erişilebilir.

Yapacağı şey bu, değil mi? Beni becerecek.

O daha bacaklarımı ayırmaya fırsat bulamadan ben bacaklarımı ayırdım. Aptal elbisemi yukarı çekerek kalçalarımı, ıslak külotumu ve onun adını ortaya çıkardım. Vücudumun başka bir yerine yazılmıştı.

Onu görüyor ve hırlıyor.

Başparmağını etime batırıyor, tam adının ortasına bir gül çizmişim, ona bakıyor.

Yüzünü kaldırıp fısıldıyorum: "Seni saçmalıklarına maruz bıraktığım için özür dilerim."

Ağzıma sert bir öpücük kondurmadan önce keskin bir nefes alıyor.

Külotumu kenara itip deliğimi ortaya çıkarmadan ve aletini içeri sokmadan önce.

Her zamanki gibi üzerime çok güzel ve sıkı oturuyor ve neredeyse hiç hissetmiyorum.

Acı.

Ama başlangıçta hep dikkatli davranır.

Bunu kaç kere yapmış olursak olalım.

Her zaman itişlerini hızlandırmaya, ben tamamen açılana kadar pompalarını tutmaya dikkat ediyor. Duvarlarım bir çiçek gibi vıcık vıcık ve yumuşacık olana kadar. Ancak o zaman hızını artırıyor. Ancak o zaman bana verir ve onu karnımda hissedirim.

Ve pompaları maksimum hızına ve gücüne ulaştığında, ağzıma geliyor.

Onu kendine çekiyor ve bana dikenli öpücüklerini veriyor.

Bu gece o da aynısını yapıyor ve onu içimde hissettiğim an boşalıyorum.

İnleyerek ve titreyerek kollarında doğruluyorum, kanalım onun aletinin etrafında kasılıyor ve onun da boşalmasını sağlıyor.

Aleti içimde zonklarken onu tamamen sertleştiriyor, sıcak döllerini akıtıyor, beni dolduruyor.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama kollarının etrafımda sıkılaştığını, başparmağının ayrılmış ağzımın kenarında olduğunu hissettiğimde, bana şefkatle baktığını görmek için gözlerimi kırptırıyorum.

"Pinky Winky Promises," diye fısıldıyor, başparmağı alt dudağımın kıvrımında geziniyor.

"Senin için giydim," diye fısıldıyorum, parmaklarım uyanıyor ve saçlarının kalın tellerini karıştırıyor. "Bu gece seni göremeyeceğimi düşündüm, bu yüzden yakın olduğunu hissetmek istedim. Ayrıca göbeğini de taktım zinciri."

Yutkunuyor. "Bronwyn, ben -"

"Haklıydın," diye ağzımdan kaçırdım ve onu durdurdum. "Durmam gerektiğini söylediğinde. Durmalıyım. Gerçekten durmam gerekiyor. Bunca zaman benden istediklerini yaparsam, ideal bir evlat olamadığımı telafi edersem mutlu olacaklarını düşünüp durdum. Belki beni sevmeye bile başlayacaklardı. Bu yüzden onu aldım.

Hepsi. Bunun benim hakkım olduğunu düşündüm. Onlara itaat etmek, benden yapmamı istedikleri şeyleri yapmak çünkü bir kızda istedikleri her şeye sahip değilim. Ama artık bunu yapamıyorum. Bu yüzden onlara söyleyeceğim."

Bunu söylerken gülümsüyorum ve o bunu kaşlarını çatarak fark ediyor, benim adıma biraz kızgın ve aynı zamanda meraklı. "Onlara ne söyleyeceksin?"

Gülümsemem genişliyor ve kollarımı boynuna doluyorum. "İçeri girdim." "Sen..."

Heyecanla başımı sallıyorum. "Sanat okuluna girdim. NEW YORK ÜNİVERSİTESİ. Dün onlardan haber aldım ve sana söylemek istedim. Ama çoktan eve dönmüştüm ve ölüyordum. Sana söylemek için ölüyordum Conrad. Pazartesiye kadar beklemek zorunda kalacağımı düşünmüştüm, ki bu tamamen berbattı, ama _."

Beni bir öpücükle durdurdu.

Sert, bir şekilde hem şefkatli hem de tutkulu bir öpücük.

Geri çekilip Tanrım demeden önce bana ondan gördüğüm en nefes kesici gülümsemeyi veriyor. Dudakları gerilmiş, dişleri görünüyordu.

Ve sonra başparmağı yanağımı en değerli şekilde okşarken kıkırdıyor. "İçeri girmişsin."

Bileğini tuttum. "Tuttum. Benim de bir bursum var. Ve önce sana söylemek istedim."

Bunun üzerine yutkunuyor, gözleri akışkanlaşıyor, bazen yaptıkları gibi bana bakıyor.

Kendimi dünyanın en güzel, en harika kızı gibi hissettiğimde.

"Gurur duyuyor musun?" İhtiyacım olmamasına rağmen soruyorum.

Yüzünün her yerinde görebiliyorum.

Tekrar kıkırdıyor, gözleri daha da yumuşuyor. "Evet. Evet, gurur duyuyorum." Hatta başka bir öpücük için yaklaşıyor. "Benim güzel küçük

şebboy."

Şefkatli ses tonu karşısında dudağımı ısırıyorum. "Ve aileme ne zaman söyleyeceğime dair bir planım yoktu. Kabul mektubunu aldığım da onlara o zaman söyleyeceğimi söyleyip durduğumu biliyorum. Ama şimdi burada ve ben dün panikliyordum." Başımı sallıyorum. "Ama bunu yapacağım. Onlara bunun bir aşama olmadığını söyleyeceğim. Sanat okuluna gideceğimi ve beni durduramayacaklarını Ben."

Yüz hatlarını sert bir ifade kaplıyor. Koruyucu, sahiplenici bir ifadeyle parmaklarını yüzümde gezdirerek, "Hayır, yapamazlar," diyor.

Mavi gözlerinin içine bakıyorum. "Ve sen bunu görmemi sağladın. Bana ilham vermeye devam ediyorsun, değil mi?"

Başka bir gülümseme, bu daha küçük ama daha az güzel değil. "Hayır, hiçbir zaman ben değildim. Her zaman sendin. Seninle ilgili bir şey var. Nasıl olduğunla ilgili. Bir şeyleri nasıl gördüğün ve hissettiğinle ilgili. I..." Sonra gözleri yüz hatlarımda gezindi, "Olabilirsin..."

"Ne olabilirim?"

Çenesi bir şeyle sıkıştı. Sanırım derin bir şey. "Bence... Bence sen birinin hayalindeki kız olabilirsin." diye gevelerken son derece dokunaklı bir şey.

O zaman hareketsiz kalırım. O

da hareketsiz kalıyor.

Hareketsiz ve donmuş ve...

sersemlemiş.

Sanki bunu söylediğine inanamıyormuş gibi.

Helen ile ilişkisi olduğunu düşündüğümde ona söylediğim şeyin aynısını. Ve bunu söyledim çünkü o benimdi. O benim hayalimdeki adamdı.

Öyle.

Çok iyi, koruyucu ve çok sadık bir adam. Bir adam ki kalbimi hızlandırır ve dizlerimi titretir. Beni gören, beni kabul eden ve beni destekleyen.

Beni *seven* bir adam.

Yani bu şu anlama
mı geliyor.

Hayalindeki kız olabileceğimi mi söylüyor?

Bu yüzden mi... Bu yüzden mi beni tutmak istediğini söyledi? Az önce, biraz önce kızginken.

Benden uzaklaşmaya başladığında, elimi daha sıkı tutuyorum ve "Conrad, ben -" diye bağıyorum.

Kapının çalınması kelimelerimi
yutuyor. Nefesimi kesiyor.

Ve sonra hem beni sarsan hem de ona daha sıkı sarılmamı sağlayan bir ses geliyor.

"Con, içeride misin?"

Helen.

Ben Helen.

Hâlâ Conrad'dayken gözlerim irileşiyor ve korkuya kapılıyorum. Ama onun gözleri bundan çok uzak. Öfkeli ve sertti, çenesi sıkılmıştı. Ve sıkıyor

Helen tekrar kapıyı çaldığında. "Alo? Con?" Sonra kendi kendine mırıldanır, "Lanet olsun. Bu kapı neden kilitli?" Sesini tekrar yükselterek, "Alo? İçeride kimse var mı?"

Ne yapacağımı bile bilmiyorum. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Tüm fonksiyonlarımı kaybettim.

Ama onun böyle bir sorunu yok.

Bir saniye içinde elbisemi yukarı çekip göğüslerimi örttü, sonra Kalçalarımı ve göbeğimi örtmek için paçaları aşağıya doğru itiyor. Pantolonunun fermuarını bile çekti. Sonra, "Evet, bir saniye."

Yüksek, sakın sesi beni yine sarsıyor. Beni daha da korkutuyor. Hasta olacaktım gibi hissettiriyor. Ve o bunu görebiliyor. Endişemi, paniğimi görebiliyor, çünkü yumuşak bir öpücük için yaklaşıyor ve fısıldıyor, "Güven bana."

Ben de öyle yapıyorum.

Beni tezgâhtan indirip kapının yanındaki duvara dayadığında ona güveniyorum, böylece kapıyı açtığı anda arkasına saklanmış olacağım. Kıyafetlerinin geri kalanını düzeltiyor, saçlarını düzeltmek için parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve kapıyı açıyor.

"Tanrıya şükür," dediğini duyuyorum Helen'ın. "Aklımı kaçırıyorum sandım. Biri bana seni oraya girerken gördüğünü söyledi. Uh, ne..." Bir duraklama. "Orada ne yapıyordun?"

Günün sorusu.

Bu soru beni neredeyse hiperventilasyona sokuyor. Ama beni anında sakinleştiren bir şey oluyor. Anında göğsümün her tarafına bir sıcaklık yayılıyor.

Elini.

Bana veriyor.

Kapının önünde durmuş, sağ omzunun yarısı kapının arkasında gizlenmişti.

kolunu uzatıp elimi tutuyor. Parmaklarımızı birbirine geçiriyor, bana tutunacak bir şey veriyor, beni bağlıyor, sevdiği kadınla konuşurken bana güven veriyor.

Gözlerim doluyor ve tekrar hatırlıyorum. Bu gece ona yaşattıklarım.

Özellikle de her zaman tam tersini yaptığında.

Tam tersini yaptığından *emin*.

O gün onları birlikte gördüğümünden beri, St. Mary's'e gelip bana o hafta orada olmayacağını söylediğinde, bu konuda çok dikkatli davranıyordu.

Helen'dan kaçınıyor. Onunla bir sohbetin içine çekilmemek konusunda çok dikkatli davranıyor ya da bir sohbet olsa bile, bu etrafları insanlarla çevriliyken oluyor.

Her fırsatta ondan uzak durmaya çok dikkat ediyor, koridorlarda ve kampüste ondan uzak duracak kadar ileri gidiyor.

Ben de fark ettim.

Ona bu konuda hiçbir şey söylememiş olsam da, bunu benim için yaptığını biliyorum.

Bunu beni incitmemek için yaptığını biliyorum. Bunu bana duyduğu saygıdan dolayı yapıyor.

Ben.

Onun duvar çiçeği için.

O da şimdi aynısını yapıyor. Beni becerip bırakmayacak. I

Onu tanıyorum. Bu yüzden bana tutmam için elini verdi.

Ve minnettarım, *çok minnettarım*.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor düz bir ses tonuyla.

Helen'in tereddüt ettiğini hissettiğim bir ses tonu. "Ben... Ben sadece, ben arıyordum

Sen."

"Ve sen beni buldun."

"Sen... sen iyi misin?" diye sormadan önce bir duraklama daha. İyi görünüyorsun.

küçük..." Sözüünü bitirmesini beklerken elini daha sıkı tutuyorum. "Eğer daha iyisini bilmeseydim, düşünürdüm ki..."

Sözüünü bitirdiğinde Conrad elimi sıkıyor ve Helen'e "Ne düşünürdün?" diyor.

Kendinden emin kahkahasını duyuyorum. "Yok bir şey. Sadece... İçeride biri var sanmıştım."

Elini tutuş şeklimden tırnaklarımın her an derisini parçalayacağından eminim. Öfkeli tutuşumdan dolayı onda herhangi bir sıkıntı belirtisi yok. Hatta beni daha sıkı kavırıyor.

"Beni daha iyi tanıyorsun," diyor Conrad. "Peki ne istiyorsun?"

Her türlü soruyu caydıran otoriter, soğuk sesini kullanıyor ve Helen'e de aynısını yapıyor. Çünkü daha fazla dürtmek yerine, "Seninle... Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" diye soruyor.

"Pek sayılmaz, hayır. Şu an uygun bir zaman değil." "Ama ben -"

"Okulda konuşuruz."

"Lütfen, Con. Gerçekten ihtiyacım var..." Tekrar iç geçirir. "Bu önemli, tamam mı? Bizimle ilgili."

Parmakları esniyor. "Biz."

"Evet. Lütfen. Gerçekten... Şu anda seninle konuşmam çok önemli." Conrad bir şey söylemiyor.

O anın sessizlik içinde geçmesine izin veriyor ve sanırım - *içimde bir his var* - söylemeyecek. Yani bir şey söylemeyecek.

Onun eline bakıyorum, çok sağlam ve güçlü, benimkinden biraz daha koyu tonda ve onunla gitmeyeceğini anlıyorum.

Çünkü ben buradayım. Çünkü o bana bunu yapmaz. Şu anda yapmaz.

Ama Helen yine ısrar ediyor ve sesi *yalvarır* gibi. "Lütfen, sana bir şey söylemek zorundayım."

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. Güm, *güm*, *güm*.

Ve elini bıraktım.

Parmaklarımı açtım ve onu serbest bıraktım.

Beni ailemden kurtaracağını söylediği gibi. Bunu yapmak zorunda değil, kendim de yapabilirim ama yine de.

Ama hiçbir yere gitmiyor. Üç saniye daha.

Aslında tutuşunu sıkılaştırıyor. Parmak eklemlerinin dışarı çıktığını görebiliyorum, neredeyse deriden dışarı fırlıyor, o kadar beyaz ve tüm renklerden arınmış ki. Sanki beni bırakmak istemiyor.

Benden vazgeçmek istemiyor.

Onun güzel küçük şebeği.

Ve Tanrım, ben de ondan vazgeçmek istemiyorum. Ondan vazgeçmek istemiyorum.

Beni terk etmesini ya da bir yere gitmesini istemedim. Onu serbest bıraktım çünkü istediği şeyin bu olduğunu düşündüm. Tekrar elini tutmaya gittim. Parmaklarımı onun büyük, sağlam elinin etrafında kıvırmaya çalıştım ama bunu yapamadan elini bıraktı.

Elini çeker ve iç çeker. "Tamam."

Sonra odadan çıktı, kapıyı arkasından kapattı ve onu alıp götürdü, benim için sahili temizledi.

Chapter 31

Panikliyorum.

Şu an gerçekten panikliyorum. Ama kendime sakın olmamı söylüyorum.

Kendime hiçbir şey olmadığını söylüyorum. Hiçbir trajedi yaşanmadı. Gökyüzü düşmedi.

Evet, babamın doğum günü partisinde neredeyse yakalanıyorduk. Neredeyse her şeyi mahvediyorduk. Sırrımızı güvende tutmak için, birbirimizi güvende tutmak için yaptığımız her şeyi. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki kendimi umursamıyorum. Dedikoduları ya da insanların beni yargılamalarını umursamıyorum ama onu umursuyorum.

Sadece onu önemsedim. Ama.

Anahtar kelime neredeyse.

Neredeyse yakalanıyorduk. *Neredeyse* her şeyi mahvediyorduk. Conrad son anda bizi kurtardı. Krizi önledi.

Dediğim gibi, büyük bir hasar oluşmadı. Dikenim bana bir şey olmasına izin vermedi.

Hafta sonu olan tek dramatik şey aileme söylemem oldu.

Sonunda, sonunda bir duruş sergiledim.

Ve bunun grafiti yapmakla ya da onlarla yüzleşmek ve bu konuda konuşmak zorunda kalmayacağım bir gençlik gösterisi yapmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Hayır, bu sefer ben konuştum.

Onlara sanat okulundan ve bursumdan bahsettim ve onların seçtiği üniversiteye gitmeyeceğimi söyledim. Onlara hayatımda yapmak istediğimin bu olduğunu ve evet, onların istediğinden farklı olduğunu ama beni destekleyebileceklerini umduğumu söyledim. Umarım beni yine de sevebilirler.

Beklendiği gibi, kızgındılar. Hem de çok kızgın.

Tehditler, yüksek sesler, kapı çarpmalar vardı.

Annem evde olduğum süre boyunca yüzüme bile bakmadı. Babam bursumu geri çekeceğini, NYU dekanını tanıdığını ve teklifi iptal ettirebileceğini söyleyerek beni tehdit edip durdu.

Ama ona bunu yapmasının bir önemi olmadığını söyledim. Çünkü başvurduğum başka okullar da vardı ve onlardan birine girebilirdim. Giremesem bile bu da sorun olmazdı. Çünkü ben bir sanatçıyım. Her zaman da öyle olacağım. Bir diploma beni yapmaz ya da yıkmaz.

Bu işe yaramayınca, onlara 18 yaşında olduğumu söyledim.

Bir yetişkin. İstedikimi yapmaya iznim var ve yasal olarak beni durduramazlar.

Bu da sonunda babamın beynine girdi.

Bu konuda mutlu değilim. Onlarla hiçbir zaman kavga etmek, tartışmak istemedim, özellikle de grafiti olayından sonra. Her zaman barış istedim ama artık bunu yapamam. Beni onlar gibi kontrol etmelerine izin veremem.

Yine de babamın arabasına grafiti yapmanın onunla bu şekilde yüzleşmekten çok daha kolay olduğunu söyleyebilirim. Ama yaptım ve kendimle hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Ve bunu yapmak için bana ilham veren adama söylemek için

sabırsızlanıyorum.

O olmadığını kim söylüyor. Her zaman bendim.

Birinin hayalindeki kız olabilirsin.

Bunu bana o söyledi.

Kendi hayalindeki kız kapıyı çalmadan önce. O kızla gitmeden ve ben onu bırakmadan önce.

Belki de bu yüzden panikliyorum.

Çünkü ona bir şey söylemek istiyordu.

Onlarla ilgili bir şey. Kulağa önemli gelen bir şey.

Ve aklım, kalbim o andan beri durmadan çarpıyor.

Onunla birlikte gittiği andan beri, tehdidi benden uzaklaştırdı. Çünkü kısa bir süre sonra banyodan çıkıp partiye tekrar katıldığımda onları hiçbir yerde bulamadım.

Pazartesi sabahı oldu ve onu bulmam gerek. Ona sormam lazım.

Ama St. Mary's'e dönmekte geciktim, bu yüzden onu koşusu sırasında yakalama ya da ofisine koşma şansım olmadı - ki bu günlerde normalde bunu yapmazdım ama çaresiz durumdayım - ve onu buldum ilk zilden önce. İdeal değil ama durum bu. Onu öğle yemeği sırasında göreceğim ve hayır, birbirimizle konuşamayacağız ama sorun değil. Onu görmek bana bir nebze huzur verecek ve onunla nasıl konuşacağımı daha sonra düşünebilirim.

Ama önce o anlar.

Öğle yemeğinde masamıza geliyor, Callie ile konuşuyor, ona yemek ve başka şeyler getiriyor. Poe ve Salem sohbete katılırken o biraz takılıyor ve ben her zamanki gibi etkilenmemiş görünmeye çalışıyorum.

Ama o kot mavisi gözleriyle, soğukkanlı ve sakın bir şekilde bana bakıp "Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" dediğinde işler zorlaşıyor.

Gözlerim kocaman oldu ve neredeyse çatalımı masaya düşürecektim. "Ben mi?"

Beceriksiz hareketlerim karşısında yüz hatlarında hiçbir şey geçmedi. Birbirimizi tanıdığımıza dair bir işaret yok. Ya da daha bir gün önce neredeyse yakalanıyorduk ve o bütün o şeyleri söyledi.

Sadece başını sallıyor. "Evet."

Sessizliği bozan Callie oldu. Çünkü Poe ve Salem bile benim gibi şaşkın. İkisi de Conrad ve benim okulda pek fazla iletişim kurmadığımızı biliyor. Dolayısıyla bu benim için olduğu kadar onlar için de bir sürpriz - bir şok.

"Neden?" Callie şüpheyile sorar.

Kız kardeşine bakar. "Endişelenmene gerek yok."

Callie elimi tutuyor. "Elbette bunun için endişelenmem gerek. O benim arkadaşım. Neden onunla konuşmak istiyorsun?"

Ona sorun olmadığını söyleyecektim ama Conrad çenesini sıktı ve "O benim koçluğunu yaptığım oyuncularından biri. Yani onunla konuşmak istersem, konuşurum."

Bunun üzerine Callie beni korumak istercesine kolunu omuzlarıma doluyor, her zamanki gibi sadık bir arkadaş. "Hayır. Sana futbol konusunda ona kötü davranamayacağını söyledim. O futbolu sevmiyor Con, tamam mı? Kimse futbolu sevmez." Sonra Salem'e baktı. "Alınma ama." Con'a dönmeden önce, "Onu rahat bırak. Yetenekleri hakkında senden ders almaya ihtiyacı yok."

Conrad tartışmak için ağzını açıyor, eminim ama ben buna bir son veriyorum. "Sorun değil. Ben giderim." Callie bana döndü, itiraz etmeye hazırdı ama ayağa kalkarak ona "Sorun değil. O senin kardeşin ama o..." *Hayatımın aşkı.* "Futbol koçum ve ben futbol konusunda eleştiri alabiliyoruz, bu yüzden sorun yok." Callie hâlâ kaşlarını çatmaya devam edince eğilip ona yandan sarılıyorum ve yanağından öpüyorum. "Söz veriyorum."

İç çekti. "Peki." Sonra kardeşine döner. "Ona iyi davran." Tam bir anne ayı olacak, yemin ederim.

Derin bir nefes alarak doğruluyorum ve ona bakıyorum. "Beni takip edin" diye emrederken yüzünde hâlâ o soğuk ifade vardı.

Elimden gelse gülerdim.

Onun sert, koç gibi komutlarıyla, ama zaten ben bir endişe ve titreyen kaslar yığınıyım, bu yüzden tek yaptığım itaat etmek ve onu takip etmek.

Kafeteryadan, koridordan, kim olduğumuzu ve birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmeyen kalabalığın arasından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Üçüncü kata ulaşana kadar onu takip etmeye devam ediyorum, daha az kalabalık olsa da aynı koridorda yürüyüp ofisine ulaşıyoruz.

Orada kapının kilidini açtı, bir centilmen gibi kapıyı benim için açık tuttu ve içeri girmemi bekledi.

Ben de öyle.

Titreyen, titreyen bacaklarla.

Sonra kapıyı kapattı ve kapatır kapatmaz arkamı döndüm, "Her şey -"

O da bana bakıyor ama benim kadar sert değil ve sesi kafeteryada olduğu kadar sakin. "Evet. Her şey yolunda."

Ellerimi sıkıyorum. "Yani kimse bilmiyor mu? Hiç kimse gibi..."

Çenesi hareket ediyor. "Hayır. Kimse bir şey bilmiyor." Sonra, son derece tanıdık ve kalbime yakın bir ses tonuyla devam ediyor: "Böyle şeyler için endişelenmeni istemiyorum. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Vahşi ses tonu kadar tanıdık gelen açıklamasıyla kalbim sıkışıyor. "Kendim için endişelenmiyorum."

Keskin bir nefes vermeden önce çenesini tekrar sıkıyor ve "Oturun" diyor.

Onu görmezden gelerek, "Ne istiyormuş? Helen."

Sorum üzerine bir iki dakika bana baktıktan sonra, "Önemli değil. Sadece otur."

Hâlâ dinlemiyorum. "Ama kulağa önemli geliyordu. Senin hakkında konuşmak istiyordu. Birlikte. Peki ne söyledi? Ne oldu? Dışarı çıktıktan sonra seni partide bulamadım ve -"

"Önemli değil," diye tekrarlıyor daha yüksek bir ses tonuyla. "Şimdi oturmanı istiyorum çünkü konuşmamız gerekiyor."

Bunun üzerine zaten hızla atan kalbim patlıyor.

Protesto etmek, bunu engelleyebilecek bir şey, *herhangi bir şey* söylemek için ağzımı açıyorum.

Olacak olan her neyse. Çünkü kötü olduğunu biliyorum.

Biliyorum işte.

Ama ikinci kez komut verdikten sonra yerinden kalkıp masasına doğru ilerlerken ağzından hiçbir şey çıkmıyor. Sandalyesini çekip hâlâ ayakta duran halime bakınca oturmamı beklediğini anlıyorum ve bir saniye sonra oturuyorum.

Ancak o zaman kendisi oturur.

Çünkü onun işi bu.

Her zaman önce benim yerime oturmamı bekler.

Bunu biliyorum çünkü kendi evinde yemek masasında ya da adada yemek yemek üzereyken bunu yapıyor. Bu da bana garip bir şeyi fark ettiriyor.

Çılgınca ve şu anda tamamen alakasız bir şey.

Ofisine geldiğim onca zaman boyunca hiç sandalyeye oturmadım. Her zaman ya birinin yanında ya da duvarın yanında durdum. Bana mektuplarımı okuttuğu duvarın.

Artık evdeki şifonyerinin altında sakladığını bildiğim mektuplar.

Bir gün giymek için tişrtlerinden birini ararken onları bulduğumda glmsediğimi hatırlıyorum. Onun için yaptığım eskizle birlikte. Saklamakta ısrar etmişti.

Bir de pembe klotum var. Seks yaptığımız ilk gece giydiklerim.

Ona bunu sorduğumda bana - çok huysuz ve gizemli bir şekilde - onları sapıklardan koruduğunu söyledi.

Tuhaf, bu ani farkındalık ve nedense beni daha da panikletiyor.

"Ailenle konuştun mu?" diye soruyor, omuzları kaskatı, parmakları masasının üzerinde birbirine kenetlenmiş. "Sanat okulu hakkında."

Yutkunuyorum, ellerim kuağımda, parmaklarım birbirine kenetlenmiş.

"Evet." "Ve?"

"Bu konuda mutlu değiller. Bu beklenen bir şey. Babam teklifi iptal ettirmekle tehdit etti. Ama ben ona başka bir okula başvuracağımı söyledim. Kabul edilene kadar her yere başvurmaya devam edeceğimi ve kabul edilmesem bile bunun bir önemi olmayacağını çünkü yine de bir sanatçı olacağımı söyledim. Ayrıca, beni yasal olarak durduramazlar. On sekiz yaşındayım, yani."

Bunun zerine yüzündeki duygu oyunlarını inceledim.

nce ailemin davranışına karşı öfke ve kızgınlık duyuyor, "Aferin kızıma" dediğinde bu kızgınlık yerini memnuniyet ve gurura bırakıyor.

Yine o kadar tanıdık ki, sesi ve ifadeleri, aniden soğuyan bu dünyada o kadar sıcak ki, koltuğumun kenarına gidip, "Conrad, lütfen. Bana ne olduğunu söyle -"

"Bence durmalıyız."

"Ne?"

Yüzündeki tüm o tanıdık ifadeler, o tanıdık sıcaklık gitmiş. Yine soğuk davranmaya başladı. "Sanırım artık durma zamanı geldi" derken eskiden olduğı gibi profesyonel ve mesafeli olmaya geri döndü.

"Neyi durdurdu?"

Kot mavisi gözleri yüzümde geziniyor ve şu anda endişeli bir karmaşa gibi görünmem umurumda bile değil. "Bitti, Bronwyn."

Sadece üç kelime.

Ve bunlardan biri de benim adım.

Bu yüzden anlaşılması kolay olmalı. Bana ne söylediğini kavramak kolay olmalı.

Ama öyle değil.

Ben de "Özür dilerim." dedim.

Neden bu şekilde söylediğimden emin değilim.

Asla söylemem. Asla "Özür dilerim." demem.

Ama belki de bu onun sertliğidir. Onun soğukluğu beni normalde olduğumdan daha kibar olmaya itti. Tıpkı onun diken keskinliği gibi. Çiçek gibi yumuşadım.

Sonra burun delikleri açılıyor. Sanki anlamış gibi.

Sanki aramızdaki bu garip, samimi dinamiği anlıyormuş gibi.

Başka hiç kimsenin anlayamayacağı bir dinamik.

Bu bizim.

Sonra, "En başta hiç başlamamalıydı. Zaten benden hoşlanıyordun ve yaptığım şeyi asla yapmamalıydım. Daha iyi bilmeliydim. *Daha sıkı* mücadele etmeliydim. Yapmalıydım -"

Ellerim masasına doğru uçuyor ve keskin kenarına tutunuyor. "Ama artık bunu aştık. Tüm engellerini yıktım. Sana ulaştım ve şimdi neden bunu konuştuğumuzdan emin değilim. Ben..."

Göğsü beyaz tişörtünün altında keskin bir iç çekişle hareket ediyor. "Bunu şimdi konuşuyoruz çünkü bitti. Çünkü durmamız gerekiyor ve ben -"

"Olanlar yüzünden mi?" O zaman ağızımdan kaçırıyorum, sesim yüksek ve korkarım genizden geliyor. "Neredeyse yakalandığımız için mi? Ama sadece bir taneydi

zaman. Ve bu sadece kendi kuralımızı çiğnediğimiz içindi. Çok iyiydik. Bunca zaman çok dikkatli davrandık. Yaşanan bir şeyin diğer her şeyi mahvetmesine izin veremezsiniz."

Elleri hâlâ masanın üzerinde, birbirine kenetlenmiş, sakın ve soğukkanlı. "Olanlar yüzünden değil. Çünkü hiçbir şey olmadı. Çünkü sana bir şey olmasına izin verirsem lanetleneceğim."

"Peki o zaman neden -"

"Çünkü zamanı geldi," diyor kararlılıkla.

"Zamanı geldi."

Kısa bir baş sallama. "Evet. Dediğim gibi, hiç başlamamalıydı. Ama başladı ve yeterince uzun sürdü. Bu yüzden çok uzamadan burada bitirmeye karar verdim. geç."

Tırnaklarımı tahtaya geçiriyorum. "*Kararını verdin.*" "Evet."

"Peki sana herhangi bir şeye karar verme hakkını kim verdi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Neden *ben* bu karara dahil edilmedim? Bu kararın ikimizi de etkileyeceği açık."

Sessizce, delici gözlerle bana bakıyor.

Ve yemin ederim ki şu anda bana küçümseyici bir şey söylerse ya da aramızda geçen onca şeyden ve yaşadığımız *onca şeyden* sonra yaşıma atıfta bulunursa, gerçekten çok sert bir şey yapacağım.

Tüm okulu, tüm kasabayı, tüm dünyayı aramızda bir şey olduğu konusunda uyaracak bir şey yapacağım.

Birbirimize olduğumuzu söylediğimiz kişi olmadığımızı.

O sadece benim futbol koçum ya da en iyi arkadaşımın ağabeyi değil. Ben de sadece onun öğrencisi ve kız kardeşinin en iyi arkadaşı değilim.

O *benim*.

O benim dikenim, ben de onun şebboyuyum.

"Bu kararı tek başıma verdim," diye başlıyor, yine herkesin olabileceği kadar sakın bir şekilde, "çünkü şu anda sağlıklı düşünemiyorsun. Çünkü çok duygusalsın. Şu anda bile ağlamaya hazırsın. Gerçek olmayan bir şey için ağlamaya hazırsın. Hiçbir zaman gerçek olmadı. Sen çok

Ekli. Bana. Tüm bu birlikte olma fikrine. Biz diye bir şey yokken. Hiçbir zaman olmadı ve bu tür davranışları hala teşvik etmem benim hatamdı."

"Yapmadın," diye konuşmamam gerektiğini bildiğim halde onun üzerinden konuşuyorum.

Onun kadar sakın, soğukkanlı ve duygusuz görünmeye çalışmalıymışım.

Özellikle de ağlamaya hazır olduğumu söylediğinde.

Ama dünyaları tuğla tuğla, duvar duvar yıkılmaya başladığında bir insan bunu nasıl bir arada tutabilir?

Yine de derin bir nefes alıyorum ve ellerimi tekrar kucağıma indiriyorum, onları büküyorum, sakince "Biz diye bir şey olmadığını biliyorum. Bunu hep biliyordum. Biliyorum ki bu romantizm, aşk ya da bunlardan herhangi biri. O kadar saf değilim. Her şey başladığında neye bulaştığımı biliyordum. Başka birini sevdiğini biliyordum. Başka birini *seviyorsun* ve şimdilik sadece beni istiyorsun."

"Kesinlikle," diyor ben sözümü bitirir bitirmez, sanki bunu söylemek için bekliyormuş, kendi karşı argümanıya bekliyormuş gibi. "Peki bu nasıl rahatsız etmiyor

Sen mi? Seni kullanmam seni nasıl rahatsız etmiyor? Seni kendi amaçlarım için kullanmam. Kendi acımı, kendi yalnızlığımı azaltmak için. Sana karşı bencil olmam seni nasıl rahatsız etmiyor?" Keskin bir nefes almak için duraklıyor. "Bundan daha yükseğini hedeflemelisin. *Benden* daha yükseği hedeflemelisin. Zayıf, bencil bir adam. Kendin için daha fazlasını istemelisin Bronwyn. Birlikte olduğun insandan dünyayı istemelisin çünkü sen bunu hak ediyorsun."

"Ama ben -"

"Yoksa ailen dışarıda parti yaparken, onların başına gelenlerden habersiz, hep tuvalette mi sevişmek istiyorsun? kızım?"

Bütün argümanları kafamda hazırlamıştım.

Bekliyordum, içimi dökmek için bir fırsat kolluyordum, bunları onun önüne sermek için, böylece tüm bu 'bitti' olayını unutabilir ve normale dönebilirdik.

Bizim normalimiz.

Ama şu anda hiçbirini hatırlamıyorum.

Az önce söylediklerinden sonra ne söyleyeceğimi hatırlamıyorum.

"Ne?" Nefes veriyorum, ellerim gevşiyor, parmaklarım kucağında birbirini bırakıyor.

Kendisinden öğreniyormuş gibi başını sallıyor ve şöyle diyor: "Bak, okul yılı neredeyse bitmek üzere. Artık New York'a gidiyorsun. Yeni bir hayata başlayacaksın. Bu lanet okuldan ve lanet aileden uzakta bir hayat. Sadece *sana* ait bir hayat. Diğer her şeyi yaptığın gibi onu da güzel ve renkli yapacaksın. Dediğim gibi, zamanı geldi. Bir ara bitirmek zorundaydık ve o zaman şimdi. Burada bir gelecek yok.

Hiç olmadı."

"Peki ya o?"

"Ne?"

Kısa bir süre önce söylediklerine takılıp kalmış bir halde, neredeyse uzaktan, bir sisin içinden ona bakarken kurumuş dudaklarımı yalıyorum.

"Beni becerdiğin gibi onu da partinin ortasında bir tuvalette becerir miydin?"

Tüm vücudu bir tuzak gibi gerilir.

Masasının üzerinde kenetlediği elleri, onları ne kadar güçlü bir şekilde bir arada tuttuğuyla titreşiyor.

"Ne?" diye tekrar ısırdı, bu kez çok daha öfkeliydi.

Başımı sallıyorum, neredeyse kendi kendime konuşuyorum. "Tabii ki hayır. Elbette yapmazdın. Çünkü onu seviyorsun. Ona karşı hislerin var. Ama ben... Ben sadece becerdiğin bir kızım. Kendi bencil amaçların için kullandığın bir kızım. Ve ben bunu biliyordum ve bununla bir sorunum yoktu. Bunu istedim, değil mi? Bunun için yalvardım. Beni kullanman için resmen *yalvardım*. Peki bu beni ne yapar? Eğer ailem beni tuvalette sikerken

dışarıda olduğunu bilseydim. Tüm dünyanın kapının hemen dışında olduğunu bilerek, beni sevmediğini *bilerek* önünde diz çökmek isteseydim ve beni asla sevmeyeceksin. Bu beni bir sürtük yapar, değil mi? Beni bir fahişe yapıyor. Ben bir fahişeyim ve -"

Sandalyem aniden çevrildiğinde konuşmayı bırakıyorum ve bir adam, öfkeli, çılgınca nefes alan bir adam, üzerimde asılı duruyor, koyu mavi gözleri beni yerime çiviliyor, beni sabitliyor.

Oturduğum sandalyenin kolçaklarını kavrayarak, yüz hatları her zamankinden daha keskin ve öfkeyle kesilmiş bir şekilde, kalın, çok kalın bir sesle, "Eğer *bir* daha, *bir* daha" - sandalyeyi sallıyor - "bu kelimeyi kendinle aynı bağlamda kullanırsan, seni öyle bir cezalandırırım ki daha önce olan her şey, sana yaşattığım her şey çok mutlu ve çok *uzak* bir anı olur. Eğer bir daha kendini böyle aşağılarsan, hatta

Bir düşün Bronwyn, sana yaptıklarından sorumlu tutulmayacağım. Dünyaya yapacaklarımdan da sorumlu tutulmayacağım." Bir kez daha sandalye. "Aramızda olan hiçbir şey, dar görüşlü dünyanın anlayabileceği kadar pis ya da kirli *hiçbir şey*, uzaktan yakından yanlış değildir. Bizim için. Çok güzeldi, anlıyor musun? Güzeldi, değerliydi ve *doğruyd*u. Bizdik. Sen ve ben. Senin dikenin ve benim şebboyum arasındaydı ve onu olduğundan daha az bir şeye boyamana izin vermeyeceğim."

O zaman ellerim ona doğru zıplıyor.

Tişörtünü kapmak için sıçrıyorlar, hiçbir yere gitmemesi için sıkıca yumrukluyorlar. "O zaman bunu neden yapıyorsun? Neden bunları söylüyorsun?"

Yüz hatlarında bir şey dalgalanıyor, anlamadığım bir tür acı ama şimdi bile onu yatıştırmak istiyorum.

Şu anda bile canımı yakarken, beni çizmelerinin altında ezerken, acısını dindirmek istiyorum.

"Çünkü zamanı geldi," diye bir kez daha tekrarlıyor. "Çünkü yapılması gereken doğru şey bu."

Ellerini kolçaklardan çekip yumruklarına doluyor ve ona olan bağlılığımı çözmeye çalışıyor. Ama ben bırakmıyorum. Söyleyemiyorum, *yalvarıyorum*, "Bu doğru değil. Bu..."

Aklıma bir şey geliyor; Cumartesi gününden beri kafama taktığım, ofisine girdiğimde çok odaklandığım ama sonrasında olanlar yüzünden dikkatimin tamamen dağıldığı bir şey ve soruyorum: "Sana bir şey söyledi, değil mi? Bir şey söyledi. Ne söyledi? ne diyorsun?"

İç geçiriyor, parmaklarımdaki tutuşu artırıyor. "Bronwyn, bu önemli değil. Bu -"

"Hayır, söyle bana," diyorum, ona tutunmaya devam ederek, ona tutunmaya devam etmek için *savaşarak*. "Bana ne dediğini söyle. Bizim hakkımızda konuşmak istediğini söylerken ne demek istedi?"

"Bronwyn."

Sonra kendimi durduramadığım için soruyorum, "Sen... Ona mı gidiyorsun? Ona mı gidiyorsun..."

Söyleyemiyorum bile.

Söz konusu o olduğunda bu kelimeyi

kullanamıyorum bile. Ama o yine de anlıyor.

Aklımın nereye gittiğini anlıyor ve bu yüzden cevap veriyor,
"Hayır."
Ve rahat bir nefes aldım.

Her şeyin durgun olduğu şu anda ne kadar rahatlayabilirsem
dağılıyor.

Ama sanırım çok erken yaptım. Çok erken nefes aldım çünkü daha işi
bitmedi.

Bana ilişkimizin bittiğini söylediği aynı sakın ses tonuyla şimdi de
"Çünkü kocasını terk ediyor" diyor.

"O..."

Tüm hava, bugün şimdiye kadar aldığım tüm nefesler vücudumdan
dışarı çıkıyor.

Tüm savaş, tüm güç.

Ve sonunda kurtulmayı başarıyor.

Sonunda duvar çiçeğinin ezici tutuşundan kurtulmayı ve
doğrulmayı başarır.

Bana bakarak, "Yani bu bir ilişki olmaz." dedi.

Chapter 32

The Original Thorn

Sandalyeye bakıyorum.

Ofisimdeyken oturduğu. Bronwyn Bailey

Littleton.

Sanatçı.

Benim güzel küçük duvar çiçeğim.

O benim değil. Hiç olmadı ve şimdi gitti.

Yaklaşık altı saattir ofisimde değil. Ben de gitmeliyim. Boş evime geri dönmeli, muhtemelen spor salonuna gitmeli, akşam yemeği almalı ve normal hayatıma geri dönmeliyim.

Ondan önceki hayat.

Sonsuza dek sahip olduğum hayat.

O içeri girip her şeyi değiştirmeden önce. Ama bazı nedenlerden dolayı buradan gidemiyorum.

Sandalyemden kalkıp gitmek için kendimi zor tutuyorum.

Ben de sandalyesine bakmaktan kendimi alamıyorum. Ve ona baktıkça baş ağrım daha da artıyor. Daha acı verici ve ensemdeki zonklama kısırlaşıyor.

Ve merak ediyorum.

Şu anda ne yapıyor olabileceğini çok merak ediyorum. Kampüsün diğer tarafında. Ne *hissediyor* olmalı?

Ona söylediklerimden sonra.

Ona söylediğim onca şeyden sonra. Ama özellikle de sonunda ona söylediklerimden sonra.

Helen hakkında.

İstemedim ama *ısrar* edip durdu ve ben de... Başka seçeneğim yoktu. Söylemek zorundaydım. Yalan söylemek zorundaydım.

Kapı çalınıyor, düşüncelerim bölünüyor ve enseme sıkıca tuttuğumu fark ediyorum. Kapıda kim varsa defolup gitmesini söylemek için ağzımı açtığımda kapı açılıyor ve şu anda görmek istediğim son kişi orada duruyor.

Sadece orada durmakla kalmıyor, içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. Gülümseyerek, "Hey, geç geldin." dedi.

Odanın içinde ilerleyip masama yaklaşmasını izliyorum. Sandalyeye yaklaşıyor.

Adımlarının giderek yaklaştığını ve belki de dokunmak için kolunu uzattığını izliyorum. Çekip sandalyeye oturmak için ve ben de "Yapma" diye bağıriyorum.

Elini temas edemedenden geri çeker. "Ne?"

Elinin ait olduğu yere, yanına geri döndüğünden ve bir daha dokunmaya çalışmayacağından emin olduğumda başımı kaldırıyorum. "Sana oturmanı söyledim mi?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Affedersiniz?"

"İçeri gelmenizi istediğimi de hatırlamıyorum."

Yüzümü inceliyor; muhtemelen hissettiğim gibi görünüyorum: tamamen ve tamamen kızgın.

Kendime.

"Neyin var senin?" diye soruyor kaşlarını hafifçe çatarak. "Her şey yolunda mı? Neler oluyor?"

Öfkemi kontrol etmek için derin bir nefes alarak ona, "Seni zahmetten kurtaracağım ve sana - bir kez daha - bunun olmayacağını söyleyeceğim" diyorum.

"Ne?"

Yüce İsa.

Bunun için zamanım yok.

Onun dramasıyla uğraşacak vaktim yok, onun sürekli ve sahte dikkatimi çekmeye çalışıyor. Aramızdaki şeyleri başlatmak için. "Bak, çok az sabrım kaldı, tamam mı?" demeden önce burnumun kenarını çimdikliyorum. Çok az. Ve bu gerçekten iyi bir zaman değil. Bu yüzden ofisimi terk etmeni ve bir daha asla geri gelmemeni istiyorum."

Öfke dudaklarını büzmesine ve başını sallayarak, "Ciddi misin? Gerçekten ciddi misin, Con? Cumartesi gecesi olanlardan sonra."

Cumartesi
gecesi.

Doğru.

O gece hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak.

"Cumartesi gecesi ne olduğunu düşünüyorsun?" Tüm düşüncelerimi bir kenara bırakmaya çalışarak ve bu işi bir an önce bitirmeye hazır bir şekilde konuştum.

Bunu sormam onu daha çok kızdırıyor. Ama
bu önemli.

Burada ne halt ettiğimizi anlaması lazım. Ya da *anlamamalı*.
yapıyor.

Maskaralığı yeterince uzun sürdü, ama Cumartesi günü çizgiyi aştı ve ben bittim.

"Tamam." Sıkıca gülümsüyor. "Madem bu kadar kolay unuttun, sana hatırlatayım: Cumartesi günü sana kocamı terk edebileceğimi söylemiştim.

Evlilik. Geldiğim yerde kimsenin yapmadığı bir şey. Boşanmalar hoş karşılanmaz. Bu ailemin kalbini ve itibarını kıracak. Ama bunu düşünüyorum çünkü kocam beni aldatıyor olabilir.

Kocam başka bir kadınla yatıyor olabilir. Omuzlarında ağladım, Con. Acı çekiyordum. Bir arkadaşına ihtiyacım vardı. Bugün de bir arkadaşına ihtiyacım var ve sen bir pislik gibi davranıyorsun. Hayatımın bu zor dönemini atlatmak için birine ihtiyacım var ve geçmişte ve geçen yıl aramızda olanlara rağmen, senin o arkadaş olduğunu düşündüm. Arkamı kollayacağına güvenebileceğimi düşünmüştüm. Çevremden başka biriyle paylaşıyordum, hepsi aşırı tepki verdiğimi söylerdi. Benim geldiğim yerde herkes aldatır -"

"Senin yapacağın gibi, değil mi?" Ona hatırlatıyorum.

Bu hatırlatmadan daha da nefret ediyor. "Şu anda bunu yüzüme vurduğuna inanamıyorum."

Sertçe kıkırdıyorum.

Gülmenin zamanı olmasa da. İtidal göstermenin de zamanı değil.

Ben de öyle yaptım.

Sandalyemde doğruluyorum. Aslında ayağa kalkıyorum. Saatlerdir oturduğum sandalyeden kalkıyorum, ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Sana çok açık bir şey söyleyeyim: Kocanızın sizi aldatıyor olması umurumda değil. Başka bir kadınla yatıyor olması da umurumda değil. Çünkü bunun da senin oyunlarından biri olduğunu biliyorum."

"Ne?"

Sertçe nefes alıyorum ve bırakıyorum. "Beni önemsemek için uydurduğun bahanelerden biri daha olduğunu biliyorum. Seninle yatmamı sağlamak için. Ki bu da

İki yıl önce şehre döndüğünden beri yapmaya çalıştığın şey. İlk olarak, bitmek bilmeyen mesajların, telefon aramaların ve özel bir yerde buluşma davetlerindi. Bunlar işe yaramayınca

Bana yakın olma şansını yakalamak için planlar, *öğretmenlerle* buluşmalar, işle ilgili partiler ve mutlu saatler uydurdun. Bunlar da işe yaramayınca, sempatimi kazanmak için bu maskaralığı yaptın. Bu evliliğinizle ilgili tüm bu dram. Dürüst olmak gerekirse, bu doğru olsa bile umurumda olmazdı. Ama umurumda değil. Çünkü öyle olsaydı, gerçekten kalbin bu kadar kırık olsaydı, sana ayrılacağımı söylediğimde ağzımı parçalamaya çalışmazdın. Yani Helen, biliyorum. Farkındayım, tamam mı?"

Cumartesi gecesı Helen'le birlikte Bronwyn'i banyoda bırakarak gittiğimde tek niyetim sahili temizlemektir.

Beni rahatsız etse de.

Onun elini bırakmak beni çok rahatsız etti. Onu bu şekilde bırakmak. Sanki o bir çeşit kirli küçük sırmış gibi.

Ama yapmak zorundaydım.

Onu korumalıydım, tehlikeyi *ondan* uzaklaştırmalıydım. Böylece gizlice kaçıp partiye tekrar katılma fırsatı bulabilirdi.

Ben de Helen'e istediğini verdim: konuşabileceğimiz تنها bir yere gitmek.

Bir dereceye kadar.

Helen oradan çıkıp bir restorana, kafeye ya da başka bir yere gitmek istedi. Ben de ona yapabileceğim en iyi şeyin ıssız bir sokağa çıkmak olduğunu söyledim. Böylece gittik, konuştuk ve Seth'in onu aldattığına ve bir arkadaşına ihtiyacı olduğuna dair acıklı hikayesine başladığında, gitmem gerektiğine dair bir bahane uydurdum.

Tabii ki bu onu şok etti ve güçlü olmasına rağmen Gitmek için döndüğümde beni öpmeye çalıştı. Onu sertçe ittim çünkü artık canıma tak etmişti.

Bıkmıştım artık.

Aylardır dikkatimi çekmeye çalışıyor.

Aylar.

Ve biriyle *ilişkim* yokken bu sorun değildi ama şimdi beni çok kızdırıyor. Özellikle de St. Mary'de bana yakınlaşmaya çalıştığında. Özellikle de koridorlarda beni durdurmaya, grup konuşmalarına çekmeye çalıştığında.

Bana dokunmaya çalıştığında.

Ve bunu *onun* önünde yaptığında. Bu hiç *hoş* değil. Hiç hoş değil.

Pembe yanakları rengini kaybediyor, tamam mı? Gümüş gözleri ışığını kaybediyor. Gülümsemeyi ve kahkaha atmayı bırakıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Bu yüzden Helen'den uzak durmaya özen gösteriyorum.

Zaten ona yakın olmak gibi bir isteğim de yoktu; Tanrı aşkına o evli.

Ancak son birkaç haftadır, bunu yapmak için ek bir amacım var.

Bu yüzleşme uzun zamandır bekleniyordu ve bu anın gelmesine sevindim.

Helen açık sözlülüğüm karşısında dişlerini sıkıyor, ellerini yumruk yapıyor. "Ağzını parçalamaya çalışmadım. Duygusal davrandım." Gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Görünüşe göre kimsenin seni suçlayamayacağı bir şey."

Onun kazmasıyla ellerimi masaya daha da sert bastırıyorum. Haksız olduğundan değil.

Duygular çok uzun zamandır benim uzmanlık alanım değil.

"Her şeyi açıklığa kavuşturduğumuza göre artık gitmelisin," diyorum ona, sonunda biraz huzur bulacağımı umarak.

Gerçi yapacağımdan pek emin değilim.

Huzura kavuşacağımdan pek emin değilim.

"Peki neden geldin?" diye soruyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Madem ilgini çekmeye çalıştığımı biliyordun. Madem seninle yatmaya çalıştığımı biliyordun, neden telefonlarımı açtın ve tüm tekliflerimi kabul ettin?"

O zamanki davetler

mi?" Evet.

Neden kabul ettim? Neden tüm davetlerini kabul ettim? Neden onunla o lanet ağaçta buluştum?

Onu kolayca susturabilirdim.

Kıbarlığım ya da inceliğimle tanınmam. Peki neden yapmadım?

Başlangıçta bunun bir arzu olduğunu düşündüm. Onu görmek istediğimi.

O evli olsa da ve ben geçmişe bakan bir adam olmasam da, bunun eski, kırık bir rüyayı görmek için inkar edilemez bir dürtü olduğunu düşündüm.

Ama öyle değildi, değil mi? Hiç de öyle değildi.

Ona, yüzüne, gözlerine ve dudaklarına, bir zamanlar hayalini kurduğum şeylere bakıyorum ve sonunda şöyle diyorum: "Çünkü suçluydum. Çünkü her zaman suçluydum. Bektan bir erkek arkadaş olduğum için. Sana verdiğim sözleri tutmadığım için. Daha iyi bilmem gerekirken benimle rüya görmeni sağladığım için.

Daha akıllı olmam gerekirken. Ve bunun için her zaman kendimi suçlu hissedeceğim. Her zaman. Ve..."

Bir an için çenemi sıktım ve devam ettim: "Düğününe gittim. Davetiye için beni aradığında gitmeye hiç niyetim olmamasına rağmen. Hayatımın o bölümünü kapatmıştım ve oldukça sert bir şekilde kapatmıştım. Ama yine de gittim. Ve sanırım bunu kendimi cezalandırmak istediğim için yaptım. Çünkü seni izlemek istedim, istemeye hakkım olmayan birini, hayalini kurmaya hakkım olmayan birini başka birinin."

Evet, bu kadar.

Öyle değil mi?

Bu yüzden onun düğününe gittim.

Aptalca hayallerimden birinin daha elimden alındığını görmek.

Gerçekten götürüldü.

Kendimi cezalandırmak için. Kendime bir ders vermek için.

Böylece bana ait olmayan şeyleri hayal etme ve onlara ulaşma hatasına asla düşmeyeceğim.

Sonunda doğrulup ona odaklanıyorum ve ilk kez gözlerindeki yaşları fark ediyorum.

Bu yüzden muhtemelen söyleyeceğim şeyi söylememeliyim ama gerçekten

Bakı

m. Helen'i zaten incitmişken onu incitmek gerçekten umurumda değil... onu. "Sahip olduğumuz şey artık yok Helen," diyorum ona, böylece sonunda anlıyor ve

beni yalnız bıraktı. "Ayrıldığımız an gitmişti. Belki bir zamanlar birbirimizi istiyorduk. Ama artık birbirimizi istemiyoruz. Sen beni istemiyorsun. Sadece sıkıcı hayatına getirebileceğim heyecanı istiyorsun. Ve ben seni istemiyorum. Ve bir süre, evli olduğun için böyle olduğunu düşündüm. Babamın anneme yaptığını asla yapamayacağımı. Ama bu doğru değil. Hem de hiç doğru değil.

"Ben o kadar ahlaklı değilim. O kadar iyi değilim. Bencil biriyim. Bir şey istediğimde, bu dünyada beni ondan alıkoyabilecek hiçbir güç yok. Bir şey istediğimde, onu alırım. Onu kaparım. Hiç düşünmeden sonuçları ya da yansımaları. Eğer seni şimdi isteseydim, Helen, hiç kimse beni durdurabilirdi. Ne evliliğiniz, ne kocanız. Ne lanet olası aptal kurallar ne de lanet olası aptal ahlak."

Bu doğru.

Bunu anlayabilecek bir bakış açısına sahip değildim.

Helen'i ahlaki bir kural yüzünden değil, onu istemediğim için reddetmeye devam ettiğimi anlamak için.

Gerçekte nasıl bir adam olduğumu anlayamadım.

Ta ki kendi kurallarımı yıkıp *onu* alana kadar.

Benim için olmadığını bilmeme rağmen. O çok genç. O benim öğrencim, kız kardeşimin en iyi arkadaşı.

Daha büyük ve daha iyi şeyler için yaratıldığından

bahsetmiyorum bile. Sanat okulu için yaratılmış, değil mi?

Bunu hep biliyordum. İçeri gireceğini hep biliyordum. Bir gün ondan vazgeçmek zorunda kalacağımı hep biliyordum.

Ve işte zamanı gelmişti.

Onu özgür bırakmanın zamanı gelmişti.

Böylece geleceğe bakabilirdi. Geleceğine ve hayatında yeni bir sayfa açmaya.

Böylece onu aşağı çekebilecek her şeyi azaltabilirdi. Benim gibi şeyleri.

On dört yıldır rüya görmeyen bir adam.

Part IV

Chapter 33

Günlerdir çizim yapmadım.

Özleyeceğimi düşünmüştüm. Geçmişte özledim.

Özellikle de eve döndüğümde ve çizim yapamadığımda.

Ama dürüst olmak gerekirse artık özlemiyorum.

Yaratma ihtiyacı hissetmiyorum. Günlerdir

hissetmiyorum. Sanki içimde bir şey ölmüş gibi.

Küçük bir parça, küçük bir ateş kalemi elime alıp çizebileceğim en yakın şeyi yakalamamı sağladı.

Yine de şikayetçi değilim.

Ölüm iyidir. Ölüm huzurludur. Ölüm mutluluktur.

Bu bana ders çalışmak, ödevlerimi yapmak ve hazırlanmak için çok fazla boş zaman verdi. Notlarım ve benzeri şeyler söz konusu olduğunda her zaman her şeyin üstünde olmuşumdur. Ve şimdi *gerçekten* her şeyin üstündeyim. Tüm ödevlerim ve ödevler herkesten önce yapılır.

Herkes birkaç hafta kaldığı için rahatlamış olsa da ben finallere hazırlanmaya başladım bile. Ama bence finaller gibi bir şey için asla aşırı hazırlıklı olamazsınız.

Dediğim gibi, ölüm harika bir şey.

Sorun canlandığım zaman.

Kalbim yerinden fırladığında ve nefesim yeniden başladığında. Hayat damarlarımda akmaya başladığında.

İşte o zaman ıstırabı, işkenceyi
hissediyorum. İşte o zaman acıyı
hissediyorum.

Geleceğimde olduğunu hep bildiğim acı. O acı
şimdi burada ve o yakınımıdayken hissediyorum.

Onu gördüğümde hissediyorum. Onu duyduğumda. Onun derin,
otoriter sesini duyduğumda.

Artık bir duvar çiçeği, *onun* duvar çiçeği olmamam dünyanın durduğu anlamına gelmiyor.

Dünya çok ilerliyor ve dediğim gibi, ödevlerimiz, derslerimiz ve finallerimiz var.

Bu da okulun açıldığı anlamına geliyor.

Ve bu da onun burada olduğu anlamına geliyor.

Hâlâ futbol koçu. Hâlâ en iyi arkadaşımın çok sevecen kardeşi.

Tabii ki onu görüyorum.

Kitaplarımı dolabımdan çıkarırken onu koridorlarda görüyorum.
Avluya çıktığımızda onu görüyorum ve o gün için geliyor. Bazen de
okuldan ayrılırken görüyorum.

Bir de öğle yemekleri ve futbol antrenmanları
var. Günler geçtikçe bir sistem geliştirdim.

Onu sadece kesinlikle gerekli olduğunda görmek zorunda olduğum
sağlam bir sistem.

Gerçekten zor değil; daha önce de yapmaya çalıştım. Hâlâ içimdeki
bu şeyi kontrol edebileceğimi ve iyi bir arkadaş, iyi bir öğrenci
olabileceğimi düşündüğüm zamanlarda.

Sistemim gereği öğle yemeklerimi kütüphanede geçiriyorum, sürekli ödevlerimi yapıyorum ya da finallere çalışıyorum. Bütün derslerimi

Dolabıma gitmek zorunda kalmamak için kitaplarımı yanıma alıyorum. Avluda mümkün olduğunca az zaman geçiriyorum, özellikle de onun dışarıda olacağını bildiğim zamanlarda - dakik ve herkesin gördüğü en büyük gümüş saati takan birine aşık olmanın avantajları var.

Futbol antrenmanı konusunda pek bir şey yapamıyorum ama başımı eğiyorum ve kaslarımı sıkıyorum, *gerçekten sıkıyorum*, böylece sesi beni daha fazla incitmiyor.

Çok konuştuğundan değil.

Hâlâ Koç TJ'in onun adına konuşmasına izin veriyor ve sadece kesinlikle gerekli olduğunda ağzını açıyor.

Yani ben... iyiyim.

Daha kötüsü de olabilirdi. Her zaman hayatta olabilirdim.

Her saniye ağlıyor, hıçkırıyor ve çığlık atıyor olabilirim.

Gün

Zaten bunu sadece geceleri oda arkadaşım uyuduktan sonra yapıyorum. Yani evet, ölüm iyidir.

Arkadaşlarımın bu konuda konuşmayı bırakmaması dışında. Ya da onun.

Onlara olanları anlattığımda - aynı gün anlatmak zorunda kaldım Hatta çok kırılmıştım, saklayamayacak kadar sarsılmıştım - buna inanamadılar. İkisi de Conrad'ın böyle bir şey yapmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu. İkisi de onun bana aşık olduğunu düşünüyordu.

"Sana nasıl baktığını gördüm," dedi Salem. "O adam sana aşık, Wyn. Seni seviyor."

"Evet," diye ısrar etti Poe. "Öğle yemeğine her gelişinde olduğu gibi hep sana bakıyor. Gözlerini senden alamıyor. Yani, bu lanet bir

Callie'nin hala nasıl bilmediğini merak ediyorum. *Böyle bir şeyi asla yapmayacak olan* ahlaken iyi ağabeyinin en iyi arkadaşına aşık olduğunu."

"Aynen öyle." Salem başını salladı. "Ve bu sadece öğle yemeği değil. Her zaman.

Ne zaman aynı yerde olsanız, seni izliyor Wyn. Sana gördüklerine inanamıyormuş gibi bakıyor. Sanki *büyülenmiş* gibi. Ve açıkçası, geçen hafta ziyarete geldiğinde Arrow'la bu konuda tartıştım. Neden bana Koç Thorne gibi bakmıyorsun?

Wyn'e mi bakıyor? Bu onun kafasını tamamen karıştırdı ve sonunda bana iki büyük kova dondurma aldı ama" - başını salladı - "asıl mesele şu ki Wyn, Koç Thorne seni seviyor, tamam mı? Onunla konuşmalısın. Bir şeyler dönüyor olmalı. Konuşmalısın -"

"Hayır," dedim yastığıma tutunarak ve gözyaşlarımı silerek.

"Sevmiyor. Onu seviyor."

"Lütfen, bu eski bir haber. Belki onu daha önce seviyordun ama şimdi seni seviyor ve -"

"Ona geri dönüyor." Salem
geri çekildi. "Ne?" "Seth'i
terk ediyor." "Ne oluyor
lan?"

O Poe'ydu.

Hıçkırarak başımı salladım. "Bana söyledi."

"Ona geri döneceğini söyledi," diye doğruladı Salem. "Bunu sana söyledi. Tam olarak bu kelimelerle."

"Evet."

Bana söyledi.

O konuşmanın bütün amacı buydu, değil mi? Bu yüzden her şeyi bitirdi.

Bu yüzden zamanın geldiğini söyledi. Çünkü ona geri dönecekti. Çünkü sonunda kocasını onun için terk etmeye karar vermişti ve bu yüzden benden ayrılıyordu - hiçbir zaman geleneksel bir ilişkimiz olmadı ama yine de - ona gitmek için.

Böylece arkadaşlarımla olan tartışmam sona erdi. Ya da ben öyle sanıyordum.

Çünkü o zamandan beri Poe ve Salem kendilerine ait bir sistem kurdular. Ben ondan daha önce hiç bilmediğim bir vahşilikle kaçarken, ikisi de onu takip ediyor.

Ve onu.

İkisi de onun hareketlerini takip ediyor.

Nerede olduğu, ne yaptığı gibi. Kiminle konuştuğu. Bütün gün Helen'le konuşup konuşmadığı; Helen'e bakıp bakmadığı; kafeteryanın dışında birbirlerine yakın durdukları bir seferde onlardan gelen herhangi bir romantik titreşim var mıydı?

Dahası, Poe'nun her yerde gözleri ve kulakları vardır.

Ayrıntılı bir dedikodu ve casus ağına sahip ve St. Mary's'de bir öğretmen/öğretmen romantizmi yaşanıp yaşanmadığını görmek için kanallarını sürekli izliyor.

Salem karşı yatakta otururken Poe bir gün odamda bir ileri bir geri volta atarak, "İmkânı yok," diyor. "Aralarında bir şeyler olmasının imkânı yok. Kaynaklarıma göre herhangi bir şey." Onlardan sürekli kaynak olarak bahsediyor ama kim oldukları hakkında hiçbir fikrimiz yok; bize hiç söylemiyor. "Hiçbir şey öğrenmedim. Neredeyse hiç birlikte görülüyorlar. Bugün antrenmanda Maisie'nin kafasını nasıl ısırdığını fark ettiniz mi? O kız bir pas kaçırdı. Lanet bir pas, dostum. Ve o onu bunun için ağlattı. "Keşke hiç doğmasaydım dedirtti." Onu ağlattı.

Bunun için kendimi kötü hissettim.

Ondan daha kötü oynuyordum ve eğer hala resim yapıyor, çiziyor ya da yaratıyor olsaydım, ona güzel bir şeyler çizerdim. Antrenmandan sonra ona sadece sarıldım, sonra da kendime ağlamak için sessiz bir köşe buldum. Gün içinde nadiren yaptığım bir şey ama bazen onun sesini duyduğumda ağlamak için gece yarısına kadar bekleyemiyorum.

Salem başını sallayarak, "Bu sadece basit bir pas değildi. Pası alsaydı kazanabilirdik. Ama demek istediğim anlaşıldı. Aralarında bir şey olduğunu hiç sanmıyorum."

"Evet, bu adam çok sinirli," diye ekliyor Poe, hâlâ volta atarken. "Çok sinirli ve gergin. Biriyle yatmasına imkân yok. Hiçbir şekilde -"

Sonra kitabımı kapattım. "Tamam, çocuklar, mola, tamam mı? Bunu duymak istemiyorum."

"Ama Wyn, sana söylüyorum," diye ısrar ediyor Poe, önümde durarak. "*İkimiz* de size aralarında bir şey olmadığını söylüyoruz. Eğer kocasını onun için terk ettiyse, bunu bir hiç uğruna yapmıştır. Çünkü Koç Thorne onu geri almayacak."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Salem benim yerime konuşuyor. "Ve Wyn, seni hala izliyor, tamam mı? Hâlâ seni izliyor. Yani ondan vebadan kaçır gibi kaçmadığın ve onunla aynı alanda olduğun zamanları kastediyorum. Ve seni sordu, hatırladın mı? Sana bundan bahsetmişim. Öğle yemeğini kütüphanede yemeye karar verdiğin o ilk gün. Seni sordu. Ben hala onun -"

"Lütfen dur," diye bağıriyorum o daha L harfini söyleyemeden; buna dayanabileceğimi sanmıyorum ve gece yarısına kadar ağlamamak için yaptığım tüm planlar suya düşecek. "Sana bunu duymak istemediğimi söyleyip duruyorum.

Ve durmanızı istiyorum. Lütfen. Bunu benim için yaptığınızı biliyorum.

ama lütfen durun. Aralarında bir şey olup olmaması umurumda değil. Aslında olmasını istiyorum."

Bunu söyler söylemez kalbim yeniden atmaya başlıyor. Hayata, acıya geri döndüm.

Ve şu anda vücudumun her bir parçası kıvrılırken nasıl kelime üretebildiğimden emin değilim ama üretiyorum. "Onu seviyor. Onu hep sevdi. Ve eğer ona sahip olabilecekse, olmalı da. Eğer istediği kız oysa, o zaman birlikte olmalılar."

"Ama Wyn -" Poe protesto ediyor.

"Hayır, lütfen," diye sözünü kestim. "Ben sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Tek istediğim buydu. Hepsi bu. Ve eğer onu mutlu edecekse, öyle olsun."

Beni ayakta tutan diğer şey de bu. Küçük ölümüm dışında.

Sonunda hep istediği bir şeye sahip olabileceği düşüncesi. Ona sahip olabileceği düşüncesi. Şimdiden tüm hayallerinin öldüğünü düşünüyor. Hayatın karşısına çıkardıkları yüzünden zaten çok kızgın. Eğer bu hayalini gerçekleştirebilirse, bunu onun için nasıl istemem?

Ayrıca, Helen sonunda doğru olanı yapıyor. O zamandan sonra bu konular hakkında hiç konuşmamış olsak ve ondan özel hayatı hakkında hiçbir işaret almasam da, sonunda ne yapmak istediğini bildiği için mutluyum.

Ve evet, bazen gidip onunla konuşmam gerektiğini düşünüyorum.

Özellikle de gözlerini üzerimde hissettiğimde. Ve onları hissediyorum. *Hissediyorum*. Ama sanırım bunun pek bir önemi yok.

O seçimini yaptı.

Bazen de pek çok şeyi yarım bıraktığımı hatırlıyorum. Onun için yapmak istediğim ama tamamlamaya fırsat bulamadığım o kadar çok şey var ki: yatak odasında boyadığım duvar; o

Onunla birlikte izlemek istediğim film; YouTube'da gördüğüm ve ertesi hafta sonu ona yapmak istediğim yeni Meksika yemeği
Babamın doğum günü; onu New York'taki işi düşünmeye ikna edemediğim gerçeği.

Onu yeni hayaller kurmanın iyi bir şey olduğuna ikna edemedim.

Hayallerin değişip gelişebileceğini ve eskilerin kırık parçaları arasında yeni sevinçlerin bulunabileceğini.

Bunları düşündüğümde, gidip onunla konuşmak istiyorum.

Onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Daha doğrusu, ben de onu seviyorum ve onu mutlu etmek için her şeyi yaparım.

Ama mesele de bu, değil mi?

Yapmam gereken şey bu.

Bu.

Bırak ona gitsin. Onunla birlikte olsun.

Çünkü eğer onunla mutluysa, bunu ondan nasıl alabilirim?

O
mu? Salem o zaman ağlamaya başlar.

Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür ve yataktan koşarak Gel sarıl bana. "Oh, Wyn. Çok özür dilerim. Çok çok üzgünüm. Tanrım, bu acıyı hiç kimsenin yaşamasını istemezdim, hele de senin." Beni sıkıca kavrayarak, "Bunu hak etmiyorsun. Bunu hiç hak etmiyorsun."

Poe mırıldanırken, "Eğer mutlu yüzü buysa, kızgınken nasıl göründüğünü düşünmek bile istemiyorum."

Her şeye rağmen Salem'e sıkıca sarılırken kıkırdıyorum.

O bu acıyı iyi bilen bir kız. Nasıl hissettirdiğini biliyor. Arrow'la bir araya gelmeden önce sekiz yıl boyunca bunu yaşadı. Ama hayatta kaldı.

Yani ben de hayatta kalabilirim.

Ayrıca, sadece birkaç hafta daha var.

Finaller yaklaşıyor ve sonra hepimiz mezun olup üniversiteye gideceğiz. Ben NYU'ya gideceğim. New York'ta yeni bir hayata başlayacağım ve yavaş yavaş her şey daha kolay olacak.

Daha iyi hissetmeye başlayacağım.

Şimdi yaptığım gibi ölüm için dua etmeyeceğim.

Ama birkaç gün sonra, benimle *birlikte* olan adamın Aşk en iyi arkadaşımın ağabeyidir, çünkü en iyi arkadaşım küçük bir buluşma düzenlemeye karar verir.

Çünkü hepimiz yakında mezun oluyoruz, St. Mary's Sorunlu Gençler Okulu'ndan, kimsenin gitmek istemediği okuldan. Ve hepimiz kabul mektuplarımızı aldık - Callie Juilliard'a girdi; ben NYU'ya girdim; Salem California'da gerçekten harika bir yaz futbol kampına girdi; ve Poe yakında vasisini öldürecek.

Yani teknik olarak her şey harika.

Callie de hamileliği nedeniyle son birkaç aydır yaşadığı yeni evinde kutlamak istiyor. Daha az arkadaşım olsaydı, reddederdim.

Ama yapamam.

O benim en iyi arkadaşım ve en çok ihanet ettiğim kişi.

Burada.

Ona hiç söyleyemedim; ölmeden önce yapamadığım bir şey daha bitti. Ve bu beni hep rahatsız edecek. Bilmeye hakkı olduğu halde ondan bir şeyler sakladığım gerçeği.

Belki bir gün ona anlatırım. Düşünmek çok fazla acı vermediğinde.

Ama şimdilik iyi ve sadık bir arkadaş olmaya devam edeceğim ve davetini kabul ederek onu destekleyeceğim.

Her şey yoluna girecek.

Futbol antrenmanında olduğu gibi olacak. Başımı eğeceğim, diğer insanlarla meşgul olacağım ve yakında her şey bitecek.

Sadece tuhaf bir şeye güvenmiyorum. Bu dünyanın tamamen dışında bir şey.

Kardeşi bana asılıyor.

Aşık olduğum değil. Ama *diğer* kardeşi, Ledger.

Salem ve Poe ile küçük buluşmaya geldiğimden beri bana bakıyordu. Başta fark etmedim çünkü bir şeyleri fark *etmemekle* meşguldüm.

Korktuğum gibi, *o* da burada.

Uzun boylu ve geniş, her zamanki beyaz gömleğini ve lacivert kot pantolonunu giyiyordu.

Bahar havası olduğu için üzerinde kazak yok ve üst iki düğmesi açık.

Bunu hemen fark ettiğimi söylemekten korkuyorum. Ayrıca saçlarını en son kestirdiğinden beri saçlarının uzadığını da fark ettim. Hâlâ onunla birlikteyken saçlarını kestirmesi gerektiğini söylediğimde, her zamanki gibi bana bakmaya devam etti ve bunun benim için nezaketen olduğunu söyledi. Ona dokunmayı, onunla oynamayı, seksi zamanlarda yumruk yapmayı sevdiğim için - sadece tam olarak 'seksi zamanlar' demedi, başka renkli kelimeler kullandı.

Mutfak adasında otururken, "Açıkçası saçlarıma kafayı takmışsın," diye mırıldandı.

Ona bir parça ekmek fırlattım. "Ne yani, sen değil misin? Flaş haber, Conrad: Sen de saçıma takıntılısın. Saçıma takıntının da *ötesindesin*. *Uykunda dokunuyorsun*. Evet, fark ettim. Televizyon izlerken dokunuyorsun. Bulaşık yıkarken dokunuyorsun. Saçıma dokundun.

Buraya ilk geldiğimde o fotoğraflara bakıyorduk. Bundan kurtulduğunu sanmıyorum. Ben de fark ettim. Her zaman dokunuyorsun."

Sözlerimi bitirdiğimde, tüm muhteşem yüzü eğlenceyle renklenmişti ve gözleri parlayarak, "İstiyorum. Ve öyleyim."

"Sen ne?"

"Şimdi ona dokunacağım."

Ve sonra yaptı. Önce ıslak ve aç bir öpücük için beni kendine çektiğinde, sonra daha da acıktığımda ve sikini emmek için dizlerimin üzerine çöktüğümde. O zaman da saçlarıma dokundu. Aslında onu yumrukladı ve beni kalın, lezzetli aletinin üzerine ve üzerine çekmek için kullandı ve...

O zaman fark etmeyi bıraktım.

Partide onunla ilgili şeyler yani.

Ve herkes burada olduğuna göre, Callie'nin tüm erkek kardeşleri, Reed ve kız kardeşi Tempest - ki kendisi gerçekten harika biri ve Poe'dan oldukça hoşlanıyor

- Dikkatim dağıldı.

Ta ki izlendiğimi fark edene kadar.

Ledger tarafından.

Bu da pek çok nedenden ötürü büyük bir sürpriz oldu, buna onunla Tempest arasında çok güçlü bir elektrik yakaladığım gerçeği de dahil.

Bu yüzden beni mutfakta köşeye sıkıştırdığında - *onun* olduğu yere gitmeden önce kendime biraz zaman ayırmak için gittiğim yerde - ve bana çıkma teklif ettiğinde nutkum tutuldu. Reddettikten sonra beni ikna etmeye çalıştığında daha da suskunlaştım.

"Peki ya o?" Sonunda sordum. "Kime ne olacak?"

Onun güzel kahverengi gözlerine bakıyorum. Harika gözleri var.

Hâlâ çiziyor olsaydım onları çizerdim. Ve eğer başkasınınkini çizebilseydim

yüz.

Onunkinden başka.

"Tempest," diyorum.

Bu bana tepki verir. Oldukça şiddetli bir tepki.

Kaşları birbirine çarpıyor ve kare çenesi geriliyor. "Peki ya o?" diye cevap verirken tüm vücudu geriliyor.

"Onun senin için önemli olduğunu sanıyordum. Yani, ona bakmıyormuş gibi yapıyordun ve -"

"Fırtına hiçbir şeydir."

Ve bu da benim
cevabım.

Yalan söylediğini biliyorum. Ve aldığım titreşim konusunda haklı olduğumu da biliyorum. Aralarında bir şeyler var ve belki de bu yüzden bana çıkma teklif ediyor. Onun yüzünden.

Ona üzgün bir şekilde gülümsüyorum ve "Biliyor musun, bir randevuya çıkmak harika bir fikir olurdu. Ama sen..."

Ama sonra vazgeçiyorum çünkü Ledger'ın omuzlarının arkasında bir hareket fark ediyorum. Koyu renk saçları ve gri gözleri parlıyordu.

Fırtına.

Mutfağın eşiğinde duruyor ve görünüşe bakılırsa her şeyi duymuş. Arkasını dönüp gittiğinde, Ledger'ın sesinde duymuş olması gereken küçümseme ve reddetme için kalbim onun için çarpıyor.

Onun peşinden gitmek üzereydim, belki Ledger'ın kafasında neler olduğunu anlamasına yardımcı olabilirdim, ama donup kaldım.

Çünkü bir şeyler duyan tek kişi o değildi. O da duydu.

Aşık olduğum adam.

Açık renkli duvarın arkasından çıkar ve Tempest'in az önce durduğu yerde durur. Ve yüz hatları da... kederli.

Sersemlemiş ve gergin.

Ama sadece bir saniyeliğine.

Ondan sonra, o şaşkın bakışını kaybediyor ve sonra sadece gerginlik oluyor. Sıkı bir çene. Yüksek ve kırılğan elmacık kemikleri. Sert gözler.

Bana son bir kez baktı ve gitti.

Ve sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Peşinden gidip bunu ona söylemeli miyim bilmiyorum.

Neyi söyleyeyim?

Kardeşiyle ilgilenmediğimi. Olması için bir sebep yok.

Kıskanç ya da bölgeci. Çünkü öyle olduğunu biliyorum. Ama bu daha önceydi.

Önceden, beni istediği zaman.

Şimdi istemiyor.

Şimdi başka biriyle birlikte.

Bu yüzden peşini

bırakacağım.

Partinin geri kalanında da öyle yapıyorum.

İnsanların arasına karışıyorum. Callie'nin keklerini yiyorum. Ona yardım ediyorum çünkü hamileliği nedeniyle bugünlerde hareket etmekte zorlanıyor. Gerçi muhtemelen ona yardım etmeme gerek yok çünkü Callie'nin bir şeylere ihtiyacı olduğunda Reed bir şekilde hep ortaya çıkıyor.

Ama her neyse, ortalık yatıştığında temizlik işlerinde ben de payıma düşeni yapıyorum. Poe yanlışlıkla parmağını camla kestiğinde - çünkü kendi deyimiyle, el işçiliği için yaratılmamış - ilk yardım çantasını almak için banyoya koşuyorum.

Beni bulduğu yer de orası.

Beni bulmakla kalmıyor, bir süre daha orada tutuyor.

içeri girer ve kapıyı arkasından kapatır. Ben etrafta dolanırken arkam dönüktü.

yara bandı almak için ecza dolabına baktım, ama yumuşak bir klik sesi duyunca arkamı döndüm.

Ve işte orada.

Kapalı kapının yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, gözlerini bana dikmiş. Her zaman yaptığı gibi. O zamanlar.

Ve ne yapmam gerektiğinden emin değilim.

Sağlam sistemimde onunla bir odaya kapatılmakla ilgili hiçbir şey yok.

Bu kadar küçük ve kapalı bir odada.

Bu yüzden ona odaklanmaktan başka çarem yok. Ona bakmaktan başka seçeneğim yok,

gerçekten ona bak.

Üç haftadır yapmadığım bir şey.

Ve Tanrım, bakmadan duramıyorum. Bakmadan duramıyorum. Gözlerimi onun yüz hatlarında gezdirmekten ve neden bu kadar yorgun göründüklerini merak etmekten kendimi alamıyorum. Neden bu kadar gergin görünüyorlar? Neden kirli sakalı var?

Böyle görüldüğü tek bir an vardı.

Kütüphanede tüm o korkunç şeyleri söylediği ve ağaçta onlar için özür dilemeye geldiği zaman.

Acaba ofisinde olanlar yüzünden mi böyle oldu diye düşünmeden edemiyorum.

Kendi hayali düşüncelerimi kırmak için başımı sallıyorum. "Onlara -" Sözümlü kesti. "Nasılsın?" "Ne?"

"İyi misin?" diye tekrar sormadan önce bir an için çenesi gerildi.

Bunu bana neden sorduğunu bilmiyorum. Ve bunu neden böyle yapıyor Beni aynı anda hem kesen hem de rahatlatan samimi sesi. Fakat

Yine de olabildiğince soğukkanlı bir şekilde cevap veriyorum, "Ah, evet. Tabii ki." Sonra hafif bir gülümsemeye, "Nasılsınız?"

Gülümsememe verdiği tanıdık tepki - çenesinin kenetlenmesi - "Derslerin nasıl?" diye sorarken kiti daha sıkı tutmama neden oluyor.

"Dersler mi?"

"Evet."

Yine bana bunları neden sorduğunu ve neden beni banyoda köşeye sıkıştırmayı seçtiğini bilmiyorum, özellikle de insanlarla dolu bir evdeyken.

Hem tanıdığımız ve değer verdiğimiz hem de *bizim* hakkımızda hiçbir şey bilmeyen insanlar.

"Dersler iyi. Her zamanki gibi," diyorum ona. "İstediğin bir şey var mı?"

"Ve ev ödevi," diye devam ediyor sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

Kaşlarını çatarak, "Gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorum. Poe parmağını kesti ve

."

"Yaşayacak," diyor, gözleri bir şeyle parlıyor ve titriyor bilinmiyor. "Çok fazla yapıyorsun." "Neyi

çok yapıyordum?"

"Ev ödevi," diye açıklıyor. "Her zaman kütüphanedesin. Ödev yapıyorsun."

Tekrar yutkunuyorum.

Salem'in geçen gün beni sormasıyla ilgili söylediklerini hatırlıyorum.

Ve bunun üzerinde durmamaya çalıştım. Unutmaya çalıştım, onun açısından normal bir endişe olarak kabul ettim.

Yani, kalpsiz değil.

O sadece başka birine aşık. Ve onunla birlikte olma fırsatını yakaladığında, benimle olan ilişkisini bitirdi. Bu yüzden öğle yemeğine gelmeyi bıraktığımda biraz endişelendi.

Başka bir şey
yok.

Ama ben...

Bunu anlamıyorum.

Burada neler olduğunu anlamıyorum.

Başımı sallayarak cevap verdim, "Evet, öyleydim. Ama aynı
zamanda finallere hazırlanıyordum ve -"

"Daha dört hafta var," diyor bana sanki bilmiyormuşum gibi.

"Evet ama asla çok hazırlıklı olamazsın, değil mi? I

"Yani, final finaldir."

Bir süre beni inceliyor, yüz hatlarından kızgınlık gibi bir şey geçiyor,
sanki finaller düşüncesinden rahatsız olmuş gibi. "Ve ailen."

"Ailem ne?"

"Hâlâ sana zorluk çıkarıyorlar mı?" diye soruyor ısrarak. "Sanat okulu
hakkında."

Doğru.

Ailem üç haftadır benimle konuşmadı.

Sonunda onlara karşı durduğum o hafta sonundan beri
Uzun zaman önce olması gerekirdi, benimle hiç iletişime geçmediler.
Genellikle asistanları beni okuldan arayıp gelişmelerden haberdar ediyor.
ziyaret hafta sonlarında katılmam gereken etkinlikler. Ama son üç
haftadır hiçbir şey duymadım.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Bir yandan artık her şey ortada olduğu için rahatlardım, ama bir
yandan da sonunda duygularımı itiraf etmenin onları daha da uzaklaştırdığı
için üzgünüm.

Omuz silkerek ona, "İkisi de aynı. Sanırım. O zamandan beri onlarla
konuşmadım... bilirsin işte."

Parti.

Bunu söyleyemem.

Çünkü o partide çok fazla şey oldu.

Pek çok şey bitti ve pek çok şey başladı. Ve ben sadece... Bununla başa çıkamıyorum.

Bana bu kadar yakın olmasına, bana böyle bakmasına dayanamıyorum.

Hâlâ birlikteymişiz gibi sorular soruyor, endişe gösteriyor, benim adıma kızgın ve tedirgin görünüyor. Sanki aramızda hala bir şey varmış gibi, oysa ben olmadığını biliyorum.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Gidebilir miyim? I -" "Ledge iyi bir adam," diyor aniden.

"Özür dilerim?" Kendimi lavabonun kenarına bastırarak soruyorum. Hemen cevap vermiyor.

Yapabileceğini sanmıyorum. Aniden son derece sertleşti. Sadece başlangıçta zaten sıkı ve pürüzsüz olan yüz hatları değil, vücudu da.

Gömleğinin kolları arasından pazılarının şiştiğini ve esnediğini görebiliyorum. Göğsü de pek iyi durumda değil. Nefes alıp duruşunu genişletirken genişliyor ve devasa bir hal alıyor.

Sanki bir sonraki sözlerini söylemeye hazırlanıyormuş gibi, ki bu sözler aşağı yukarı kalın bir hırıltı olarak çıkıyor. "O benim kardeşim. En küçük kardeşim. Onun büyümesini izledim. Aslında onu ben büyüttüm. Ve dediğim gibi, o iyi bir çocuk. Biraz düşüncesiz ama bu beklenen bir şey. O ailenin bebeği. Callie'den sonra."

"Ledge iyi bir çocuk," diye tekrarlıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum.

Devam ederken yanağında bir kas beliriyor, "Evet. Ve o genç. Benden çok daha genç. Daha yeni askere alındı, Ledge. Kariyerine yeni başlıyor olsa da, çok ilerleyeceğini biliyorum. Yetenekli biri. İyi bir oyuncu. Bazen bazı şeyleri iyice düşünmesi gerekiyor. Ama ben orada olacağım, ona yardım edeceğim. O da New York'ta yaşıyor."

"New York," sözlerini tekrar papağan gibi tekrarlıyorum.

Kısa bir baş sallama. "Evet. Nereye gidiyorsun? Üniversite için. Yani evet."

Şu anda onu izlerken, onu *dinlerken* öyle hissizleştirdim ki, kendimce bir şeyler söylemeye çalıştığımda bile tek söyleyebildiğim "Evet ne?" oluyor.

Sorum onu daha da sertleştirdi. Konuşmaya başladığında zaten öyleydi.

Ve tüm bunlar boyunca, durgunluğu daha da arttı. Duruşu sadece daha sıkı, daha kırılgan hale geldi.

Sanki bir şeyi itiyor gibi. Kendi sözlerini püskürtüyor.

"Evet, evet demelisin," diye kırptı, pazuları yeniden esnedi. "Şuna onu."

Ve kalbim yerinden çıkacak.

Göğsümün tam ortasına düşüyor ve yere iniyor.

Sanki içime uzandı, ta oradan kopardı.

sanki bir çiçekmiş gibi göğüs kafesimden çıkardı ve dikkatsizce yere fırlattı.

Yani durum bu.

Bana kardeşiyle çıkmamın sorun olmayacağını söylemeye geldi. Ama sonra.

Ama sonra karnımın tam ortasındaki o hissi, o *başka* hissi *bir* türlü atamıyorum. Bu da tırnaklarımı ilk yardım çantasına geçirmeme ve "Randevuyu mu kastediyorsun?" dememe neden oluyor.

"Evet."

"Çünkü o genç," diye devam ediyorum, onu izliyorum, sözlerimin onun üzerinde yarattığı etkiyi izliyorum. "Senden çok daha genç."

Burnundan nefes alıyor. "Evet. On iki yıl."

"Ve çünkü daha yeni askere alındı."

"Doğru," diye onaylıyor, yüz hatlarında bir şeyler dalgalanıyor. "Bir yerlere gelecek. En iyi oyunculardan biri olacak. Avrupa Ligi'ne bile gidebilir. Yani parlak bir geleceği var."

Birkaç saniye ona baktım.

Ona bakıyorum ve
bakıyorum.

Onun hareketsiz formuna. *Cansız* formuna.

Neredeyse hiç nefes alıp veremediği gerçeğine. "Senin aksine." demeden önce.

Sanırım onu tokatladım.

En azından öyle görünüyor.

Hafifçe geri çekiliyor.

Çok değil, ama her zaman yaptığım gibi tüm kalbim ve ruhumla izlediğim için bunu fark ediyorum.

Ben devam ederken alnında bir damarın belirdiğini fark ediyorum, "Yani, belli ki bir geleceğin yok. Bir yerlere gitmiyorsun. Burada kalıyorsun. New York'a bile gitmeyeceksin. Onun yaşadığı yere. Ve benim olacağım yere." Cevap vermeyince onu dürttüm, "Değil mi?"

Yine de cevap vermesi birkaç dakika alıyor, "Evet."

"Yani kardeşinle çıkmanın benim için doğru bir hareket olduğunu düşünüyorsun." Gözlerimin içine bakarak, "Evet. Yapılacak doğru şey bu." dedi. Yapılacak doğru şey.

Beni ofisine çağırıp ilişkimizin bittiğini söylediğinde de böyle demişti. *Aynen* böyle söyledi.

Bir sürü başka şeyle birlikte. Son üç haftadır odaklandığım şeyler.

Aptalca, salakça.

Çok aptalca.

Ama artık değil. Artık değil.

Şimdi gerçek olana odaklanacağım.

Gerçeğe.

O gün ofisinde olanları.

Sonra gülümsüyorum, büyük, parlak ve sahte. "Tabii ki doğru olanı yapmaktan yanayım. O yüzden sanırım evet diyeceğim. İtiraf etmeliyim ki ben de

kardeşinle çıkmak biraz garip olurdu, geçmişimizi düşünürsek. Ama sanırım yanılmışım. Bence o benim için doğru adam olabilir. Doğru adam. Ayrıca,

Kendi doğru kızınla birliktesin, değil mi? Sen hayalindeki kızla birliktesin ve sanırım benim de hayalimdeki erkeği bulmamın zamanı geldi."

Chapter 34

Sarı balo elbisemi giyiyorum.
Onunla tanıştığım gece giydiğimi.
O gecedan beri yanımdan ayırmadım. St. Mary's'e bile yanımda
götürdüm.

Sanırım bu gece bunun için iyi bir
gece. Beni ilk gördüğü elbiseyi
giymek için.

Ben de en sevdiğim ruju sürüyorum, onun da en sevdiği: Pinky
Winky Promises. Bir sürü mücevherle birlikte, çünkü beni mücevherlerle
seviyor ve bana verdiği göbek zincirini her şeye rağmen taktığımı itiraf
etmeliyim.

Yaptıklarına rağmen.

Ama her neyse, kendimi tam onun sevdiği gibi yaptım.

Tam hayal ettiği gibi.

Çünkü artık rüyasında ne gördüğünü
biliyorum. *Biliyorum.*

Ve bunu ona söyleyeceğim.

Onu gördüğümde bildiklerimi anlatacağım. Çünkü
oraya gidiyorum.

St. Mary'den gizlice kaçıp gecenin bir yarısı onun evine gidiyorum. Eminim bu konuda, gece yarısı güzel balo elbisemle sokaklarda dolaşmam konusunda söyleyecek çok şeyi olacaktır, ama şu anda beni ilgilendirmiyor.

Benden kendisi vazgeçti.

O yüzden umurumda
değil.

Her neyse.

Evine ulaştığımda, kapıya doğru gitmiyorum.

Uyanık olduğunu bilsem de; pek uyumaz ve bu gece kesinlikle uyumayacağından eminim. Çünkü sadece birkaç saat önce bana kardeşiyle çıkmamı söyledi.

Bu yüzden huzursuz
olmalı. Acı çekiyor
olmalı.

Ama ben değilim.

Günlerdir ilk defa acı çekmiyorum. Ölmedim.

Öfkeliyim.

Çok kızgınım.

Ben de boş, uykulu sokakta, ön tarafa park etmiş kamyonetine gittim. Okuldan yanımda getirdiğim postacı çantamı yere bıraktım ve eğilerek en sevdiğim spreyci boyayı aradım: pembe. Ayrıca mor. Diğer renklerle birlikte.

Ve sonra işe koyuldum.

Onun kamyonunda.

Giderken kollarımı sallıyorum. Kamyonunu renklerle doldururken daireler ve çizgiler çiziyorum. Çiçeklerle ve yıldızlarla. Bulutlar ve gökkuşaklarıyla. Hatta o kadar ileri gidiyorum ki, siyah erkeksi aracının üzerine tek boynuzlu atlar yapıyorum.

Al bakalım, Conrad

Thorne. Al bakalım.

Çünkü yapacağım son şey olsa bile boğazına sihirli atlar ve pembe parıltılar sokacağım. Onun karanlık hayatını parlak güneş ışıyla dolduracağım ve o beni durduramayacak.

Ona hayalini Technicolor'da vermemi engelleyemez.

Sonra da kapısını çalacağım ki onun için ne yaptığımı görsün.

Böylece evinde tek başına ona bakıp ağlayabilir.

Sadece kapısını çalmak zorunda değilim.

Grafitinin sonuna geldiğimde tek başına açıyor.

Her zaman yaptığı gibi arka bahçesinde tek başına topa vurduğu için olsa gerek, terli ve nefes nefese evinden çıkıyor; dağınık ve gözlerine doğru sarkan saçlarıyla hayallerimdeki adam gibi görünüyor.

Yine de bir an için onunla ilgili bir şey beni duraksattı.

Gerçek şu ki... boya izleri var. Çıplak kollarında ve beyaz tişörtünde.

Çenesinin yanında bir tane var ve ben...

"Bronwyn," diyor sanki burada olduğuma, evinin önünde durduğuma inanamıyormuş gibi. "Ne... Ne..."

Derin ama şaşkın sesini duyunca umursamamaya karar verdim. Üzerinde neden boya olduğu umurumda değil.

Bu beni ilgilendirmez. O

öyle yaptı.

O yüzden şimdi cehenneme gidebilir.

"Merhaba," diyorum, elimde sprey boyam varken ona el sallıyorum, sonra da onu bahçesine atıyorum.

Ayrılan ağzını elinin tersiyle silerek biraz daha yürüdü, verandasının kenarına geldi, gözlerini kısarak bana baktı, az önce

kamyonuna odaklanmadan önce bir kenara attı.

"Sana bir şeyler yapabileceğimi düşündüm," diyorum ona sahte ve neşeli bir sesle. "Yatak odanızdaki duvarı bitiremediğim için. Ayrıca bugün bana yaptığın yardımdan sonra bir hediye kesinlikle hak ettiğini düşünüyorum. Bunu yapmaya devam ediyorsun, değil mi? Bana yardım ediyorsun. Bir şeyleri görmeme yardım ediyorsun. Kardeşini görmeme yardım ettin, ki sen olmasaydın bunu asla yapamazdım."

Bu onu harekete geçirir.

Kardeşi hakkındaki
kazım.

Şimdi kamyonuna çizdiklerime bakmak yerine gözleri tekrar benimkilere kayıyor. Gözleri de berraklaşıyor. Hafif şaşkınlık ifadesi kayboluyor ve uyanık hale geliyorlar, hareket etmeden önce yanıp sönüyorlar.

Evinin merdivenlerinden inmeden, garaj yolundan adımlarını atmadan ve bana doğru gelmeden önce.

Ve ben onun için hazırım.

Geniş bir duruş ve kalkık bir çene ile tamamen hazırım.

Bana ulaştığında homurdanıyor ve gözlerini pembe, mor, kırmızı ve sarı lekelerle kaplı elbisemde aşağı yukarı gezdiriyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Sana söylemiştim. Bugün Ledger konusunda bana yardım ettiğin için sana özel bir hediye veriyorum."

"Ledger" deyince çenesini sıkıyor.

"Buraya nasıl geldin?" Ben sevinçle nasıl olduğunu söyleyemeden, o doğru tahminde bulunuyor. "Otobüse mi bindin?"

"Evet," diyorum ona heyecanla. "Yine de tek seçeneğim bu olmasaydı, kabul etmezdim diyebilirim. İnsanlar kıyafetimle bana çok baktı." Bunun üzerine gözleri yarılıyor ama umursamıyorum, devam ediyorum, "Özellikle senin için giydim. Çünkü beni böyle sevdiğini biliyorum. Balo elbisem, rujum. Tüm mücevherlerim. Saçlarım."

Sonra gözlerimi büyüterek ekliyorum, "Ama *lütfe*n Ledger'a söyleme, Tamam mı? Başka bir adam için giyindiğimi bilerek onunla ilişkimize başlamak istemiyorum. En azından kardeşi için. Yani ne kadar yapışkan ve -"

"Kes şunu," diye gürlüyor, elleri iki yanında yumruk olmuş,

"onun adını söylüyor." O zaman onun öfkesi ve kıskançlığı

karşısında ben de yumruklarımı sıkıyorum.

Kıskanıyor, değil mi?

Kendi kardeşini.

İlişkimizi bitirmesine rağmen kıskanıyor.

Beni üç hafta önce terk etti.

"Neden?" Kızgın mavi gözlerine bakarak soruyorum. "Neden onun adını söylemeyeyim ki? O benim için doğru adam. Genç biri. Parlak bir geleceği var. Bir yerlere gelecek. New York'ta yaşıyor. Kendin söyledin."

"Ben -"

"Senin aksine," diye kestim sözünü, ona doğru eğilerek. "Bir yalancı."

"Ne?"

Sonra başımı sallıyorum. Dişlerimi sıkıyorum. Bir şekilde her dişimi sıkıyorum.

"Sen busun, değil mi? Lanet bir yalancısın."

"Bronwyn," diye uyarıyor.

Onun sert sesine sertçe kıkırdıyorum. Öfkeyle, acıyla, dediğim gibi, "Ben

bilmeliydim. Böyle bir şey yapacağını bilmeliydim. Bunu daha önce de yaptın, değil mi? Bana daha önce de yalan söyledin. Bir kere değil. Ama *iki kez*. Beni hatırlamadığın konusunda yalan söyledin. St. Petersburg'a başladığında.

Mary'nin. Sonra beni istemediğin yalanını söyledin ama aslında bana takıntılıydın. Ve ben seni affettim. İki seferde de affettim. Ama artık affetmeyeceğim. Bu üçüncü seferde seni affetmeyeceğim. Çünkü biliyorum. Yine yalan söylediğini biliyorum."

Fokur fokur kaynıyor. Bunu görebiliyorum.

Yanıyor ve ben ona tempo tutmasını söylemek istiyorum. Çünkü henüz iyi kısmına gelmedim bile.

Şu anda sadece temel konuları ele alıyoruz.

"Değil mi, Conrad?" Onu dürtüyorum. "Onunla birlikte olduğun konusunda yalan söylüyorsun." O bir şey söyleyemeden elimi kaldırıyorum, "Tam olarak değil. Bu kelimelerle değil. Bana onunla gideceğini hiç söylemedin. Tam olarak bu kelimeleri kullanmadın ama *ima* ettin. O gün ofisinde.

Sana sormaya devam ettiğimde. Neden diye dürtüp durduğumda. Neden, Conrad? Neden bitmek zorundaydı? Onu bahane olarak kullandın. Kabul edeceğimi *bildiğin* bahaneyi kullandın. Soru sormayı bırakmamı sağlayacağını *bildiğin* bahaneyi kullandın. Çünkü soru sormamı istemedin. Çünkü eğer sorsaydım, gerçeği kabul etmek zorunda kalacaktın. O zaman bununla yüzleşmek zorunda kalacaktın. Ve sen bunu istemedin. Ve sana nedenini de söyleyeceğim.

Çünkü sen, Conrad Thorne, korkuyorsun."

Sözlerim karşısında irkildi.

Ve bu küçük bir ürkme değil, büyük bir ürkme.

Daha çok vücudundan geçen bir spazm gibi. Sanki onu sarsmışım gibi.

Ve bir aptal gibi kollarımı ona dolamak istiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum.

Ama hayır.

Artık onun duvar çiçeği değilim. Ona yumuşaklığımı veremem.

Artık ona verebileceğim tek şey gerçek.

Daha önce görmediğim ama şimdi gördüğüm şeyler. Partiden sonra.

"Bunca zamandır bunu düşünüp durdum.

" diyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, zonkluyor ve çırpınıyor. "Düşünüp duruyordum, New York'taki yeni işi neden istemiyorsun? Neden sürekli geri çeviriyorsun? Nefret ediyorsan neden burada kalmak istiyorsun? Eğer nefret ediyorsan

Bu ev. Eğer buranın bir çöplük olduğunu düşünüyorsan. Bu şehirden nefret ediyorsan. Neden koçluğu sevdiğini *görmek* istemiyorsun? Bu yüzden her zaman yapıyorsun. Hafta içi yapıyorsun. Hafta sonları yapıyorsun. Bunu yapıyorsun çünkü buna büyük bir tutkun var. Ama bunu kabul etmek istemiyorsunuz.

"Ve düşünüp durdum, neden? "Seni bunu görmeye nasıl ikna edebilirim?" diye düşünüp durdum. Kendiniz için hayal ettiğiniz şey gerçekleşmemiş olsa bile, bunun şu anda sahip olduğunuz şeyin daha az değeri, daha az neşeli olduğu anlamına gelmediğini görmek. Bu, yeni şeyler isteyemeyeceğiniz, yeni bir hayat, her şeye rağmen kendiniz için yarattığınız bir hayat kuramayacağınız anlamına gelmez. İnsanlara hep bunu söylüyorsunuz, değil mi? Kendi hayatını kendin yaratmalısın. Ben de nedenini merak edip durdum. Neden aynısını kendin için yapmıyorsun? Neden yeni hayaller kurmuyorsunuz? Nedeni de korkuyor olmanız. *Hayal* kurmaktan korkuyorsunuz."

Bu durumda onu durduramam.

Her şeye rağmen yanağımdan aşağı yuvarlanan gözyaşlarımı durduramıyorum.

Kendime her zaman olduğu gibi güçlü, mesafeli ve uzak durmamı söylememe rağmen.

Gözyaşlarımı görünce daha da irkiliyor ve bana doğru bir adım atıyor ama ben geri çekiliyorum.

Bana dokunmasını istemiyorum.

Bana asla dokunmasını istemiyorum.

Ve beni zorlamadığı için mutluyum. Bunu yüzümde görebiliyor, kararlılığımı.

Orada öylece duruyor, göğsü dalgalar halinde inip kalkıyor, yumrukları sıkılı, gözleri beni çok yakından, çok ince bir şekilde inceliyor.

İşkence gibi.

"Bir şeyler dilemekten korkuyorsun," diyorum, nihayet o duygu yumağını boğazımdan atmayı başardığımda. "Çünkü eğer *dilemezsen*, o

zaman

gerçekleşmezlerse acı çekmek zorunda kalmazsınız. Hayal kurmazsanız, o hayaller yıkıldığında acı çekmek zorunda kalmazsınız.

Çünkü bunu bir kez yaşadınız. Yıllar yıllar önce. Sen geçtin Gençken çektiğin acıyı. Profesyonel olmak istedin. Bu kasabadan gitmek istedin. Zengin ve güzel bir kız istedin. Sen vurdun yıldızlar ve kısa düştü. Bunu bana sen söyledin. Ve acıdı. O kadar çok acıttı ki kendini dışarıya kapattın. Tüm kapılarını kapattın. Kendinize odaklanmayı bıraktınız ve başkalarını dünyanın merkezi yaptınız. Çünkü böylesi daha kolay. Kızgın ve yalnız olmak ve hareketsiz durmak daha kolay çünkü yürürseniz tökezleyebilirsiniz. Düşebilirsiniz.

Yaralanabilirsiniz. Ve bunu istemezsiniz."

Sonra duraksıyorum çünkü söylemeli miyim
bilmiyorum. Bu sırrı ona açmalı mıyım bilmiyorum.

Daha yeni keşfettiğim bir sır. Ama
bununla işim bitti.

Onunla işim bitti. Ona söyleyeceğim ve bunu düşünmesi için onu yalnız bırakacağım. Ve yatakhane dönmüş buluşma sona erdiğinden beri bütün akşam yaptığım şeyi yapacağım: aptal aşk hikayem için ağlayıp hıçkırarak hıçkırarak ağlayacağım.

Sevmeden duramadığım bu aptal adam için.

Hıçkırarak nefes alıp devam ediyorum: "Bir kızla ilişkini bitirmek, ona aşık olduğunu itiraf etmekten daha kolay, değil mi Conrad?"

Bunun onu tekrar ürküteceğini düşünmüştüm. Bu ona vurduğum en büyük darbe.

Evine özellikle ona vermek için geldiğim darbe. Ama
öyle değil.

Sözlerim onu ürkütmüyor.

Sadece bana, hala akmakta olan gözyaşlarıma daha fazla acıyla, daha fazla eziyetle bakmasına neden oluyorlar.

"Beni seviyorsun," diye devam ediyorum, bir an önce bitirip gidebilmeyi umarak. "Sevmiyor musun? Onu değil. Beni seviyorsun. Ben senin hayalindeki kızım. Bunu bana sen söyledin. Birinin hayalindeki kız olabileceğimi ve kendini kastettiğini. O gece babamın partisinden önce... o geldi. Belki başlangıçta onu sevdin, aramızdaki şeyler başladığında, ama şimdi beni seviyorsun. Beni seviyorsun ve -"

Konuşmayı kesiyorum çünkü sınırına ulaştığını düşünüyorum.

Sanırım kendini benden uzak tutmak için elinden geleni yapıyor, çünkü o zaman benim için geliyor.

Ellerini belime koyuyor, etimi sıkıca, çok sıkı ve görkemli bir şekilde kavıyor ve beni yerden kaldırıyor. Önümü onunkine yapııştırıyor ve ben ona sarılmışken - çünkü ona dokunmak planım olmamasına rağmen kalçalarım ve kollarım onun sıcak ve tanıdık vücuduna sarılmaktan kendilerini alamıyorlar - birkaç adım yürüyor ve beni kamyonuna yerleştiriyor.

İki eliyle gözyaşlarına boğulmuş yüzümü kavıyor ve "Ağlamayı kes Bronwyn. Lütfen. Ağlamayı kes, bebeğim."

"Bana öyle deme."

Ellerini yanaklarıma bastırarak daha yakına eğiliyor ve kalçalarımı kalçalarının etrafına sıkıştırıyorum, ağırlığını, sıcaklığını, haftalardır hissetmediğim vücudunu hissediyorum.

Bu hayatta bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Özür dilerim," diyor gözlerimin içine bakarak. "Çok özür dilerim."

Omuzlarını itiyorum. "Hayır, artık benden özür dileyemezsin. Bunu yapamazsın... Ben seni sevdim ve sen yalan söyledin. Sen -"

Beyanatım üzerine hareketsiz
kaldı. Hareketsiz ve donmuş.

Yüzü, Ledger'ın bana çıkma teklif ettiğine şahit olduğu zamankinden daha da şaşkın ve çarpılmıştı. Onu gerçeğimle şoke ettiğim için belki de ondan kurtulabileceğimi düşünüyorum.

Ona söylemeyi planlamadığım bir
gerçek. Ama ne var biliyor musun, siktir
et.

Siktir et onu.

Umurumda değil. Sadece ondan uzaklaşmak istiyorum.

Ama onu tekrar itmeye gittiğimde, kımıldamıyor.

Hiçbir yere gitmiyor.

Vücudu bir dağ gibi ve tutuşu sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor.

"Beni seviyorsun," diye tekrarlıyor, gözleri öfkeli, saçları yanaklarını sıyrıyor.

Göğsüne tekrar yumruk attım. "Evet." Bir yumruk daha ve bir
itme daha. "Seni lanet olası pislik."

Parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Ne zamandan beri?"

"Her zamandan beri," diye tersliyorum, onun güzel, şok olmuş yüzüne bakarak. "Her zaman."

"Evet," diye ısırdım. "O gece seninle tanıştığımdan ve bana yardım etmek için durduğundan beri. Bana ilham verdiğinden beri. St. Mary's'e geldiğinden beri. Seni sevdim.

sonsuza dek. Ve sen bana yalan söyledin. İsteddiğine inanmama izin verdin Başka biriyle. Üç hafta boyunca. *Üç hafta boyunca*, aşkımın acı çekmeye mahkum olduğuna inanmama izin verdin. Aşkımın mahkum olduğuna Çünkü aşık olduğum adam başka biriyle birlikte olmak istiyor. Sen -"

"Senin aşkın zaten lanetli," diye gürlüyor ve sonunda dışarı çıkıyor şokunu atlattı.

"Ne?"

Mücadele ederken beni güvende tutmak için belime ve enseme inen elleri şimdi de uyanıyor.

Parmakları etime kanca gibi, diken gibi sıkıca batıyor ve şöyle diyor: "Hayal kurmaktan korktuğumu düşünüyorsun, değil mi? Kendim için bir şeyler istemekten. Bir şeyler dilemekten. Bilinmeyene doğru yürümekten. Evet, korkuyordum. Bir zamanlar. Acıdan, ıstıraptan, kırık hayallerin acısından korkuyordum. Yeni hedefler istemedim. Yeni hırslar. Bunların hiçbirini istemedim. Ve evet, bu yüzden sana yalan söyledim. Seni kendimden uzaklaştırdım. İnanacağını bildiğim tek şeyi kullandım. Helen'ı uzun zamandır istemediğim halde. İsteddiğimi sanıyordum ama... hayır. Senden beri değil. Ama uzak *durmanın* sebebi Vücudumdaki her hücrenin bana gerçeği itiraf etmem için bağırmasına rağmen üç hafta boyunca bunu yapmamın nedeni senin için korkmamdı.

"Sana hak ettiğin şeyleri verememekten korkuyorum. Sana verecek bir şeyim *olmadığından* korkuyorum. Ve yok. Burası, burası benim hayatım. İster seçimle ister şartlarla olsun, bildiğim tek şey bu. Bu kasaba, bu iş. Ve evet, bir keresinde yıldızlara ateş etmeye çalıştım ve sonuç vermedi, canım yandı ve kendimi kapattım, ama artık bunun bir önemi yok. Siktir et onu. Futbolu siktir et. Siktir et onu. Senden önce isteyip de elde edemediğim her şeyi siktir et. *Önemli* olan şu an başarısız olmayı göze alamam, anlıyor musun? İşlerin yolunda *gitmemesini* göze alamam. Şimdi. Çünkü riskler çok yüksek. Risk sensin ve eğer seni hayal kırıklığına uğrattırsam lanetlenirim. Seni de kendimle birlikte aşağı çekersem lanetlenirim. Dışarıda olman, sanat yapman, hayatını yaşaman, hayallerini yaşaman gerekirken seni kendi bencil nedenlerim için tutarsam lanetlenirim. Lanetlenirdim Bronwyn, tamam mı? Bunu yapmayacağım. Yapamam."

Yutkunuyor, gözleri yüzümde çılgınca, aceleyle gezinirken, "Sen çok önemlisin. Çok değerlisin. Sen benim... Sen benim yumuşak, kırılğan, kadife şebboyumsun ve seni ezersem lanetlenirim.

Sana verecek hiçbir şeyim yokken kaba ellerimle ve dikenli hayatımla."

O bitirdiğinde, ben bir enkazım.

Berbat haldeyim.

Gözyaşları ve

nefesler. Ve aşktan.

Bu adama olan aşkım beni mahvetti.

Tanrım.

Tanrım.

Neyim var benim? *Onun*

nesi var?

Bana zaten çok şey verdiğini neden göremiyor? Bana zaten her şeyi verdi.

Sadece birkaç saniye önce onu iten ellerim şimdi ona yapışmış durumda. Kalçalarım kalçalarının etrafında sıkılıyor ve parmaklarım vücudunda, tişörtünde, saçlarında bulabildikleri her şeyi avuçluyor ve fısıldarken onu daha yakına çekiyor, "Ama sen zaten verdin. Bana zaten çok şey verdin Conrad, görmüyor musun? Bana her şeyi verdin. İstemedenden bile. Tek bir kelime bile etmeden. Beni özgür bıraktın. Kendimi görmemi, kendimi bir değil iki kez kucaklamamı sağladın.

"Ve bunu yaptın çünkü sen busun. İlham verici, harika, koruyucu ve güçlü. Yani başarısız olamazsın. Başarısız olamazsın. Benimleyken olmaz. Çünkü seni sen olduğun için seviyorum. Seni sen olduğun için *sevdim*. Başkasını sevdiğini düşündüğümde bile seni sevdim ve şimdi senin de beni sevdiğini *bildiğim* halde seni seviyorum. Seni sen olduğun için seçiyorum. Sen benim evrenimin merkezi. Sen benim yerçekimimsin. Ve tek istediğim sensin. Sadece seni. Senin olduğun gibi. Benim dikenim. Hayalimdeki adam."

Bitirir bitirmez, tekrar üzerime geliyor. Bu sefer ağzım için ve beni öpüyor.

Ve onu öpmemem gerektiğini bilsem de - bana yalan söyledi; son üç haftadır bana işkence ediyor, kendine işkence ediyor - öpüyorum.

Ben de onu öperim.

Onu sevdiğimi ve *ondan* istediğim tek şeyin *o* olduğunu göstermek için ben de *onu* öperim.

Mümkün olduğunu bile düşünmediğim bir şey.

Benim bile hayal etmeye cesaret edemediğim

bir şey. Bizimle ilgili bir rüya.

Birlikte.

Ben de onu öptüm ve artık öpeceğimi söyledim. Ben bizi hayal edeceğim ve o da bizi hayal etmeli.

Ama sonra bir ses geliyor ve anı parçalıyor. Babamın doğum günü partisinin olduğu gece her şeyi darmadağın eden sesle aynı ses.

"Con?"

Sonra ayrılıyor, ağızlarımız birbirinden ayrılıyor.

Ve tıpkı o geceki gibi, ne yapacağımı bilemiyorum. Donup kaldım. İşe yaramazım.

Ama o değil.

Helen manzarayı seyrederken başımın arkasına bastırıyor ve yüzümü gizleyerek beni göğsüne bastırıyor.

Conrad'a sarılmış bir kız ve bir renk ve boya patlaması. Kamyonetinde grafiti.

Duvar yazısının ne olduğunu - sarı balo elbisesi giymiş, tonlarca mücevher takmış bir kız - ve Conrad'a sarılmış olan kızın o olduğunu anladığında sesi öncekinden daha da yüksek çıkıyor. "Bronwyn?"

Ve işte böyle, sanırım her şey daha başlamaya fırsat bulamadan sona
eriyor.

Chapter 35

Panikliyorum.

Ve bu kez paniğe kapılmak için bir neden *var*.

Bu kez kesinlikle bir trajedi yaşandı. Gökyüzü kesinlikle düştü.

Çünkü biri bizi gördü.

Helen adında biri. Bizi görebilecek en kötü kişi. Ve her şey ortadaydı.

Saklanacak hiçbir yeri olmayan karanlık ve uykulu bir sokakta.

Babamın partisinde yaptığımız gibi arkasına saklanabileceğimiz bir kapı ya da duvar yoktu.

Donup kaldığım moddan çıktığımda Helen'a bir şeyler söylemek istedim.

Ona görüldüğü gibi olmadığını söylemek istedim. Ama bu tamamen saçma olurdu çünkü birbirimize *sarılmıştık*. Birbirimizi öpüyorduk. Ben onu öpüyordum ve o da

Beni öpüyordu ve kendimizi o kadar kaptırmıştık ki dünyanın farkına bile varmıyorduk.

Birinin bize doğru yürüdüğünü fark etmedik. Oraya arabayla gelen biri.

Ki artık biliyorum.

Çünkü bizi görür görmez, kollarında kimin olduğunu tanıdı, ne olduğunu *anladı*, döndü ve arabasına doğru yürüdü. Kapıyı açtı, içine girdi ve çarparak kapattı, uzaklaştı. Ve tüm bunlar o kadar gürültülü, o kadar gürültülüydü ki, onu hiç duymamış olmamız bir mucize. Hiç dikkat etmediğimizi.

Ama o zamanlar dikkat ediyorduk.

Arabayla uzaklaşır uzaklaşmaz Conrad'a peşinden gitmemiz gerektiğini söyledim. Onu durdurmamız ve her şeyi ona açıklamamız gerektiğini söyledim. Ona suçlunun ben olduğumu ve gece yarısı okuldan kaçan kişinin ben olduğumu söyleyeceğimi söyledim. Yani tüm kuralları çiğneyen bendim ve bu yüzden cezalandırılması gereken de ben olmalıydım.

Ama o buna bir son
verdi. Her şeye bir son
verdi.

Ve dedi ki, "Güven
bana." Hepsi bu kadar.

Parti gecesi bana aynen bu sözleri söyledi ve sonra beni alnımdan öpüp St. Mary's'e geri götürdü. Ve beni bırakırken, ben hala peşini bırakmamışken, tüm içtenliğiyle şöyle dedi
Sesinde güven ve güvence vardı, "Yarın görüşürüz." Ve şimdi
yarın.

Pazartesi sabahı ve okul başladı.

Kafeteryadayım, arkadaşlarımı yatıştırmak için yemek yiyormuş gibi yapıyorum, böylece benim için çok endişelenmiyorlar - dün gece ne olduğunu onlarla paylaşmadım - tek yapmak istediğim kusmak. Tek istediğim buradan kaçıp onun ofisine gitmek. Ve eğer henüz orada değilse, kampüsün etrafında onu aramak.

Ama korkuyorum.

İşleri daha da kötüleştirmekten korkuyorum. Şimdi ona giderek.

Ona yakın olarak ve onunla birlikte *görünerek*.

Çünkü ya Helen çoktan herkese, öğretmenlere, müdüre anlattıysa? Ya bizi ve gördüklerini çoktan rapor ettiyse? Ve eğer öyleyse, Conrad'la konuşmaya çalışmam bir felaket olur.

Daha da büyük bir
felaket. Öyle değil mi?

Hepsi bizi parmakla gösterip *bakın ne kadar yakınlar* diyebilir.

Kız ona nasıl bakıyor, o da kıza nasıl bakıyor. Bu doğru olmalı.

Eğer durum buysa, Helen bizi çoktan ihbar ettiyse, belki de Conrad'ı aramak yerine Müdür Carlisle'ı aramalıyım. Belki de doğrudan ona gitmeli ve bunun benim hatam olduğunu söylemeliyim.

kendimi suçlayabilirim. Onu baştan çıkarmaya çalıştığımı söyleyebilirdim.

Beni. Onu beni öpmeye zorladığımı ve onu yalnız bırakmadığımı.

Çoğunlukla doğru olan da bu. Görünüşte. Ama ya
Helen hiçbir şey söylemediyse?

Ya Conrad onu durdurmayı başarırsa?

Ona güvenmemizi söylemişti, değil
mi?

Belki de okuldan önce onunla konuşmuş ve her şeyi halletmiştir. Ve benim Müdür Carlisle'a gitmem en büyük felaket olur.

Belki de burada, kafeteryada kalmalı, hiçbir şey olmamış gibi kahvaltımı yapmalı ve önce onun beni bulmasını beklemeliyim.

Bana tam olarak neler olduğunu söyleyin ki ben de ona göre tepki verebileyim, çünkü şu ana kadar her şey normal görünüyor.

Olmayana kadar.

Ta ki kafeteryanın kapısı Müdür Carlisle ve öğretmenler gibi düşündüğüm insanlarla dolana kadar. Sadece birkaç öğretmen, ama aynı zamanda müdür yardımcısı, müdürün asistanı ve müdür yardımcısının asistanı.

Ve bir adam.

Karanlık bir adam. Tehditkar ve sert.

Ya da en azından benim ruh halim nedeniyle bana öyle görünüyor.

Hafif kıvrık saçları var, daha doğrusu dalgalı, koyu renkli, bir ton seçmem gerekirse çikolata kahvesi. Gözleri de koyu renk. Belki yine çikolata kahverengisi; bu mesafeden söyleyemem. Ve çenesi sonsuza dek sıkılı olduğunu düşündüğünüz türden çünkü üzerindeki kaslar, eğimi çok şiddetli ve gergin.

Onu bir tehdit gibi gösteren şey bu, karar verdim.

Ya da bulaşmaman gereken biri.

Bu ve omuzları. Göğsü.

Üzerindeki koyu gri gömleğin ve ceketin altında iri ve geniş. Koyu gri bir tüvit ceket.

Kim olduğundan, burada ne yaptığından ve neden hepimize ciddi bir ifadeyle baktığından emin değilim ama bu konuda içimde iyi bir his yok.

Hiç de iyi bir his değil.

Yemek barının önünde duran gruplarına yaklaşmak ve bize dağıtmak için burada oldukları her şeyi almak niyetiyle ayağa kalkmaya başladım bile. Çünkü onlar bizim için buradalar, değil mi? Conrad ve benim için. Ama buraya bu şekilde gelmelerinin amacını anlamıyorum.

Ama sonra bir yumruk sesi duyduğumda tüm niyetlerim yok oldu.

Masa

Bu Poe.

Ve gözlerini dikmiş bakıyor.

O tehditkâr, sert adama. Neden o...

Ve sonra anladım.

Hepimiz anladık, Callie, Salem ve

ben. Sonunda anladık: *tüvit ceket*.

Hepimiz ağzımızı açıp Poe'ya bir şeyler söylemek üzereyken Müdür Carlisle konuşuyor. "Herkes günaydın. Kahvaltınızı bu şekilde böldüğüm için özür dilerim. Bunun son derece alışılmadık bir durum olduğunu ve hepinizin kafasının karışmış olabileceğini anlıyorum ama endişelenecek bir şey yok. Sizlerle paylaşmak istediğim bir şey var ve bunu toplu bir e-posta göndermek ya da okul bülteninde duyurmak yerine yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm. Ve St. Paul'de toplantı yapmadığımız için Mary's, bu iyi bir zaman gibi görünüyordu."

Hepimize küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Hem memnun oldum hem de üzüldüm

Mary's'deki müdürlük görevimden bu yılın sonunda ayrılacağımı duyuruyorum."

Ani ve tuhaf gelişleri karşısında sessizliğe bürünen oda mırıltılarla patlar. Ama Müdür Carlisle'ın bir bakışıyla herkes susuyor. "Bu kadar uzun süredir bu kurumun bir parçası olduğum için son derece şanslıyım. Burada geçirdiğim her anın değerini bildim. Her öğrenciye değer verdim ve onlara elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Bu okul yıllarca hayatımın büyük bir parçası oldu, bazen tüm hayatım boyunca, ama şimdi devam etme zamanı."

Bununla birlikte, bu küçük konuşma boyunca hiçbir duygu göstermeyen yanındaki adama döner. "Bu an ne kadar acı tatlı olsa da, bu işi son derece yetenekli ellere bıraktığım için çok mutluyum. Bu Bay Marshall. Kendisi uzun süredir yönetim kurulunda yer alıyor ve ben ayrılma isteğimi dile getirdiğimde seve seve bu görevi üstlendi. Hangi

gelecek dönemden itibaren yeni müdürünüz olacak. Müdür Marshall."

Bir şeyler daha söylemeye devam ediyor ve sonra eller alkışlarla karşılanıyor ve heyecanlı konuşmalar devam ediyor. Ama bunların hiçbiri umurumda değil. Ben daha çok Poe için endişeleniyorum. Hepimiz için.

Hâlâ ona dik dik bakıyor.

İlk konuşan Callie oldu. "Bu... senin..." Poe gözlüklerinin arkasından gözlerini kısar.

Cevabımız da bu.

Dirsek yamalı tüvit ceketler giyen gardiyanı. Ve şimdiye kadar hepimiz onun çok yaşlı olduğunu düşündük çünkü Poe yaşı hakkında yalan söyleyip duruyordu. O kesinlikle yaşlı değil, bu kesin.

"Ama o çok..." Poe gözlerini ona çevirdiğinde Salem sözlerini yarıda keser.

"Sakin söyleme," diyor, ölümcül bir sakinlikle. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor Salem.

Yine de ne söyleyeceğini biliyorum.

Onu ilk gördüğümde aklıma gelmeyen bir şey.

Belki de karanlık ve tehditkâr bir havası olduğu içindir. Ve hayatım şu anda darmadağın olduğu için.

Callie de Salem'in ne söyleyeceğini biliyordu çünkü şöyle sordu: "Bu yüzden mi yaşı hakkında yalan söylediğini itiraf ettiğinde bile bize hiç fotoğraf göstermedin? Çünkü o çok..."

Poe da ona ters ters bakar. "Yapma."

Callie teslim olmak için ellerini kaldırıyor ve dudaklarını büzme taklidi yapıyor. Poe bunu tatmin edici buluyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Sen. Senin de eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başımı iki yana sallayıp "Pek sayılmaz" demeden önce Salem ve Callie'ye bakıyorum.

"Güzel. Çünkü bunu duymak istemiyorum." Sert gri-mavi gözlüklü bakışlarıyla hepimizi iğneliyor. "Evet, hepimizin bildiği gibi yaşlı değil. Ve o lanet olası... yakışıklı, tamam mı? İşte, söyledim. Yakışıklı."

Salem, "Sadece yakışıklı değil, muhteşem biri," diyor. Callie, "O sanki... vay be," diye devam ediyor. "Ve belki de abartıyorum. Çünkü hamileyim ve hormonlarım var. Ama öyle olduğumu sanmıyorum. Bence

Buradaki *herkes* böyle düşünüyor."

Poe yumruğunu tekrar masaya vurur. "Biliyordum. Bunu söyleyeceğini biliyordum. Onun *görkemli* yüzüne bakar bakmaz" - Salem'e bakıyor - "bana yaptıklarını unutacağını biliyordum. Ve -"

Callie o zaman yumruğunu uzatır. "Hey, tabii ki hayır. Sana yaptıklarını asla unutmayacağız. O bizim ezeli düşmanımız. Zamanın sonuna kadar."

Salem, "Evet, kesinlikle. Muhteşem ya da değil, sizi buraya gönderen adam o. Ve sen buraya gelmeseydin, biz asla tanışmış olsaydık ve bu beni üzseydi, ondan hala nefret ediyorum. Bunun için ondan her zaman nefret edeceğiz."

Bu Poe'yu biraz rahatlatır.

"Onu böyle gördüğün için çıldırdığını biliyoruz," diyerek onu biraz ikna etmeye karar verdim. "Ama Müdür Carlisle'ın ne dediğini duymadın mı? Gelecek döneme kadar müdürlük yapmayacak. Ve hepimiz birkaç hafta içinde mezun olacağız. Belki de düşündüğümüz kadar kötü değildir."

Bu gözlemim karşısında Poe'nun yüzü daha da ciddileşiyor ve ben bunun nasıl olduğunu anlamıyorum.

Hiçbirimiz bilmiyoruz.

Ancak Callie ona bunu sormaya gittiğinde, Poe elini geri çeker ve aniden ayağa kalkar.

Ve yapraklar.

Hâlâ heyecan ve yüksek sesli konuşmalarla uğuldayan kafeteryadan dışarı adımını atıyor. Aslında şu anda, Müdür Carlisle'ın haberleriyle gelmesinden önceki halinden bile daha kalabalık hissediyor.

Ve tüm bu konuşmaların ve coşkunun ortasında onu gördüm.

Sonunda aradığım adamı gördüm.

Aşık olduğum adam.

Kafeteryanın eşiğinde duruyor, uzun boylu ve çok görünür, çok Benim.

Ve her şey sallanmaya başlar, endişe, korku, korku hissi yaklaşan kıyamet ve ben burada daha fazla oturamam. Ona gitmeliyim. Ama Poe için de endişeleniyorum ve Callie burada ve...

"Hey, ben ve Callie Poe'yu aramaya gidiyoruz, tamam mı?" Salem geçmişte pek çok kez yaptığı gibi beni kurtarmaya geliyor. "Bana bir kek getirebilir misin, Wyn? Zil çalmadan önce."

Başımı sallarken ona minnet dolu bir bakış fırlatıyorum. "Evet." Gülümsüyor. "Teşekkürler."

Sonra Callie'nin sandalyesinden kalkmasına yardım etti ve Poe'yu aramaya başladılar. Onlar gözden kaybolunca ben de ona doğru yöneldim. Zil çalmadan önce çok az zamanım var ve onunla konuşmam gerekiyor.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmalıyım ve eğer değilse, o zaman nasıl

Yardım et.

Umarım ona bu şekilde yaklaşmam işleri daha da kötüleştirmez. Beni ona yaklaşıırken gördüğünde, ki aslında Gözleri üzerimde olduğu için ayağa kalktığım anda bakışları sıvıya dönüştü. Parlak, sıcaklık ve... sevgi dolu olur.

Tanrım, beni
seviyor. O beni
seviyor.

Henüz söylemediğini biliyorum, tam olarak bu kelimelerle değil,
ama gözlerinde görebiliyorum.

Beni mutlu ediyor. Ve beni kızdırıyor.

Onu öpmek, yumruklamak, sarılmak ve ona öfkelenmek istiyorum.

Onu

Yaptığı şey için.

Beni her şeye katladığın için. Beni
böyle sevdiği için.

Ona ulaştığımda, üç hafta önce sorduğum soruyu soruyorum. "Acaba
her şey..."

Ellerini ceplerine sokuyor, çenesini eğiyor ve "Her şey yolunda"
diyor.

"O..." Etrafıma bakıyorum, tamamen çevremizle, insanlarla ve bize
bakıp bakmadıklarıyla uyum içindeyim; şimdiye kadar kimse bakmadı,
neyse ki. "Bir şey söyleyecek mi? Çünkü eğer söyleyecekse, ben hazırım.
Onlara bunu söyleyeceğim -"

"Onun için endişelenmene gerek yok," diyor hafif bir gülümsemeyle
sakince. "Ya da herhangi biri için. Ben onun icabına baktım. Seni rahatsız
etmeyecek ya da bir şey söylemeyecek. Sen sadece finallerine odaklan,
tamam mı?"

"Finaller umurumda değil. Bana ne olduğunu anlat. Nasıl olduğunu
anlat."

Gözleri yüz hatlarımın üzerinde geziniyor, hala sakın ve telaşsız
ama yoğun, sanki yüz hatlarımı ezberlemeye çalışıyor. "Dört hafta. Hatta
dört haftadan az. O zamana kadar dayanmanı istiyorum, tamam mı?
Dayanmanı ve senin için geleceğimi bilmeni istiyorum."

"Ne?"

Gözlerini dikip bana bakarken çenesi ileri geri hareket ediyor. "Senin için geleceğim Bronwyn. Finallerin ve St. Mary's ile işin bittiğinde orada olacağım. Sana söz veriyorum."

"Bu ne -"

Bu kez sözlerim zilin tiz sesi tarafından yutuluyor ve bunu sürüklenen sandalyelerin gürültülü ve patırtılı sesleri takip ediyor.

konuşmalar ve yemek tepsilerini belirlenen yerlere vuran insanlar. "Sınıfına git," diyor ve dikkatimi tekrar ona, onun kot mavisi gözleri. "Yakında görüşürüz."

Onu durdurmak umuduyla ona doğru bir adım attım.

Ona tutun ve ne dediğini sor. Benim için geleceğini söyleyerek ne demek istiyor? Neden bana böyle bir söz veriyor?

Ama
yapamam.

Burada
değil.

Herkesin görebileceği bir yerde değil.

O giderken yerimde sabit duruyorum. İnsanlar etrafımda dolaşıyor, sınıflarına, dolaplarına gidiyor, kitaplarını topluyorlar. Bir noktada, birisi beni de almaya geliyor. Ben Salem ve onunla birlikte sınıfıma gidiyorum. Öğle yemeğine kadar derslere ve konferanslara katılıyorum.

Poe elimi tuttuğunda - ki daha önceki öfke gösterisinden sonra sakinleşmiş ve her zamanki gibi şımarık ve kabarcıklı görünüyor - sıramdan ayağa kalkıyorum ve tek kelime etmeden beni sınıftan dışarı sürüklüyor. Beni koridorun sonunda, bir sınıfın ve cam bir pencerenin yanında sessiz bir yere götürüyor ve "Wyn, dinle, kaynaklarım bir şey aldı." diyor.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Ne?"

Etrafına bakınıyor. "Muhtemelen başka futbol olmayacak dönemin geri kalanı için uygulamalar. Ve..." Yüzünü buruşturuyor. "Ve birkaç kişi

Koç Thorne'un bir saat kadar önce bir grup korkutucu görünümlü adamlarla birlikte ayrıldığını gördüm."

"Bu ne demek oluyor? Hangi korkunç görünümlü adamlar?" "Bilmiyorum. Ama polis gibi görünüyorlardı."

Chapter 36

The Original Thorn

On dört yıl önce hayal kurmayı bıraktım.

Annem öldü. Beni büyüten, seven ve hayatını birlikte geçirmek için yanlış adamı seçen kadın. O daha iyisini hak ediyordu.

Elindekinden çok daha iyi.

Ama bunu ona veremedi vefat etti.

Annemle birlikte diğer her şeyimi de kaybettim.

Futbolu kaybettim. O zamanlar hayatımın aşkını kaybettim. Tüm hayallerimi kaybettim.

Durmak doğal bir tepkiydi. O kapıyı bir daha asla açmamak için.

Annemi kaybettiğim için zaten acı çekerken bir de bu acıyı yaşamamak için.

O yüzden kolay oldu.

Hayal kurmayı bırakmak

için yani. Artık o kadar

kolay değil. Artık rüya

görüyorum.

Her gece rüya görüyorum. Bütün gün rüya görüyorum.

Gözlerimi kapattığımda rüya görüyorum. Gözlerim açıkken rüya görüyorum. Ve her şey üç hafta önce başladı.

Her şey ona yalan söyleyip gitmesine izin verdiğim gün başladı.

Ve kendimi hayal kurmaktan, istemekten alıkoyamadığım gerçeği beni paniğe sürükledi. Bu beni korkuttu. Taş kesilmiştim. Taş kesilmiştim.

Ve sonra sinirlendim.

Dersimi almadığım için kendime kızıyordum. Hayal kurmamam gerektiğini kafama sokamadığım için. Bir şeyleri istememem, arzulamam, özlem duymamam gerekiyordu.

Bu bana sadece acı veriyor.

Bu beni sadece mutsuz ediyor.

Ben de evimin altını üstüne getirdim. Benim boş, çöplük evimi yeni bir ev yapmaya çalışıyordu. Benim için.

Bir şeyleri kırdım. Bir şeyleri yumrukladım. Bir şeylere öfkelen dim. Ta ki bir şeyin farkına varana kadar.

Yatak odamda, benimle alay eden ve onun yokluğuyla alay eden o bitmemiş renkli duvarın yanında otururken, artık acıyı umursamadığımı fark ettim. Artık hayallerimin gerçekleşip gerçekleşmemesi umurumda değil. Korkup korkmamam artık umurumda değil.

Artık *umurumda* değil.

Ondan başka her şey hakkında.

Hiçbir *şeyin* o acıyı tekrar yaşamaya de ğe ce ğini düşünmemiştim. Hiçbir şey ya da hiç kimse için o sefaleti, o ıssızlığı yaşamayacağımı.

Ama yanılmışım.

Bunu onun için
yapardım. Onun
için.

O buna değer.

O tüm acılara, tüm ıstıraplara değer. O benim aptalca kendimi korumamı bırakıp uçurumdan atlamaya değer. Yürümeye ve düşmeye değer. O, bilinmeyene adım atmaya değer.

Onun yokluğu - ki bu yokluk kırık hayallerimin bana verdiği acıdan çok daha acı ve ıstırap vericiydi - bana şunu fark ettirdi

Onun için her şeyi yapardım.

Evet, son üç haftadır rüyamda onu görüyorum.

Onu çoktan bıraktığımı ve asla geri alamayacağımı bilerek hayal kuruyor ve hayal kuruyordum. Kurduğum her bir hayalin kırılacağını, gerçekleşmeyeceğini biliyordum.

Ama iyiydi.

Sadece onu önemsiyordum.

Beni kimsenin görmediği gibi gören kız.

Ve öğleden sonrayı bir hapisane hücresinde geçirdim. Ben de şu anda oradan çıkıyorum.

Yine de her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum. Dün gece her şeyi halletmiştim.

Ama görünüşe göre öyle değil.

Bronwyn'i St. Mary's'e bırakır bırakmaz Müdür Carlisle'ı aradım.

Ona ne olduğunu ve Helen'ın ne gördüğünü anlattım. Ve sonra ona gerçeği söyledim. Ona son birkaç aydır neler olduğunu anlattım. Niyetimin ileriye dönük olduğunu.

Ve ben de bırakıyordum.

Hedeflerimi ve Bronwyn'in itibarını tehlikeye atacak bir pozisyonda kalamazdım. Önümüzdeki dört hafta için bile.

Ayrıca ona gerekirse bir soruşturmaya tabi tutulacağımı da söyledim. İşbirliği yapacağımı ve gerekli olabileceğini düşündüğü her türlü iç incelemeye katılacağımı söyledim.

Ama tek şartım bunun gizli tutulması ve kesinlikle gizli kalmasıydı. Bu onların da işine geliyordu; kimse öğrenci/öğretmen skandalı istemez, özellikle de bir reform okulunda. Çünkü *onu* bu işin dışında tutmalarını istiyordum. Ve bunu yapmak için suçu üstlenmem gerekiyorsa

ya da bunu sicilime işlemek zorunda kalırlarsa, benim için sorun değildi.

Neden bilmiyorum ama hikayemin sonunda Leah -Müdür Carlisle- son derece yorgun görünüyordu.

Belki de gecenin bir yarısı olduğu için ya da o yılın başlarında zaten böyle birkaç durum yaşamış olduğu için. Bir tanesine aşınayım - kendi kız kardeşimin hamile kalması ve Leah'nın onu hala doğurmaya devam etmesi. Diğer ise kız kardeşimin arkadaşlarından biri olan Salem ve kendi oğlu Arrow ile ilgiliydi.

Durum ne olursa olsun, "Haber benden gelmeyecek. Ama Helen bunu paylaşmayı ve yönetim kurulunu dahil etmeyi seçerse, onu durdurmayacağım. Bu ciddi bir durum Conrad, umarım bunu biliyordur. Otorite, rıza ve davranış kuralları hakkında sorular olacaktır. Kendi başıma harekete geçmememin tek nedeni seni tanıyor olmam. İtibarını yıllardır biliyorum. İtibarsızlığın ötesinde ve sen Bana gelmeyi seçtiniz ve gerekirse istifa edip resmi bir soruşturmaya katılmaya hazırsınız. Ve 18 yaşında olduğu gerçeği. Belki de bu beni sorumsuz bir yetişkin ve öğretmen yapıyor. Ama tekrar ediyorum, eğer başkaları da soru sormak istiyorsa, onları durdurmayacağım."

O zaman yapılacak tek şey Helen'la konuşmaktı.

Kolay olmayacağını biliyordum. Onu bu işin peşini bırakmaya ikna etmek. Onu reddettiğim ve vermeyi reddettiğim şeyler için yine evime gelmişti. İstediklerinden vazgeçme konusunda pek iyi değildir.

Bu yüzden denemedim bile.

Tek söylediğim gerçeğin ortaya çıktığı ve işi bıraktığımdı. Yani intikam almak istiyorsa, almıştı. Ama daha fazlasını istiyorsa, *ona* değil ama bana istediğini yapabiliirdi.

Ama sanırım *onu* dinlemedi çünkü hala *onunla* ilgileniyordu.

Babası.

Beni tutuklatan kişi.

şimdiye kadar bunun için de bir çözüm bulmayı başardım. Geçici ama etkili bir çözüm, zira kefaletle serbest bırakıldıktan sonra karakolun merdivenlerinden hızla iniyorum.

Aramak istediğim son kişinin yardımıyla. Reed Jackson.

Beyaz Mustang'ine yaslanmış, caddeyi adımlarken beni bekliyor. Ona ulaştığımda doğruldu ve çenesini bana doğru salladı. "İyi misin?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. Ben iyiyim.

Genellikle günün bu saatlerinde omuzlarım ağrımaya başlar. Kafatasım zonklamaya başlar ve kaslarımda hiçbir esneme hareketinin ya da hapın gideremeyeceğı bir gerginlik olur. Ve son üç haftadır ağrı gerçekten çok kötü.

Ama bugün değil.

Bugün şaşırtıcı derecede iyiyim.

"Beni kurtardığın için minnettarım," diye devam ediyorum.

Omuz silkiyor. "Önemli bir şey değildi." Sonra küçük bir sırtışıla, "Ve sanırım senin için bir şeyim var."

Alarma geçiyorum. "Sonunda."

Bunun üzerine kaşlarını çatır. "Bu işler zaman alır, tamam mı? O lanet olası savcı. İşini sıkı tutuyor. Benim adamım kazdı da kazdı."

"Ve."

Tekrar omuz silkiyor. "Ve sanırım turnayı gözünden vurduk. Daha sonra bir şeyler gönderecek. Gönderdiğinde seni ararım."

Üç hafta önce, babasının partisinde ona bir söz verdim.

Onu özgür bırakacağıma söz verdim.

Sonunda bir tavır almış olsa da, babasının onun gitmesine bu kadar kolay izin vermeyeceğini hissediyordum. Bu yüzden bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Onun tehdidini kalıcı olarak ortadan kaldırmalıyım.

Bugün Reed'i aramamın bir diğer nedeni de bu.

Çünkü o zaten bana yardım ediyor. Çünkü bana yardım edebilecek tanıdığım tek kişi o. Çünkü Reed Jackson'ın bağlantıları var.

Daha doğrusu Bardstown'ın ve dört kasabanın en varlıklı adamı olan babasının var.

Bir savcıya karşı çıkmak için bu bağlantılara, bu nüfuza ihtiyacım var. Kaldıraca ihtiyacım var.

"Peki hasar nedir?" Ona sordum. "Ne hasarı?"

"Bugün beni kurtardığın için. Ve sonunda büyük ikramiyeye el attığın için. Sana ne borçluyum?"

Bana anlamsız konuşuyormuşum gibi bakıyor. "Hiçbir şey."

Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey." O da başını sallıyor ve devam ediyorum: "Yani odaya girdiğini ve beni bıraktıklarını söylüyorsun. Ve o adamın senden hiçbir şey talep etmeyecek mi?"

Yine sırtıyor. "Bardstown'ın karanlık yüzünü ilk kez gördüğünü biliyorum ama bu adamlar benim kölelerim. Babamın köleler. Sadece onlara yapmalarını söylediğim şeyleri yaparlar. Ve genellikle babamın çok zengin olması da yardımcı oluyor."

Onu inceliyorum, kibirli yüzünü.

Tavırları beni hep rahatsız etmiştir. Bardstown Lisesi'nde koçluk yaparken benim oyuncumdu ve her zaman yetenekli olduğunu düşünmüşümdür. Antrenörlüğünü yaptığım pek çok çocuktan daha fazla. Ve her zaman yeteneğinin tamamen boşa gittiğini düşünmüşümdür.

"Callie'ye söyledin mi?" Ben sordum.

Tüm ukalalığı, sırtması ve kibri, benim sahip olduğum her şey
Ondan hep nefret etmiştim, kız kardeşimin adını duyunca eriyip gitti. "Yok
artık," diye cevap veriyor neredeyse öfkeyle. "Ve kimse ona bir şey
söylemeyecek. O bir

Zaten çok stres altında, tamam mı? Sırtı onu rahatsız ediyor. Çok fazla
hareket edemiyor. Her zaman sinirli ve hormonlu. Bir de üstüne finalleri
var. Kimse Fae'ye bir şey söylemeyecek. Şu anda buna ihtiyacı yok."

Fae.

Ona kendi adıyla hitap ediyor, ki itiraf etmeliyim ki bu geçmişte beni
gerçekten rahatsız etmişti.

Ama artık değil.

Özellikle de o da bir şekilde benim gibi ona karşı aynı koruyuculuk
seviyesine sahipken. Tüm kardeşlerim gibi.

Yani Callie'yi ne kadar önemseyişimize rağmen bize karşı asla
kazanamayacak ama onun da orada olduğunu görmek güzel.

Bahsetmeye bile gerek yok, sonunda onun tasvir ettiğinden daha
fazlası olduğunu görmeye başladım. Yani evet.

"Güzel," diyorum, kabul ederek.

Callie'nin şu anda hiçbir şey bilmesine gerek yok; her şeyi Müdür
Carlisle ve St.

Mary sessiz. Zamanı geldiğinde ona her şeyi kendim anlatacağım ama daha
önce değil.

Reed'in kollarını göğsünde kavuşturup tipik sırtışıyla "Peki kim bu
kız?" diye sormadan önce bir süre beni incelediğini hissediyorum.

"Kim kimdir?"

"Kız," diyor. "Kimin için tutuklandın?"

Sözünü etmesinin yarattığı ani etkiyi gizlemek için ellerimi ceplerime sokuyorum. "Neden bir kız olmak zorunda?"

"Çünkü erkekler aptalca şeyler yaptıklarında, milyon yıl geçse de yapmayacaklarını düşündükleri, yapmayı hayal bile etmedikleri şeyler yaptıklarında, genellikle işin içinde bir kız vardır," diye cevaplıyor. "Hem de güzel bir kız.

Bölge savcısını araştırıyorsunuz, bölge savcısı sizi tutuklattı ve şimdilik kefaletle serbest bırakılsanız da peşinize düşeceğinden eminim. Yani, ona karşı elimizde ne olduğunu görene kadar. Peki o kim? Şanslı kız. Koç Thorne'un tüm kuralları çiğneyip hapse girmesini sağlayan kişi."

Şanslı kız.

Evet, onu bilemiyorum.

Şanslı mı yoksa bu acımasız bir şaka mı bilmiyorum.

Onu hayal ediyordum, evet. Ama benim gibi birini hayal etmeli mi bilmiyorum.

Sert, katı ve hareketsiz biri. Hayatı çok sınırlı ve küçük olan.

Benim gibi yaşlı biri için dünyayı pek görmedim, değil mi? Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir yere gitmedim.

Kendi başıma hiçbir şey başaramadım.

Bu yüzden uzak durdum. Üç hafta boyunca.

Hayal kurmaktan, bir şeyler istemekten duyduğum korkakça korkuyu aşmama rağmen. Son üç haftadır kendimi korumuyordum, onu koruyordum.

Benden.

Çünkü onun geleceği dışarıda. Onun geleceği büyük, parlak ve New York'ta.

Onun için yeterince iyi olmadığımı bildiğim halde ona karşı nasıl bencil olabilirdim? Ona hak ettiği şeyleri veremeyeceğimi bildiğim halde.

Bu yüzden onu Ledger'a doğru ittim.

Bu beni öldürse de. Hayatımda ilk kez onu kıskandığımı hissetsem de. Kendi kardeşimi.

O kadar ki, onunla çıkma fikrinden vazgeçene kadar onu yumruklamak ve yumruklamak istedim.

Ayrıca ona yalan söylediğim halde nasıl yanına gidebilirdim ki?

Bir pislik gibi, onun güveninden bir kez daha faydalandım. Ona geri çekilmesini sağlayacak tek şeyi söyledim. Bu onun *yoluna devam etmesini* sağlayacaktı. Hayatını yaşamasını. Yaşadığımız bu kısa süreli rüya ateşini unutmasını. Bana olan bu genç aşkı unutmasını.

Öyle

düşünmemiştim...

Beni seviyordu.

Ben.

Hiç düşünmemiştim... Beni hayal edebileceğini hiç düşünmemiştim. Beni böyle isteyebileceğini. Duygularının derinliğini hiç anlamadım ve anlamalıydım da.

Yapmalıydım.

Çünkü bana göstermişti, değil mi?

Bana farklı olduğunu defalarca göstermişti. O daha fazlasıydı. O *benimdi*.

Ve onu tekrar incittim.

Onu incittim ve yine saçmalıklarına maruz bıraktım.

Öfkeli düşüncelerimden sıyrılıp Reed'e bakıyorum.

"Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

Omuz silkip geçmeden önce gözlerine sıkıntılı bir bakış giriyor.

"Güzel bir kızla ne yapacağımı bilemem." Sonra, oldukça sessiz bir şekilde,

"Onu mahvetmek dışında."

O zaman kıkırdıyorum.

Şu anda içimde olduğunu bilmiyordum ama yine de.

"Callie'nin neden seni seçtiğini hep merak etmişimdir," diyorum.

"Seninle ilgili sayısız uyarı ve nasihatten sonra neden hâlâ sana aşık oldu?

Sanırım şimdi cevabımı aldım."

Gözleri kısıldı. "Ben de diken üstündeyim, duymayı bekliyorum."

Tekrar kıkırdıyorum. "Çünkü sen de benim gibisin."

"Ne?"

"Öylesin."

"Bunun bir iltifat olması mı gerekiyor?"

Birkaç dakika önce onun yaptığı gibi, "Siktir et, hayır," diyorum. "Ben bir pisliğim.

Adı da Bronwyn."

Gözleri ilgi ve tanıma ile parlıyor. "Fae'nin arkadaşı."

Bronwyn'imi tanınması hoşuma gidiyor mu emin değilim ama şimdilik buna izin veriyorum. "Evet. İnsanlar ona Wyn der."

Yüz hatlarını eğlence kaplıyor. "Ona ne diyorsun?" Bir duvar çiçeği.

Benim duvar çiçeğim.

Ve bana diken diyor. *Onun* dikenini.

Bu sabah St. Mary'de ona söz verdiğim gibi, yine

On

u. Ve ona istediğini vereceğim. Tabii hala istiyorsa.

Eğer hala bana sahip olacaksa.

Chapter 37

Aynada kendime bakıyorum.

Yine pembe bir balo elbisesi giyiyorum. Bu daha kapalı. Straplezden daha omuzlu ama babamın doğum günü partisinde giydiğim gibi vücudumu sarıyor.

Özellikle göğsüm.

Gerçi diğer erkekler ya da erkekler için değil. Özellikle Robbie için.

Çünkü üniversiteden ziyarete geldi ve benimle tanışmak istediğini söyledi. O yazki kötü davranışlarımı unutmak ve bana bir şans daha vermek için.

Ailem bu konuda çok mutlu. Ve artık hayır diyemeyeceğim için.

Kısa süre önce onlara yapacağımı söylememe rağmen. Yapmak istemediğim şeylere hayır diyeceğimi. İşim bitmişti. Özgürdüm ve nihayet hayatımın kontrolünü elime alıyordum.

Ama sorun değil.

İstemiyorum. Kontrolü istemiyorum. Özgür olmak istemiyorum. Özellikle de özgürlüğüm bu kadar pahalıyken.

Bedeli özgürlüğü olduğunda. İtibarının. Refahı.

Ona zarar verecekse özgürlüğümü
istemiyorum. Eğer bu onu
tutuklatacaksa...

Bu düşünceyle bir elimi karnıma bastırıyorum. Çünkü yine
kusacakmışım gibi görünüyor.

Bütün gün pek bir şey yememiş olmama rağmen -aslında babam dün
öğleden sonra Conrad'a ne yaptığını anlattığından beri hiç yemek yemediğimi
düşünüyorum- hala sürekli kusuyorum.

Poe bana öğrendiklerini, Conrad'a St. Mary's'den çıkarken eşlik eden
bazı adamları ve polislere benzediklerini anlattıktan sonra anladım. Bunun
babamla bir ilgisi olduğunu *biliyordum*.

Ve Helen.

Ve dün sabah düşündüğümünden ve korktuğumdan daha kötüydü.
Helen'in beni ve Conrad'ı müdüre şikayet edeceğini düşünmüştüm ama o
daha kötü bir şey yaptı.

Babama gitti.

Ben de hemen müdürün odasına gittim, Müdür Carlisle neden
orada olduğumu zaten biliyordu. Babamı aramama izin verdi ve o da
beni eve götürmesi için bir araba gönderdi.

Ulaştığımda korkunç bir atmosfer bekliyordum. Tıpkı babamın
arabasına zarar verdiğim gece ya da sanat okuluna gitme isteğimi dile
getirdiğim gün olduğu gibi. Bana bağırılmasını bekliyordum. Tamamen
kınanmayı ve yüksek sesle isimlerle çağrılmayı bekliyordum.

Ama iğne atsan yere düşmez bir sessizlik vardı. Annem tek kelime
bile etmedi ve babamın kullandığı ses yumuşak, kibar ve çok işlekti.

"Bu çılgın, mantıksız sanata gitme fikrinden vazgeçmeni istiyorum.
okul," dedi babam, gözlerimin içine bakarak, her santiminde

acımasız bir avukat. "Elbette onunla hiçbir temasınız olmayacak. şimdi ya da gelecekte. Onu görmeye çalışmayacak, aramayacak ya da herhangi bir şekilde onunla temasa geçmeyeceksiniz. Müdür Carlisle bana işinden ayrıldığını söyledi ve finallere girmenize izin vermemin tek nedeni de bu. Ama burada kalacaksın; yurtlara geri dönmeyeceksin. Burada kalacaksın ve uslu duracaksın. Her santiminde kızın gibi davranacaksın Seni öyle yetiştirdik. Bana bunları yapacağına söz verirken, bunu ortadan kaldıracığım. Onu serbest bırakacağım. Ona asla zarar gelmeyecek. Dedikodular olmayacak. Bu hiç olmamış gibi olacak."

Tabii ki ona böyle şeyler için söz verdim.

Tabii ki babama istediği her şeyi verdim. Sahip olabilirdi Aşık olduğum adamı serbest bıraktığı sürece *her şeyi* yaparım.

İşin bu noktaya geleceğini hiç düşünmemiştim. Öz babamın bir fırsat göreceğini ve bunu bana karşı kullanacağını.

Yaptığı buydu, değil mi?

Helen ona söyledi ve o da mükemmel bir avukat gibi bu bilgiyi benden istediğini almak için kullandı.

İşte buradayım.

Evime döndüm, başka bir etkinliğe katılıyorum.

Bu son dakika fikri olduğu için daha az gösterişli ve ayrıntılı ama daha az önemli değil. Sanırım annemle babam benim ve bu yüzden bir akşam yemeği partisi düzenlemeye karar verdiler - Rutherfordlar katılıyor.

Bir ya da birkaç kez derin nefes alarak aynada kendime son bir kez daha bakıyorum ve aşağıya inip partiye katılmak üzere yatak odamdan çıkıyorum. Ne kadar yiyebileceğimden ya da kusmak istemeden oturmayı başarıp başaramayacağımdan emin değilim ama elimden geleni yapacağım.

Bacaklarım titreyerek merdivenlerden iniyorum ve Martha'nın en azından biraz meyve suyu içmem konusundaki tavsiyesini dinlemediğim için kendime lanet ediyorum. Muhtemelen yapmalıydım çünkü gerçekten tekrar kusacağımı düşünüyorum ve bu

Şampanya kadehleriyle fuayede ve oturma odasında dolaşan tüm bu insanların önünde olacak.

Düşüncelerimi kaybediyorum çünkü biri ön kapıdan içeri giriyor.

Uzun boylu ve geniş, kirli sarı saçları lacivert gözlerine dökülen biri. Görüntüsü beni o kadar sarsan biri ki neredeyse bir adımı kaçırarak ve düşüp merdivenlerden yuvarlanmamak için iki elimle tırabzana tutunacaktım.

O ne... O burada ne yapıyor?

Dışarıda olduğunu biliyordum.

Bunu biliyordum; Martha söyledi.

Mary's'deki Poe gibi, Martha'nın da evde kendi casusları ve kaynakları vardı. Ondan olayları takip etmesini istemiştım - dün babamla yüzleşmemden sonra yiyecek bir şeyler bırakmak için odama geldiğinde ona Conrad'dan bahsetmişim - ve bir şey duyar duymaz bana haber vermesini istemiştım. Ve dün gece bana babamı telefonda duyduğunu söyledi. Conrad'ın dışarıda olmasından bahsediyordu ve sesi çok kızgın geliyordu.

Babamın neden kızgın olduğundan emin değilim ama Conrad özgürlüğüne kavuştuğu için mutluydum.

Ve şu anda ona bakarken, gerçekten dışarıda olduğunun kanıtına bakarken, kalbimin göğsümde sıçramasına, iyi görüldüğü için mutlu bir kuş gibi çarpmasına engel olamıyorum. İyi olduğu için.

Ta ki onun burada olmaması gerektiğini anlayana kadar. *Burada* olmaması gerektiğini.

Benim evimde olmaz.

Ama kendimi sersemlikten kurtarıp bir şeyler yapmayı düşünemedim önce -evimin geniş fuayesinde durmuş, gözleriyle etrafı tarayıp bir şeyler ararken onu karşılamak için merdivenlerden aşağı koşmak gibi- görüş alanımda başka biri beliriyor.

Beni daha da sarsan ve harekete geçiren biri. Babam.

Babamın yaklaştığını görür görmez çenesi kenetlenen Conrad'a doğru ilerliyor. Ve babam ona ulaşır ulaşmaz gözleri tehlikeli yarıklara dönüşüyor.

Ben de oradayım.

Ya da en azından merdivenin dibindeyim ve babamın "Ne kadar da yüz­süz­sün" dediğini duyabiliyorum.

Conrad onun sözünü keser.

Sadece sözleriyle değil, aynı zamanda babamın göğsüne neredeyse bir şey vurarak. Babamı hafifçe sarsan bir tür kalın dosya.

"Evet, biliyorum," diye homurdanıyor Conrad. "İşte bu yüzden sana geri çekilmenin senin yararına olacağını söylemek için buradayım."

"Affedersiniz?"

Conrad soğuk, ölümcül gözlerini babamın yüzünde gezdirirken cevap vermekte gecikmiyor. "Sen bir pisliksin, bunu biliyor musun? Yani avukatlar genelde öyledir. Ama sen pastayı alıyorsun çünkü sadece işin söz konusu olduğunda değil, kızın söz konusu olduğunda da bir pisliksin. Senin kızın."

Conrad benden bahsettiğinde kalbim yerinden fırlıyor ve bir sonraki kısmı söylediğinde göğsümden tamamen fırlıyor: "Gitmesine izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Sırf dünkü öfke nöbetin yüzünden. Çünkü eğer öyle düşündüysen, düşündüğümden ve bu dosyanın söylediğinden daha da aptalsın demektir." O

Devam etmeden önce bir an dosyaya bakar, "Okumanızı öneririm. Sonra da başkaları okursa ne olacağını düşünmeni öneriyorum. Ve her şeyi düşünüp *doğru* sonuca vardığında, onu burada tutmaya çalışmakla ilgili kafadaki her küçük düşünceyi yok etmeni istiyorum. Onu korkutmaya, manipüle etmeye ya da hayallerine ulaşmasını engellemeye çalışmanı. Anlıyor musun? Çünkü Bronwyn'ime dokunmayı, ona zarar vermeyi ya da hayatını zorlaştırmayı düşündüğüne dair bir *ipucu* bile alırsam, bu dosyanın Bu şehirdeki ve bu eyaletteki her medya kuruluşunun eli."

Bununla birlikte Conrad dosyayı bırakıyor ve babamın eli kayarak yere düşmeden önce onu yakalıyor.

Ve sonra gözleri bana, aşık olduğum ve bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğüm adama takılıyor.

Doğrudan, utanmadan.

Sanki orada, merdivenlerin yanında durduğumu biliyordu ve bana odaklanır odaklanmaz, ayak sesleri yüksek ve emin bir şekilde yürümeye başladı.

O kadar yüksek ki sanırım insanlar fark etmeye başladı.

Conrad kızgın gözlerle geldiğinde bir şeylerin ters gittiğini fark etmeye başlamışlardı bile. Sonra babam onun yolunu kesmiş ve hararetli bir tartışmaya girmişler. Ve şimdi babam vurulmuş gibi görünüyor. Yüz hatları gergin, şok olmuş ve kızgın.

Benden bahsetmiyorum bile.

Merdivenlerin yanında durmuş, donmuş ve korkmuş bir şekilde onları izliyordum. Yani evet, sanırım biliyorlar.

Ve babamın bir şeyler yapacağını düşünüyorum. Her an sersemliğinden kurtulup Conrad'ın bana yaklaşmasını engelleyebilir.

Ama yapmıyor.

Hiçbir şey
olmuyor.

En azından dışarıdan.

İçimde bir kaos var ve bana ulaşır "Hey" dediğinde her şey patlıyor.

Şu anda bile tehlikenin babam ve buradaki pek çok insan şeklinde etrafımızı sardığını düşündüğümde, bunun onun bana ilk - çok ilk - selamı olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Genellikle ona gülümseyip selam veren ben olurum ama bu sefer o. Gülümsüyor ya da daha doğrusu dudaklarını bir iki santim yukarı çekerek

Ben.

"Nesin sen... Burada olamazsın," diyorum ona. söyleyecek başka bir şeyim yok.

Babama bakarken soğuk ve tehlikeli olan jean mavisi gözleri şimdi sıcak ve parlak. "Senin için geleceğimi söylemiştim."

"Ama babam. O... Ona ne verdin? O dosyada ne var?"

"Geri çekilmesini sağlayacak bir şey" diye cevap vermeden önce çenesi geriliyor.

"Nasıl geri çekileceksin?"

Gözleri yüzümde geziniyor, korkusuz ve kendinden emin. "Bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağına söz vermiştim, hatırladın mı? Bu partileri, bu etkinlikleri. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmayacaktın. Ve istemiyorsun."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve gözlerim acıyor.

Tüm bedenim ona duyduğum sevgiyle sızlıyor. Çok fazla ihtiyaç ve özlem ve fısıldıyorum, "Çok korktum. Seni aldıklarında. Poe bana bir şey söyledi ve ne yapacağımı bilemedim. Ben... Ben..."

Bir adım daha yaklaşıyor ve elini yanağıma götürüyor, onu kucaklıyor ve ben de hayatım ona bağılıymış gibi ona tutunuyorum. "Hey, korkmana gerek yok

artık. Asla korkmana gerek yok. Bu insanlardan değil. Babandan da. Bu iş bitti. Bitti. Sonsuza dek. Ben icabına baktım."

Elini yanağıma bastırıyorum. "Kendim için korkmuyorum. Senin için korkuyorum."

"Bana da hiçbir şey olmuyor" derken gözleri yumuşuyor. "Sonsuza kadar mı?"

"Evet," diye fısıldıyor, parmakları yanağıma batıyor. "Sonsuza kadar."

Sesi, tonu, yüzündeki mutlak inanç bedenimin rahatlamasına neden oluyor. Nihayet.

Korkumu kovuyor. Ya

da en azından çoğunu.

Sanırım buradan uzaklaşana kadar tamamen yok olmayacak.

Conrad'ıma zarar vermeye çalışan insanlardan uzakta.

Ben de fısıldadım, "Beni al."

Her zamanki gibi, ona ne demek istediğimi söylemek zorunda değilim.

Çünkü onunla aynı dili konuştuğumuzu düşünüyorum.

dikenlerin güllere ne yaptığını. Ve yapraklar sonbaharla nasıl konuşur.

Yıldızlar gökyüzüyle nasıl konuşur.

Kalplerimizle konuşuruz.

Ruhlarımızla.

Elimi tuttu, parmakları benimkilerle birleşti ve ondan istediğim şeyi yaptı.

Beni

götürüyor.

Dışarıda.

Chapter 38

Onun evindeyim.

Oturma

odasındayım.

Tam ortasında ve kapının yanında.

Nedense bu gece bana onun evine ilk kez geldiğim zamanı hatırlattı.

Yolculuk sırasında ne kadar gergin olduğumu ve onun alanına girdiğimde tüm gerginliğimin nasıl kaybolduğunu.

Onun hayatı.

Kendimi ne kadar güvende

hissettim. Ne kadar evimde.

Hâlâ öyle hissediyorum.

Sağ salim ve evde.

Aslında, yolculuk sırasında gergin bile değildim.

Yine de ondan pek emin değilim. Çünkü gergin görünüyor.

Bana bakarken kararsız görünüyor.

Her zamanki gibi kapıya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde dursa da, vücudunda bir gerginlik var.

Çalkalanan bir şeyin donuk uğultusu.

Sanırım aramızda söylenmemiş şeyler var.

O gece çözemediğimiz her şeyi, Helen'ın bizi öpüşürken gördüğü geceyi. Ona onu sevdiğimi söylediğim gece, o da bana

bana verecek bir şeyi yoktu.

"Evde olduğumu nereden bildin?" diye sordum.

"Leah," diye yanıtlıyor beni dikkatle izleyerek. "O aradı. Babanın seni evde tuttuğunu söyledi. St. Mary's'e dönmene izin vermiyormuş."

"Gitmene izin vereceğini söyledi," diyorum ona. "Eğer onun şartlarını kabul edersem..."

Alay ediyor, gözlerinde öfke kaynıyor. "Bunu tahmin etmiştim. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmiştim. Lanet olası pislik." Sonra, "Yani Leah aramamış olsaydı bile, yine de senin evine gidiyordum. Babanı görmek için."

"Ona dosyayı verip geri çekilmesini söylemek için." "Evet."

"Bunu nasıl aldın?"

"Reed." Kaşlarımı çatığımda açıkladı: "Babanın doğum günü partisinden hemen sonra onu aradım. Ona karşı çıksan bile bunu oturarak kabul etmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden onu kalıcı olarak susturmanın bir yolunu aradım.

Onu şimdilik ve daima hizada tutacak bir şey." Keskin bir nefes alarak ekliyor: "Helen'ın da icabına baktım."

"Nasıl?"

Çenesi sanki hoşnutsuzluk içindeymiş gibi bir an sertleşti. "Ona bir daha ağzını açarsa benimkini de açacağımı söyledim. Ve eğer açarsam, bu onun canını benim canımı yaktığından çok daha fazla yakacak. Ya da seni. Çünkü son bir yıldır yatmaya çalıştığı adam benim."

"Ne?"

"Kirli oynamayı bilen tek kişi o değil. Özellikle de uğraştığı şey benim önemsemiğim tek şey olduğunda." Sözleri karşısında yutkunuyorum ve devam ediyor: "Bu yüzden oturacak ve çenesini kapalı tutacak. Yine, şimdilik ve daima."

Ellerimi yumrukladım.

Pek çok nedenden dolayı.

Tehlikeyi benden önce fark etmiş olması. Beni ondan koruduğu, ona bir çözüm bulduğu gerçeği.

Bir diken
gibi.

Benim
dikenim.

Ama beni de iğneledi, değil mi?

Beni incitti. Bana yalan söyledi. Üç hafta boyunca bana işkence etti.

Bir şeyler söylemeye başladığını fark ettim ama önce ben yetiştim ve "Bu nedir?" diye sordum.

Yine de özürlerini duymaya hazır değilim. Henüz onu rahat bırakmaya hazır değilim. Bu yüzden kapının yanındaki duvardaki noktayı gösteriyorum ama "Bir delik" diye cevap verirken ona bakmıyor bile.

"Duvarında neden bir delik var?"

"Çünkü onu yumrukladım."

"Neden?"

Bir süre beni izliyor, gözleri delici ve masmavi. "Çünkü kızgındım. Çünkü seni ağlattım. O gün ofisimde. Çünkü Döndüğümde ev bomboştu. Her zamankinden daha boştu ve çünkü her zaman böyle hissedeceğimi biliyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca."

Çünkü beni kendinden
uzaklaştırdı. Benden kendisi
vazgeçti.

Boğazıma bir şey düğümleniyor, dikenli bir şey ama onu görmezden geliyorum ve "Demek beni özledin" diyorum.

Çenesi bir ileri bir geri hareket ederek bir süre beni izledikten sonra gırtlaktan gelen bir sesle cevap verdi: "Evet, seni özledim. Seni gerçekten çok özledim."

Onun samimi, çiğ sözleri karşısında boğazımdaki o şey büyüyor ama kendime güçlü olmamı söylüyorum. Kendime dayanmamı

söylüyorum.

Henüz değil.

"Bu senin kendi hatan," diyorum.

Sert sözlerimle ilgili bir şey onun orantısız, kendi kendini yok eden bir gülümseme atmasına neden oluyor. "Biliyorum."

"Benden sempati beklemeyin," diye ekliyorum sırf meramımı anlatmak için.

"Hayır. Milyon yıl geçse de olmaz."

Kolay kabullenışı, öfkemi almaya hevesli oluşu karşısında dişlerimi sıkıyorum. "I..."

Ne söyleyeceğimden emin değilim çünkü aklıma bir şey geldi.

Geçen gecedен bir şey hatırlıyorum, kamyonetine grafiti yaptığım gece - bu arada hala orada duruyor. Henüz yıkamadı bile ve tıpkı beni özlediğı için duvarda bir delik açtığı gerçeğı gibi, bu grafiti olayının da beni etkilemesine izin vermiyorum.

Bunun yerine, arkamı dönüp yatak odasına doğru ilerliyorum ve onu beni takip etmesi için bırakıyorum.

Ki öyle.

Yatak odasına ulaşır ulaşmaz kalbim öyle gürültülü, öyle kükreyerek atmaya başlıyor ki hiç durmayacağını düşünüyorum. Kalbim ben öldükten sonra bile atmaya devam edecek.

Vızıldayan bacaklarımın üzerinde duvara doğru yürüyorum - onun için boyamaya çalıştığım çıplak duvara - ve elimi duvara bastırıyorum. "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," diye cevap veriyor arkamdan.

Ayrıldığımda duvarın yarısı gri, yarısı toz mavisiydi. Yapma aşamasında olduğum yarım kalmış kiraz çiçeğı ağacından bahsetmiyorum bile.

Onun için.

Kiraz çiçeğini seçtim çünkü yeni başlangıçlara işaret ediyor.

Yeni sevinçler. Yeni hayaller.

Şimdi duvar tamamen mavi. Kiraz çiçeği bıraktığım gibi duruyor.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyor gibi, "Yapamadım..." diye açıklıyor. Sesini duyunca döndüm ve devam etti: "Senin yaptığını nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kiraz çiçeğini yalnız bıraktım."

"Ne yapmalıyım?"

"Her şeyi pembe ve renkli yap." Gözleri benimkilere dikildi. "Mesela sen."

Tanrım.

Ondan nefret ediyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

Çünkü ne olursa olsun, beni ne kadar incitirse incitsin.

Onu sevmeyi bırak.

Göğsümün içindeki bu özlemi bastıramıyorum.

"Bana yalan söyledin," diyorum, sesim olmasını istediğimden daha titrek çıkıyor. "Sen

Yala

n Yutkunurken yüz hatları geriliyor. "Evet." "Bana
söyle
dim." üç hafta boyunca işkence ettin."

"Ben yaptım."

"Ben -"

"Senin için bir şeyim var," diyor kabaca, kapıda dururken. "Ne?"

Elini cebine sokuyor ve bir şey çıkarıyor. A

Katlanmış kağıt. Daha doğrusu bir sürü katlanmış kağıt. Hepsi kenarlarından kırıışmış. Hepsi düzensiz ve bir şekilde benim için son derece değerli, daha o bana ne olduklarını söylemeden.

Tekrar yutkunarak, "Günlerce bana yazdığın o mektupları sana okuttum. Ofisimde. Her gün orada öyle cesurca durur ve bana hayallerini okurdun. Düşündüğün şeyleri ve ben... Ben de

Sana hayranlık duyuyorum. Cesaretine. Bana en mahrem parçalarınla güvendiğin gerçeğine." Devam etmeden önce çenesini sıkmak için duraklıyor, "Ben o kadar cesur değilim. Hiçbir zaman da olmadım. O gece haklıydın. Bana korkak dediğinde. Çünkü ben öyleyim. Ben bir korkağım. Ama..."

Tekrar duraklıyor ve bu sefer o kağıtlara bakıyor ve yemin ederim, yemin ederim, neredeyse ona gideceğim.

Neredeyse ona bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyecektim. Ellerini titretecek bir şey yapmasına gerek yok. Vücudunu titreten bir şey.

Çünkü şu anda olan şey bu. Titriyor.

Ama ben bir şey yapamadan o konuşuyor. "Ama cesur olmaya karar verdim.

Cesur olmaya karar verdim. Çünkü sana bir hikâye anlatmak istiyorum." "Ne hikâyesi?" Fısıldıyorum.

"Hayallerimi nasıl kaybettiğimin ve onları nasıl bulduğumun hikâyesi" derken elleri biraz daha titriyor.

Sonra aşağı bakar ve o sayfaları açar.

Ama görünüşe göre, onlara ihtiyacı yok. Çünkü başladığında, yukarı bakıyor.

Bana.

Gözlerimin içine.

Sanki hikâyesinin tüm kelimelerini ezberlemiş gibi.

"Bronwyn,

Kelimelerle aram pek iyi değildir. Ne sözlü ne de yazılı.

Genelde hareketlerimin konuşmasına izin veririm. Sıkılmış çenem. Kaşlarım.

Daralmış gözlerim.

İnsanlara onları botlarımın altında ezmek istiyormuşum gibi baktığımı söylediğinde haklıydın. Sanırım bu bakışı mükemmelleştirdim.

on ya da daha fazla. Çünkü o zamanlar iki yaşında olan ikiz kardeşlerim vardı ve onlarla anlaşmak son derece zordu. Bu yüzden onları dinletmek için bir sistem geliştirmem gerekti.

Ama neyse, konu bu değil.

Mesele şu ki kendimi ifade etmekte iyi değilim. Ama yapacağım.

den

e. Bu yüzden kendimi her zaman bir ağaç olarak gördüğümü söyleyebilirim.

Kalın gövdesi ve güvenilir dalları ile sağlam, dayanıklı bir ağaç. A Tüm mevsimler, hava koşulları ve yıllar boyunca uzun ve güçlü duran ağaç. Ve dünya onun etrafında dönüp dururken hala ayakta duran ve herkesin sert güneşten korunmak için sığındığı ağaç.

Keşke bu imgenin bana ait olduğunu söyleyebilseydim ama değil; Callie küçükken ona okuduğum bir hikaye kitabında gördüğüm bir şey. Annem öldüğünde ve ben işlerle ilgilenmek için geri döndüğümde, her gece herkes uyuduğunda o ağaca bakardım.

O günlerde uyumamaya çalışıyordum.

Gözlerimi her zaman açık tutmaya çalışıyordum. Çünkü onları kapattığımda rüya görüyordum. New York'u hayal ediyordum. Geride bıraktığım takımı, asla kazanamayacağım tüm kupaları, hayatımı birlikte geçirmek istediğimi düşündüğüm kız hayal ederdim.

Yapmak isteyip de yapamadığım her şeyi hayal ederdim. Çok, çok kötü bir şekilde.

Bu yüzden her gece, uyku beni uyutmakla tehdit ettiğinde, o kitabı çıkarır, o ağacın çizildiği sayfayı çevirir ve saatlerce ona bakardım.

Ona bakardım ve bakardım. Ta

ki beynime kazınana kadar.

Uyuyana ve kapalı gözlerimin ardında sadece o ağacı görene kadar.

Ve o ağacı on dört yıl boyunca
gördüm. Ama sonra biriyle tanıştım.

Bir kız.

Gecenin bir yarısı, sarı bir balo elbisesi giymiş, kalçalarına güller
çizerek yolun kenarında oturuyordu. Pembe bir teni ve iri gümüş gözleri
vardı. Saçları uzun ve Rapunzel gibiydi. Başlangıçta çok karmaşık bir
topuz yapmıştı, sonra onu indirip bana göstermeyi seçti.

O kızın denizkızı olduğunu sanıyordum.

Ama daha sonra bana bir çiçek olduğunu
söyledi. Bir duvar çiçeği.

Sanırım bu mantıklı. O yumuşak, kadife ve tatlı. Ve renkli.

Her neyse, o gece konuştuk. Bana hayallerinden, tutkusundan bahsetti.
Bazı yönlerden bana kendimi hatırlattı. Bana kendi tutkumu, kendi
hayallerim için içimde duyduğum ateşi hatırlattı.

Belki de bu yüzden onu eve bırakıp giderken arkama baktım.

Onu son bir kez görmek için arkama baktım.

Yine de onu hiçbir yerde bulamadım. Gözlerimin önünde bir hayal gibi
belirdiği gibi aniden ortadan kayboldu.

O günden sonra onu sık sık düşündüm. İçindeki tutkuyu canlı
tutmayı başarıp başaramadığını merak ettim. O ateşi yanık tutmayı başarıp
başaramadığını.

Yapamayacağım bir şey. Yapmak *istemediğim* bir şey.

Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim ve
sonra gördüm. On sekiz ay sonra.

En beklenmedik yerlerde.

Futbol sahasında önümde duruyordu, tıpkı geçen seferki gibi, bir hayal gibi görünüyordu. Sadece bu sefer okul üniforması giymiş ve uzun, kalın bir saç örgüsü takmıştı. Ve on dört yıl sonra ilk kez, o gece onu tekrar gördükten sonra uyumaya gittiğimde, kapalı gözlerimin ardında bir şey gördüm.

Sarı bir çizgi. Bir Rapunzel saç parıltısı. Büyük, güzel gümüş Gözler.

Yalan söylemeyeceğim, bu beni çok korkuttu. Beni paniğe sürükledi. O kadar ki uyandım. Koşmaya çıktım. Ve sanırım O gece saatlerce. Ve ondan sonraki birçok gece.

Aslında onu tekrar gördüğümde beri yaptığım şey bu.

Koşuyorum. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda.

Çünkü bu kız beni korkuttu.

Cesareti. Cesareti. Onun gücü.

İnandığı şeyler için savaşıması beni korkuttu. Asla pes etmemesi.

Hayatımdaki pürüzleri bir şekilde yumuşatması.

Rüya gördüğünü.

Ama bundan da öte, sanırım ben onun hayal *ediyorum*.

Ve bana öyle hayaller kurduruyor ki, on dört yıldır ilk kez hareket etmek istiyorum. Yürümek istiyorum. Bir ağaç olduğumu, bir noktaya kök saldığımı, hareketsiz durduğumu unutmak istiyorum.

On dört yıldır ilk kez, sadece erkek olmak istiyorum.

Şansını deneyen bir adam. Risk alan bir adam. Bilinmeyene adım atan. Tuhaf yollarda yürüyen. Birkaç yanlış dönüş yapacak kadar cesur ve doğru yolu bulana kadar yürümeye devam edecek kadar güçlü.

On dört yıldır ilk kez hayal kuran bir adam olmak istiyorum.

Çünkü onun yaptığı şey bu.

Bana hayal kurmam için ilham veriyor. *Onun* hayal ettiği gibi bir adam olmam için bana ilham verdiğiinden bahsetmiyorum bile.

İşte bu, hayallerimi nasıl kaybettiğimin ve Bronwyn adında bir kızın onları yeniden bulmama nasıl yardım ettiğinin hikâyesi.

Senin, senin diken dediğin ve sana duvar çiçeği demeyi dileyen, umut eden ve hayal eden Conrad'ın."

İşi bittiğinde tek ses benim burnumu çekmem oluyor.

Sonra ayak seslerinin gürültüsüyle boğuldu. Bana doğru adım atarken. Sanki bana gelebilmek için hikâyesinin bitmesini bekliyordu.

Ben de bunu

bekliyordum. Onun gelmesini.

Bana dokunması için.

Şu anda yaptığı gibi yüzümü okşaması. Gözyaşlarımı silerken yaptığı gibi alnımdan şefkatle ve saygıyla öpmek.

"Bronwyn, lütfen," diye yalvarıyor, sesi sert ve kalın. "Ağlamayı kes bebeğim. Sadece ağlamayı kes. Her şeyi yaparım, tamam mı? Bana söylediğin her şeyi yapacağım. Sadece ağlamayı kes. Ağlamayı kes, Bronwyn."

Ama bundan da öte, sanırım *ona* dokunmayı bekliyordum.

Ben de bileklerinden tuttum, hıçkırığa hıçkırığa "Bu senin hatan. Hepsi senin suçun. Bunu sen yaptın."

Avuçlarını yanaklarıma bastırıyor, yüzümü yukarı kaldırıyor ve ıslak dudaklarımdan üzerinden nefes alıyor. "Biliyorum. Benim hatam olduğunu biliyorum. Ve bunu telafi edeceğim. Ben -"

Tırnaklarını bileğine geçiriyorum. "Hayır. Yapmanı istemiyorum. Senden nefret ediyorum. Önce beni incittiğin için, sonra da *senin için* beni incittiğin için."

Alnını benimkinin üzerine düşürerek, "Niyetim bu değildi. Öyle demek istemedim -"

"Arkana baktın mı?" Onun üzerinden konuşarak soruyorum, ağlamaklı gözlerim onun gergin yüz hatlarını inceliyor. "O gece. Beni eve bıraktığında mı?"

Sorum üzerine parmakları yanaklarımda esniyor. "Evet, baktım. Arkama baktım." Sonra, bir an sonra. "Sanırım kendime bunu senin içeri sağ salim girdiğinden emin olmak için yaptığımı söyledim. Ama ben..."

"Ne yapıyordun?"

Başını hafifçe sallar. "Sadece sana bir kez daha bakmak istedim. Senin gerçek olduğundan emin olmak için."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Ve ben sana ilham veriyorum."

Bunun üzerine gözlerine sert bir bakış girer, kararlı bir bakış. "Evet. Her zaman sana ilham verdiğimi söylediğini biliyorum ama bu doğru değil Bronwyn. Hiçbir zaman doğru olmadı. İlham veren ben değilim, *sensin*. Çünkü sen istediğin her şeyi, aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin. Çünkü sana her baktığımda renkleri görüyorum ve gülleri kokluyorum. Çünkü seninle tanışmadan önce zar zor yaşıyordum. Yürüyen bir ölüydüm. Ama sen beni bu durumdan kurtarmayı başardın. Beni hayata döndürmeyi başardın. Bir büyü yaptın ve ciğerlerim nefes almaya başladı. Kalbim atmaya başladı. Kalbim *hissetmeye* başladı ve ilk başta bu acı vericiydi. Patlayacağımı sandım. Kalbim patlayacak ve bana hissettirdikleriyle milyonlarca parçaya ayrılacaktı. Ama yine, bir şekilde, *bir* şekilde, kalbimi de genişletmeyi başardın. Onu daha büyük, daha güçlü yapmayı başardın ki sana sığabileyim. Böylece on dört yıl sonra bana hissettirdiğin her şeyi sığdırabildim. Yani sorun ben değilim bebeğim. Sorun sensin."

Aman Tanrım.

Ben... Ben bunun için yeterince güçlü değilim. Onun için yeterince güçlü değilim.

Çünkü bir ilham perisinin sanatçıya ilham verdiği sayısız hikaye duydum. Ama sanatçının ilham perisine ilham verdiğini hiç duymadım.

ilham perisi de.

Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Beni bu şekilde hissettirdiğinde ne yapacağımı bilmiyorum.

Çiçekler gibi yumuşak ve kadife. Ama aynı zamanda sert ve tutkulu. O kadar güçlü ki ona neredeyse öfkeyle "Sen bir ağaç *değilsin*." diyorum.

"Hayır."

"Ağaç olmana izin vermeyeceğim Conrad, tamam mı?" Israr ediyorum, gözlerim onun gözlerinin içine bakıyor. "Olmayacağım. Reddediyorum."

Sanki sert ses tonuma inanamıyormuş gibi, sanki birinin bunu onun için, onun adına kullanacağına inanamıyormuş gibi dudakları tekrar yukarı kalkıyor.

"Ve olmak istemiyorum," diye yanıtlıyor, tutuşu hâlâ aynı güçte. "Hareket etmek istiyorum. Yürümek istiyorum. Sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Sen nereye gidersen ben de oraya gitmek istiyorum." "New York'a" derken yüz hatlarında yoğun bir duygu dalgalanıyor.

"Ne?"

Bir süre bana baktı. "İşi kabul ettim."

Bir saniye donup kaldım. Ağzım açık kalmadan önce, "İşi sen aldın." diye nefes alıyorum.

"Sonbaharda

başlıyor." "Yok artık."

Nefesli ses tonum karşısında gözleri hafifçe eğleniyor. "Evet."

Parmak uçlarımda yükseliyorum, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak. "Ne zaman?"

"Birkaç gün sonra," diyor. "Ben... Ben yalan söyleyip seni gönderdikten sonra. I..." Düşüncelerini toparlamak için bir an durur. "O gün St. Mary's'den eve geldim ve duvarı yumrukladım, bazı mobilyaları kırdım, her şeyi alt üst ettim. Ama sonra... Eskizlerini çıkardım. "O gün

Antrenmanda yaptıkların. Bana her zaman gösterdiğin ve benim her zaman

Görmeyi, bana söylediklerini duymayı reddediyordum. Onları çıkardım ve bakmadan duramadım. Sesini, bana olan *inancını*, işimi sevebileceğime olan *inancını* duymadan duramadım. Öyle bir şey ki Her zaman başarısızlıklarımın bir sembolü olarak gördüm. Kendim çalamadığım için şimdi öğretmenlik yapıyorum. Ben de onları aradım. Hemen ertesi gün onları aradım ve tesisi gezmeyi kabul ettim. Ve oraya gittiğimde, bana söylediğiniz her şeyi yaptım. Oyuncularla konuştum. Oyun hakkında, strateji hakkında, onların güçlü ve zayıf yönlerini ve onlara nasıl yardım edebileceğimi, onlara nasıl rehberlik edebileceğimi. Onları nasıl daha iyi yapabileceğimi. Ve bir an için bundan keyif alıyorum. Onlara yardım ettiğim gerçeğini *sevmeme* izin verdim. Ve fark ettim ki ediyorum. Bundan zevk alıyorum. Oyunun, takımın etrafında olmaktan keyif alıyorum. Onlara öğretmeyi ve içlerindeki en iyiyi ortaya çıkarmayı seviyorum ve ben... Haklıydım."

"Haklıydım," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Sanırım ben," dudaklarını yalıyor, gözleri parlıyor, biraz da heyecanlı, "Sanırım hoşuma gitti. Sanırım seviyorum. Yaptığım işi seviyorum."

Kalbim şu anda çok hafif. Çok havadar ve mutlu.

Yani onun.

"İşi kabul ettin," diyorum tekrar, bu sefer gözlerim sevinç gözyaşlarıyla doluyor.

"Yaptım," diye mırıldanıyor, gözlerinin içi parlıyor. "Ama sadece sevdiğim için değil.

Ama aynı zamanda New York'ta olduğu için. Gideceğin yer orası." Ve sonra tıklar.

Çılgın koçluk yetenekleriyle ortalığı kasıp kavuracağı aşikâr olan bu işi kabul ettiğini duyduğumda o kadar mutlu oldum ki bir şeyi ihmal ettim.

"Yani sen..." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kardeşini övmek için beni o buluşmada köşeye sıkıştırdığında biliyordun. Sen de New York'ta

olacağını biliyordun."

"Yaptım, evet."

"Ama yine de beni ona doğru ittin."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Evet. Çünkü doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum."

"Ya senin çılgın fikrini kabul etseydim, ha?" Bileklerini sıkıyorum. "O zaman ne olacaktı? Kardeşinle çıkarken beni izleyecektin. New York'ta."

Bir şekilde "Evet. Eğer seni mutlu ettiyse." demeyi başarana kadar çenesi sıkıştı ve sıkıştı. Eğer sana istediğin ve ihtiyacın olan şeyi verdiyse."

"Peki ya sen?" Başımı sallayarak soruyorum. "*Sen* ne yapardın kardeşinle mutlu olmamı izlerken ne yaptın?"

Cevap vermesi bir saniye bile sürmedi, "Rüyamda seni gördüm." "Ne?"

Gelip alnını benimkinin üzerine koyuyor ve şöyle diyor: "Seninle birlikte olmayı hayal ederdim. Sana dokunmayı, seni öpmeyi ve seni sevmeyi. Seni kardeşimle izlerdim ve seninle bir hayat hayal ederdim. Seçtiğin kişinin ben olduğumu hayal ederdim. Onu değil. Çünkü söz konusu sen olduğunda Bronwyn, artık hayal kurmaktan korkmuyorum. Sen beni hayal etsen bile ben seni hayal etmekten korkmuyorum. başka biri."

Sonra gözlerimi kapatıyorum.

Onları kapatıyorum,
sıkıyorum. Ve sadece bir
saniyeliğine nefes alıyorum.

Gözlerimi açıp "Neden?" diye sormadan önce nefes almama ve sözlerini özümsememe izin veriyorum.

"Çünkü sen benim hayalimdeki kızsın."

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Bütün bunları, bir kızın duyabileceği en harika şeyleri söyleyeceğini ve bana bir mektup yazacağını, yine bir kız için yazılmış en harika mektubu yazacağını ve seni affedeceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben de senin yapmanı istemiyorum."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, beni affetmeni istemediğim anlamına geliyor," diyor gözlerimin içine bakarak. "Bunu hak edene kadar. Senin affını kazanana kadar. Ta ki seni

seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma *inanıyorum*. Seni gülümsetmek, güldürmek, sana hak ettiğin her şeyi vermek için. Sadece beni istediğini söylediğini biliyorum. Ve Tanrı aşkına, ben seninim.

Seninim Bronwyn. Her santimimi. Ama sana gökteki her yıldızı ve yerdeki her çiçeği verene kadar durmayacağım. Hepsini ayaklarının altına sereceğim. Seni senin gibi süsleyeceğim

Kendini süsle. Seni kazanacağım Bronwyn. Ve tüm bunları yapana kadar beni affetmeni istemiyorum."

Tanrım, o bir aptal, değil mi?

Evet, öyle.

Ve ben ona aşığım. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde.

"Beni kazanmak istiyorsun," diyorum, ondan hafifçe uzaklaşarak ve ciddi görünmeye çalışarak.

Başparmaklarını yanaklarıma sürtüyor. "Evet."

Gözlerimi kısık ve hatta şımarık tutuyorum. "Çalışkan biri misin?"

Sorum karşısında onunki de şefkatle doluyor.

Onu baştan çıkarmaya çalıştığım zamanlarda ona bu sözleri söylediğimi hatırlayınca. Onu iyi bir kız olduğuma ve bu yüzden sikini yalamama izin vermesi gerektiğine ikna etmeye çalıştığım zamanlar.

"Evet," diyor, gözleri yumuşak olsa da sesi çok ciddi. "Çok başarılı bir öğrenciydim ve futbol takımımın kaptanıydım." Sonra, "Mükemmel bir grev rekoru ile."

Tabii ki.

Benim alışkan
bebeğim. "Hızlı ğrenen
mi?"

"Evet. Bir keresinde çalıştığım restoranda bir arkadaşımın vardiyasını devralmak zorunda kalmıştım. Barmenlik yapıyordu ve gecenin sonunda üç şişeyle hokkabazlık yaparken içiyor."

"Değildin," diyorum, çok etkilenmiş bir şekilde.

Bana orantısız bir gülümseme fırlatıyor.

"Öyleydim." "Bu imkansız."

"Öyle mi?"

Başımı ona doğru sallıyorum, bir gülümseme patlamakla tehdit ediyor. "Yani Bardstown'ın iyi adamı sensin, öyle mi?"

"Evet, öyleyim."

"Beni işimden alıkoyduğun zamanlar hariç." "O zaman hariç, evet."

İ çekerek bileklerini bırakıyorum ve kollarımı yukarı kaldırıp boynuna doluyorum. "Tamam. Yapabilirsin."

"Ne yapabilirim?"

Parmaklarımı uzun saçlarına gömerek, mektubundaki son cümleye atıfta bulunarak, "Bana duvar çiçeğin diyebilirsin," diyorum.

O zaman kendi elleri hareket eder.

Ve sırayla, saçlarıma gömülmeye geliyorlar. "Öyle mi?"

"Evet." Bedenimi onunkine bastırıyorum. "Daha önce bunu duymaya hazır değildim. Çok kızgındım. Ama biraz özölüyorum."

"Yani bu iyi bir iş yaptığım anlamına mı geliyor?" diye mırıldanıyor, parmakları saçlarımda esniyor. "Duvar ieğimin affını kazanmak."

"Evet." Başımı salladım. "Ama bir daha beni incitir ya da bana bu şekilde yalan söylersen, Conrad, ben -"

"Hayır," diye sesleniyor, sesi, gözleri, hatta parmakları bile ciddi ve ağırbaşlı. "Asla. Bu şekilde değil."

"Söz mü?"

"Evet, bebeğim. Söz veriyorum."

Sonunda gülümsedim ve yüzünde, vücudunda bir şeyler gevşedi. Gerginliğini, evine vardığımızdan beri içinde bulunduğu o gerginliği kaybediyor ve karşılık olarak bedenini benimkine bastırıyor.

"Söyle bana," diye fısıldıyorum, kalbim göğsümde atıyor ve *çarptıyor*.

Ona kendimi ya da ne istediğimi açıklamak zorunda değilim çünkü o beni anlıyor.

Her zaman yaptığı gibi.

Ve bana "Seni seviyorum." dedi. O zaman dudaklarımı ayırmak zorunda kaldım. Onun kalın, hırıltılı kelimeleriyle.

"Sana aşığım. Muhtemelen uzun zamandır sana aşığım. Ben sadece..."

"Sen sadece bir aptalsın," diyerek onun için konuyu tamamlıyorum.

Orantısız bir gülümseme. "Evet, bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için tam bir aptalım."

"Bırak kardeşini, başka birini seçebileceğimi düşünmek bile," diyorum ona, sesimdeki ve gözlerimdeki tüm sevgiyle.

"Çünkü ben de seni seviyorum. Ve seni seçiyorum. Şimdi ve sonsuza dek."

Sözlerim üzerine burun delikleri alevlendi. Göğsü bir nefesle yerinden oynuyor. Karnı çukurlaşıyor.

Sanki şimdi sözlerimi özüksüyor. Ona olan sevgimi.

"Sonsuza dek," diye tekrarlıyor benim evimde yaptığım gibi. "Evet, sonsuza dek."

Ve sonra birbirimize verdiğimiz sözü bir öpücükle
mühürledik. Güzel, pembe, dikenli bir öpücük.

Epilogue

Two months later ...

Callie odasının kapısını kapatıp bana doğru döner dönmez, "Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum.

Sözlerim karşısında gözleri kısılıyor. Kollarını göğsünde kavuşturarak "Bunun Con'un kamyonetiyle buraya gelmenle bir ilgisi var mı?" diye sordu.

Kahretsin.

"Bunu gördün mü?"

"Evet." Kaşlarını kaldırıyor. "Ayrıca siyah ve çok erkeksi kamyonetinin üzerinde pembe boya lekeleri olduğunu fark ettim. *Pembe*," etkisini göstermesi için duraklıyor, "senin en sevdiğin renk."

Vay be.

İki ay önce Conrad için yaptığım grafitinin kalıntıları. Ona sürekli bununla ilgilenmesi ve tamamen çıkarması gerektiğini söylüyorum ama beni dinlemiyor.

Ama her neyse.

Şu anda daha çok bunun planladığım gibi gitmemesi konusunda endişeliyim.

Yemin ederim planlamıştım.

Bu yüzden buraya, hamile kaldığından beri yaşadığı evine gelir gelmez onunla konuşmak istediğimi söyledim. Ve bunu özel olarak yapmak istediğimi. Bu yüzden onun odasındayız.

Boğazımı temizledikten sonra şöyle diyorum: "Pembenin en sevdiğim renk olduğunu söyleyemem. Seviyorum ama aynı zamanda -"

"Wyn," diye sözümü kesti.

Bu da iyi oldu çünkü bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Pembe benim en sevdiğim renk ve artık ondan bir şeyler saklamaktan bıktım.

Çoktan bitti.

Okul biteli bir ay oldu ve ben tüm sırlarımı onunla paylaşmak için bekleyip duruyordum.

Ve nihayet zamanı geldi ama biraz korkuyorum. Mavi gözlerini bana dikmişken kardeşine çok benziyor olması da hiç yardımcı olmuyor.

En büyük kardeşi.

Gizliden de olsa aşık olduğum kişi.

Yine de bunun sadece Callie'den sakladığım bir sır olduğunu söylemeliyim. Dünyanın geri kalanından, St. Mary'deki arkadaşlarımdan, diğer kardeşlerinden, hatta Reed'den bile, Biliyorum.

Derin bir nefes alıp, "Aşık oldum." dedim. "Ne?"

Lanet olsun.

Her şeyi söylemeliydim. Kardeşlerinden birine aşık olduğumu.

Derin bir nefes daha alıyorum ve ona doğru yürüyorum. Beni şüpheyle izliyor. Özellikle de ellerimi omuzlarına koyup "Lütfen oturabilir miyiz?" dediğimde.

Cevabını beklemiyorum. Onu yatağa yönlendiriyorum ve oturması için nazıkçe dürtüyorum.

"Tamam, şimdi oturuyorum," diyor Callie, elleri kucağında. "Bana söyleyecek misin?"

Ayağa kalkmayı seçerek ellerimi sıktım ve başımı salladım. "Evet." Sonra, "Hakkında konuştuğumuz adamı hatırlıyor musun? St. Mary's'e gönderilmeden önceki yaz tanıştığım adam. Bana hayallerimin peşinden gitmemi söyleyen ve daha sonra babamın arabasına grafiti çizdiğim adam. Çünkü ilham aldığımı hissediyordum."

"Evet. Hayalindeki adam."

Bunu söylediğinde yutkunuyorum. "Doğru ya. O adamla tekrar karşılaştım." Mavi gözleri kocaman oldu. "Kapa çenenin. Öyle mi yaptın?!"

"Evet."

"Ve?"

Tamam, işte o an geldi - aslında, kelimenin tam anlamıyla tam burada - ve ben de hemen içine atladım. "O senin kardeşin. Conrad. Ve ben ona aşığım."

Gözlerinin daha da büyüyeceğini düşünmüştüm. Ya da ona verdiğim bilgi karşısında irkilecek, göz kırpacak ya da ciyaklayacaktı. Ama tek yaptığı sessizce bana bakmak oldu, gözlerini kırpmadan "Bana her şeyi anlat. Hemen şimdi."

Ve biliyorum.

Ona her şeyi anlattım. Ondan sakladığım her şeyi. Onu ilk kez futbol sahasında gördüğümde, beni fark etmesi için onunla tartışmaya başladığım ve ertesi gün ayrıcalıklarımı elimden aldığı gerçeğinden, öğretmenlerden biri olan eski kız arkadaşına hala aşık olduğu gerçeğine kadar. Daha doğrusu hala öyle olduğunu düşünüyordu. Ona beni sevmediğini düşündüğüm günleri de anlattım.

ve sonsuza dek onsuz olacağımı. Ve sonra benim yüzümden tutuklandığını ve Reed'in onu nasıl kurtardığını anlatarak bitiriyorum.

Aslında birden fazla şekilde

Çünkü Reed sadece babamla ilgili o dosyayı almakla kalmadı - Conrad'dan özellikle orada ne olduğunu söylemesini istedim ve birkaç denemeden sonra babam aleyhine delil karartma, tanık karartma, rüşvet ve benzeri konularda kanıtlar olduğunu açıkladı - aynı zamanda Conrad'ı kefaletle serbest bırakan kişi de oydu.

Bu da sonunda babamın o gün telefonda konuşurken neden bu kadar sinirli olduğunun gizemini çözdü. Martha'nın Conrad'ın serbest bırakıldığı haberini paylaşırken benimle paylaştığı bir şey. Babamın Conrad'ı bırakma konusunda bana yalan söylemiş olabileceğini düşünmemi sağladı. Belki de Böyle bir niyeti yoktu ve Conrad yine de kurtarıldığında bu kadar öfkelenmesinin nedeni de buydu.

İşim bittiğinde Callie sadece nefes alıyor, elleri kucağında sıkıca duruyor, kaşları çatılıyor.

Ben de izin verdim.

Tüm bu bilgileri, aylardır sakladığım sırları özümsemesine izin veriyorum. Ama saniyeler ve dakikalar ondan tek bir kelime bile duymadan geçtiğinde endişeleniyorum.

O kadar ki ben bile sessiz kalamıyorum. "Bunun çok fazla olduğunu biliyorum. I

Bunu biliyorum. Ve yemin ederim sana söylemek istedim. Birçok kez.

Yemin ederim Callie. Ben sadece..." Başımı sallıyorum, gözlerim yanıyor.

"İlk başta beni hatırlamadığını düşündüm ve bu yüzden önemli olmadığını düşündüm. Ve bunu öğrendiğimde

O yaptı, ben sadece... O zamana kadar senden çok şey saklamıştım ve sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim. Zaman geçtikçe daha çok korktum ve özür dilerim. Çok *çok* üzgünüm, Callie. Ve ben ..." Ellerimi önümde

kavuşturarak iç geçiriyorum. "Sadece onu seviyorum. Conrad'ı çok seviyorum."

Sonunda bana baktı, gözleri ciddiye. "Bu yüzden mi bu kadar üzgündün?"

Tüm o aylar boyunca."

Dudağımı ısırđım. "Evet."

"Çünkü Bayan Halsey'i sevdiğini düşünüyordu. Ve diğer tüm saçmalıkları."

"Sayılır, evet."

Dudakları büzölür. "Yani seni ağlattı."

"Ne?"

Başını sallıyor, parmakları yumruk olmuş. "Kardeşim, her zaman çok iyi, şaşırtıcı ve harika olduğunu düşündüğüm kardeşim, seni ağlattı. En iyi arkadaşımı ağlattı. Onun aptalca şeyleri yüzünden. İnanamıyorum... Buna inanamıyorum."

Sonunda onun yanına oturdum. "Callie, hayır. Bu onun hatası değil. Bir kısmı öyle. Sonunda olduğu gibi. Ama o değil -"

"Kardeşim pisliğin teki, değil mi?" diye nefes alıyor, hâlâ başını sallıyor. "Tıpkı diğer kardeşlerim gibi. Tıpkı Reed gibi. Aman Tanrım, Reed'den bu yüzden bu kadar nefret ediyor. Çünkü Con da pisliğin teki. Aman *Tanrım*."

"Callie, hayır, dinle -"

"Biliyor musun, gidip onunla konuşacağım," diyor, kalkmaya hazır. "Ona aklımdan geçenleri anlatacağım."

Ama ben onu durdurdum.

Ellerini kucağında tutup, "Callie, beni dinle. Dinle, tamam mı? Onunla konuşmayacaksın. Çünkü artık her şey yolunda. Her şey Geçmiş. Her ne olduysa. Ve yaptığı her şeyi, beni uzaklaştırmasını falan, kötü bir adam olduğu için yapmadı. Doğru şeyi yaptığını düşündüğü için yaptı. Ve bu beni kızdırdı, evet. Ama artık bitti. Bitti. Bana zarar vermeyecek. O şekilde değil. Aslında, o benimle ilgileniyor.

Ben. Ve gerçekten mutluyum, Callie. O beni mutlu ediyor. Ve sanırım... Sanırım ben de onu mutlu ediyorum. Sanırım kardeşine neşe veriyorum ve bunu gerçekten yapmak istedim. Onu mutlu etmek, gülümsetmek, güldürmek ve hayatını yaşamasını sağlamak istedim, anlıyor musun? O da benim hayatımı yaşamamı sağlıyor. Beni kabul ediyor, destekliyor ve bana *inanıyor*. Beni seviyor." Ellerini sıkıyorum. "Yani evet, her şey yolunda. Ben sadece... Ben sadece bu konuda kızgın olmanı istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve -"

İşte o zaman Callie bana sarıldı.

Bana sıkıca sarılıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

"Beni kaybetmeyeceksin," diyor, gözleri ıslak bir şekilde uzaklaşarak. "Beni asla kaybetmeyeceksin, Wyn. Sen benim de en iyi arkadaşımsın. Seni seviyorum. Sadece bana hiç söylemediğin için çok üzgünüm. Seni terk edeceğimden ya da sana kızacağımdan bir an bile şüphe etmediğin için."

Yutkunuyorum, kendi gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Sanırım... St. Mary'den önce çok fazla arkadaşım olmamıştı. Beni anlayan ya da destekleyen insanlar hiç olmadı. Ve bunu kaybedeceğimden çok korkuyordum. Kasabamdaki gibi yapayalnız kalacağımdan ve..."

Bu kez öfkesi benim şehrim içindi ve "Ailen pislik herifin teki" dedi.

Ailem konusu hala acı verici. Hâlâ

kalbimi burkuyor ve beni ağlatıyor.

Conrad'la o partiden çıkalı iki ay oldu.

O zamandan beri onlardan tek kelime duymadım. St. Mary'deki o son ay boyunca bile. Finallerim bittiğinde ve okul bittiğinde bile.

Ailemin en azından o zaman benimle iletişime geçeceğini düşünmüştüm. Finallerden sonra yani. Yurttan eve döndüğümde beni karşılamak için değil - aramayacaklarını zaten biliyordum; Conrad'la partiden ayrıldıktan sonra

herkes - ama en azından benimle konuşmak ya da liseden mezun olmakla ilgili bir şeyler söylemek için.

Ama yapmadılar.

Ve henüz yapmadılar.

Sanki onlar için ölmüşüm gibi.

Acıyı dindirmek için derin bir nefes daha alıyorum. Annemle babamın muhtemelen benimle bir daha asla konuşmayacak olmasından duyduğum büyük üzüntüyü. Bana ve özellikle Conrad'a yaptıkları onca şeyden sonra hâlâ onları özleyecek kadar aptal olduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ben sadece..." İçimi çekerek başlıyorum ve bu kez Callie bana güç vermek için ellerimi tutuyor. "Babamın onu tutuklattığına inanmak benim için hâlâ çok zor. Bu benim için çok gerçeküstü."

Ve babamın böyle yasadışı işlere karışmış olması. Tanrım.

Sanki babamı hiç tanımamışım gibi. Ya da belki de tanıyordum. Ben sadece istemedim

Bak.

"Oh ve Bayan Halsey," diye devam etti Callie. "Seni ispiyonladığına inanamıyorum.

Çocuklar. Ve babana. Yani vay be. O iğrenç *sıçan*. Eğer bilseydim. Onu indirirdim. Yemin ederim."

En iyi arkadaşım Callie'nin bunu söylemesi sürpriz değil. Çünkü diğer en iyi arkadaşlarım Poe ve Salem de Helen'in ne yaptığını öğrendiklerinde benzer şeyler söylemişlerdi.

Aslında, Poe'nun okulda Helen'e şaka yapmasını *-birçok kez-* engellemek zorunda kaldım.

Birincisi, Poe'nun başı zaten büyük bir beladaydı. Tanrım, şu anda o ve durumu için çok üzülüyorum. İkincisi, Conrad'a göre Helen'in icabına çoktan bakmıştı.

Her ne kadar başlangıçta inanmak benim için biraz zor olsa da.
Helen'in sessiz kalacağını ve bir daha peşimize düşmeyeceğini.

Ama yapmadı.

Bu da pek çok nedenden ötürü iyi bir şey.

Bunlardan biri de St. Mary'deki son ayın zor geçmesiydi.

Mary's'e geri dönebildim, evet - hepsi Conrad sayesinde - ve bunun için çok minnettarım çünkü en iyi arkadaşlarımı özleyeceğimi biliyorum. Ama her zaman olacağını bildiğim gibi, dedikodular vardı.

İnsanlar Conrad'ın götürüldüğünü çoktan görmüşlerdi. O gün babamın arabasıyla götürüldüm ve ancak birkaç gün sonra geri gelebildim.

Yani evet, söylentiler ve sorular vardı.

Aslında Callie'nin ben ona söylemeden önce her şeyi anlamamış olması bir mucize. Ama sanırım hamileliği ara ara zor geçti ve bu da onu son birkaç hafta meşgul etti.

Ancak şunu söylemeliyim ki son haftalar ne kadar zor olsa da bazı umut ışıkları da vardı.

Örneğin, Müdür Carlisle danışmanlığımı üstlendi, böylece Helen'i görmek zorunda kalmadım. Bu çok işe yaradı çünkü arkadaşlarımın Helen'e karşı herhangi bir sert eylemde bulunmasını engellemiş olsam da, onunla doğrudan temasa geçseydim ne yapardım bilmiyorum.

Şiddet yanlısı biri değilim ama Conrad'a zarar vermeye çalıştığını düşünmek bile beni öfkeyle dolduruyor.

Çok fazla öfke.

Ama yine de arkadaşlarımı durdurduğum gibi kendimi de durdurdum.

Özellikle de bir öncekinden zar zor yara almadan çıkmayı başarmışken yeni bir skandal yaratmak istemediğim için.

Özellikle de sadece St. Mary's'e geri dönmekle kalmayıp Conrad'ın da son haftalarda fakültede kalmasını sağladığım için.

Ancak bu hiç de kolay bir başarı değildi.

Önce onu geri dönmeye ikna etmem gerekiyordu. İlişkimiz yüzünden bunu yapmaya hazır değildi. Ama yokluğunun Callie'yi nasıl etkileyebileceğini tekrar tekrar açıkladığımda - ki hala ondan bir şey saklıyorduk

hamileliği ve diğer şeyler yüzünden - kabul etti.

Bir de Müdür Carlisle vardı.

Bunu hiç desteklemiyordu. Hatta bu karara yeni müdürü, Müdür Marshall'ı da dahil etti.

Bunu duyduğumda umudumu kaybettim. Poe'nun Bay Marshall hakkında anlattığı onca hikâyeden sonra, bunu asla kabul etmeyeceğini düşünmüştüm.

Ama bir şekilde yaptı.

Son birkaç hafta için Conrad'ı getirmeyi kabul etti. Conrad okul saatleri içinde benimle herhangi bir etkileşimde bulunmayacağına söz verdiği ve notlarımla Koç TJ ilgilendiği sürece.

"Biliyorum," diyorum Callie'nin ellerini sıkarak. "Sadece bittiği için mutluyum. Helen bir şey yapmadığı için mutluyum. Conrad işine devam edebildi. Ve babam da geri adım atmış gibi görünüyor."

Benimle irtibata geçmemelerinin yanı sıra, ailem de -özellikle babam- Conrad'la irtibata geçmedi ya da iletişime geçmedi. Conrad'a zarar verecek ya da itibarını zedeleyecek hiçbir şey yapmadılar.

Helen gibi.

"Hepsi senin Reed'in sayesinde," diye devam ediyorum.

Bu da onun kızarmasına ve fısıldamasına neden oluyor, "O oldukça şaşırtıcı, değil mi?" Gülümsedim. "Kesinlikle öyle. Sana hep söyledim."

Callie ve Reed tekrar bir araya geldiler. Aslında evlendiler; birkaç gün önce evlendiler.

Gerçekten çok istediğim bir şeydi. Çünkü Reed sadece harika biri değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım için de mükemmel. Conrad'ın beni mutlu ettiği gibi onu da mutlu ediyor. Farklılıklarını bir kenara bırakıp bir araya gelebildikleri için çok mutluyum.

Ve bir başka mutlu haber: bir bebekleri var!

Halo adında bir kız bebek.

Beş haftalık ve gelmiş geçmiş en değerli bebek. Dünyanın en sevgi dolu anne babasına sahip. Hem Callie hem de Reed onun için deli oluyorlar. Öyle olacaklarını biliyordum. En iyi ebeveynler olacaklarını biliyordum ve oldular da.

Şimdi üç kişilik mutlu bir aile oldular.

Callie aniden parladı ve ellerimi sıktı. "Kardeşim senin hayalindeki erkek."

Heyecanını yeni fark etmiş gibi kıkırdıyorum. "Biliyorum." "Bu inanılmaz," diye nefes alıyor ve inanamayarak başını sallıyor.

"Aman Tanrım. Bu bir peri masalı gibi. Bu sihir gibi. Bunca zaman. Onun hakkında konuşup durduk ve meğer o benim kardeşimdi. O benim kardeşim. Con."

"Evet." Ben de başımı sallıyorum. "Bu çılgınca. Mükemmel bir şey. *O* mükemmel."

Callie kıkırdıyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi şey. Kardeşimle çıkıyorsun." Gülüyorum. "Öyleyim."

Sonra ciddileşiyor. "Bu yüzden mi bu kadar mutlu? Öyle, değil mi?" Yutkunuyor. "Daha çok gülümsüyor. Bunu fark ettim. Ve onda bir hafiflik var. Sanki her zaman sinirli ve gergin değilmiş gibi. Sensin, değil mi?"

Dudağımı ısırdım. "Ben de öyle düşünmek istiyorum."

"Tanrım, Wyn." Bana tekrar sarıldı. "Teşekkür ederim. Kardeşim için bunu yaptığın için çok ama çok teşekkür ederim. Buna ihtiyacı olan biri varsa, o da Con'du." Sonra,

uzaklaşırken koluma vuruyor. "Bana söylemediğine inanamıyorum. Bunca zamandır biliyor olabilirdim. Sana yardım bile edebilirdim."

"Bundan sonra sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum," diyorum kıkırdayarak. "İyi edersin."

Son bir kucaklaşmayla ikimiz de kalkıp oturma odasındaki diğerlerine katılmak üzere ayrılıyor. Ve oraya varır varmaz kalp atışlarım hızlanıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Kalçalarım vızıldıyor ve acıyor, özellikle de dün gece süslediğim yerler. Onun ağır, yoğun, *ateşli* incelemesi altında.

Çünkü işte orada.

Adı benimde yazılı olan adam.

Kalbimi deli eden sadece onun artık benim olması değil -tamamen ve tamamen benim-. Aynı zamanda kollarında bir şey olduğu gerçeği.

Daha doğrusu biri.

Bebek Halo.

Kim onun üzerinde uyuyor, göğsünde.

Conrad'ın sihirli bir dokunuşu var. Halo ne zaman ağlasa ya da mızızızlansa ve Conrad etrafta olsa, onu kollarına alıyor, kanepeye oturuyor, yayılıyor ve tembelliştir ve sırtını daireler çizerek ovuyor.

Beş daire içinde, büyük mavi gözleri sarkmaya başlar. Küçük sevimli ağzı açık kalıyor ve yumrukları gevşiyor. Ve sonra bir şampiyon gibi dışarı çıkıyor ve ona bu şekilde, uykulu, kızarmış ve çok sessiz bir şekilde bakarken, dakikalar önce telaşlandığını bile anlayamazsınız.

Şimdi de Conrad kanepede ve Halo onun büyük göğsünde huzur içinde uyuyor, küçük, tombul kolları genişçe açılmış ve amcasına sarılmış gibi. Amcası da o muhteşem yüzünü daldırmış, kirli sarı saçlarını

Alnının üzerinde asılı duran yanağı Halo'nun siyah saçlı kafasına yaslanmış, sadece nefes alıyor.

Ama beni orada, eşikte hissettiğinde başını kaldırıp bakıyor. Kot mavisi gözleri bana çarpar çarpmaz gülümsüyorum.

Sadece her şeyin yolunda gittiğine dair onu temin edebilmek için.

Çünkü yolda endişelendi. Callie'nin tepkisinden değil ama onunla onun yerine ben konuşacağım için. Başlangıçta yapmak istediği de buydu. Ama ben onun arkadaşım olduğu ve benim konuşmam gerektiği konusunda ısrar edince pes etti.

Şimdi kucağında Halo ile yavaşça ayağa kalkar ve daha sonra Reed tarafından elinden alınır. Aslında Reed, kızını kucağına almak için fırsat kolluyormuş gibi Halo'yu elinden almak için atlıyor.

Gördün mü? Tamamen bebeği için gitti.

Halo Conrad'ın kollarından kurtulur kurtulmaz Callie, Halo'yu rahatsız etmemek için kısık bir sesle, "Sen ve ben, konuşacağız," der. Parmağıyla en büyük ağabeyini işaret ederek, "Sen bir pisliksin, Con. Ciddiyim. Senden bunları hiç beklemezdim."

Bu da Halo'nun sırtını ovma görevini üstlenen Reed'in kıkırdamasına neden oluyor. Bir de kanepenin diğer ucunda oturmuş telefonuyla oynayan Ledger var; New York'tan ziyarete gelmiş.

Callie Reed'e ters ters bakıyor. "Sen de daha iyi değilsin." Sonra Ledger'a seslenir,

"Aslında en kötüsü sensin, Ledge. En azından bu ikisi sonunda duygularını kabul edecek cesarete sahipti. Ama sen öyle değilsin. *Hislerin* olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyorsun. Bir kıza karşı."

Bunun üzerine Reed Halo'nun kulaklarını kapatarak, biraz da inanmaz bir şekilde, "Bu pisliğin duyguları var. Bir kıza karşı. Hangi kıza?"

Callie Reed'e başını sallar. "Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?" Çünkü Reed kesinlikle öyle.

Callie'nin bahsettiği kız kendi kız kardeşi, Tempest.

Ledger daha alçak bir sesle de olsa, "Kapa çeneni Callie," diye çıkışır.

Tartışmaları böyle devam ediyor ama ben onlara aldırmıyorum.

Çünkü Conrad hareket etmeye başladı.

Bana yaklaştırmaya başladı ve gülümsemem büyümeye başladı.

Bana ulaştığında sırtıyordum. Bu da onun gerginliğini biraz azaltıyor; bunu görebiliyorum. Ama yine de soruyor, gözleri yüzümde geziniyor, "İyi misin?"

Ellerimi göğsüne koydum. "Evet. Bitti." "Öyle,

ha," diye mırıldanıyor.

Çünkü gerçekten bitti.

Artık sır yok. Hiç yok.

Ve buna çok sevindim. *Çok* sevindim. Çünkü Conrad - bir sürü dürtme ve kışkırtmadan sonra - Helen ile olan ilişkisi ve eskiden nasıl saklanmak zorunda kaldıkları ve bundan nasıl nefret ettiği hakkında her şeyi paylaştı.

Kalbimi kırdı. Saklanmak zorunda

kalması. *Bizim* de saklanmak zorunda

kalmamız.

Ama artık herkes bizi biliyor.

Takımındaki çocuklar bile. Bu yaz iyilik olsun diye koçluk yaptığı Bardstown Lisesi takımı. Onlar bile benim kim olduğumu ve neden tribünde oturup kucağımda bir karalama defteriyle antrenmanı izlediğimi biliyor.

Şu an ihtiyacı olduğundan değil.

Ona futbol koçluğu yaparken, öğrencilerine rehberlik ederken ne kadar muhteşem görüldüğünü göstermem için.

Ve onlarla oynamak.

Çünkü geçen hafta yaptı. Öğrencileriyle oynadı ve bu inanılmazdı. Çocuklar mutluydu; daha önce hiç koçlarıyla oynama ya da eğlenme fırsatı bulamamışlardı. Ben de çok mutlu oldum. Sadece Çünkü onu yıllardır bunu yapmaya ikna etmeye çalışıyordum ama aynı zamanda Tanrım, nasıl da hareket ediyordu.

Sahaya hükmetme ve sahip olma şekli, tüm gücü ve zarafetiyle.

Beni gerçekten tahrik etti.

O kadar ki eve döner dönmez onun üzerine atladım. "Artık herkes biliyor." Işıldıyorum. "Ve en iyi arkadaşım

Ben.

"Ellerini belime koydu. "Tabii ki etmiyor." Kaşlarımı çatarak ona "Senden biraz nefret ediyor ama" diyorum.

"Olması gerektiği gibi" diye ciddi bir şekilde cevap verirken yüz hatları geriliyor. Beyaz gömleğini yumrukluyorum.

"Hayır, yapmamalı. Ona söyledim."

Parmakları belimde esniyor. "Ona ne söyledin?"

Ona bir adım daha yaklaşarak boynumu yukarı kaldırıyorum. "Beni mutluyum. Ve bana iyi bak."

"Her zaman yapacağım," diyor, bu sözleri her zaman söylediği gibi: bir söz olarak.

Öyle.

Yani her zaman çok korumacı olmuştur. Ama St. Mary's'den mezun olup onun yanına taşınana kadar korumacılığının boyutunu bilmiyordum.

Ailem beni terk etmeyi seçerken, Conrad beni beklemeyi seçti.

St. Mary's'den çıktığım gün o siyah metal kapıların dışında.

Böylece beni alıp götürebilirdi. Böylece beni eve getirebilirdi. Eski evine.

O zamandan beri boyadık ve yeni yaptık.

Orada uzun süre kalmayacak olsak bile. İkimiz de birkaç ay içinde New York'a taşınacağız, ben sanat okulum için, o da yeni işi için. Ancak Conrad evi yenilemek istedi çünkü ev her zaman onların ve eğer biz ya da onlar dönmek isterse kendisinin ve kardeşlerinin Bardstown'da bir evi olmasını istiyordu.

Her neyse, bu kadar tatlı olabileceğini bilmiyordum. Ne kadar şefkatli. Ne kadar nazik ve harika.

Onunla yaşamaya başlayana kadar.

Özellikle de ailem için ağladığımda. Beni olduğum gibi kabul etmedikleri için üzüldüğümde. Onu asla kabul etmeyecekleri için.

O günlerde ve gecelerde bana sarılıyor.

Onu kızdırsa da, üzüntüm, gözyaşlarım. Bu onu öfkeliendiriyor ve aileme gidip onları sarsmak istiyor. Çünkü o böyle biri, koruyucu ve sadık, benim dikenim.

Ama kendi öfkesini bir kenara bırakıyor ve bana ihtiyacım olanı veriyor.

Bana sarılıyor, kulağıma tatlı sözler fısıldıyor. Benim için banyo bile yapıyor, suya gül yaprakları serpiyor, yatıştırmak için mumlar yakıyor Ben. Bir gün onlar için ağlamayı bırakacağıma söz veriyor. Öyle yapacak. Hayatımı o kadar çok mutlulukla dolduracak ki acıyı hissetmeyeceğim bile.

Bu da beni daha çok ağlatıyor.

Çünkü o çok cahil, değil mi?

Hayatım zaten çok mutlu.

Çünkü o zaten öyle yaptı.

"Ona seni mutlu ettiğimi de söyledim," diye

fısıldıyorum. Bunun üzerine gözleri yumuşuyor. "Evet, mutlu ediyorsun."

"Bugünlerde daha çok gülümsediğini düşünüyor." "Öyle mi?"

"Uh-huh. Kesinlikle katılıyorum. Gülümsediğinde çok yakışıklı görünüyorsun." Ona daha da yaklaşıyorum, böylece fısıldayabiliyorum, "Ve yalan söylemeyeceğim. Bu beni tamamen tahrik ediyor."

Sırıttırıyor, parmaklarıyla belimi sıkıca kavırıyor ve beni daha da yakınımaya çekerek bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyor. "Belki de sebebi budur. Bu yüzden gülümsüyorum. Seni tahrik etmek için."

"Kemiklerine mi atlayayım?" "Evet."

Kıkırdıyorum ve pürüzsüz, sert çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Ayrıca kamyonetindeki o pembe boyadan gerçekten kurtulman gerekiyor. Callie bile senin erkeksi siyah kamyonetinde tuhaf durduğunu düşünüyor."

Yüzünü bana doğru eğiyor, dudakları daha da yaklaşıyor. "O zaman ona pembe için fazla erkeksi olmadığımı söylemelisin. Çiçekler için de fazla erkeksi değilim. Ya onları sevmek. Ya da onları çizmek."

O zaman kalçalarımı sıkıyorum. Çünkü o haklı.

Ne pembe ne de çiçekler için fazla erkeksi değil.

Çünkü dün gece vücuduma pembe bir çiçek çizdi. Bacaklarımın arasındakini sevmeden önce.

Aslında son birkaç hafta içinde birkaç tane çizdi.

Şimdi adını tenime yazmanın yanı sıra, üzerine de çiziyor.

Kalçalarım, karnıma, göğüslerime, köprücük kemiklerime, dizimin arkasına, boynumun arkasına. Ve sonra işi bittiğinde, beni seviyor ve sanki gerçekten bir çiçekmişim gibi nazıkçe beceriyor.

Ve *bu* bittiğinde, sıra bende. Ondan yararlanmak için.

Onu renklerle boyamak için.

Hatta dün gece sağ kürek kemiğinin üzerine küçük bir gül yaptım ve onu pembeye boyadım.

"Çizim konusunda berbat olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

Kesinlikle öyle.

Çizim konusunda çok kötüdür. Ya da sanatsal herhangi bir şey.

Belimi sıkıyor. "Futbolda berbat olduğun gibi mi demek istiyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Evet. Sen de sanatta benim futbolda olduğum kadar iyisin." Sonra, "Ama buna bayılıyorum. Vücuduma çizdiğin zaman."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

Bir şey söyleyecek oluyorum ama bir ses o anı kesiyor. Ledger'ın. "Siz ikiniz bir oda bulun."

Lanet olsun.

Yalnız olmadığımızı tamamen unutmuştum.

Yani bu yeni bir şey değil. Onun kollarındayken dünyayı hep unutuyorum. Ama şimdi etrafıma baktığımda Callie ve Reed'in gittiğini ama Ledger'ın hala kanepede olduğunu görüyorum ve kızarıyorum.

Conrad kırmızı yanaklarımı fark ediyor ve gözlerini benden ayırmadan Ledger'a sesleniyor: "Git buradan."

Ledger da bir saniye sonra homurdanarak bunu yapar.

Tanrım, Conrad'ın bu kadar hükmedici olmasına bayılıyorum. Ve tüm kardeşlerinin onun tek bir sözüyle emirlerini yerine getirmek için nasıl atladıklarını.

Benim dikenim.

O zaman ona kaşlarımı çatıyorum ve yumruklarımı gömleğinde sıkıyorum. "Hayır, Ledger olmaz. Onun burada olduğu zamanları severdim."

Bu bana aradığım tepkiyi verdi. Hırçın ve kıskanç.

Ki bu çok saçma. Özellikle de Ledger'ın bana çıkma teklif etmesinin nedenini ona zaten açıklamışken.

Beni ailemin partisinden alıp bir araya geldikten hemen sonra Ledger'ın konusu açıldı - Conrad onunla konuşmak istiyordu - ve ona buna gerek olmadığını söyledim. Çünkü Ledger'ın bana ilgi duymasına imkan yoktu. O Tempest'tan hoşlanıyor. Görünüşe göre o da ondan hoşlanıyor. Callie'nin dediği gibi Ledger henüz kendini toparlayamadı.

Ama her neyse, o zamandan beri Conrad - benim itirazlarıma rağmen - Ledger ile konuştu ve Ledger da Conrad'a bu konuda bir şey demek istemediğini ve Ledger'ın ikimiz adına da mutlu olduğunu açıkladı.

Ama yine de Ledger etraftayken dikenim batıyor. Ve ben onun çiçeği olduğum için, biraz yaramaz bir çiçek, bundan yararlanmaya çalışıyorum.

Eli yukarı kalkıyor ve saçımı yumruklayarak başımı geriye çekiyor. "Konuşmayı kes."

Kalçalarımı tekrar sıkarak yavaşça gülümsüyorum. "Çok kolaysın." Gözleri kısılıyor. "Sana bakışından hoşlanmıyorum."

Kıkırdıyorum çünkü o deli. Ve çok sevimli.

Ben de ona yumuşak bir öpücük daha verdim. "Bana hiç bakmıyor. Başka birinden hoşlanıyor, hatırladın mı? Sana söylemiştim. Callie bile az önce bundan bahsetti."

Gözleri kısılıyor ve saçlarımı tutuşu daha da sıklaşıyor. "Evet, hayır. Buna inandığımı sanmıyorum. Hiçbir şey fark etmedim."

"Çünkü benden başka hiçbir şeyi fark etmiyorsun," diyorum ona.

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor ve mırıldanıyor. "Evet, öyle olabilir."

"Ve çünkü sen lanet olası bir cahilsin."

F harfini duyunca vücudu geriliyor, gözleri parlıyor ve hükmediyor. "Dil."

Aman Tanrım.

Bu kadar seksi olmayı bırakmalı. Kız kardeşinin evindeyiz. "Ne olmuş ona?" Yumruklarımı gömleğinin içinde sıkarak soruyorum.

"Dikkat et."

Gülümsememi kontrol etmek için dudağımı ısırıyorum. "Neden, benim yaşımda bir kız kardeşin olduğu için mi?"

Gözümü korkutmak istercesine hafifçe eğildi. "Hayır çünkü dedim ki öyle

."

Gözlerimi açtım. "Evet, efendim."

O zaman içinden bir ürperti geçiyor, parmakları saçlarımda esniyor, benim

Beni hala sahiplenici bir şekilde tuttuğu belini. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bana efendim demen hakkında."

Kirpiklerimin arasından ona bakarak başımı sallıyorum. "Eğer sana bir daha efendim dersem, sonsuza dek böyle hitap edeceğimden emin olacağını söylemiştin."

"Evet."

Birden aklıma bir şey geldi.

Yaramaz bir şey.

Ve bu benim hatam değil. Onun hatası.

Çünkü o çok seksi, otoriter ve hükmedici.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum ve fısıldıyorum: "Peki ya sana başka bir şey dersem?"

"Ne?"

Dudağımı ısırdım, yapmalı mıyım diye düşündüm.

Bir saniye sonra, devam ediyorum. "D ile başlayan bir şey."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve yemin ederim o anda bir kahkaha patlatıyorum. Ama dayanmam lazım. Onu biraz şok etmem gerek. Eğer yapmazsam, o zaman başım belaya girmez.

Onun için.

Şimdi, yapar mıydım?

Bu yüzden kendimi daha da gerdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. Ve sonra ona ne diyeceğimi söyledim. D ile başlayıp Y ile biten bir kelime.

Ve o hala gidiyor.

Tamamen ve tamamen hareketsiz gibi.

Geri çekilip yüzüne bakıyorum. Boş, gözleri soğuk. Sıkılmış bir çene dışında - gerçekten sıkılmış bir çene - yüzünde hiçbir hareket yok.

Vay be.

Sanırım burada çizgiyi aştım, değil mi?

Hay sikeyim.

"Conrad, şaka yapıyordum, tamam mı?" Ona söyledim. "Kesinlikle şaka yapıyordum. Sadece seni şok etmeye çalışıyordum. Korkmana gerek yok. Yemin ederim. I -"

Beni bırakıp uzaklaşarak sözümü kesti.

Onu tekrar sakinleştirmek için ağzımı açtım. Ama "Gidiyoruz" diye seslenmeden önce elimi sıkıca tuttu.

Sonra kolumdan çekip yürümeye başlıyor, neredeyse koşuyor, beni arkasından sürüklüyor ve işte o zaman kahkahayı patlatıyorum. Beni kamyonetine götürdü ve kapıyı açtı. Ellerini belime koyarak beni kaldırıyor ve neredeyse koltuğa atacak ama o uzaklaşmadan yakasına yapışıp onu tutuyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Gülümseyerek fısıldıyorum.

Gözlerindeki mavilik gitmiş, yerini siyahlık almış. "Eve gidiyoruz."

Home.

Evet, birlikte yaşadığımız yer, o ve ben.

Rahat ve konforlu.

Uzun saçlarını o güzel, şehvetli gözlerinden uzaklaştırıyorum. "Seni seviyorum."

Yumuşak deklarasyonum karşısında bir an için yumuşuyorlar ve birkaç gün önce bana verdiği pembe taşlı kolyeyi alıp çekerek beni uzun, ıslak bir öpücük için yanına getiriyor. Sonunda, "Ben de seni seviyorum, bebeğim" diye mırıldandı.

"Tamam, beni eve götür. Ve oyun yüzünü takın. Öfkeli ve hırçın ol. Benim dikenim ol."

Eğlenen bir sesle "Öyle mi?" diye sormadan önce beni tekrar öpüyor. Neden?" "Böylece sen de o şebeğe tüm dersleri öğretebilirsin," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını.

Bunun üzerine öpücüğü titremeye başlar. Çünkü titriyor.

Çünkü gülüyor.

Beni öperken *güldüğüne* inanamıyorum. Bunun romantik ve seksi olması gerekiyordu.

Ama sorun değil.

Gülmesini seviyorum. Beni öpmesini seviyorum.

Onu seviyorum.

The Original Thorn

Bir zamanlar hayal kurmaktan korkardım.

Çünkü acının buna değmeyeceğini düşündüm. Acı, hayal kurmanın coşkusuna değmezdi. Acı, umudun coşkusuna değmezdi.

Ama sonra bu kızla tanıştım. Gece yarısı yolun kenarında.
Daha doğrusu 11:15'te.

O bir rüya gibiydi ve ben de rüya gördüğüm için kendimi cezalandırma arayışındaydım.

Oldukça şiirsel.

Onun da dediği

gibi.

Muhtemelen o anı tasvir etmek için karalama defterine bir şeyler bile çizerdi. Çünkü o böyle biri.

O bir sanatçı.

Renkli ve yaratıcı. Güllerden ve pembe parıltılardan yapılmış.
Yürüdüğünde şingirdiyor ve teni ipek gibi.

O sanatın ta kendisi.

Beni güldüren kız. Bana hayal kurduran. Aşık olduğum

kız.

Benim duvar çiçeğim. Bronwyn'im.

SON

(Conrad ve Bronwyn için)

Poe

When: Mr. Marshall's first appearance in the cafeteria

Where: St. Mary's School for Troubled Teenagers

Onu öldüreceğim.

Öldüreceğim.

İnsanların şaka yaptığını düşündüğünü
biliyorum. Ama yapmıyorum. Ciddiyim.

Çok ciddiym. Şimdi her
zamankinden daha fazla.

Önce onu bulmalıyım. Beni buraya, St. Mary's'e gönderen şerefsizi, lanet olası şeytanı.

Kafeteryanın eşiğinde duruyorum, Müdür Carlisle az önce dönem sonunda ayrılacağını ve şeytanın kendisinin yeni müdür olarak onun yerine geçeceğini açıkladı.

Yeni müdür.

Onu.

Bu ne cüret. Lanet
olası cüret.

Gözlerimi etrafta gezdirip onu bulmaya çalışıyorum - zor olmasa gerek. Adam lanet olası bir bina kadar uzun. Sıkıcı, eski... *aptal* bir bina.

Ve ben haklıyım. Onu kolayca bulabilmek konusunda yani.

Çünkü orada, müdürün odasının önünde durmuş, dirsek yamalı sıkıcı tüvit ceketini giymiş, Müdür Carlisle ile konuşuyordu.

Ellerimi yumruklayarak ona doğru ilerliyorum, ona ulaşmak için acele ederken insanların arasından buldozer gibi geçiyorum.

Sürekli sıkılmış gibi görünen yontulmuş ve geniş çenesine ulaşmak için.

Böylece ona yumruk atabilirim.

Yeterince yaklaşıp yaklaşmaz Müdür Carlisle bana bakıyor ve bir iç geçiriyor. Konu ben olduğumda verdiği tepki bu: Poe Austen Blyton, St. Mary's'in baş belası.

Beni gördüklerinde herkesin verdiği tepki bu. Buradaki kızlarım hariç.

Yine de şu anda bunun beni çok fazla rahatsız etmesine izin vermiyorum; burada bir görev için bulunuyorum.

"Günaydın, Müdür Carlisle," diyorum neşeyle. "Bay Marshall'la biraz konuşabilir miyim?"

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, karanlık, boncuk gibi ve evet, aptalca.

Ama hazır olana kadar ona bakmayacağım. Bırakalım da diken üstünde beklesin.

Tekrar iç geçiriyor ve bana dönmeden önce bir saniye şeytana bakıyor. "Pekâlâ. Ama Poe, uslu durmanı istiyorum."

Uzanıp başımın üzerine hayali bir hale çizerken gülümsememi koruyorum. "Elbette. Beni günün geri kalanında huzur ve sükûnet meleği olarak kabul edin."

Bir iç çekiş daha. Sonra yanımdaki adama bakıyor ve başını sallıyor. "Sizi yalnız bırakayım."

Bununla birlikte, uzaklaştı ve sonra ikimiz kaldık. Yani koridora gelip giden öğrenci nüfusunun geri kalanını saymazsanız.

Derin bir nefes alarak *sonunda* ona döndüm. Ve yumruklarımı daha da sıkıyorum.

Çünkü daha önce yalan söylüyordum, tamam mı? Yalan söylüyordum.

Gözleri boncuk gibi ya da aptal değil. Gözleri... güzel.

Gözleri karanlık, parlak ve güzel. Duygusal.

Bir şeyler gördüğünü, bir şeyler yaptığını ve bir şeyler hissettiğini söyleyen gözleri bilirsiniz. Onun gözleri böyledir.

Ayrıca çikolata gibi koyu kahverengi ve ben eskiden çikolatayı severdim. Ona kadar.

Şimdi nefret ediyorum çünkü ondan nefret ediyorum.

Gözlerinin güzelliğinden nefret ediyorum.

"Merhaba Bay Marshall," dedim. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Müdür Carlisle'ın yaptığı gibi iç çekmesini istiyorum. Gerçekten

istiyorum.

Ya da en azından korkudan kahverengi deri
izmelerinin içinde titrerdi. Ama titremiyor.

Varlığım ya da aşırı neşeli selamım karşısında i çekmiyor, titremiyor
ya da herhangi bir tepki göstermiyor. "Poe" dışında.

Yine nefret ettiğim bir
şey. Bu kadar sarsılmaz
olmasından. Çok sakın ve
soğukkanlı.

Bela karşısında, yani ben.

"Konuşabilir miyiz?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Başını sallayıp müdürün odasının kapısını açmak için uzanmadan
önce gözlerini bir iki saniye yüzümde gezdiriyor. "Önden buyurun."

Tekrar derin bir nefes alıyorum ve odaya giriyorum. Onun içeri girip
kapıyı kapattığını duyunca arkamı dönüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Kapıda dururken gözlerini yine yüzümde gezdiriyor, soğukkanlı bir
tavırla. "Müdür Carlisle ile konuşuyorum." Sonra, "Daha doğrusu Müdür
Carlisle ile konuşuyordum."

"Saçmalamayı kes, tamam mı? Burada ne işin var senin? St.
Mary's."

Sanki bu soruyu bekliyormuş gibi görünüyor çünkü
"Bunun hayatını mahvetmeye yönelik şeytani planımın bir parçası
olduğunu düşündüğünü biliyorum ama -" demeden önce benimle uzun bir
tartışmaya girecekmiş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şeytani mi?" Gözlerimi onun üzerinde, vücudunda gezdirmeden önce
alay ediyorum.

Kırılmaya meyilli koyu renk saçlarının tepesinden koyu renk
gözlerine kadar. İri omuzlarına ve sıkıcı görünmesi gereken koyu gri tüvit
ceketine geçmeden önce ve öyle de.

Ama nedense beni de meraklandırıyor. Beni
her zaman meraklandırmıştır.

Omuzları gerçekten o kadar geniş mi ve göğsü nasıl? Gerçekten o kadar kaslı mı yoksa o eski moda takım elbise ceketinin altındaki dolgu mu?

Ve her düşündüğümde yıldırımın beni vurmasını istiyorum
Düşmanı *merak* ettiğim gerçeği.

Sesime ve yüz hatlarıma olabildiğince zehir enjekte ederek, "Sende bunun için ne gösteriş ne de kişilik var," diyorum. "Şeytani bir şey yapmak için belli bir yeteneğe ihtiyacın var."

"Sende olduğu belli olan bir şey" diye mırıldanırken sözlerim onu hiç etkilemiyor.

Omuz silkiyorum. "Belli ki."

Bana bakarak mırıldanıyor. "Herkes senin kadar şeytani ve şık olamaz, Poe."

Gözlerimi ona dikiyorum. O ise gözlerini sakın ve soğukkanlı bir şekilde, hafif bir eğlenceyle kapatıyor.

"Neden buradasın?" Tekrar soruyorum.

"Leah bir arkadaşım," diyor. "Bana mümkün olan en kısa sürede istifa etmeyi planladığını söyledi ve ben de pozisyonu doldurmayı teklif ettim. Onlar bulana kadar

Kalıcı biri. Sanırım sonbaharda olacak." Leah'nın
arkadaşı olduğunu biliyorum.

Neredeyse üç yıl önce beni buraya göndermesinin tek sebebi buydu. On beş yaşında asi bir kızın vasisi olmayı kaldıramayacağını anladığında.

"Sebebi sen misin o zaman?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Mezuniyetim durdurulduğu için..."

Öyle, değil mi?

Birkaç gün önce öğrendiğimden beri merak edip duruyorum. Sınıf arkadaşlarımla geri kalanıyla birlikte mezun olamayacağımı.

Konuşulamayan'ın kurbanı olduğumu.

St. Mary'de asla olmayan bir şey. Daha doğrusu çok nadiren olur.

Bu o kadar ender rastlanan bir durum ki, benden kesinlikle nefret eden rehber öğretmenim bile dün beni bu konuda bilgilendirdiğinde şok oldu. Bu konuda Müdür Carlisle ile konuşmam gerektiğini söyledi. Ve elinden gelse bana yardım edeceğini söyledi.

Bu da beni etkiledi, yalan söylemeyeceğim.

Gözlerim yaşardı ama insanların önünde ağlamadığım için yerimden fırladım ve oradan ayrıldım.

Bu sabah Müdür Carlisle'la konuşmayı planlıyordum ama bunu yapamadan, Bay Marshall'ın, benim lanet olası kötü vasimin, yeni müdür olacağına dair o cehennem anonsu geldi.

"Mezuniyetiniz durdurulmadı," diye beni bilgilendirdi. "Sadece ertelendi."

"Ve bundan sen sorumlusun, değil mi?"

"Hayır. Notların sorumlu."

Homurdanıyorum. "Sen... Sen şu anda ciddi misin?"

Sadece göz kırpmıyor. "Mezun olabilmek için asgari bir gereklilik var. Ve sen bunun altında kalıyorsun. Yaz derslerine devam ettiğin, notlarını koruduğun ve sonunda sınavlara tekrar girdiğin sürece sorun yaşamazsın."

"Neyin var senin?" Patladım. "Son on yılda hiç kimse, ama *hiç kimse* St. Mary's'deki yaz okuluna katılmadı. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? O kızların her birinin asgari notlara sahip olduğunu mu söylüyorsun?" Başımı sallıyorum. "Bu okulda insanlar zamanında mezun olur. Çünkü burası normal bir okul değil. Burası lanet olası bir hapishane.

Ve üç ay daha burada kalmamı istiyorsun. Yani, cidden. Senin neyin var böyle?"

Bunun üzerine iç
çekti. Ama ben
mutlu değilim.

Çünkü bunun benden bıktığının işareti olduğunu sanmıyorum. Bu daha çok sabırlı olduğunun bir göstergesi. Sanki bunu bütün gün yapabilir, benimle kavga edebilir ve tartışabilir ve kazanan ben olmayacağım için zamanımı boşa harcayan ben olacağım.

"Bunun alışılmadık bir durum olduğunun farkındayım," diye başlıyor. "Ama bu senin iyiliğin için. Notların ve performansın çok kötü. Kendini geliştirmene yardımcı olmadan seni üniversiteye gönderirsek sana kötülük etmiş oluruz."

Sesinin bu kadar ciddi ve endişeli çıkması karşısında ayağımı yere vurmak istiyorum. Sanki bana ne olacağını *umursuyormuş* gibi. Öyle olsaydı, beni buraya göndermezdi. Her şeyimi elimden almazdı. *Onu* benden alamazdı. Sevdiğim çocuğu.

"Müdür Carlisle yapardı," diyorum sonra. "Benden ne kadar nefret etse de, bunun olmasına asla izin vermezdi. Beni asla burada, St. Mary's'de kalmaya *zorlamazdı*."

Bunun üzerine kapıdan uzaklaşır ve ellerini ceplerine sokar. "Müdür Carlisle artık sizin müdürünüz değil. Benim ve protokolü görmezden gelmeyeceğim. Dediğim gibi, mezuniyetiniz sadece ertelendi. Mezun olmak istiyorsan derslere gir, ödevlerini yap, en iyi şekilde davran ve sınavları geç. Tüm bunları yaptıysanız, yaz sonunda buradan ayrılmakta özgürsünüz."

Bununla birlikte, odanın içine doğru yürür ve masanın etrafını dolaşır. Bir grup dosyaya bakarken birisi kapıyı çalar ve o da

İçeri gelmelerini. Ona eşyalarının burada olduğunu söylerler ve o da başını sallar. "Bir saniye içinde orada olacağım. Teşekkür ederim."

Hâlâ 'mezun olmak istiyorsan şunları yap' demesinin etkisindeydim ama şimdi endişelenmem gereken başka bir şey var.

Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Neler oluyor? Ne şeyler?"

Karanlık bakışlarını üzerime dikip "Gidiyorum" demeden önce beni bir iki saniye merakta bırakıyor.

"Nereye

taşınyoruz?"

"Kampüse."

"Ne?"

Bir iç çekiş daha ve yine benden bıktığı için değil. Ama sabırlı olduğu için. "Şu kulübelerden birine taşınyorum. Burada kalacağım. yaz için kampüs. Çok uygun." "I -"

"Başka bir şey yoksa işe geri dönmek ve işlerimin nasıl gittiğine bakmak istiyorum. Yetişmem gereken çok şey var."

Çenesine bakıyorum.

Sert, erkeksi, sıkılmış çenesi. Ve

onu yumrukladığınızı hayal edin.

Tekrar tekrar.

Yani sadece beni yaz boyunca burada kalmaya zorlamakla kalmıyor, aynı zamanda kendisi de burada kalıyor.

Benimle gel.

Onu her gün görmek zorunda kalacağım bir yere.

Tüm bu karmaşanın içindeki tek umut ışığı buydu: St. Mary'deyken her gün her saniye ona bakmak ya da yanında olmak zorunda olmadığım gerçeği.

Ama tabii ki artık durum böyle değil, değil mi?

"Demek bu yaz burada kalıyorsun. St. Mary's'de," diyorum ona bakarak.
"Benim olduğum yerde."

Hâlâ sakın ve soğukkanlı bir şekilde bakıyor. "Bunun ne kadar büyük
bir risk olduğunun farkındayım.

Beni umutsuzca öldürmek isteyen birine yakın kalmak için. Ama sanırım
şansımı denemeye hazırım."

Öyle, değil mi?

Göreceğiz.

Göreceğiz.

Göreceğiz.

Göreceğiz.

Uyum sağlayamazsam bir hiçim.

Vasım olduğunda uyum sağladım. Beni buraya gönderdiğinde uyum
sağladım ve şimdi de uyum sağlayacağım.

Yani içimdeki öfkeyi bir atlatayım.

Başımı sallayarak, "St. Mary's'e hoş geldiniz." dedim. Bir duraklama.
"Bay.

Marshall. Oops, Müdür Marshall. Sanırım eğlenceli bir yaz olacak." "Öyle
mi?"

"Kesinlikle. Bunu yapacağım."

Şimdiye kadar soğuk ve boş olan yüz hatları bir şeyle dalgalanıyor.
Bana kısa bir baş selamı vermeden önce hem eğlence hem de meydan
okumanın bir karışımı. "Dört gözle bekliyorum."

Ben de öyle.

Hayatını cehenneme çevirmek için sabırsızlanıyorum.

Çünkü yapacağım şey tam olarak bu. Sadece
bekle ve izle, Alaric Marshall.

To be continued in

Hey, Mister Marshall
(St. Mary's Rebels Book 4)

Poe Blyton'ın hayatı darmadağın olmuştur ve bunun sebebi Alaric Marshall'dır.

Annesinin ölümünden sonra, bir anda ortaya çıktı ve Poe'nun kontrolcü vasisi oldu. Poe onun zorbalığını protesto ettiğinde, onu kızların gittiği bir ıslah okuluna gönderme cüretini gösterdi. Katı kurallar ve düzenlemelerle dolu bir okul.

Ama en azından yakında mezun olacak.

Ta ki Alaric okula yeni müdür olarak gelip bunu da elinden alana kadar.

O şeytan.

Bunu gerçekten istiyor, değil mi? Ve

Poe bunu ona verecek.

Ezeli düşmanının hayatında gördüğü en güzel kara gözlere sahip olması önemli değildir. Ya da sıkıcı tüvit ceketlerinin içinde gerçekten çok iyi görünmesi. O kadar ki, ceketini vücudundan çıkarıp altında ne olduğunu görmek istiyor.

Çünkü ateşli olsun olmasın, yeni müdürü olsun olmasın, Poe Blyton Alaric Marshall'ın hayatını mahvedecektir.

[Bugün Ön Sipariş](#)
Verin 14 Haziran'da
Geliyorth , 2022

Leave a Review

Eğer Conrad ve Bronwyn'in aşk hikayesini beğendiyseniz, bir [yorum](#) bırakmayı düşünürseniz sonsuz minnettar olurum.

Daha fazla Conrad & Bronwyn ister misiniz? Silinmiş sahneleri almak için [buraya](#) tıklayın.

Saffron yeni bir kitap çıkardığında veya bir indirim olduğunda haberdar olmak ister misiniz? Mail listesine [buradan](#) kaydolun.

Bad Boys of Bardstown

Çok yakında!

Bardstown'ın iyi adamı Conrad Thorne ile tanıştınız. Şimdi sıra kötü
çocuklarda:

Ledger Thorne

Shepard Thorne

Stellan Thorne

Ark Reinhardt

Homer Davidson

Byron Bradshaw

Ve onları yeniden şekillendirecek kızlar:

Tempest Jackson

Jüpiter Jones

Isadora Holmes

Lively Newton

Maple Mayflower

Snow Jones

Seriye TBR'nıza ekleyin

"OUR ATLAS OF ATTITUDE"

Acknowledgments

- Wildfire Marketing Solutions'dan Dani Sanchez, her zaman arkamı kolladığınız ve bana her zaman harika tavsiyeler verdiğiniz için teşekkür ederim.
- Leanne Rabesa, editörüm ve doğruluk kontrolcüm, zaman çizelgelerimi kontrol edip tekrar kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Ayrıca bana sürekli saçın tekil olduğunu söylediğin için. Üzgünüm, hep unutuyorum!
- Olivia Kalb, hikayemi okuyup tekrar okuduğun ve nasıl daha güçlü hale getirebileceğim konusunda bana harika tavsiyeler verdiğin için. Yazdıklarım senin sayende daha iyi.
- Kapak tasarımcım Najla Qamber, kapak vizyonumu sürekli değiştirdiğimde beni yüzüstü bırakmadığın için teşekkür ederim. O muhteşem dudakları kapağa koyduğun için teşekkür ederim. Bunu yapabilecek ve kitabın cinselliğini ve öfkesini yansıtabilecek biri varsa o da sendin.
- Düzeltmenim Virginia Tesi Carey, tarihler konusunda bu kadar esnek davrandığın ve bu uzun, çok uzun, çoooooook uzun hikâyeyi okuduğun için çok teşekkür ederim.
- Melissa Panio-Peterson, benim korkusuz asistanım. Senin hakkında daha önce söylemediğim ne söyleyebilirim ki? Sen sürekli bir kaynaksın

Bu sektörde bana mutluluk ve cesaret verdi.

- Bu yıl edindiğim bazı eski ve yeni arkadaşlar: Bella Love, Monty Jay ve Ayesha. Yanımda olduğunuz ve takımımda yer aldığınız için teşekkür ederim. Bu kitabı yazmayı bu kadar eğlenceli hale getiren tüm harika şarkı önerileri için teşekkür ederim.

About the Author

Kötü aşk romanları yazarı. Kitap dünyasının Lana Del Rey'i olmaya aday.

Saffron A. Kent, Çağdaş ve Yeni Yetişkin romantizminin USA Today Çok Satan Yazarıdır.

Yaratıcı Yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahip ve New York'ta inek ve destekleyici kocası ve bir milyon bir kitapla birlikte yaşıyor.

Ayrıca blog yazıyor. Hayat, yazmak, kitaplar ve bunların arasındaki her şeyle ilgili düşüncelerini web sitesindeki JOURNAL'ında bulabilirsiniz
(www.thesaffronkent.com)

www.thesaffronkent.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.